

NICHOLAS SPARKS

Dorința

E VREMEA SĂRBĂTORILOR

Manhattan

Decembrie 2019

De fiecare dată când sosea luna decembrie, Manhattanul se transforma într-un oraș pe care Maggie nu-l mai recunoștea. Turiștii se îmbulzeau să vadă spectacolele de pe Broadway și împânzeau trotuarele din fața magazinelor, airdoma unui râu care curgea leneș. Buticurile și restaurantele erau inundate de cumpărători care-și țineau strâns plasele și de muzică de Crăciun difuzată din boxe bine ascunse.

Până și holurile hotelurilor străluceau de decorațiuni. Bradul de Crăciun al Centrului Rockefeller era luminat de instalații multicolore și de blițurile a o mie de iPhone-uri, iar traficul, care traversa orașul și care nu era rapid nici în vremurile bune, devenea atât de încârcat încât de cele mai multe ori era mai ușor să mergi pe jos decât cu mașina. Însă mersul pe jos își avea propriile sale provocări. Adesea printre clădiri bătea un vânt înghețat, așa că trecătorii avizați purtau lenjerie călduroasă, haine groase, plușate, și jachete închise până sub bărbie.

Maggie Dawes, care se considera un spirit liber, aflat mereu în mișcare, îndrăgise întotdeauna ideea de New York aflat în haine de sărbătoare, deși mai mult într-un soi de constatare de genul „Ei, fii atentă, ce vedere mișto!“ În realitate, asemenea multor newyorkezi, se străduia să evite centrul în timpul sărbătorilor. În loc de asta, fie că rămânea aproape de casă, în Chelsea, fie că – iar asta se întâmpla cel mai adesea – se îndrepta spre meleaguri mai călduroase.

În calitate de fotograf călător, se considera câteodată o nomadă care, din întâmplare, avea o adresă permanentă în oraș, mai degrabă decât o newyorkeză get-beget. Într-un carnetel pe care-l ținea în sertarul de la noptieră, compilase o listă cu mai mult de o sută de locuri pe care încă dorea să le viziteze. Unele dintre ele erau atât de obscure și de îndepărtate, încât să ajungi acolo reprezenta o provocare în sine.

De când se lăsase de facultate, în urmă cu douăzeci de ani, continuase să tot adauge la lista ei, în ciuda călătoriilor pe care le făcuse deja spre alte destinații, consemnând numele locurilor care îi stârneau imaginația pentru un motiv sau altul. Cu aparatul de fotografiat atârnat de umăr, văzuse fiecare continent; mai mult de

optzeci și două de țări și patruzeci și trei dintre cele patruzeci și cinci de state americane. Făcuse zeci de mii de fotografii, începând cu imaginile dedicate animalelor din delta fluviului Okavango, în Botswana, și terminând cu aurora boreală, în Laponia.

Avea fotografii făcute în timp ce străbătea Drumul Incaș, altele – de pe Coasta Scheletelor, în Namibia, și încă și mai multe din mijlocul ruinelor de la Timbuktu. În urmă cu doisprezece ani învățase să se scufunde și-și petrecuse zece zile studiind vietățile marine din Raja Ampat; în urmă cu patru ani, se cățăraseră până la faimoasa Paro Taktsang, numită și Cuibul Tigrului, în Butan, o mănăstire budistă construită în peretele stâncos, care oferea o vedere panoramică asupra munților Himalaya.

Ceilalți se minunaseră adesea de aventurile ei, însă Maggie învățase că „aventură“ putea fi un cuvânt cu multe conotații și că nu toate erau neapărat bune. Un exemplu grăitor era aventura pe care o trăia acum – cel puțin așa le-o descrisese celor care o urmăreau pe Instagram și YouTube – și care îi impunea să trăiască fie în galeria ei de artă, fie în micul apartament cu două dormitoare de pe West 19th Street. Aceeași aventură care o împinsese să aibă, din când în când, gânduri de sinucidere.

Sigur că n-ar fi făcut-o niciodată. Ideea de a-și lua viața o îngrozea și recunoscuse asta într-una dintre înregistrările video pe care le făcuse pentru YouTube. Vreme de zece ani, înregistrările ei anterioare, dedicate fotografiei, fuseseră mai degrabă obișnuite. În ele descria cum lua deciziile atunci când fotografia, oferea numeroase tutoriale despre Photoshop, făcea recenzii ale noilor aparate de fotografiat și ale accesoriilor acestora, pe care le publica de două sau de trei ori pe lună.

Acele înregistrări video de pe YouTube, la care se adăugau paginile de Facebook și Instagram și blogul de pe site-ul ei, fuseseră întotdeauna populare printre excentricii îndrăgostiți de fotografie și-i întăriseră reputația profesională.

Însă cu trei ani și jumătate în urmă, fără să plănuiască dinainte, publicase o înregistrare video pe canalul ei de YouTube, despre diagnosticul recent pe care îl primise și care nu avea nimic de-a face cu fotografia. Videoclipul, o relatare dezlănată și necenzurată a fricii și a nesiguranței pe care le simțise atunci când aflase că avea cancer de piele în stadiul IV, probabil că n-ar fi trebuit să fie postat.

Dar ceea ce își imaginase că avea să fie doar un ecou singuratic al propriei voci, rezonând din adâncurile internetului, reușise cumva să atragă atenția celorlalți. Nu își dădea seama cum și de ce, însă acel videoclip – dintre toate cele pe care le publicase vreodată – atrăsese mai întâi un strop, apoi un șuvoi constant de atenție,

după care, în cele din urmă, un potop de vizionări, comentarii, întrebări și aprecieri din partea unor persoane care nu auziseră niciodată de munca ei de fotograf. Simțindu-se datoare să le răspundă celor care fuseseră mișcați de situația ei, publicase o nouă înregistrare despre diagnosticul primit, care devenise și mai populară.

De atunci încolo, continuase să publice videoclipuri similare aproape în fiecare lună, mai ales pentru că simțise cumva că n-avea de ales. În ultimii trei ani discutase despre diferite tratamente, despre cum o făceau să se simtă, iar câteodată își arăta chiar și cicatricile operațiilor. Vorbise despre asurile provocate de radiații, despre grețuri și căderea părului și-și pusese în mod deschis întrebări despre posibilitatea existenței unei vieți de apoi. Toate acestea erau problematice serioase, despre lucruri serioase, dar, poate într-un efort de a-și ține depresia sub control, se străduise să folosească un ton cât mai relaxat cu putință.

Presupunea că acela fusese motivul pentru care înregistrările ei câștigaseră popularitate, însă cine putea să știe cu adevărat? Singura certitudine era faptul că devenise vedeta propriei serii de reality show, una care începuse încărcată de speranță și care-și îngustase orizontul încetul cu încetul, pentru a se concentra asupra unui singur sfârșit, unul inevitabil.

Și așa cum probabil că era de așteptat, pe măsură ce marele final se apropia, audiența ei explodase.

În primul Videoclip-despre-cancer – asta era numele pe care li-l dăduse, în mintea ei, înregistrărilor, spre deosebire de Videoclipurile adevărate – privise în camera de filmat cu un zâmbet crispat și spusese:

– L-am urât mai întâi. Dar apoi mi-a intrat sub piele.

Știa că nu era, probabil, de bun-gust să glumească despre boala ei, însă întreaga situație i se păruse absurdă. De ce ea? La acea dată avea treizeci și șase de ani, făcea exerciții fizice în mod regulat și urma o dietă rezonabil de sănătoasă. Nu exista nici un istoric de cancer în familia ei. Crescuse sub cerul noros din Seattle și locuia în Manhattan, ceea ce elimina din start o expunere prelungită la soare. Nu vizitase niciodată vreun salon de bronzare. Nimic nu avea sens, dar asta era faza cu cancerul, nu-i așa? Cancerul nu discrimina; pur și simplu li se întâmpla celor lipsiți de noroc și, după o vreme, acceptase că întrebarea potrivită era De ce NU ea? Nu era specială; până în acel moment al vieții ei trăise clipe în care se considerase

interesantă sau inteligentă sau chiar drăguță, însă cuvântul „specială“ nu-i trecuse niciodată prin minte.

Atunci când primise diagnosticul, ar fi putut să jure că era sănătoasă tun. Pe vremea aceea era în Maldive, pe insula Vaadhoo, unde fotografia pentru revista Condé Nast. Se dusesse acolo în speranța că va putea surprinde bioluminescența din vecinătatea coastei, care făcea ca valurile oceanului să strălucească asemenea stelelor, de parcă ar fi fost luminate pe dinăuntru. Responsabil de lumina spectrală, spectaculoasă, era planctonul din apă, iar ea își alocase timp în plus ca să fotografieze imagini și pentru sine, pe care le-ar fi putut mai apoi vinde în galeria de artă.

În după-amiaza aceea se dusesse în recunoaștere pe o plajă aproape goală, aflată în apropierea hotelului, și încercase să vizualizeze fotografia pe care voia s-o facă de îndată ce însurarea începea să coboare. Voia să surprindă o felie de țarm, poate cu una dintre stânci în prim-plan, cerul și, desigur, valurile, exact în momentul în care ele se învolburau.

Petrecuse mai bine de o oră făcând fotografii din unghiuri și locuri diferite, când trecuse pe lângă ea un cuplu ținându-se de mână. Fiind pierdută în munca ei, de-abia le observase prezența.

După câteva momente, în timp ce privea intens prin vizor la linia creată de valurile care se spărgeau în larg, auzise vocea femeii în spatele ei. Vorbea în engleză, însă cu un accent german ușor de recunoscut.

– Iertați-mă, spusese femeia. Văd că sunteți ocupată și n-aș vrea să vă deranjez.

Maggie își coborâse camera de la ochi.

– Da?

– Nu știu cum să vă întreb, dar ați fost la medic să vă examineze pata de pe umăr, cea închisă la culoare?

– Nu.

Maggie se încruntase, încercând să zărească pata la care se referise femeia, aflată între bretelele costumului de baie.

– Nu știam că am o pată neagră acolo... Nedumerită, se uitase printre gene la femeie. Și de ce vă interesează?

Femeia, la cincizeci de ani, cu păr scurt și grizonant, clătinase din cap.

– Probabil că ar trebui să mă prezint. Sunt medic și mă numesc Sabina Kessel. Sunt dermatolog la München. Pata asta nu arată normal.

– Vreți să spuneți că arată ca un cancer?

– Nu știu, spusesse femeia, cu o expresie rezervată pe față. Dar dacă aș fi în locul dumneavoastră, aș merge cât mai repede la doctor. Ar putea să nu fie nimic, desigur.

„Sau ar fi putut să fie ceva serios.“ Doctorița Kessel nu mai avea nevoie să adauge asta.

Chiar dacă îi trebuiseră cinci nopți ca să obțină fotografia dorită, Maggie fusese mulțumită cu fișierele brute. Urma să le lucreze amănunțit în postprocesare digitală – arta fotografică adevărată din zilele noastre se naște aproape întotdeauna în acest fel –, însă știa deja că rezultatele aveau să fie spectaculoase. Între timp, chiar dacă încercase să nu se îngrijoreze din pricina petei, la patru zile după ce se întorsese în oraș, își făcuse o programare cu doctorul Snehal Khatri, un dermatolog din Upper East Side.

La începutul lunii iulie, în 2016, i se făcuse o biopsie și fusese trimisă să facă și alte analize. În aceeași lună, făcuse o tomografie cu rezonanță magnetică și o scanare cu emisie de pozitroni la Spitalul Memorial Sloan-Kettering. După ce veniseră rezultatele, doctorul Khatri o rugase să se așeze în camera de examinare, unde o informase, serios și cu voce scăzută, că avea cancer de piele în stadiul IV.

În aceeași zi făcuse cunoștință cu medicul oncolog, Leslie Brodigan, care urma să-i supravegheze tratamentul. După acele întâlniri, Maggie investigase pe cont propriu pe internet. Chiar dacă doctorița Brodigan îi spusese că statisticile generale nu însemnau mare lucru atunci când era vorba de a face predicții în legătură cu rezultatul tratamentului pentru un anumit individ, Maggie nu se putuse abține și devenise obsedată de cifre. Rata de supraviețuire pe cinci ani a celor diagnosticați cu cancer de piele în stadiul IV, aflase ea, era mai mică de cincisprezece procente.

Șocată, Maggie înregistrase a doua zi primul ei *Videoclip-despre-cancer*.

La cea de-a doua ședință, doctorița Brodigan, o blondă cu ochi albaștri, plină de viață, care părea întruchiparea expresiei „a plesni de sănătate“, îi explicase din nou totul despre boala ei.

Întregul proces fusese atât de copleșitor, încât Maggie nu-și putea aminti decât fărâme din informațiile primite la prima întâlnire. În esență, un cancer de piele în stadiul IV însemna că boala dezvoltase metastaze nu numai în ganglionii limfatici aflați la distanță, ci și în câteva dintre organele interne, precum ficatul și stomacul. Tomografia cu rezonanță magnetică și scanarea cu emisie de pozitroni dezvăluiseră excrescențe canceroase care-i invadau părțile sănătoase ale corpului asemenea unei armate de furnici care asediau mâncarea de pe masa unui picnic.

Pe scurt, următorii trei ani se scurseseră într-o nebuloasă de tratamente și de recuperare, cu ocazionale străfulgerări de speranță, care îi luminau tunelurile întunecate de anxietate. Trecuse printr-o operație în care îi fuseseră înlăturați ganglionii limfatici afectați și metastazele din ficat și stomac. Operației îi urmasse radiația, care fusese chinuitoare și-i înnegrise pielea în anumite locuri, lăsând în urmă cicatrici urâte, care se adăugau celor dobândite chirurgical. Învățase că existau felurite tipuri de melanom, chiar și pentru cei care se aflau în stadiul al IV-lea, iar acestea conduceau spre diferite opțiuni de tratament. În cazul ei, asta însemnase imunoterapie, care păruse să funcționeze vreme de doi ani, după care încetase să mai dea rezultate.

Apoi, în luna aprilie a anului trecut, începuse să facă chimioterapie și continuase vreme de luni întregi, urând felul în care o făcea să se simtă, fiind însă convinsă că trebuia să fi fost eficientă. Cum să nu fi funcționat, se întreba ea, atâta vreme cât părea că-i ucidea fiecare particică din corp? Acum de-abia se mai recunoștea în oglindă. Mâncarea avea mai întotdeauna un gust prea amar sau prea sărat și era greu de mâncat, iar ea pierduse, astfel, mai bine de nouă kilograme de pe osatura ei minionă. Ochii rotunzi, căprui și depărtați păreau acum înfundați în orbite și supradimensionați deasupra pomeților ieșiți în afară, care arătau mai degrabă ca o piele întinsă la maximum peste un craniu, decât ca o față adevărată. Îi era tot timpul frig și purta pulovere groase în apartamentul ei supraîncălzit. Își pierduse tot părul, care fusese castaniu-închis, pentru ca acum să-l vadă crescând înapoi foarte încet, în petice deschise la culoare, cu firul la fel de subțire ca al unui bebeluș. Începuse să poarte pe cap mai tot timpul un batic sau o pălărie. Gâtul îi devenise atât de subțire și arăta atât de fragil, încât și-l înfășura într-o eșarfă ca să evite să-l zărească în oglindă.

În urmă cu mai puțin de o lună, la începutul lui noiembrie, trecuse printr-o nouă serie de tomografii computerizate și scanări cu emisie de pozitroni și apoi, în decembrie, se întâlnise din nou cu doctorița Brodigan. Aceasta fusese mai reținută ca de obicei, deși ochii îi erau plini de compasiune. Îi spusese lui Maggie că cei trei

ani de tratament încetiniseră boala în anumite momente, însă nu îi opriseră evoluția. Când Maggie întrebese ce alte tratamente mai existau, medicul schimbase cu blândețe subiectul, îndreptându-și atenția asupra calității vieții pe care Maggie o mai avea de trăit.

Fusese felul ei de a-i spune lui Maggie că urma să moară.

Maggie deschisese galeria cu mai bine de nouă ani în urmă, împreună cu un alt artist, pe nume Trinity, care folosea cea mai mare parte din spațiu pentru a-și expune sculpturile eclecticice și gigantice. Adevăratul nume al lui Trinity era Fred Marshburn, iar el și Maggie se întâlniseră la vernisajul unui alt artist – un gen de eveniment la care Maggie se ducea foarte rar. La acea vreme, Trinity avea deja un succes spectaculos și se gândea de mult timp să-și deschidă propria galerie; nu avea însă nici o dorință de a gestiona galeria și nici nu dorea să-și petreacă timpul în ea. Pentru că se înțeleseră foarte bine și pentru că fotografiile lui Maggie nu aveau cum să intre în competiție cu lucrările lui, cei doi făcuseră, în cele din urmă, un târg. În schimbul gestionării galeriei, ea urma să câștige un salariu modest și putea să expună o selecție a propriilor lucrări. Pe atunci era interesată mai degrabă de prestigiu (putea să le spună oamenilor că avea propria galerie!) decât de banii pe care îi primea de la Trinity. În primul an și ceva vânduse doar câteva dintre fotografiile.

Pentru că Maggie călătorea încă foarte mult, lipsind în medie mai bine de o sută de zile pe an, administrarea de zi cu zi a galeriei rămânea în grija unei femei pe nume Luanne Sommers. Atunci când Maggie o angajase, Luanne era o femeie divorțată, cu copii mari. Experiența ei se limita la o pasiune de amatoare de a colecționa obiecte și la un ochi de expert în a găsi chilipiruri la Neiman Marcus¹. Din fericire, se îmbrăca bine, era responsabilă și conștiincioasă, dispusă să învețe, și n-avea nici o neliniște legată de faptul că era plătită un pic mai mult decât salariul minim pe economie. După cum spunea ea, pensia alimentară primită în urma divorțului îi permitea să ducă o viață de lux, însă o femeie nu putea să ia prânzul în oraș de prea multe ori înainte de a o lua razna de plictiseală.

Luanne se dovedise talentată la vânzări. La început, Maggie o informase atât în privința elementelor tehnice ale tuturor fotografiilor pe care le expunea, cât și în legătură cu povestea din spatele fiecărui cadru, care adesea era la fel de interesantă pentru cumpărători ca și fotografia în sine. Sculpturile lui Trinity, care foloseau materiale variate – pânză, metal, plastic, lipici și vopsele, la care se adăugau

obiecte colectate în depozitele de vechituri: coarne de căprioară, borcane de murături și cutii de conserve – erau suficient de originale pentru a inspira discuții aprinse. Fiind deja un artist iubit de criticii de artă, piesele lui Trinity se vindeau în mod regulat, în ciuda prețurilor amețitoare. Galeria nu le făcea reclamă și nici nu prezenta prea mulți artiști în afară de el, ceea ce însemna că nu era de muncă cine știe ce. În unele zile doar o mână de oameni intrau în clădire, iar în ultimele trei săptămâni ale anului galeria se putea închide de tot. Era un aranjament care funcționase bine vreme îndelungată, atât pentru Maggie, cât și pentru Trinity și Luanne.

Se întâmplaseră însă două lucruri care schimbă mersul lucrurilor. Pentru început, *Videoclipurile-de-spre-cancer* ale lui Maggie atrăseseră clienți noi la galerie. Nu dintre obișnuiții entuziaști experimentați într-ale artei contemporane sau fotografiei, ci turiști veniți din locuri precum Tennessee și Ohio, oameni care începuseră s-o urmărească pe Maggie pe Instagram sau YouTube, pentru că se simțeau apropiați de ea. Unii dintre ei deveniseră fani adevărați ai fotografiilor ei, însă mulți dintre ei voiau s-o întâlnească pe ea, pur și simplu, sau să cumpere, ca amintire, o fotografie semnată de ea. Telefonul începuse să sune pentru comenzi din diverse colțuri ale țării; în plus, începuseră să curgă comenzi venite prin intermediul paginii de web. Maggie și Luanne de-abia reușeau să țină pasul cu comenzile, iar cu un an în urmă luaseră decizia de a ține galeria deschisă e timpul sărbătorilor, întrucât mulțimea continua să vină. Apoi, Maggie aflase că trebuia să înceapă în curând chimioterapia, ceea ce însemna că vreme de luni de zile nu mai putea să ajute la galerie. Era clar că aveau nevoie să angajeze pe încă cineva, iar atunci când Maggie deschisese subiectul, Trinity acceptase pe loc. După cum potrivește soarta totul, a doua zi intrase în galerie un tânăr pe nume Mark Price și ceruse să stea de vorbă cu Maggie; o întâmplare care ei i se păruse o adevărată mană cerească.

Mark Price absolvise facultatea recent și putea cu ușurință să treacă drept elev de liceu. Inițial, Maggie presupusese că era unul dintre „fanii atrași de cancer“, însă nu avusese dreptate decât parțial. Mark recunoscuse că aflase despre fotografia datorită faimei ei câștigate online – îi plăceau în mod special înregistrările ei video, îndrăznise el să spună –, însă venise la galerie cu un curriculum vitae. Îi explicase că își căuta de lucru și că-l atrăgea ideea de a munci pe piața artei. Arta și fotografia, adăugase el, înlesneau comunicarea de noi idei, adesea în forme pe care cuvintele nu le puteau mijloci.

În ciuda îndoielilor ei cu privire la ideea de a angaja un fan, Maggie stătuse de vorbă cu el în aceeași zi și-i fusese clar că Mark își făcuse temele. Știa multe despre Trinity și despre lucrările lui; menționase o instalație care era expusă în acel moment la MoMA² și o alta expusă la The New School³, făcând comparații între acestea și unele dintre lucrările recente ale lui Robert Rauschenberg⁴, într-un mod bine informat și lipsit de prețiozitate. Chiar dacă nu o luase prin surprindere, el demonstrase o familiaritate adâncă și impresionantă cu lucrările ei. Nici nu clipise atunci când ea îl informase că postul pe care îl solicita nu era prea bine plătit, ci îi răspunsese că muncise și economisise, ca elev de liceu și student, și că urma să se descurce momentan și așa.

Cu toate astea, în ciuda faptului că-i răspunsese la toate întrebările în mod satisfăcător, ea continuase să se simtă puțin neliniștită; nu putea să-și dea seama dacă el chiar își dorea să muncească într-o galerie de artă sau dacă era doar una dintre persoanele interesate să-i observe tragedia de aproape.

Pe măsură ce întâlnirea se apropia de sfârșit, ea îi spusese că în acel moment încă nu țineau interviuri – lucru care, deși din punct de vedere tehnic era adevărat, de fapt, urma să se întâmple cât de curând – la care el răspunsese întrebând-o politicos dacă era totuși dispusă să-i primească CV-ul. Privind retrospectiv, o fermecase felul în care el își formulase cererea.

– În ciuda tuturor acestora, ați putea avea amabilitatea de a-mi primi totuși CV-ul?

Formularea i se păruse lui Maggie demodată și plină de curtoazie. Nu se putuse abține și zâmbise în momentul în care întinsese mâna ca să primească documentul.

În aceeași săptămână, Maggie postase un anunț de angajare pe câteva site-uri cu conținut legat de artă și le telefonase câtorva persoane pe care le cunoștea în alte galerii, dându-le de știre că angaja. CV-urile și întrebările începuseră să sosească în număr mare, iar Luanne se întâlnise cu șase candidați, în timp ce Maggie se recupera acasă, cu grețuri și vărsături cauzate de prima doză de medicamente. O singură candidată reușise să treacă de interviu, însă fusese ștearsă de pe listă în momentul în care nu se mai prezentase la cel de al doilea. Frustrată, Luanne o vizitase acasă pe Maggie, ca s-o țină la curent cu cele întâmplate. Aceasta din urmă nu ieșise din apartament de zile întregi și stătea întinsă pe canapea, sorbind din băutura de fructe și înghețată pe care i-o adusese Luanne și care era unul dintre puținele alimente pe care Maggie se mai putea forța să le înghită.

– E greu de crezut că nu putem găsi o persoană calificată care să lucreze la galerie, spusese Maggie clătănând din cap.

– Nu au deloc experiență și nu știu nimic despre artă, pufnise Luanne.

„Nici tu n-ai avut“, ar fi putut să punteze Maggie.

Însă rămăsese tăcută, conștientă de faptul că Luanne se dovedise o comoară atât ca prietenă, cât și ca angajată, ceea ce fusese un adevărat noroc. Plină de căldură și imperturbabilă, Luanne încetase cu mult timp în urmă să mai fie doar o simplă colegă.

– Am încredere în discernământul tău, Luanne. O s-o luăm de la capăt.

– Ești sigură că nu mai avem în baza de date pe nimeni care să merite întâlnit?

Tonul lui Luanne fusese de-a dreptul tânguitor. Pentru cine știe ce motiv, mintea lui Maggie făcuse un salt înapoi la Mark Price și la întrebarea atât de politicoasă prin care el voise să afle dacă ea ar fi fost de acord să-i primească CV-ul.

– Zâmbești, spusese Luanne.

– Nu, deloc.

– Știu să recunosc un zâmbet atunci când îl văd. La ce te-ai gândit mai înainte?

Maggie sorbise iarăși din băutura, ca să câștige timp înainte de a se decide, în cele din urmă, să spună adevărul.

– A venit un tânăr la galerie înainte să scoatem postul la concurs, recunoscuse ea înainte de a continua să descrie întâlnirea. Nu sunt încă sigură de el, precizase ea, dar CV-ul lui e, probabil, pe masa mea, la birou.

Ridicase din umeri.

– Nici măcar nu știu dacă tânărul mai e disponibil în momentul ăsta.

Luanne se încruntase aflând despre felul în care Mark devenise interesat de slujbă. Înțelegea mai bine ca oricine din ce era croită mulțimea care venea la galerie și realiza că oamenii care-i urmăreau lui Maggie înregistrările o vedeau adesea ca pe confidenta lor, ca pe cineva care ar fi putut simpatiza și empatiza cu ei. Adesea tânjeau să-și împărtășească propriile povești, suferința pe care o înduraseră și pierderile prin care trecuseră. Și oricât de mult ar fi dorit Maggie să-i consoleze, simțea adesea că o costa prea mult să-i sprijine emoțional atunci când ea de-abia reușea să se susțină pe sine. Luanne se străduia s-o protejeze de cei mai agresivi dintre cei care căutau s-o contacteze.

– Lasă-mă să mă uit la CV-ul lui și să vorbesc cu el, spusese ea. După aceea, o s-o luăm pas cu pas.

Luanne găsisese CV-ul și-l contactase pe Mark. Prima conversație dusese spre încă două interviuri mai formale, dintre care unul cu Trinity. După ce luase din nou legătura cu Maggie, Luanne îl lăudase de zor pe Mark, însă Maggie insistase să-l întâlnească din nou, pentru că voia să fie sigură.

Avusese nevoie de încă patru zile până când reușise să-și adune energia ca să ajungă la galerie. Mark Price ajunsese la timp, îmbrăcat în costum, și intrase în biroul ei ținând în mână un dosar subțire. Ea se simțise îngrozitor de rău în timp ce i studia CV-ul. Observase că era din Elkhart, statul Indiana, iar când văzuse data la care absolvise Northwestern⁵, făcuse un calcul mental rapid.

– Ai douăzeci și doi de ani?

– Da.

Cu părul pieptănat ordonat într-o parte, ochii albaștri și o piele ca de bebeluș, arăta ca un adolescent bine aranjat, gata să plece la banchetul de absolvire.

– Și ai absolvit Facultatea de Teologie?

– Așa e, răspunsese el.

– De ce ai ales teologia?

– Tatăl meu este pastor, o lămurise el. Vreau să fac și un masterat în teologie pastorală. Ca să-i calc pe urme tatei.

De îndată ce spusese asta, ea realizase că faptul n-o surprindea defel.

– Atunci, dacă vrei să devii preot, de ce te interesează arta?

El își împreunase vârfurile degetelor, ca și când ar fi dorit să-și aleagă cuvintele cu grijă.

– Întotdeauna am crezut că arta și credința au multe în comun. Ambele le lasă loc oamenilor să-și exploreze subtilitatea propriilor emoții și să-și afle propriile răspunsuri atunci când se întreabă ce anume reprezintă arta pentru ei. Lucrările dumneavoastră – și cele ale lui Trinity – mă fac întotdeauna să gândesc și, chiar mai important, mă fac să simt într-un fel care adesea mă conduce către un sentiment de admirație. La fel ca și credința.

Era un răspuns bun. Cu toate astea, Maggie bănuia că Mark nu-i spunea tot. Ea continuase interviul, înlăturând acel gând și punând întrebări obișnuite, despre experiența lui în muncă și cunoștințele lui de fotografie și de sculptură contemporană, înainte de a se sprijini, în cele din urmă, de spătarul scaunului și de a întreba:

– De ce crezi că te-ai potrivi aici, la galerie?

El nu părușe tulburat de insistența întrebărilor ei.

– În primul rând, am întâlnit-o pe doamna Sommers și am sentimentul că am putea lucra bine împreună. Cu permisiunea ei, am petrecut puțin timp la galerie după interviu și, după o cercetare suplimentară, am pus pe hârtie câteva gânduri despre lucrările care sunt expuse în momentul de față.

Se aplecase în față și-i oferise dosarul.

– I-am lăsat o copie și doamnei Sommers.

Maggie răsfoise dosarul, se oprise undeva, la întâmplare, și începuse să citească cu atenție cele scrise de el despre o fotografie pe care ea o făcuse la Djibouti, în 2011, la vremea la care țara era împotmolită într-una dintre cele mai dificile decade de secetă. În prim-plan se afla scheletul unei cămile, iar în fundal, trei familii îmbrăcate în veșminte viu colorate râdeau și zâmbeau. Nori de furtună se adunaseră, închegându-se pe un cer devenit portocaliu și roșu la asfințit, într-un contrast intens cu oasele albite ale scheletului și cu cafeniul nepământesc al împrejurimilor.

Comentariile lui Mark demonstau o sofisticare tehnică surprinzătoare și o apreciere matură a intențiilor ei artistice; încercase să surprindă un soi de bucurie neverosimilă în mijlocul disperării, pentru a ilustra lipsa de importanță a ființei umane față în față cu puterea capricioasă a naturii, iar Mark reușise să articuleze bine acele intenții.

Ea închisese dosarul, știind că n-avea nevoie să citească mai departe.

– Mi-e clar că te-ai pregătit și, având în vedere vârsta pe care o ai, pari surprinzător de bine calificat. Însă pe mine mă îngrijorează altceva. Vreau să știu totuși adevăratul motiv pentru care vrei să lucrezi aici.

El se încruntase.

– Cred că fotografiile dumneavoastră sunt extraordinare. La fel sunt și sculpturile lui Trinity.

– Asta e tot?

– Nu cred că înțeleg ce vreți să spuneți.

– O să fiu directă, spusese Maggie, iar apoi răsuflase adânc. Era prea obosită și se simțea prea rău, având prea puțin timp la dispoziție ca să fie altfel decât tranșantă. Ți-ai adus CV-ul înainte ca noi să anunțăm că eram în căutarea unui angajat și ai recunoscut că ești unul dintre fanii înregistrărilor mele video. Lucrurile astea mă îngrijorează pentru că, uneori, oamenii care au văzut înregistrările despre boala mea trăiesc un fals sentiment de intimitate cu mine. Nu pot să angajez aici pe cineva care gândește în felul ăsta. Ridicase din sprâncene. Îți imaginezi că vom deveni prieteni și că vom avea conversații profunde, pline de miez? Pentru că asta e puțin probabil. Mă îndoiesc că voi petrece prea mult timp la galerie.

– Înțeleg, răspunsese el pe un ton plăcut și netulburat. Dacă aș fi în locul dumneavoastră, probabil că aș simți la fel. Tot ce pot să fac e să vă asigur că intențiile mele sunt acelea de a fi un angajat foarte bun.

Ea nu luase decizia pe loc. Se hotărâse să mai aștepte și, în ziua următoare, se sfătuisse cu Luanne și cu Trinity. În ciuda faptului că Maggie era în continuare indecisă, aceștia hotărâseră să-și asume riscul, iar Mark începuse să lucreze la începutul lui mai.

Din fericire, tânărul nu-i dăduse lui Maggie nici un motiv să se îndoiască de alegerea ei. Pentru că chimioterapia continuase s-o epuizeze o vară întreagă, își petrecuse la galerie doar câteva ore pe săptămână, însă în rarele momente în care ea se afla acolo, Mark se dovedise a fi angajatul desăvârșit. O saluta vesel, zâmbea degajat și se referea la ea întotdeauna ca la „domnișoara Dawes“. Nu întârzia niciodată, nu anunțase niciodată că era bolnav și o deranja foarte rar, bătând delicat la ușa biroului ei atunci când vreun cumpărător sau vreun colecționar de bună-credință întreba în mod special de ea, iar el considera că cererea era suficient de importantă ca ea să fie deranjată. Poate pentru că luase interviul foarte în serios, el nu se referise niciodată la postările ei video recente și nici nu-i pusese întrebări personale. Ocazional, își exprimase speranța că ea se simțea bine, însă asemenea vorbe n-o deranjaseră pe Maggie, fiindcă el nu întreba, de fapt, despre asta, lăsând-o pe ea să hotărască dacă dorea să spună mai multe.

Mai mult decât atât și mai important, el excela în munca pe care o făcea. Îi trata pe clienți cu farmec și curtoazie, îi orienta cu eleganță spre ieșire pe fani videoclipurilor despre cancer și excela în vânzări, probabil pentru că nu era deloc înfigăreț. Răspundea la telefon, de obicei la al doilea sau al treilea zbornâit, și împacheta cu grijă reproducerile fotografiilor înainte de a le trimite prin poștă. Pentru a-și termina de îndeplinit toate sarcinile, rămânea de obicei câte o oră, chiar și mai mult, după închiderea galeriei. Luanne fusese atât de impresionată de el încât nu-și făcuse nici o grijă în legătură cu vacanța ei de o lună în Maui, pe care, de când începuse să lucreze la galerie, și-o lua în fiecare an, în luna decembrie, împreună cu fiica și nepoții.

Nimic din toate astea, realizase Maggie, nu reprezenta o surpriză. Ceea ce o surprinsese fusese faptul că, în ultimele luni, propria ei rezervă în legătură cu el începuse să facă loc unui sentiment de încredere tot mai mare.

Maggie nu reușea să înțeleagă exact ce se întâmplase. Relația cordială dintre ea și Mark începuse să se așeze într-un soi de familiaritate confortabilă, asemenea picăturilor de apă care se acumulează treptat și, în cele din urmă, umplu o chiuvetă. În septembrie, după ultima injecție, odată ce se simțise mai bine, începuse să petreacă mai multă vreme la serviciu. Schimbul unui simplu salut cu Mark făcea loc unei conversații neutre, care aluneca apoi înspre subiecte de natură personală. Câteodată, acele conversații aveau loc în mica sală de recreere aflată la capătul culoarului, peste drum de biroul ei; alteori, în galerie, atunci când nu erau vizitatori. De cele mai multe ori, conversațiile aveau loc după ora închiderii, iar ea, Mark și Luanne începeau să împacheteze reproducerile fotografiilor, care fuseseră comandate telefonic sau prin internet. De obicei, Luanne domina discuția, povestind despre alegerile proaste făcute de fostul ei soț în materie de femei sau despre copiii și nepoții ei. Maggie și Mark se mulțumeau să asculte; Luanne era amuzantă. Din când în când, unul dintre ei își dădea ochii peste cap la auzul celor spuse de Luanne („Sunt sigură că fostul meu soț plătește toate operațiile estetice ale interesatei aleia lipsite de gust“), iar celălalt zâmbea ușor, comunicând într-un mod personal, care-i implica exclusiv pe ei doi.

Câteodată însă, Luanne trebuia să plece imediat după ce închideau. Mark și Maggie rămâneau să lucreze împreună și, încetul cu încetul, Maggie începuse să afle mai multe despre Mark, în ciuda faptului că el se abținea să-i pună întrebări personale. Îi povestise despre părinții lui și despre copilărie, iar ei i se păruse că totul ar fi putut fi la fel de bine rodul imaginației lui Norman Rockwell⁶ – o

copilărie cu povești de noapte bună, meciuri de hochei și baseball și părinți care nu lipseau de la nici un eveniment școlar de care Mark își aducea aminte. El îi povestea adesea despre prietena lui, Abigail, care tocmai începuse să facă un masterat în economie la Universitatea din Chicago. La fel ca Mark, și ea crescuse într-un orașel – în cazul ei, Waterloo, în Iowa –, iar Mark avea nenumărate fotografii cu ea în iPhone-ul lui. Fotografiile arătau o roșcată tânără și drăguță, cu un aspect sănătos și plin de viață. Mark spusese că voia s-o ceară în căsătorie după ce ea își termina studiile. Maggie își amintea că râsese auzind asta.

– De ce să te căsătorești când încă ești atât de tânăr? întrebuse ea. De ce să nu mai aștepți vreo câțiva ani?

– Pentru că, răspunsese Mark, ea e cea alături de care vreau să-mi petrec restul vieții.

– De unde știi lucrul ăsta?

– Câteodată știi, pur și simplu.

Cu cât îl cunoștea mai bine, cu atât devenea mai convinsă că părinții lui erau norocoși să-l aibă, tot așa cum el era norocos să-i aibă pe ei. Mark se vădea a fi un tânăr exemplar, bun și responsabil, care dovedea că generația mileniului nu era cătuși de puțin leneșă și nu avea sentimentul că totul i se cuvenea. Cu toate acestea, faptul că-l îndrăgea tot mai mult o lua câteodată prin surprindere pe Maggie, poate pentru că aveau atât de puține lucruri în comun. Ea dusese o viață... neobișnuită în prima tinerețe, iar relația cu părinții fusese adesea una tensionată. Ea însăși nu fusese deloc ca Mark. În timp ce el era studios și absolvise o universitate de top, cu cele mai mari distincții, ea nu strălucise deloc ca elevă și absolvise mai puțin de trei semestre la o facultate de stat. La vârsta lui, Maggie se mulțumise să trăiască doar clipa și să prindă lucrurile din zbor, în timp ce el părea că-și planificase viața dinainte. Dacă ar fi fost mai tânără și l-ar fi întâlnit, presupunea că nu i-ar fi dat atenție; la douăzeci de ani, ea avusese obiceiul de a alege exact genul de bărbați care nu i se potriveau.

Cu toate acestea, îi amintea de cineva pe care îl cunoscuse cu mult timp în urmă, cineva care, odată, însemnase totul pentru ea.

Până după Ziua Recunoștinței, Maggie ajunsese să-l considere pe Mark un membru al familiei de la galerie. Nu se simțea la fel de apropiată de el ca de Luanne sau de Trinity – în definitiv, ei trei petrecuseră ani întregi împreună –, însă Mark îi

devenise aproape un prieten și, la două zile după sărbătoare, ea, Luanne și Mark, împreună cu Trinity, care se hotărâse să-și facă apariția, rămăseseră până târziu la galerie, mult după ora închiderii. Era sâmbătă seara și, pentru că Luanne își planificase zborul spre Maui în dimineața următoare, în timp ce Trinity pleca în Caraibe, cei patru deschiseseră o sticlă de vin, ca să meargă cu platoul de brânză și fructe pe care Luanne îl comandase rapid. Maggie acceptase și ea un pahar, chiar dacă nu-și putea imagina că ar fi fost în stare să bea sau să mănânce ceva.

Ținuseră un toast pentru succesul galeriei – fusese de departe anul cel mai prosper pe care-l avuseseră – și, în următoarea oră, se lansaseră într-o conversație lejeră. Spre final, Luanne îi întinsese lui Maggie o felicitare.

– Înăuntru ai un cadou, spusese ea. S-o deschizi după ce plec.

– Încă n-am avut vreme să-ți cumpăr și eu unul.

– Nu-i nimic, răspunsese Luanne. Pentru mine a fost un dar să te văd lunile astea așa cum erai înainte. Totuși, să nu uiți să-l deschizi cu câteva zile bune înainte de Crăciun.

După ce Maggie o asigurase că n-avea să uite, Luanne luase câteva căpșuni de pe platou. La câțiva pași distanță, Trinity vorbea cu Mark. Fiindcă venise la galerie și mai rar decât o făcuse Maggie, Trinity îi punea lui Mark același gen de întrebări cu caracter personal pe care i le pusese și Maggie în ultimele luni.

– Nu știam că ai jucat hochei, spusese Trinity. Sunt un mare fan al echipei Islanders, chiar dacă n-au câștigat Cupa Stanley de atât amar de timp.

– E un sport minunat. Am jucat în fiecare an, până când am intrat la Northwestern.

– N-au echipă acolo?

– Ba da, dar nu era suficient de bună ca să joace în competițiile dintre universități, recunoscuse Mark. Chestia asta n-a părut să-i deranjeze pe părinții mei. Nu cred că a lipsit vreunul dintre ei de la un meci.

– Vin să te vadă de Crăciun?

– Nu, răspunsese Mark. De sărbători, tata organizează un tur al Țării Sfinte, împreună cu alți doisprezece membri ai bisericii. La Nazaret și Betleem, în toate locurile importante.

– Și tu n-ai vrut să mergi?

– E visul lor, nu al meu. Pe lângă asta, trebuie să fiu aici.

Maggie îl văzuse pe Trinity privind în direcția ei înainte de a-și întoarce din nou atenția asupra lui Mark. Se aplecase spre el ca să-i șoptească ceva, și chiar dacă Maggie nu putuse să-l audă, știuse exact ce-i spusese lui Mark, pentru că-și arătase și față de ea îngrijorarea, cu doar câteva minute în urmă.

– Să ai grijă să ții legătura cu Maggie cât timp eu și Luanne nu suntem aici. Suntem amândoi un pic îngrijorați din pricina ei.

Drept răspuns, Mark aprobă simplu, dând din cap.

*

Trinity fusese mai vizionar decât probabil că realizase în acel moment, însă atât el, cât și Luanne știau că Maggie avea programată o nouă întâlnire cu doctorița Brodigan pe 10 decembrie. Și iată că la acea întâlnire doctorița Brodigan o îndemna insistent pe Maggie să se concentreze asupra aspectelor calitative ale vieții.

Acum era 18 decembrie. Trecuse mai bine de o săptămână de la acea zi îngrozitoare și Maggie încă se simțea aproape amorțită. Nu spusese nimănui despre prognosticul care i se dăduse.

Părinții ei crezuseră întotdeauna că, dacă se rugau suficient de mult, Dumnezeu avea să-o vindece cumva, iar dacă le-ar fi spus adevărul, lui Maggie i-ar fi trebuit mai multă energie decât putea ea să adune. Același lucru, deși într-un fel diferit, era valabil și în cazul în care i-ar fi spus surorii ei; pe scurt, nu avea energia necesară. Mark îi trimisese două mesaje telefonice, ca să vadă ce făcea, însă lui Maggie i se păruse absurd să vorbească despre situația ei prin SMS; de altfel, încă nu era pregătită să se confrunte cu nimeni. În ceea ce-i privea pe Luanne și pe Trinity, ea presupunea că ar fi putut să-i sune, dar ce rost ar fi avut? Luanne merita să se bucure de timpul pe care-l petrecea alături de familia ei, fără să-și facă griji în legătură cu Maggie, iar Trinity își avea și el propria viață.

În plus, nici unul dintre ei n-ar fi putut face nimic, de fapt.

În loc de asta, năucită de noua realitate pe care o trăia, Maggie își petrecuse în mare parte ultimele opt zile fie în apartamentul ei, fie făcând plimbări scurte prin cartier. Câteodată se uita în gol pe fereastră, jucându-se, absentă, cu micul pandantiv pe care îl purta întotdeauna la gât; în alte dăți, se trezea că se uita la oameni. După ce se mutase la New York, fusese captivată de freamătul continuu al

oamenilor metropolei, văzând cum aceștia se grăbeau la metrou, sau, atunci când privea în sus, la miezul nopții, către zgârie-norii cu birouri, știind că oamenii erau încă așezați la pupitrele lor. Mișcarea haotică a pietonilor pe sub fereastra ei îi aducea aminte de anii de început pe care și-i petrecuse la New York în prima tinerețe și de femeia mai tânără și mai sănătoasă care fusese cândva. I se părea că trecuse o întreagă viață de atunci; în același timp, i se părea și că anii trecuseră într-o clipită, iar incapacitatea de a înțelege atare contradicție o făcea să fie mai contemplativă decât de obicei. Timpul, se gândea ea, era întotdeauna înșelător.

Nu se așteptase la nimic miraculos – în sinea ei, știuse întotdeauna că vindecarea nu intra în discuție –, dar n-ar fi fost minunat să afle că chimioterapia încetinise puțin cancerul și că-i adusese un an sau doi în plus? Sau că vreun tratament experimental devenise disponibil? Oare ar fi cerut prea mult? Să i se dea un ultim răgaz înainte de începerea actului final?

Așa era lupta cu cancerul. Așteptai. În ultimii ani își petrecuse atât de mult timp așteptând. Așteptând întâlnirea cu doctorul, așteptând tratamentul, așteptând să se simtă mai bine după tratament, așteptând să vadă dacă tratamentul funcționa, așteptând până când se simțea suficient de bine ca să încerce ceva nou. Până în momentul în care fusese diagnosticată, văzuse așteptarea ca pe ceva iritant, însă așteptarea devenise, în cele din urmă, realitatea care îi definea viața.

„Chiar și acum“, se gândi ea dintr-odată. „Uite-mă aici, așteptând să mor.“

Dincolo de fereastra ei, pe trotuar, văzu oameni încotoșmănați în haine de iarnă și cărora răsufierea li se transforma în vălătuci de aburi în timp ce se grăbeau spre destinații necunoscute; o coadă lungă de mașini se târa pe străzile înguste, mărginite de case arătoase, de cărămidă, lăsând în urmă dărele strălucitoare ale stopurilor. Erau oameni care își vedeau de viața lor de zi cu zi, ca și când nimic neobișnuit nu s-ar fi întâmplat. Pentru ea însă, nimic nu mai părea obișnuit și se îndoia că avea să mai simtă vreodată că lucrurile erau normale.

Îi invidia pe străinii aceia, pe care n-avea să-i întâlnească niciodată. Își trăiau viețile fără să calculeze numărul de zile care le mai rămăseseră, lucru pe care ea nu mai putea să-l facă niciodată.

Și, ca de obicei, erau prea numeroși. Se obișnuise cu faptul că întregul oraș era aglomerat, indiferent de oră sau de anotimp, fapt care complica până și cele mai simple lucruri. Dacă avea nevoie de ibuprofen de la Duane Reade, trebuia să stea la coadă; dacă avea chef să vadă un film, și acolo era întotdeauna coadă. Când trebuia

să treacă strada, era în mod inevitabil înconjurată de alții, oameni care se grăbeau și care se înghesuiau la marginea trotuarului.

Dar oare de ce atâta grabă? Se întreba asta acum, tot așa cum își punea întrebări în legătură cu multe alte lucruri. La fel ca toată lumea, avea și ea regrete, și, pentru că nu-i mai rămăsese timp, nu se putea abține și stăruia asupra lor. Erau lucruri pe care le săvârșise și pe care își dorea să le fi putut repara; erau lucruri pe care nu le făcuse și pe care nu mai avea niciodată timp să le facă. Vorbise deschis în înregistrările video despre unele dintre regretele pe care le avea, recunoscând că se simțea neconsolată și că nu găsisese până acum răspunsurile pe care le căuta.

De la ultima întâlnire cu doctorița Brodigan, nu mai plânsese. În loc de asta, atunci când înceta să privească pe fereastră sau nu era plecată în vreo scurtă plimbare, se concentra asupra lucrurilor mărunte. Dormea mult – în medie, paisprezece ore pe noapte – și-și comandase online cadourile de Crăciun. Înregistrase – însă nu publicase încă – un nou *Video-despre-cancer*, despre ultima ei întâlnire cu doctorița Brodigan. Comandase sucuri de fructe și legume și încercase să le consume în sufragerie. De curând încercase chiar să ia prânzul la Union Square Café. Acela era unul dintre locurile ei favorite, unde putea lua o masă delicioasă la bar, dar încercarea se transformase în risipă, întrucât nimic din ceea ce-i trecea de buze nu avea gust bun, orice ar fi fost. Cancerul îi luase încă o bucurie din viață.

Acum mai era o săptămână până la Crăciun și, pentru că după-amiaza era pe ducă, simți nevoia să iasă din apartament. Își trase pe ea mai multe straturi de haine, plănuiind să se plimbe pur și simplu o scurtă bucată de timp, însă, odată ieșită afară, cheful îi pieri la fel de repede cum îi venise. În loc de asta, dintr-un impuls de moment, porni spre galerie. Chiar dacă nu își propunea să facă mare lucru acolo, se simțea alinată la gândul de a constata că totul era în regulă. O despărțeau de galerie doar câteva grupuri de clădiri. Maggie se mișca încet, încercând să evite pe oricine s-ar fi putut ciocni de ea. Vântul era înghețat; până ajunse să intre pe ușa galeriei, tremura deja. Era neobișnuit de aglomerat; se așteptase ca sărbătorile să rărească numărul de vizitatori, dar, în mod clar, se înșelase gândind astfel. Din fericire, Mark părea să aibă lucrurile sub control.

Ca de obicei, după ce intră pe ușă, capetele se întoarseră în direcția ei și observă privirile de recunoaștere apărute pe fețele unora dintre vizitatori. „Îmi pare rău. Nu azi, prieteni“, se gândi ea dintr-odată, făcând un semn de salut cu mâna înainte de a se grăbi spre biroul ei.

Închise ușa după ea. Înăuntru avea o masă și un scaun de birou, iar pe unul dintre pereți se aflau încastrate rafturi încărcate cu cărți de fotografie și suvenire aduse din călătoriile ei îndepărtate. În fața mesei se afla un mic fotoliu dublu, de culoare gri, suficient de mare ca să se poată ghemui în el dacă avea nevoie să se întindă. În colț pusese un balansoar, cu ornamente sculptate și perne înflorate, pe care Luanne îl adusese de la casa ei de la țară, împrumutând o notă de căldură încăperii moderne.

După ce-și lăsă pe masă mânușile, pălăria și jacheta, Maggie își rearanjă eșarfa și se prăbuși pe scaun. Porni computerul și verifică, din reflex, cifrele vânzărilor din acea săptămână, observând creșterea în volum, însă realizând că nu avea dispoziția necesară ca să le studieze în amănunțime.

În loc de asta, deschise un alt fișier și începu să se uite la fotografiile ei favorite, oprindu-se, în cele din urmă, la imaginile pe care le fotografiase cu un an înainte la Ulan Bator, în Mongolia, în luna ianuarie. În acel moment nu avusese idee că aceea urma să fie ultima ei călătorie în străinătate. Temperatura fusese tot timpul cu mult sub zero grade, iar vânturile mușcătoare îi puteau îngheța în mai puțin de un minut pielea expusă; fusese dificil să facă aparatul de fotografiat să funcționeze, întrucât componentele acestuia se răzvrăteau în fața temperaturilor atât de scăzute.

Își aminti cum își ascunsese în mod repetat aparatul în interiorul hainei, ca să-l încălzească, lipindu-l de corp; fotografiile erau atât de importante pentru ea, încât înfruntase intemperii vreme de aproape două ore.

Fusese interesată să găsească modalități de a documenta nivelul otrăvitor al poluării și efectele vizibile ale acesteia asupra populației. Într-un oraș de un milion și jumătate de locuitori, aproape fiecare casă și fiecare întreprindere comercială ardea cărbuni cât era iarna de lungă, întunecând cerul până și în zilele cele mai însorite. Ulan Bator trecea atât printr-o criză de sănătate, cât și printr-una de mediu, iar Maggie își dorise ca imaginile ei să pună oamenii în mișcare; să salveze orașul de sine însuși. Adunase nenumărate fotografii cu copii acoperiți de funingine pentru că ieșiseră afară să se joace. Capturase o imagine alb-negru extraordinară, cu o bucată de pânză murdară, folosită ca perdea și care se vedea printr-o fereastră deschisă, dramatizând ceea ce se întâmpla înăuntrul unor plămâni altminteri sănătoși. Căutase să surprindă o panoramă clar reliefată a orașului și reușise să obțină, în cele din urmă, imaginea pe care o dorise: un cer albastru, strălucitor, care vira dintr-odată într-o ceață galbenă, aproape bolnăvicioasă, de parcă însuși Dumnezeu ar fi trasat o linie dreaptă, perfectă, care despărțea cerul în

două. Efectul era pur și simplu izbitor, mai ales după ce Maggie petrecuse ore întregi rafinând imaginea în postprocesare.

În timp ce se uita la fotografie în singurătatea biroului ei, își dădu seama că nu mai putea face niciodată așa ceva. Probabil că nu avea să mai călătorească din nou ca să muncească; era posibil să nu mai plece niciodată din Manhattan, dacă nu cumva ceda la rugămintile părinților și se reîntorcea la Seattle. Nici în Mongolia nu se schimbaseră nimic. Pe lângă eseul fotografic cu care ea contribuise în *The New Yorker*, alte companii media, incluzând *Scientific American* și *The Atlantic*, încercaseră să sensibilizeze opinia publică în legătură cu nivelul periculos al poluării din Ulan Bator, însă aerul (dacă totuși se schimbaseră ceva) devenise și mai irespirabil în ultimele unsprezece luni. Se gândi dintr-odată că asta nu era decât o altă luptă pierdută în viața ei, exact așa cum pierduse lupta cu cancerul.

Gândurile acelea n-ar fi trebuit să aibă legătură unele cu altele, însă în acel moment aveau, iar ea simți dintr-odată că lacrimile i se adunau în spatele pleoapelor. Murea, de fapt chiar murea, și realiză dintr-odată că era pe cale să trăiască ultimul ei Crăciun.

Ce ar fi trebuit să facă în acele ultime săptămâni atât de prețioase? Și ce însemna de fapt „calitatea vieții“ atunci când venea vorba de traiul de zi cu zi? Dormea deja mai mult ca niciodată, însă „calitate“ însemna, oare, mai mult somn, ca să se simtă mai bine, sau mai puțin somn, pentru ca zilele să pară mai lungi? Și ce să facă cu programul ei obișnuit? Să se mai deranjeze cu o programare ca să-și facă un detartraj? Să cheltuie cât mai puțin de pe cărțile ei de credit sau să se arunce într-un vârtej de cumpărături? Pentru că, la urma urmei, ce anume mai avea importanță? Mai avea ceva importanță cu adevărat?

O năpădiră o grămadă de întrebări și de gânduri răzlețe; pierdută în ele, simți că se sufocă, iar apoi se lăsă cu totul în voia lacrimilor care o podideau. Nu știu cât durase izbucnirea ei; timpul se scursese repede. După ce ajunse să se simtă sleită de cât plânsese, se ridică în picioare și-și șterse ochii. Privind prin fereastra reflectorizantă aflată deasupra mesei, văzu că galeria se golise și că ușa de la intrare era încuiată. În mod ciudat, nici măcar nu-l putea vedea pe Mark, deși luminile încă erau aprinse. Se întrebă unde putea fi, dar apoi auzi un ciocănit în ușă. Până și ciocănitul lui era unul blând, observă ea.

Se gândi să inventeze o scuză și să nu deschidă decât după ce se mai estompau dovezile crizei prin care tocmai trecuse, dar de ce să se sinchisească în legătură cu

asta? Încetase de mult să-i mai pese de înfățișarea ei; știa că arăta îngrozitor, chiar și în momentele cele mai bune.

– Poftește înăuntru, spuse ea.

Scoase un Kleenex dintr-o cutie aflată sub masă și-și suflă nasul în timp ce Mark intra pe ușă.

– Bună ziua, zise el cu glas scăzut.

– Bună.

– Am picat cumva într-un moment nepotrivit?

– Nu, e în regulă.

– M-am gândit că s-ar putea să vă placă asta, spuse el, iar Maggie văzu că ținea un pahar în mână. E un smoothie de banane și căpșuni, cu înghețată de vanilie. Poate că ajută.

Ea recunoscuse eticheta de pe paharul de carton – intrarea restaurantului era la două uși distanță de a lor – și se întrebă de unde știuse Mark cum se simțea ea. Poate că ghicise văzând-o atunci când intrase și se dusesse țintă în birou, sau poate că pur și simplu își amintise ce-i spusese

Trinity.

– Mulțumesc, spuse ea luând paharul.

– Vă simțiți bine?

– Am avut momente mai bune.

Luă o gură, bucurându-se că băutura era suficient de dulce ca să-i acopere răspunsul papilelor gustative, care erau date peste cap.

– Cum a fost azi?

– Plin, dar nu atât de plin ca vinerea trecută. Am vândut opt reproduceri de fotografii, printre care și exemplarul cu numărul 3 din Rush⁷.

Fiecare dintre fotografiile era limitată la un număr de douăzeci și trei de reproduceri pe hârtie; cu cât era mai mic numărul alocat exemplarului, cu atât prețul era mai mare. Fotografia de care pomenise Mark fusese făcută la metroul din Tokyo, la ora de vârf; peronul era înțesat cu mii de bărbați îmbrăcați în ceea ce părea a fi costume negre identice.

– Vreo lucrare a lui Trinity?

– Nu azi, dar cred că există o probabilitate mare să vândă în viitorul apropiat. Mai devreme a venit Jackie Bernstein, împreună cu consultantul ei.

Maggie dădu din cap. Jackie cumpărase în trecut două alte lucrări ale lui Trinity și el ar fi fost foarte mulțumit să știe că era interesată de încă una.

– Cum stăm cu comenzile telefonice și cu cele de pe internet?

– Șase confirmate și două persoane care au cerut mai multe informații. N-ar trebui să ne ia mult timp să pregătim lucrările pentru livrare. Dacă vrei să plecați spre casă, mă descurc singur.

De îndată ce el termină de vorbit, mintea ei începu să plutească spre alte întrebări: voia să se ducă acasă? La un apartament în care nu era nimeni? Ca să se scufunde și mai mult în singurătate?

– Nu, rămân și eu, refuză ea oferta, clătinând din cap. Cel puțin pentru o vreme.

Intui curiozitatea lui Mark, dar știu că el n-avea să pună alte întrebări. Înțelese din nou că interviurile de angajare lăsaseră o urmă adâncă în mintea lui.

– Sunt convinsă că mi-ai urmărit postările și înregistrările video, începu ea, așa încât bănuiesc că ți-ai făcut o idee generală despre cum evoluează boala mea.

– Nu neapărat. Nu m-am mai uitat la nici un video de când am început să lucrez aici.

Ea nu se așteptase la asta. Până și Luanne se uita la ele.

– De ce nu?

– Am avut sentimentul că ați prefera să nu mă uit. Și, luând în calcul rezervele pe care le-ați avut la început în legătură cu angajarea mea, mi s-a părut că așa era corect să procedez.

– Dar știai că am făcut chimioterapie, nu?

– Luanne mi-a spus ceva, însă nu cunosc detaliile. Și, desigur, în puținele momente în care veneați la galerie, arătați...

Când vocea ei se stinse, ea termină propoziția în locul lui:

– Ca moartea?

– Aveam de gând să spun că arătați un pic cam obosită.

„Sigur că arătam. Dacă sfrijită, trasă la față, intrată la apă și cheală s-ar fi putut explica doar prin trezitul prea devreme.“

Însă ea știa că Mark încerca să fie amabil.

– Ai câteva minute? Înainte să pregătești pachetele care trebuie trimise?

– Desigur. N-am nimic planificat în seara asta.

Dintr-un impuls, ea se duse la balansoar, făcând spre el un gest prin care-l invita să se așeze pe canapea.

– Nu ieși cu prietenii?

– E cam scump, spuse Mark, așezându-se confortabil. Și ieșitul în oraș înseamnă de obicei să bei, însă eu nu beau.

– Niciodată?

– Nu.

– Uau, zise ea. Nu cred că am cunoscut vreun tânăr de douăzeci și doi de ani care să nu fi băut niciodată.

– De fapt, am douăzeci și trei de ani acum.

– Ți-ai serbat ziua?

– N-a fost mare lucru.

„Probabil că nu“, se gândi Maggie.

– Luanne a știut de ea? Mie nu mi-a zis nimic.

– Nu i-am pomenit nimic despre asta.

Ea se aplecă în față și ridică paharul.

– Atunci, îți urez la mulți ani cu întârziere.

– Mulțumesc.

– Ai făcut ceva distractiv? De ziua ta, vreau să spun.

– Abigail a venit încoace în weekendul acela și am văzut Hamilton⁸.
Dumneavoastră l-ați văzut?

– Mai demult. Însă nu adăugă: „Dar n-am să-l mai văd niciodată.“

Ăsta era încă un motiv de a nu rămâne singură, fiindcă voia să se ferească de depresia pe care i-o provocau astfel de gânduri. Cu Mark lângă ea, îi era cumva mai ușor să rămână stabilă emoțional.

– Nu mai văzusem niciodată un spectacol pe Broadway, continuă Mark. Muzica a fost extraordinară; mi-au plăcut elementul istoric și coregrafia și... absolut totul.

– Ce mai face Abigail?

– Bine. Tocmai a intrat în vacanță și probabil că e în drum spre Waterloo, ca să-și viziteze familia.

– N-a vrut să vină aici, să te vadă pe tine?

– E un soi de minireuniune familială. Spre deosebire de familia mea, a ei e numeroasă. Are cinci frați și surori, mai mari decât ea, răspândiți peste tot în țară. Crăciunul este singurul moment al anului în care sunt cu toții împreună.

– Și tu n-ai vrut să te duci acolo?

– Lucrez. Ea înțelege asta. Mai mult decât atât, o să vină aici pe 28 decembrie. O să petrecem un pic de timp împreună, o să vedem cum coboară sfera de lumină în noaptea de Anul Nou; chestii dintr-astea.

– O să mi-o prezinți și mie?

– Dacă doriți.

– Anunță-mă în cazul în care ai nevoie de timp liber. Sunt sigură că mă pot descurca singură două zile.

Nu era deloc sigură că ar fi putut s-o facă, însă se simțise datoră să se ofere.

– O să vă dau de știre.

Maggie sorbi iarăși din sucul ei.

– Nu știu dacă ți-am spus asta în ultima vreme, însă te descurci foarte bine aici.

– Îmi place ceea ce fac, spuse el.

Se opri, iar Maggie realizează din nou că el nu voia să-i pună întrebări personale. Ceea ce însemna că fie deschidea ea subiectul, fie ținea lucrurile pentru sine.

– M-am văzut cu medicul oncolog săptămâna trecută, spuse, cu o voce care spera să sune cât mai neutru. Crede că o nouă rundă de chimioterapie mi-ar face mai mult rău decât bine.

– Pot să vă întreb ce înseamnă asta?

– Înseamnă că nu mai există alt tratament și că timpul merge înainte.

El se făcu palid, realizând ce spusese ea.

– Of, domnișoară Dawes. E îngrozitor. Regret nespus. Nu știu ce să spun. Pot să vă ajut cu ceva?

– Nu cred că e nimic de făcut. Dar spune-mi „Maggie“, te rog. Cred că ai lucrat aici suficient de mult timp ca să-mi poți spune pe nume.

– Doctorul e sigur de asta?

– Scanările n-au ieșit bine, spuse ea. Sunt metastaze peste tot. La stomac. La pancreas. Rinichi. Plămâni. Și chiar dacă nu m-ai întrebat, află că mi-a dat mai puțin de șase luni. Cel mai probabil e că mai am în jur de trei, patru luni, poate chiar mai puțin.

În mod surprinzător pentru ea, ochii lui Mark începură să se umple de lacrimi.

– O, Doamne..., spuse el, iar expresia feței i se înmuie dintr-odată. Te-ar deranja dacă m-aș ruga pentru tine? Nu acum, când ajung acasă, vreau să spun.

Ea nu-și putu ascunde un zâmbet. Sigur că Mark voia să se roage pentru ea, ca un viitor pastor ce era. Îl suspecta că nu rostise ceva vulgar în viața lui. Se gândi că era un copil foarte bun. Tehnic vorbind, era un bărbat tânăr, dar...

– Mi-ar plăcea asta.

Vreme de câteva secunde, nici unul dintre ei nu spuse nimic. Apoi, clătinând cu blândețe din cap, Mark strânse din buze.

– Nu e drept, spuse el.

– E dreaptă viața vreodată?

– Pot să te întreb cum te simți? Sper că mă vei ierta dacă sunt indiscret...

– E în regulă, răspuse ea. Presupun că sunt într-un soi de confuzie de când am aflat.

– Mă gândesc că povara asta e foarte greu de dus.

– Da, câteodată. Dar altă dată nu e. Lucrul ciudat e că din punct de vedere fizic mă simt mai bine decât m-am simțit înainte, când făceam chimioterapie. Au fost momente în care eram sigură că ar fi fost mai ușor dacă muream. Dar acum...

Vocea i se stinse și privirea îi rătăci peste rafturi. Observă mărunțișurile pe care le colecționase, fiecare dintre ele purtând amprenta călătoriilor pe care le făcuse. În Grecia și Egipt, Rwanda și Noua Scoție, Patagonia și Insula Paștelui, Vietnam și Coasta de Fildeș. Atât de multe locuri, atât de multe aventuri...

– E un lucru ciudat să știi că finalul este iminent, recunosc eu. Lasă loc multor întrebări. Te face să te întrebi ce e cu viața asta. Câteodată simt că am avut o existență privilegiată, dar apoi, în următoarea clipă, mă trezesc obsedată de lucrurile de care n-am avut parte.

– Cum ar fi?

– Căsătoria, în primul rând, spuse ea. Știi că n-am fost măritată, nu?

El dădu din cap în semn că știa, iar ea continuă:

– Pe când eram copil, nu mi-am imaginat că aveam să fiu încă singură la vârsta pe care o am acum. Pur și simplu, n-am fost crescută în felul ăsta. Părinții mei și-au trăit viața într-un mod foarte tradițional, iar eu am presupus că aveam să fac la fel ca ei. Maggie simți cum gândurile îi alunecau spre trecut, iar amintirile ieșeau la suprafață. În mod sigur, nu le-am făcut viața ușoară. Cel puțin nu așa ca tine.

– N-am fost întotdeauna un copil perfect, protestă el. Am dat și de bucluc.

– Pentru ce? A fost ceva serios? Fiindcă nu ți-ai făcut curat în cameră sau pentru că ai trecut cu un minut peste ora stingerii? Stai așa! N-ai întârziat niciodată peste ora stingerii, am dreptate?

El deschise gura ca să spună ceva, însă nu-i ieși nici un cuvânt de pe buze, iar ea știa că avusese dreptate. Fusese genul de adolescent care-i puneă în umbră pe cei din generația lui, pur și simplu pentru că se născuse să fie blând și plăcut.

– Ideea e că m-am tot întrebat cum s-ar fi petrecut lucrurile dacă aș fi ales o altă direcție. Nu doar în privința măritășului. Cum ar fi fost dacă aș fi învățat mai mult la școală, dacă aș fi absolvit facultatea sau dacă aș fi lucrat într-un birou, ori dacă m-aș fi mutat la Miami sau la Los Angeles în loc de New York? Chestii dintr-astea.

– În mod evident, nu ai avut nevoie de facultate. Cariera ta de fotograf este remarcabilă, iar videourile și postările despre boala ta i-au inspirat pe foarte mulți oameni.

– Ești foarte drăguț, însă ei nu mă cunosc, de fapt. Și, până la urmă, care e cel mai important lucru în viață? Nu acela de a fi iubit cu adevărat de persoana pe care ai ales-o tu?

– Poate că da, fu el de acord. Însă asta nu anulează ceea ce le-ai dăruit oamenilor prin experiența ta. E un act puternic, pentru unii chiar schimbător de destine.

Poate că datorită sincerității cu care vorbea, sau poate că datorită manierismului lui demodat, Maggie se simți din nou izbită de cât de mult îi amintea de cineva pe care îl cunoscuse odinioară.

Nu se mai gândise la Bryce de ani întregi, cel puțin nu în mod conștient. În cea mai mare parte a vieții ei de adult, reușise să țină la o distanță sigură amintirile legate de el. Acum însă, nu mai exista nici un motiv s-o facă.

– Te-ar deranja dacă ți-aș pune o întrebare personală? zise ea ogliind felul lui de a vorbi, curios de formal.

– Nu, deloc.

– Când ai știut prima dată că erai îndrăgostit de Abigail?

De îndată ce ea pronunță numele lui Abigail, o anumită tandrețe se ivi pe fața lui.

– Anul trecut, răspuse el, sprijinindu-se cu spatele de pernele fotoliului dublu. La scurt timp după ce am absolvit facultatea. Ieșiserăm împreună de vreo patru sau cinci ori și ea voia să-i cunoască pe părinții mei. În orice caz, conduceam spre Waterloo, doar noi doi. Ne-am oprit ca să luăm ceva de mâncare și, pe când ne întorceam la mașină, ea a decis că voia să ia un cornet de înghețată. Afară era extraordinar de cald și, din păcate, aerul condiționat nu funcționa prea bine în mașină; desigur, înghețata a început să i se scurgă peste tot. Mulți s-ar fi indispus, probabil, din pricina asta, însă ea a început să chicotească în timp ce încerca să mănânce înghețata mai repede decât se topea, de parcă era cel mai amuzant lucru cu putință. Avea înghețată peste tot – pe nas și pe degete, în poală, până și în păr – și-mi amintesc că m-am gândit că voiam să fiu mereu alături de cineva ca ea. Cineva care putea să râdă în fața neplăcerilor vieții și să găsească bucurie în orice situație. Atunci am realizat că ea era aleasa.

– Și i-ai spus-o pe loc?

– A, nu. Nu eram suficient de curajos. Am avut nevoie de timp până toamna trecută, când am reușit să-mi fac curaj în cele din urmă și să-i spun.

– Și ți-a zis că și ea te iubea?

– Da. A fost o ușurare pentru mine.

– Pare a fi o persoană minunată.

– Este. Sunt foarte norocos.

Chiar dacă zâmbea, ea știa că el era încă tulburat.

– Mi-aș dori să pot face ceva pentru tine, spuse el cu voce blândă.

– Faptul că lucrezi aici e suficient. Asta și faptul că stai până târziu.

– Mă bucur că sunt aici. Mă întreb, însă...

– Spune, zise ea, făcând un gest cu mâna în care avea paharul. Poți să-mi pui orice întrebare. Nu mai am nimic de ascuns.

– De ce nu te-ai căsătorit? Adică, de ce nu te-ai căsătorit dacă, în principiu, n-ai avut niciodată nimic împotriva?

– Au fost multe motive. La începutul carierei, am vrut să mă concentrez asupra acesteia, până când aș fi reușit să mă afirm. Apoi am început să călătoresc mult, apoi a apărut galeria și... cred că am fost prea ocupată.

– Și n-ai întâlnit pe nimeni care să te facă să pui toate acestea sub semnul întrebării?

În tăcerea care urmă, ea își atinse, fără să-și dea seama, colierul de la gât, pipăindu-i pandantivul mic, în formă de scoică, și asigurându-se că era încă acolo.

– Am crezut că am întâlnit un astfel de om. Știu că l-am iubit, însă sincronizarea n-a fost bună.

– Din cauza serviciului?

– Nu, zise ea. S-a întâmplat cu mult înainte. Dar sunt sigură că n-aș fi fost persoana potrivită pentru el. Cel puțin, nu în acel moment.

– Nu pot să cred asta.

– Nu știi cum eram pe atunci. Puse paharul jos și-și împleti degetele în poală. Ai vrea să auzi povestea? N-am mai spus-o nimănui, niciodată. Nici măcar lui Luanne.

– Aș fi onorat.

– E destul de lungă.

– De obicei, astea sunt cele mai bune istorisiri.

Maggie își plecă fruntea, simțind cum imaginile începeau să iasă la suprafață. Ea știa că odată cu ele aveau să vină și cuvintele, în cele din urmă.

– În 1995, la vârsta de șaisprezece ani, am început să duc o viață secretă, începuse ea.

NAUFRAGIATĂ

Ocracoke

1995

De fapt, cinstit vorbind, viața mea secretă a început cu adevărat pe când aveam cincisprezece ani și mama m-a găsit pe podeaua din baie, verde la față, îmbrățișând toaleta. De vreo săptămână și jumătate, dădeam la boboci în fiecare dimineață. Mama, mult mai știutoare decât mine în legătură cu lucrurile astea, a dat o fugă la farmacie și, de îndată ce s-a întors acasă, m-a pus să fac pipi pe un bețișor. Când și-a făcut apariția semnul albastru cu plus, ea s-a uitat la bețișor vreme îndelungată, fără să spună nici un cuvânt, iar apoi s-a retras la bucătărie, unde a plâns, cu întreruperi, tot restul zilei.

Asta se întâmpla la începutul lunii octombrie, iar, la vremea aceea, eram însărcinată cu puțin peste nouă săptămâni. În acea zi am plâns și eu, probabil că la fel de mult ca și mama. Am rămas în camera mea, ținându-mi strâns în brațe ursulețul favorit – nu sunt sigură dacă mama a observat că nu mă dusesem la școală – și m-am uitat în gol pe fereastră, cu ochii umflați, văzând cum ploua cu găleata pe străzile cufundate în ceață. Era o vreme tipică pentru Seattle. Chiar și acum mă îndoiesc că există vreun loc mai depresiv în întreaga lume, mai ales când ai cincisprezece ani, ești gravidă și ești convinsă că viața ta s-a terminat înainte de a avea vreo șansă să înceapă.

Și nici nu știam ce să fac. Țasta e lucrul pe care mi-l amintesc cel mai bine. Adică, ce știam eu despre a fi părinte? Sau despre a fi om mare? O, desigur, erau momente

în care mă simțeam mai mare decât vârsta pe care o aveam, ca atunci când Zeke Watkins – jucătorul cel mai bun din echipa universitară de baschet – a vorbit cu mine în parcare, însă o parte din mine se simțea încă foarte copilăroasă. Îmi plăceau filmele Disney și-mi sărbătoream ziua de naștere cu tort de înghețată de căpșuni la patinoarul cu role; dormeam întotdeauna cu un urs de pluș și habar n-aveam să conduc o mașină. Nu eram nici măcar atât de experimentată când venea vorba de sexul opus. Nu sărutasem decât patru băieți în viața mea, însă o dată sărutul a mers prea departe și, la trei săptămâni după ziua aceea îngrozitoare, în care-am plâns și-am dat la boboci, părinții mei au hotărât să mă trimită la Ocracoke, în teritoriile Outer Banks⁹ ale Carolinei de Nord, un loc despre care nici măcar nu știam că există. Teoretic vorbind, era un orășel pitoresc, de coastă, adorat de turiști. Acolo urma să locuiesc împreună cu mătușa mea, Linda Dawes, sora cu mult mai în vârstă a tatălui meu, o femeie pe care o văzusem o singură dată în viața mea. Părinții făcuseră, de asemenea, aranjamente cu profesorii de la școală, ca să nu rămân în urmă cu studiile. Avuseseră o discuție îndelungată cu directorul, iar după ce acesta vorbise cu mătușa mea, hotărâse că ea mă putea supraveghea când dădeam examenele, asigurându-se că n-o să trihez și că toate temele mele aveau să fie trimise la școală. Și uite așa am devenit, dintr-odată, secretul familiei.

Părinții mei n-au venit cu mine în Carolina de Nord, ceea ce mi-a făcut plecarea și mai dificilă. În loc de asta, ne-am luat la revedere la aeroport, într-o dimineață rece de noiembrie, la câteva zile după Halloween. Tocmai împlinisem șaisprezece ani, eram însărcinată în treisprezece săptămâni și îngrozită. Însă, slavă Domnului, n-am plâns deloc în avion. N-am plâns nici atunci când mătușa mea a venit să mă ia dintr-un amărât de aeroport de nicăieri, nici atunci când ne-am cazat la un nenorocit de motel de lângă plajă, pentru că a doua zi dimineața trebuia să prindem feribotul spre Ocracoke. Până în acel moment, aproape că reușisem să mă conving pe mine însămi că n-aveam să plâng deloc.

O, Doamne, niciodată nu fusesem mai departe de adevăr!

După ce ne-am dat jos de pe feribot, mătușa mi-a făcut un tur rapid al întregii așezări, înainte de a mă duce la ea acasă. Spre consternarea mea, Ocracoke nu era deloc așa cum îmi imaginasem.

Bănuiesc că-mi închipuisem căsuțe frumoase, zugrăvite în culori pastelate, cuibărite între dunele de nisip, cu o priveliște tropicală la oceanul care se întindea până departe, la orizont; cu o promenadă de scânduri, completată cu chioșcuri la care se vindeau hamburgeri și cu gherete de înghețată, înțesată de adolescenți, dotată, poate, chiar cu o roată Ferris sau cu un carusel. Însă Ocracoke nu era deloc

așa. Odată ce treceai de bărcile pescărești ancorate în portul minuscul în care ne lăsase feribotul, orașelul arăta... total neatrăgător. Casele erau vechi și mâncate de vreme, nu se vedeau nicăieri vreo plajă, vreo promenadă sau vreun palmier, iar orașelul – pe care mătușa Linda îl numea „sat“ – părea părăsit cu totul. Mătușa îmi spusese că Ocracoke era în primul rând un „sat“ de pescari și că pe parcursul întregului an locuiau acolo mai puțin de opt sute de oameni.

Însă eu nu puteam decât să mă întreb de ce-ar fi vrut cineva să locuiască acolo de fel. Casa mătușii era chiar pe apă, între alte case la fel de șubrede. Era construită pe piloni, cu vedere la Pamlico Sound și avea în față o verandă compactă, iar cea de-a doua începea din dreptul camerei de zi și ajungea până la apă. Casa era mică – avea o cameră de zi, cu șemineu, și o fereastră mare lângă ușa de la intrare, o zonă de luat masa și bucătărie, două dormitoare și o singură baie. Nu exista televizor, lucru care m-a tulburat pe dată, însă mătușa n-a părut să bage de seamă. Mi-a arătat casa, iar după aceea m-a dus în dormitorul care avea să fie al meu. Se afla vizavi de camera ei și-i servea, de obicei, drept cameră de lectură. Primul meu gând a fost că încăperea aceea nu arăta deloc ca dormitorul meu de acasă. Nu era nici măcar jumătate cât camera mea. În el se afla un pat dublu, vârat sub fereastră, împreună cu un balansoar capitonat, o lampă de citit și un raft care gemea de cărți scrise de Betty Friedan, Sylvia Plath, Ursula LeGuin și Elizabeth Berg, la care se adăugau tomuri despre catolicism, Sfântul Toma de Aquino și Maica Tereza. Din nou, nu era nici urmă de televizor, însă am văzut un aparat de radio, chiar dacă arăta vechi de o sută de ani, și un orologiu demodat. Șifonierul, dacă puteai să-l numești astfel, de-abia dacă avea treizeci de centimetri adâncime. Singura modalitate de a-mi depozita hainele era de a le împacheta și a le așeza în grămezi pe podea. Nu existau nici noptiere, nici vreun scrin, iar toate astea m-au făcut să mă simt de parcă apărusem într-o vizită neașteptată, de o noapte, mai degrabă decât cele șase luni pentru care venisem.

– Îmi place camera asta, a oftat mătușa, așezându-mi valiza pe podea. E foarte confortabilă.

– E drăguță, m-am forțat eu să spun.

După ce m-a lăsat singură, ca să despachetez, m-am trântit pe pat, încă nevenindu-mi să cred că eram acolo. În casa aceea, în locul acela, cu ruda aceea. M-am uitat în gol, pe fereastră, observând culoarea ruginie a lemnului cu care era placată casa vecinilor, dorindu-mi să pot să văd Puget Sound¹⁰ sau coamele acoperite de zăpadă ale munților Cascade¹¹ de fiecare dată când clipeam, chiar și țărnul stâncos și neregulat pe care-l cunoșteam de-o viață întregă. M-am gândit la pinul duglas

verde și la cedrii roșii, chiar și la ceață și la ploaie. M-am gândit la familia mea și la prieteni, care erau atât de departe încât mi se părea că mă aflam pe altă planetă, iar nodul din gâtul meu deveni din ce în ce mai mare. Eram singură și gravidă, naufragiată într-un loc oribil și nu-mi doream decât să pot întoarce ceasul înapoi, să pot să schimb cele întâmplate, absolut toate lucrurile care se petrecuseră – pățania, datul la boboci, retragerea de la școală, drumul până aici. Voiam să fiu din nou o adolescentă obișnuită. Fir-ar să fie, în loc de asta aș fi fost fericită să devin din nou doar copil – însă mi-am amintit dintr-odată de plusul albastru de pe testul de sarcină și am început să simt cum mi se acumula presiunea în dosul pleoapelor. Poate că mă ținusem tare în timpul călătoriei și rezistasem până în acel moment, dar atunci când mi-am strâns ursulețul de pluș la piept și i-am respirat mirosul familiar, barajul s-a prăbușit. N-a fost un plâns delicat, așa cum vezi în filmele de pe Hallmark. Au fost hohote violente, urmate de sforăituri pe nas, bocete și umeri tresăltând și mi s-a părut că au durat la nesfârșit.

În ceea ce-l privea pe cu ursulețul meu de pluș, pot spune că nu era nici drăguț și nici nu costase mare lucru, însă dormisem cu el de când mi-aduceam aminte. Blana subțire, de culoare cafenie, se uzase în anumite locuri. Cusături demne de Frankenstein îi țineau legat de trunchi unul dintre brațe. Îi cerusem mamei să-i coasă un nasture atunci când unul dintre ochi dăduse ortul popii, însă stricăciunea aceea îl făcuse să devină special pentru mine, fiindcă uneori și eu mă simțeam vătămată. Când eram în clasa a treia, îmi scrisesem numele cu o cariocă pe talpa lui și astfel îl făcusem proprietatea mea pentru totdeauna. Iar când eram și mai mică, îl duceam cu mine peste tot, căci era obiectul meu aducător de alinare. Odată îl uitasem din greșeală la Chuck-E-Cheese¹², când mă dusesem la ziua de naștere a unei prietene, iar odată ajunsă acasă, plânsesem după el până când vomitasem. Ca să-l recupereze, tata trebuise să conducă înapoi, până în capătul celălalt al orașului, și sunt convinsă că, aproape o săptămână după aceea, ținusem strâns de ursuleț.

De-a lungul timpului, ursulețul fusese scăpat în noroi, stropit cu sos de spaghete și înmuiat în bale pe când dormeam; de fiecare dată când mama hotăra că era timpul să fie curățat, îl arunca în mașina de spălat și uscat, împreună cu restul hainelor mele. Stăteam pe podea, privind cu atenție uscătorul, imaginându-mi cum se rostogolea printre blugi și prosoape și sperând că n-avea să fie nimic în răstimp. Dar ursul-Maggie – varianta scurtă pentru ursul lui Maggie – apărea, în cele din urmă, curat și călduț. Mama mi-l dădea înapoi și dintr-odată mă simțeam din nou întreagă, ca și când totul era din nou bine pe lume.

Când am plecat la Ocracoke, ursul-Maggie fusese singurul obiect pe care știusem că nu puteam să-l las acasă.

Mătușa Linda a venit să vadă ce fac în timp ce mă secătuiam de plâns, însă nu a știut ce să-mi spună sau ce să facă și a decis, după cât se părea, că probabil era mai bine să mă lase să-mi rezolv problemele de una singură. M-am bucurat pentru asta, dar m-am și întristat, pentru că purtarea ei m-a făcut să mă simt și mai izolată decât mă simțeam deja.

Am supraviețuit cumva în acea primă zi și apoi în următoarea. Mătușa mi-a arătat o bicicletă cumpărată de la talcioc, care arăta mai bătrână decât mine, cu o șa tapițată, potrivită pentru cineva de două ori mai mare, și cu un coș în față, care atârna de mânerul imense. Nu mă mai urcasem pe bicicletă de ani buni.

– M-a ajutat un tânăr din oraș, care a venit s-o repare, așa că ar trebui să meargă bine.

– Excelent, a fost tot ce am reușit să spun.

În cea de-a treia zi, mătușa s-a întors la serviciul ei și a ieșit pe ușă cu mult înainte ca eu să mă trezesc. Lăsase pe masă un dosar plin cu teme, iar eu am realizat că rămăsesem deja în urmă. Nu fusesem o elevă silitoare nici în momentele mele cele mai bune – eram undeva pe la mijloc și uram clipele în care îmi soseau notele. Dacă înainte nu avusesem chef să-mi îmbunătățesc prestația, acum devenisem și mai apatică. Mătușa îmi lăsase și un bilet în care îmi reamintea de cele două teste pe care le aveam de dat în ziua următoare. Însă, în ciuda faptului că am încercat să învăț, nu m-am putut concentra și mi-am dat seama că urma să dau chix, ceea ce s-a și întâmplat, fără întârziere.

După aceea, poate pentru că-i era milă de mine, mătușa s-a gândit că ar fi fost o idee bună să mă scoată din casă și să mă ducă cu mașina la locul ei de muncă. Era o ospătărie mică, cu cafenea, care oferea diferite alte articole, nu doar alimentare. Se specializaseră în biscuiți, pe care îi coceau proaspeți în fiecare dimineață și pe care îi serveau fie cu sos și cârnați, fie ca pe un soi de sendviș sau desert. Pe lângă mic dejun, magazinul vindea cărți folosite și închiria filme pe casete video, trimitea pachete UPS¹³, dădea la închiriat căsuțe poștale, trimitea faxuri, scana, copia și oferea serviciu Western Union. Mătușa era proprietara localului, împreună cu prietena ei, Gwen.

Deschideau în fiecare dimineață la cinci, ca să apuce pescarii să mănânce ceva înainte de a ieși în larg, ceea ce însemna că de obicei mătușa ajungea acolo până la ora patru, ca să înceapă să coacă.

Ea m-a prezentat lui Gwen, care purta un șorț peste blugi și o cămașă de flanel și-și strângea părul blond, care albea, într-o coadă de cal dezordonată. Gwen mi s-a părut suficient de plăcută și, deși petrecusem doar vreo oră în local, cele două mi-au lăsat impresia că se purtau ca un cuplu căsătorit de mult. Puteau comunica dintr-o singură privire, își anticipau cererile și se mișcau în spatele tejghelei una în jurul celeilalte ca niște dansatoare, totul – fără a rosti nici un cuvânt.

Afacerea era sigură, dar nu neapărat prosperă, iar eu mi-am petrecut timpul răsfoind cărțile deja citite. Erau romane polițiste scrise de Agatha Christie și westernuri de Louis L'Amour, la care se adăuga o selecție consistentă de cărți ale unor autori de succes. Exista și o cutie pentru donații de carte și, în timp ce mă aflam acolo, o femeie a venit să cumpere cafea și biscuiți și a lăsat o lădiță cu cărți, care erau, aproape toate, romane de dragoste. În timp ce le frunzăream, m-am gândit în sinea mea că, dacă aș fi avut parte de mai puțin romantism în august, acum n-aș mai fi fost în încurcătura asta.

Magazinul se închidea la ora trei în timpul săptămânii. După ce Gwen și mătușa Linda au încuiat ușile, mătușa mi-a oferit un tur extins al orașelului. Ne-au trebuit nici mai mult, nici mai puțin de cincisprezece minute, iar eu nu mi-am schimbat deloc impresia inițială. După aceea ne-am dus acasă, unde m-am ascuns în camera mea pentru tot restul zilei. Oricât ar fi fost de ciudată încăperea aceea, era singurul ungher în care aveam un pic de intimitate atunci când mătușa era acasă. Dacă nu mă îndeletniceam – fără chef – cu învățatul, puteam să ascult muzică, să mă las pradă gândurilor deprimante și să petrec o groază de timp gândindu-mă la moarte și la faptul că lumea – în special familia mea – ar fi dus-o mai bine fără mine.

Nu aveam idee nici cine era mătușa mea. Avea părul scurt, grizonant, ochi căprui și calzi, așezați pe o față adânc ridată. Mersul ei era întotdeauna grăbit. Nu fusese căsătorită niciodată, nu avusese copii și câteodată mi se părea că făcea pe șefa. Fusese călugăriță cândva. Chiar dacă plecase de la Surorile Milostivirii în urmă cu aproape zece ani, credea încă în chestia cu puritatea care te aduce aproape de Dumnezeu. Trebuia să-mi deretic prin cameră în fiecare zi, să-mi spăl rufele și să fac curat în bucătărie atât după-amiază, înainte ca ea să ajungă acasă, cât și după cină. Bănuiesc că așa era cinstit, având în vedere că locuiam acolo. Însă, oricât de mult mă străduiam, se părea că nu făceam niciodată lucrurile bine. De obicei,

discuțiile noastre despre îndatoririle mele erau foarte scurte: o declarație urmată de o scuză. Se derulau cam așa:

– Cănille erau încă ude atunci când le-ai pus înapoi în dulap.

– Scuze.

– Ai lăsat firimituri pe masă.

– Scuze.

– Ai uitat să folosești degresant 409 când ai curățat plita.

– Scuze.

– Trebuie să-ți netezești așternuturile.

– Scuze.

Cred că mi-am cerut scuze de o sută de ori în prima săptămână, iar în cea de-a doua a fost și mai rău. Am mai picat încă un test și m-am plictisit de priveliștea care se vedea de pe verandă. În cele din urmă, am ajuns să cred că, indiferent dacă pui pe cineva să stea pe o insulă tropicală fabuloasă, cu vedere la ocean, după o vreme priveliștea se învechește. Vreau să spun că oceanul nu pare să se schimbe niciodată. De fiecare dată când privești, apa e acolo. Sigur că norii se pot mișca încolo și înapoi, iar înainte de apus cerul se poate învăpăia în portocaliu, roșu și galben – dar ce distracție e aceea când n-ai cu cine să privești un apus de soare? Mătușa nu părea să fie genul de femeie care să aprecieze asemenea lucruri.

Și, apropo! Să fii însărcinată e nasol. Încă îmi era greață în fiecare dimineață și câteodată mi-era greu să ajung în baie la timp. Citisem că majoritatea femeilor au grețuri vreo două săptămâni, însă nu era și cazul meu. Am vomitat patruzeci și nouă de dimineți la rând; corpul meu părea că voia să stabilească vreun soi de record.

Dacă e să gădesc o latură pozitivă a datului la boboci, aceea ar fi că, până la mijlocul lui noiembrie, n-am luat prea mult în greutate, poate că doar o jumătate de kilogram sau, cel mult, unul întreg. Sinceră să fiu, nu voiam să mă îngraș, însă mama îmi cumpărase cartea La ce să te aștepti când vine copil și, în timp ce o răsfoiam fără chef într-una dintre seri, am citit că multe femei se îngrașă doar cu cinci sute de grame sau cu un kilogram în primul trimestru, ceea ce nu mă făcea să fiu câtuși de puțin specială. Însă după aceea, până când am născut, câștigul mediu în greutate a fost în jur de cinci sute de grame pe săptămână. Când am făcut

calculul – care adăuga treisprezece kilograme și jumătate osaturii mele mai degrabă minione –, am realizat că mușchii abdominali aveau să-mi fie, probabil, înlocuiți de un butoiăș. Nu că aș fi avut, oricum, mare brânză de musculatură.

Mai rău decât datul la boboci au fost hormonii care au luat-o razna, ceea ce, în cazul meu, a însemnat acnee. Indiferent de cât de mult îmi curățam fața, coșurile continuau să-mi erupă pe obraji și pe frunte precum niște constelații pe un cer de noapte. Morgan, sora mea cea mare și perfectă, nu avusese nici un coș în toată viața ei. Când mă priveam în oglindă, mă gândeam că, și dacă i-aș fi dat vreo câteva de la mine, pielea mea tot ar fi arătat mai rău decât a ei. Chiar și în cazul ăsta, ea ar fi continuat să fie frumoasă, deșteaptă și simpatizată de toată lumea. Acasă ne înțelegeam bine – fuseserăm mai apropiate în copilărie –, însă ea păstra distanța la școală, preferând compania prietenilor ei. Avea doar note de zece, cânta la vioară și apăruse la televizor nu doar într-una, ci în două reclame pentru magazinul local. Dacă crezi că mi-a fost ușor să fiu comparată cu ea în copilărie, atunci mai gândește-te. Pune la socoteală și sarcina mea și atunci o să înțelegi mai repede de ce ea era de departe favorita părinților mei. Ca să fiu cinstită, ar fi fost și favorita mea dacă m-ai fi pus să aleg.

Până de Ziua Recunoștinței, am devenit în mod oficial depresivă. Apropo, lucrul ăsta se întâmplă cu aproximativ șaptezeci la sută dintre femeile gravide. Cu dat la boboci, bube și depresii, dădusem lovitura perfectă. Norocoasa de mine, nu? Rămăsesem în urmă cu învățătura, iar muzica din walkmanul meu devenise în mod considerabil mai sumbră. Până și Gwen încercase să mă înveselească și, bineînțeles, eșuase. Începusem s-o cunosc un pic mai bine de când o văzusem întâia oară – venea la cină de două ori pe săptămână – și m-a întrebat dacă voiam să mă uit la parada de la Macy's, de Ziua Recunoștinței. A adus cu ea un televizor mic, pe care l-a instalat în bucătărie, însă, chiar dacă până în acel moment uitasem, practic, cum arăta un televizor, ideea tot n-a fost suficient de interesantă ca să mă scoată din cameră. În loc de asta, am rămas de una singură și am încercat să nu izbucnesc în plâns pe când îmi imaginam cum mama și Morgan făceau umplutură pentru curcan sau coceau plăcinte în bucătărie, iar tata stătea în fotoliu, bucurându-se de un meci de fotbal la televizor. Chiar dacă mătușa Linda pregătise o mâncare asemănătoare cu ce aveam de obicei acasă, pur și simplu nu era același lucru și n-am prea avut poftă de mâncare.

M-am gândit mult la prietenele mele cele mai bune, Madison și Jodie. Nu avusesem voie să le mărturisesc adevărul despre plecarea mea. În loc de asta, părinții mei le spusese oamenilor – inclusiv părinților lui Madison și Jodie – că,

din cauza unei situații medicale urgente, plecasem să locuiesc împreună cu mătușa mea, al cărei cămin se afla într-un loc îndepărtat, cu posibilități limitate în ceea ce privea contactul prin telefon. Fără îndoială, făcuseră ca lucrurile să sune de parcă aș fi fost vreo făcătoare-de-bine responsabilă, care se oferise voluntar s-o ajute pe mătușa ei. Și pentru ca minciuna să nu fie descoperită, nu mi se dăduse voie să vorbesc cu prietenele mele pe perioada șederii la Ocracoke. N-aveam telefon mobil – foarte puțini copii aveau –, iar mătușa lua cordonul telefonului cu ea atunci când mergea la serviciu, lucru care făcea ca partea cu posibilitățile limitate de contact prin telefon să fie la fel de adevărată ca și cea cu urgența medicală. Am realizat că părinții mei puteau fi la fel de șireți ca și mine, ceea ce reprezentase un soi de revelație.

Cam pe atunci a început și mătușa să devină îngrijorată din pricina mea, deși încerca să-și adoarmă neliniștile. În timp ce mâncam ceea ce rămăsese de la Ziua Recunoștinței, ea a spus, în treacăt, că nu păream prea binedispusă în ultima vreme. Asta a fost cuvântul folosit: binedispusă.

O lăsase mai moale și cu așteptările legate de curățenie – sau poate că-mi făceam eu treaba mai bine –, însă, pentru cine știe ce motiv, nu se plânsese prea mult în ultima vreme. Îmi dădeam seama că făcea un efort ca să mă antreneze în conversație.

– Iei vitaminele prenatale?

– Da, am zis. Sunt foarte gustoase.

– Peste vreo două săptămâni o să mergi la ginecolog, în Morehead City. Ți-am făcut programare azi-dimineață.

– Super, am zis.

Am plimbat mâncarea în farfurie, sperând ca mătușa să nu observe că, de fapt, nu mă atingeam de ea.

– Mâncarea ar trebui să ajungă în gură, a zis mătușa. După care trebuie înghițită.

Cred că încerca să fie amuzantă, însă eu n-aveam chef de asta, așa că m-am mulțumit să ridic din umeri.

– Vrei să-ți gătesc altceva? a întrebat ea.

– Nu mi-e foame.

A strâns din buze înainte de a căuta cu privirea prin încăpere, de parcă s-ar fi uitat după cuvintele sau expresiile magice care m-ar fi binedispus din nou.

– Of, aproape că am uitat să întreb. Ți-ai sunat părinții?

– Nu, aveam de gând să-i sun mai devreme, dar ai luat cu tine cordonul telefonului.

– Poți să-i suni după cină.

– Bănuiesc că da.

S-a folosit de furculiță ca să taie o bucățiță de curcan.

– Cum merge învățatul? a întrebat ea. Ai rămas în urmă cu temele și n-ai avut rezultate prea bune la chestionare în ultima vreme.

– Mă străduiesc, am zis, chiar dacă, de fapt, nu mă străduiam.

– Cum merge matematica? Adu-ți aminte că ai de dat niște teste importante înainte de vacanța de Crăciun.

– Urăsc matematica, iar geometria e stupidă. Ce importanță are dacă știu să măsoar aria unui trapez? De parcă o să am nevoie vreodată de asta în viața de zi cu zi!

Am auzit un oftat. M-am uitat la ea cum încerca din nou.

– Ți-ai scris referatul la istorie? Cred că și pe ăsta trebuie să-l predai săptămâna viitoare.

– E-aproape gata, am mințit.

Mi se ceruse să scriu un referat despre Thurgood Marshall¹⁴, însă nici măcar nu-l începusem.

I-am simțit privirea fixată asupra mea, întrebându-se dacă să mă creadă sau nu.

În seara aceea, mătușa a încercat din nou. Stăteam în pat, cu ursul-Maggie. Mă retrăsesem în camera mea după cină, iar ea a apărut în pragul ușii, îmbrăcată în pijama.

– Te-ai gândit să ieși la aer curat? m-a întrebat. Cum ar fi să faci o plimbare sau să te duci cu bicicleta mâine, înainte să te apuci de lecții?

– N-am unde să mă duc. Aproape totul e închis, pentru că vine iarna.

– Ce zici de plajă? E liniște și pace pe timp de iarnă.

- E prea frig ca să mă duc acolo.
- De unde știi? N-ai mai fost afară de zile întregi.
- Asta, din cauză că am prea multe teme și prea multe sarcini.
- Te-ai gândit să cunoști pe cineva apropiat de vârsta ta? Să-ți faci, poate, niște prieteni?

La început n-am fost sigură dacă auzisem bine.

- Să-mi fac prieteni?
- De ce nu?
- Pentru că aici nu e nimeni de vârsta mea.
- Sigur că este, a spus ea. Ți-am arătat școala.

Orășelul avea o singură școală, pentru copii de toate vârstele, de la grădiniță la liceu; trecuserăm pe lângă ea atunci când am făcut turul așezării. Nu era chiar casa de la țară, cu o singură încăpere, care apărea în reluările Căsuței din Prerie, însă nici nu se situa cu mult deasupra acesteia.

- Bănuiesc că aș putea să mă duc pe promenadă sau să dau o tură prin cluburi. Dar stai, Ocracoke n-are nimic din toate astea.
- Nu zic decât că ți-ar prinde bine să vorbești cu cineva în afară de mine și de Gwen. Nu-ți face bine să fii atât de izolată.

Nu exista nici o îndoială în legătură cu asta. Dar adevărul era că nu văzusem nici un adolescent în Ocracoke de când ajunsesem acolo și – a, da – eram însărcinată, ceea ce ar fi trebuit să rămână un secret, deci ce sens ar fi avut, oricum?

- Nu-mi face bine nici să fiu aici, dar nu pare să-i pese nimănui de asta.

Mătușa și-a aranjat pijamaua, de parcă și-ar fi căutat cuvintele în pliurile acesteia, și a hotărât să schimbe subiectul.

- M-am gândit că poate ar fi o idee bună să-ți iau un meditator, a spus ea. În mod sigur la geometrie, dar poate că și la celelalte materii. Ca să-ți revizuiască referatele, spre exemplu.
- Un meditator?
- Cred că știu pe cineva care s-ar potrivi perfect.

Dintr-odată, mi-au venit în minte imagini în care stăteam lângă un moș mirosind a Old Spice și a naftalină, unul căruia îi plăcea să vorbească despre ce se întâmpla în vremurile bune.

– Nu vreau meditator.

– Examenele tale finale sunt în ianuarie, iar în următoarele trei săptămâni ai o mulțime de teste, dintre care unele chiar sunt importante. Le-am promis părinților tăi să fac tot ce-mi stă în putință ca să nu repeți clasa a zecea.

Nu puteam să sufăr tactica asta a adulților de a folosi logica numai și numai ca să te facă să te simți vinovat, așa că am optat pentru singura variantă de răspuns posibilă:

– Mi-e indiferent.

Mătușa a ridicat din sprâncene și a rămas tăcută. În cele din urmă, a zis:

– Nu uita că duminică mergem la biserică.

Cum puteam să uit așa ceva?

– N-am uitat, am mormăit în cele din urmă.

– Poate că după aceea mergem să ne cumpărăm brad.

– Super, am zis, însă nu voiam decât să-mi trag pătura peste cap, sperând că un asemenea gest ar fi putut s-o facă să plece.

Dar nu a fost nevoie de asta; mătușa Linda plecase. Un moment mai târziu, am auzit închizându-se ușa de la dormitorul ei și am știut că urma să fiu de una singură tot restul nopții, având doar gândurile mele negre drept companie.

Oricât de jalnice ar fi fost zilele săptămânii, duminicile erau de departe cele mai rele. Pe când eram în Seattle, nu-mi displicuse să merg la biserică, pentru că era acolo o familie care se numea Taylor și care avea patru băieți, cu toții fiind mai mari cu un an (sau cu mai mulți) decât mine. Arătau ca scoși dintr-o formație de muzică, cu dinți albi și cu un păr care părea întotdeauna proaspăt aranjat cu peria și foehnul. Stăteau în primul rând, la fel ca noi – ei erau întotdeauna pe partea stângă, în timp ce noi eram pe dreapta –, iar eu mă uitam pe furiș la ei atunci când ar fi trebuit să-mi spun rugăciunile. Nu mă puteam abține. De când îmi aduceam aminte, fusesem îndrăgostită la nebunie de unul sau de altul dintre frații Taylor,

deși, de fapt, nu vorbisem niciodată cu vreunul dintre ei. Morgan fusese mai norocoasă; Danny Taylor, unul dintre mijlocii, care la vremea aceea era și un jucător bunicel de fotbal, o scosese la înghețată într-o duminică, după slujbă. La vremea aceea eram în clasa a opta și fusesem geloasă și disperată pentru că el o invitase pe ea și nu pe mine. Îmi amintesc că stătusem în camera mea, cu ochii pe ceas, privind cum treceau minutele. După ce în cele din urmă Morgan ajunsese acasă, am implorat-o să-mi spună cum fusese Danny. Morgan, fiind Morgan, ridicase pur și simplu din umeri și zisese că Danny nu era genul ei, ceea ce mă făcuse să vreau s-o strâng de gât. După Morgan salivau tipii și dacă doar mergea pe trotuar sau dacă, așezată în zona de fast-food de la mallul din localitate, sorbea dintr-o cola dietetică.

Ce vreau să spun e că acasă existau lucruri interesante de văzut la biserică – mai exact, patru personaje cu vino-ncoace –, iar asta făcea ca orele să treacă repede. Aici însă, biserica nu era doar o simplă corvoadă, ci un eveniment căruia i se dedica o zi întreagă. În Ocracoke nu exista nici o biserică catolică. Cea mai apropiată era St. Egbert, în Morehead City, iar asta însemna că trebuia să prindem feribotul de șapte dimineța. Feribotului îi trebuiau în general două ore și jumătate ca să ajungă la insula Cedar, iar de acolo mai făceam încă patruzeci de minute până la biserică. Slujba era la ora unsprezece și trebuia să așteptăm încă o oră până la începerea ei, iar liturghia dura până la amiază. De parcă asta n-ar fi fost suficient, feribotul de Ocracoke nu pleca înainte de patru după-amiaza, ceea ce însemna că aveam și mai mult timp de pierdut.

Sigur, după aceea luam prânzul împreună cu Gwen, având în vedere că venea cu noi întotdeauna. Și ea fusese călugăriță, la fel ca mătușa, iar pentru ea slujba de duminică reprezenta punctul culminant al săptămânii. Era o femeie cumsecade și alea-alea, însă poți întreba orice adolescent cât de mult i-ar fi plăcut să mănânce de prânz în compania a două foste călugărițe în vârstă de vreo cincizeci și ceva de ani, și vei ghici, probabil, cum mă simțeam. După aceea ne duceam la cumpărături, însă nu era deloc distractiv, ca la mall sau ca pe faleza din Seattle. În loc de asta, mă târau după ele la Walmart, ca să facem aprovizionarea – adică să luăm făină, osânză, ouă, șuncă, brânză, cârnați, lapte bătut, cafea și alte ingrediente pentru copt angro –, iar apoi treceam pe la piața de vechituri, unde Gwen și mătușa căutau cărți ieftine, scrise de autori de succes, și filme pe casete video, pe care oamenii din Ocracoke le puteau închiria. Dacă adăugai toate astea la călătoria cu feribotul, însemna că nu ajungeam înapoi decât în jur de ora șapte seara, când soarele apusese deja de mult.

Douăsprezece ore. Douăsprezece ore lungi. Doar ca să mergem la biserică.

Apropo, există aproape un milion de alte modalități mai bune de a petrece o duminică. Dar, ce să vezi, duminică dimineața, pe când se crăpa de ziuă, m-am trezit pe ponton, înfocolită într-o jachetă închisă până sub bărbie, tropăind ca să mă încălzesc, în timp ce aerul înghețat mă făcea să arăt de parcă fumam țigări invizibile. Între timp, mătușa și Gwen sporovăiau în șoaptă, râdeau și păreau vesele, poate pentru că nu împărțeau biscuiți și nu serveau cafele la revărsatul zorilor.

Când a sosit timpul, mătușa a tras mașina pe feribot și s-a înghesuit alături de vreo douăsprezece alte mașini.

Aș vrea să pot să spun că traversarea era plăcută sau interesantă, dar nu era, mai ales iarna. N-aveai nimic de văzut, în afara cazului în care ți-ar fi făcut plăcere să te uiți la cerul cenușiu și la apa și mai cenușie. Iar dacă pe doc fusese frig, pe feribot era de o sută de ori mai rău. Vântul părea că sufla prin mine și, după mai puțin de cinci minute de stat afară, nasul începuse să-mi curgă și urechile mi se făcuseră de un roșu aprins. Slavă Domnului, exista o cabină mare în mijlocul feribotului, în care te puteai refugia din calea vremii friguroase, echipată cu vreo două automate care ofereau gustări și cu locuri unde puteai să te așezi, cabină în care și-au petrecut timpul Gwen și mătușa. Cât despre mine, m-am târât înapoi în mașină și m-am întins pe bancheta din spate, dorindu-mi să fi fost oriunde altundeva și gândindu-mă la încurcătura în care mă băgasem.

La o zi după ce mama îmi ceruse să fac pipi pe bețișorul acela, mă dusesse la doctorița Bobbi, care avea, poate, zece ani mai mult decât ea și care era primul doctor de adulți pe care-l văzusem vreodată. Numele adevărat al doctoriței Bobbi era „Roberta“, iar ea era medic ginecolog. Ne adusese pe lume pe mine și pe sora mea, deci ea și mama se știau de multă vreme și sunt convinsă că mama s-a simțit rușinată de motivul vizitei noastre. După ce doctorița Bobbi confirmase sarcina, mă pusese la ecograf, ca să verifice dacă bebe era sănătos. Îmi ridicasem cămașa, iar unul dintre tehnicienii îmi pusese niște gelatină pe abdomen și apoi am putut să-i aud inima copilului. Chestia asta fusese în același timp interesantă și înspăimântătoare, însă ce-mi aminteam cel mai bine fusese cât de ireal mi se păruse și cât de mult îmi dorisem să fi fost doar un vis urât.

Însă nici vorbă să fie vis. Pentru că eram catolică, avortul nu fusese nici măcar o opțiune și, de îndată ce aflaserăm că bebe era sănătos, doctorița Bobbi ne ținuse discursul. Ne asigurase pe amândouă că, din punct de vedere al sănătății

organismului, eu eram suficient de matură ca să duc sarcina până la capăt, însă partea cu emoțiile era altă poveste. Ea zisese că urma să am nevoie de mult sprijin, în parte pentru că sarcina era neașteptată, însă mai ales pentru că eram încă adolescentă. Pe lângă depresie, puteam simți furie și dezamăgire; doctorița Bobbi ne avertizase că aveam să mă simt, probabil, înstrăinată de prieteni, ceea ce urma să facă lucrurile și mai grele.

Dacă aș fi putut să vorbesc cu doctorița Bobbi acum, i-aș fi spus: bifat, bifat, bifat și iar bifat.

Cu discursul încă proaspăt în minte, mama mă dusese la Portland, în statul Oregon, la un grup de sprijin pentru adolescente gravide. Sunt convinsă că genul ăsta de grupuri de sprijin existau și la Seattle, însă nu voisem ca vreun cunoscut să afle din întâmplare, și nici părinții mei nu voiseră asta. Astfel încât, după aproape trei ore de mers cu mașina, mă trezisem într-una dintre încăperile dosnice de la YMCA¹⁵, unde mă așezasem pe unul dintre scaunele pliante care fuseseră aranjate în cerc. În încăpere erau alte nouă fete și unele dintre ele arătau de parcă încercau să facă, săracele, contrabandă cu pepeni, ascunzându-i pe sub cămăși. Persoana care conducea grupul, doamna Walker, era asistentă socială. Rând pe rând, ne prezentaserăm și noi. După aceea trebuise să vorbim despre ce simțeam și despre experiențele noastre. Sau mai degrabă celelalte fete vorbiseră despre ce simțeau și despre experiențele lor, în timp ce eu ascultasem, pur și simplu.

Pe cuvânt că fusese cea mai tristă chestie. Una dintre fete, care era chiar mai mică de vârstă decât mine, vorbise despre cât de tare o deranjau hemoroizii, în timp ce alta povestise, monoton, despre cât de dureroase îi erau sfârcurile, iar după aceea își ridicase tricoul, ca să ne arate vergeturile. Majoritatea, însă nu toate, continuau să meargă la diferite licee și povesteau despre cât de stânjenite se simțeau când erau nevoite să le ceară profesorilor bilet de voie ca să meargă la baie, câteodată și de două-trei ori în aceeași oră. Cu toatele se plâneau de cât de tare li se înrăutățise acneea. Două dintre ele renunțaseră la școală și, chiar dacă amândouă spusese că plănuiau să își reia studiile, sunt sigură că nimeni nu le crezuse. Cu toatele pierduseră prieteni, iar una dintre ele fusese dată afară din casă și locuia la bunici. Doar una, o fată mexicană frumușică, pe care o chema Sereta, încă vorbea cu tatăl copilului; în afară de ea, nimeni nu intenționa să se căsătorească. Cu excepția mea, toate acele fete plănuiau să-și crească vlăstarele cu ajutorul părinților.

După ce se terminase întâlnirea, pe când ne întorceam la mașină, îi spusese mamei că nu voiam să mai fac vreodată așa ceva. Se presupusese că grupul de suport avea să-mi fie de ajutor și să-mi aline singurătatea, însă întreaga poveste nu

avusese efectul scontat și mă făcuse să simt exact opusul. Îmi doream să treacă odată timpul, ca să mă pot întoarce la viața pe care o avusesem înainte, lucru pe care îl doreau și părinții mei. Asta, desigur, îi făcuse să ia decizia de a mă trimite aici și, chiar dacă mă asiguraseră că era spre binele meu – nu al lor –, nu eram sigură că îi crezusem.

După slujbă, mătușa Linda și Gwen m-au târât după ele prin rutina prânz/cumpărături-pentru-azi în talcioc, înainte de a ne îndrepta către un teren pietruit, din apropierea unui magazin de bricolaj, care avea de vânzare atât de mulți brazi de Crăciun încât semăna cu o pădure în miniatură. De dragul meu, mătușa Linda și Gwen au încercat să facă experiența amuzantă și mi-au tot cerut părerea. Eu m-am mulțumit să ridic din umeri și le-am zis să aleagă ce voiau, din moment ce oricum nimănui nu părea să-i pese de ceea ce credeam eu, cel puțin atunci când venea vorba de luarea deciziilor în legătură cu viața mea.

Undeva pe la al șaselea sau al șaptelea brad, mătușa Linda a încetat să mă mai întrebe; în cele din urmă, au ales fără mine. După ce au plătit, m-am uitat cum doi tipi în salopete au legat bradul deasupra mașinii, iar apoi ne-am urcat și noi iarăși în ea.

Din nu știu ce motiv, drumul spre feribot mi-a reamintit de călătoria spre aeroport, din ultima mea dimineață la Seattle, și am simțit cum gândurile îmi zboară înapoi în timp. Mama și tata mă însoțiseră amândoi, ceea ce reprezentase un soi de surpriză, având în vedere că, de când aflase că eram însărcinată, tata de-abia fusese în stare să se uite în direcția mea. Pentru că cineva de la biserică lucra în administrația aeroportului, părinților mei li se permisesse să mă conducă până la poartă și să aștepte îmbarcarea împreună cu mine. Amândoi fuseseră foarte tăcuți și nici eu nu vorbisem mare lucru. Dar îmi amintesc că, pe măsură ce timpul se târâse înainte, îi zisesem mamei că-mi era frică. În realitate, eram atât de îngrozită încât începuseră să-mi tremure mâinile.

Era multă lume în jurul nostru și probabil că observase și ea tremuratul, pentru că îmi cuprinsese mâinile și mi le strânsese. După aceea, mă dusese în dreptul unei porți mai puțin aglomerate, unde puteam avea un pic de intimitate.

– Și mie mi-e frică.

– De ce ți-e frică? întrebasesm eu.

– Pentru că ești fiica mea. Și nu pot decât să-mi fac griji pentru tine. Ai avut...
ghinion.

Ghinion. Mama folosise cuvântul ăsta foarte des în ultima vreme.

După aceea, îmi reamintise că plecarea era spre binele meu.

– Nu vreau să mă duc, zisesem eu.

– Am vorbit despre asta, răspunsese ea. Știi că e spre binele tău.

Bingo.

– Nu vreau să-mi părăsesc prietenii, pledasem eu cu glas sugrumat, fiindcă, ajunsă la momentul acela, nu mai putusem să vorbesc decât astfel. Dacă mătușa Linda o să mă urască? Dacă mă îmbolnăvesc și trebuie să mă duc la spital? Nici măcar nu sunt spitale acolo.

– Prietenii tăi vor fi tot aici când te vei întoarce, mă asigurase mama. Și știu că ți se pare foarte departe, însă luna mai va veni mai repede decât realizezi. Cât despre Linda, ea e obișnuită să ajute fete însărcinate, așa, ca tine, de când era la mănăstire. Ți-aduci aminte că ți-am spus asta? O să aibă grijă de tine, crede-mă.

– Nici măcar n-o cunosc.

– Are suflet bun, spusese mama, altfel nu te-ai duce acolo. Cât despre spital, ea va ști ce să facă. Chiar și în cel mai rău caz, prietena ei, Gwen, e moașă calificată. A adus pe lume mulți copii.

Nu putusem să-mi dau seama dacă lucrul ăsta mă făcea sau nu să mă simt mai bine.

– Dacă n-o să-mi placă acolo?

– Cât de rău poate fi? E chiar pe plajă. Pe lângă asta, adu-ți aminte ce-am discutat. Că ți-ar putea fi mai ușor pe termen scurt să rămâi aici, dar că pe termen lung lucrurile vor fi mai dificile pentru tine.

Se referea la bârfă, nu doar la adresa mea, ci și a familiei mele. N-om fi fost noi în anii '50, însă stigmatul legat de sarcinile adolescentelor necăsătorite exista încă. Chiar și eu eram silită să recunosc că la șaisprezece ani eram prea tânără ca să devin mamă. Dacă zvonul se răspândea, urma să fiu întotdeauna fata aceea în ochii vecinilor, ai celorlalți elevi de la școală, ai oamenilor de la biserică. Pentru ei, aș fi fost mereu fata aceea care rămăsese gravidă după primul an de liceu. Aș fi fost nevoită să le îndur privirile critice și pline de condescendență; ar fi trebuit să le

ignor șoaptele în timp ce treceam pe lângă ei pe coridoare. Moara bârfelor s-ar fi învârtit, plină de întrebări despre cine adoptase copilul sau despre mine, anume dacă aș fi vrut sau nu să-l revăd vreodată. Chiar dacă nu m-ar fi iscodit pe față, bârfitorii s-ar fi întrebat de ce nu mă sinchisisem să folosesc contraceptive sau de ce nu insistasem ca el să folosească un prezervativ. Știam că mulți părinți, chiar și prieteni de familie, m-ar fi folosit pe post de exemplu în fața copiilor lor și aș fi fost fata aceea care luase decizii proaste. Toate astea, în timp ce m-aș fi legănat ca o rață pe coridoarele școlii, nevoită să fac pipi la fiecare zece minute.

O, da, părinții mei vorbiseră cu mine foarte des despre toate astea. Însă în clipele acelea, mama își dăduse seama că nu doream ca ea să revină asupra unor astfel de lucruri, așa că schimbase subiectul. Făcea asta de foarte multe ori atunci când nu voia să se certe, mai ales dacă eram în public.

– Ți-a plăcut de ziua ta?

– A fost bine.

– Doar bine?

– Am dat la boboci toată dimineața. A fost destul de greu să mă simt entuziasmată.

Mama își împletise degetele.

– Totuși, mă bucur că ai avut ocazia să te vezi cu prietenii tăi. „Fiindcă e ultima oară când i-ai văzut, pentru foarte, foarte mult timp“, nu trebuise ea să adauge.

– Nu-mi vine să cred că nu voi fi acasă de Crăciun.

– Sunt sigură că mătușa Linda va organiza ceva special.

– Tot nu va fi același lucru, m-am smiorcăit eu.

– Nu, recunoscuse mama. Probabil că nu va fi. Dar vom avea parte de o vizită frumoasă atunci când vin să te văd, în ianuarie.

– Tati o să vină?

Mama înghițise în sec.

– Poate că da, spusese ea.

„Ceea ce înseamnă și poate că nu“, mă gândisem eu.

Îi auzisem vorbind despre asta, însă tata nu promisese nimic. Dacă acum de-abia se putea uita la mine, oare cum avea să se simtă la vremea la care eu aş fi arătat burtoasă precum un Buddha feminin?

– Aş fi vrut să nu trebuiască să plec.

– Şi eu, spusese ea. Vrei să vorbeşti un pic cu tata?

„N-ar trebui să-l întreb pe el dacă vrea să vorbească un pic cu mine?“

Tăcusem, însă, din nou. Adică, ce rost avea?

– E OK, zisesem, în schimb. Eu doar...

Pe când vocea îmi pierdea, mama îmi aruncase o privire plină de înţelegere. Şi, în mod bizar, în ciuda faptului că ea şi tata mă trimiteau de-acasă, avusesem sentimentul că, de fapt, se simţeau prost din pricina asta.

– Ştiu că nu e uşor, şoptise ea.

Mă luase prin surprindere atunci când băgase mâna în poşetă şi scosese un plic îndesat cu bancnote. Mă întrebam dacă tata ştia ce făcea ea. Familia mea n-avea la îndemână rezerve de bani, însă mama nu încercase să-mi explice. În loc de asta, stătuserăm împreună încă vreo câteva minute, până când se auzise anunţul de imbarcare. Atunci când îmi venise rândul, părinţii mă îmbrăţişaseră, dar chiar şi în acele clipe tata privise în altă parte.

Asta se întâmplase în urmă cu o lună şi ceva, însă mi se părea deja că făcea parte dintr-o altă viaţă.

*

Pe feribot nu mai era atât de frig ca de dimineaţă, iar cenuşiiul cerului fusese înlocuit de un albastru aproape strălucitor. Hotărâsem să rămân în maşină pentru o vreme, în ciuda faptului că proviziile grămadite acolo nu mă lăsau să mă întind pe bancheta din spate. Încercam să fac pe victima, fiindcă nici mătuşa Linda, nici Gwen nu păreau să înţeleagă că, în ciuda achiziţionării bradului de Crăciun, duminicile continuau să fie pentru mine cele mai urâte zile.

– Treaba ta, îmi zisesese mătuşa, ridicând din umeri, după ce refuzasem să merg cu ele în cabină.

Ea şi Gwen au ieşit din maşină, au urcat treptele care duceau la nivelul de sus şi au dispărut rapid din vedere. Reuşisem cumva să adorm, chiar dacă era incomod, şi

mă trezisem, în cele din urmă, după mai bine de o oră. Mi-am pornit walkmanul și am ascultat muzică până când bateriile s-au descărcat cu totul. În scurt timp, am început să am crampe și să mă plictisesc. Am văzut, pe fereastră, câțiva bărbați mai în vârstă adunați în jurul mașinilor, arătând exact ca niște pescari, ceea ce probabil că și erau. La fel ca Gwen și mătușa, au plecat și ei spre cabină în cele din urmă.

Mi-am schimbat poziția pe banchetă o dată, apoi încă o dată, și mi-am dat seama că aveam nevoie să merg la toaletă. Din nou. Pentru a șasea sau a șaptea oară în ziua aceea, chiar dacă de-abia băusem ceva. Am uitat să spun că vezica mea se transformase brusc din ceva la care nu mă gândeam niciodată, într-un organ hipersensibil și extrem de supărător, unul care făcea ca localizarea exactă a unei toalete să fie tot timpul o necesitate imperioasă. Fără nici un preaviz, celulele vezicii începeau să-mi vibreze isteric, cu mesajul: „Trebuie să mă golești chiar în secunda asta, altfel...”

Învătasem că nu aveam nimic de zis într-o asemenea circumstanță. Altfel... Dacă Shakespeare ar fi încercat să descrie urgența situației, probabil că ar fi scris: A face sau a nu face pipi... aceasta nu e niciodată întrebarea.

M-am năpustit afară din mașină, am urcat repede treptele și am intrat în cabină, unde am observat, în trecere, că mătușa și Gwen sporovăiau cu cineva îmbrăcat într-o jachetă verde-oliv. Am găsit rapid toaleta – din fericire, nu era ocupată – și, în drum spre ieșire, mătușa Linda m-a invitat, cu un gest, să mă alătur grupului lor. În loc de asta, mi-am aplecat capul și am ieșit pe ușă, croindu-mi drum din nou spre lumina zilei. Ultimul lucru pe care mi-l doream era o nouă conversație cu adulții. După ce am coborât treptele, primul meu instinct a fost să mă întorc la mașină.

Însă martirajul nu funcționase și bateriile din walkman erau descărcate, deci ce rost mai avea să încerc? În loc de asta, m-am hotărât să explorez puntea, gândindu-mă să fac timpul să treacă mai ușor. Mi-am făcut socoteala că mai aveam, probabil, o jumătate de oră până să acosteze feribotul – puteam să văd deja orașelul Ocracoke în depărtare –, dar, din nefericire, turul nu mi-a luat prea mult timp și nici nu a fost cu mult mai interesant decât Pamlico Sound. În centru se afla cabina despre care vorbeam mai devreme, pe puntea de dedesubt erau parcate mașini, iar deasupra cabinei se afla ceva ce, m-am gândit eu, putea fi camera de control în care stătea căpitanul și în care intrarea era interzisă. Cu toate astea, am observat câteva bănci goale în partea din față a feribotului. Neavând altceva mai bun de făcut, m-am îndreptat spre ele.

Nu mi-a luat mult timp ca să înțeleg de ce erau goale. În ciuda cerului însořit, vântul părea să-mi străpungă pielea cu niște ace mici; chiar dacă mi-am îndesat bine mâinile în buzunarele jachetei, încă simțeam cum mă furnica. În largul apei, de ambele părți, se vedeau mici brizanți, mărunte fulgerări de lumină, care făceau ca oceanul să strălucească, însă vederea acelor valuri mici m-a făcut să mă gândesc la el, chiar dacă nu asta intenționasem.

J – băiatul care mă băgase în încurcătura asta.

Ce pot să-ți spun despre el? Era un surfer de șaptesprezece ani, din sudul Californiei, care arăta bine, de parcă era proaspăt venit de pe plajă și care își petrecuse vara la Seattle, împreună cu un văr care era, din întâmplare, prieten cu una dintre prietenele mele. Prima dată îl văzusem la sfârșitul lui iunie, la o mică reuniune, dar să nu crezi că fusese una dintre petrecerile acelea fără părinți, cu râuri de băutură și cu fum de marijuana ieșind pe sub ușile de la dormitoare. Părinții mei m-ar fi omorât. Nici măcar nu fuseserăm într-o casă, ci la lacul Sammamish, iar prietena mea, Jodie, era prietenă cu vărul care îl adusese cu el pe J. Jodie mă convinsese să merg, deși nu fusesem sigură că voiam, însă, odată ajunsă, nu-mi luase mai mult de două secunde ca să-l observ. Avea părul blond și un pic lung, umeri lați și era foarte bronzat, ceea ce pentru mine era un țel imposibil de atins, fiindcă pielea mea prefera să imite un măr roșu aprins atunci când era expusă la soare. Chiar și de la distanță, îi vedeam fiecare mușchi de pe abdomen, de parcă ar fi fost un soi de exponat viu de anatomie umană.

Se învârtea în jurul lui Chloe, o elevă din ani mai mari. Chloe învăța la un liceu de stat, iar eu o știam doar din vedere. Pot să spun despre ea doar că era la fel de frumoasă ca și el. Se vedea limpede că erau împreună. Ca o altă Nancy Drew¹⁶, nu putusem să nu observ lucrul ăsta, fiindcă se atingeau, se sărutau și erau, practic, unul grămadă peste celălalt. Chiar și așa, chestia asta nu mă împiedicase să-l măsoz din priviri o după-amiază întreagă, în timp ce stăteam întinsă pe prosopul meu, în același fel în care o făcusem și cu băieții din familia Taylor, la biserică. Recunosc că fusesem ușor obsedată de băieți în ultimii ani.

Ar fi trebuit ca lucrurile să se termine în felul ăsta, însă, în mod ciudat, n-a fost să fie așa. Din pricina lui Jodie, îl mai văzusem și pe 4 iulie – asta fiind o petrecere de noapte, la care erau admirate focurile de artificii în cinstea sărbătorii naționale –, însă la fața locului se aflau și o grămadă de părinți. Iar apoi dădusem din nou cu ochii de el, peste două săptămâni, la mall. De fiecare dată era împreună cu Chloe și nu păruse să mă observe deloc.

Apoi a venit ziua de sâmbătă, 19 august.

Ce pot să zic? Tocmai mă uitasem la Greu de ucis: răzbunare infernală împreună cu Jodie, chiar dacă-l mai văzusem o dată, iar după aceea am mers la ea acasă. De data asta, părinții ei nu erau acolo. Însă vărul era, împreună cu J; totuși, Chloe lipsea. Am ajuns cumva să stau de vorbă cu J pe veranda din spate și, în mod miraculos, el a părut, dintr-odată, interesat de mine. A fost și mai prietenos decât mă așteptasem. Mi-a povestit despre California, m-a întrebat despre viața pe care o duceam la Seattle și, în cele din urmă, mi-a spus, în treacăt, că el și Chloe se despărțiseră. La scurt timp după aceea, m-a sărutat; era atât de minunat, încât lucrurile mi-au scăpat de sub control. Ca să scurtez povestea, am ajuns pe bancheta din spate a mașinii vărului lui. Nu-mi pusesem în gând să fac sex cu el, însă probabil că, la fel ca toți cei de vârsta mea, eram curioasă în legătură cu asta, știi? Voiam să văd și eu care era faza cu marea experiență. Nu m-a forțat. S-a întâmplat pur și simplu, și toată chestia s-a terminat în mai puțin de cinci minute.

După aceea, s-a purtat frumos cu mine. Când a trebuit să plec, ca să ajung acasă înainte de ora stingerii, la unsprezece seara, m-a condus la mașină și m-a sărutat din nou. A promis să mă sune, dar n-a făcut-o. Peste trei zile l-am văzut din nou ținând-o pe Chloe pe după umeri și, când s-au sărutat, m-am răsucit pe călcâie înainte să mă observe. Gâtul mă durea de parcă înghițisem o bucată de șmirghel.

Mai târziu, după ce am aflat că eram însărcinată, l-am sunat în California. Jodie făcuse rost de numărul de telefon de la vărul lui, din moment ce J nu mi-l dăduse mie. Când i-am spus cine eram, n-a părut să-și amintească de mine. Și-a adus aminte de timpul petrecut împreună doar în momentul în care i-am povestit eu ce se întâmplase între noi, dar și atunci am avut sentimentul că n-avea nici cea mai mică idee despre ce discutaserăm sau chiar despre cum arătam. M-a mai întrebat, cu un soi de iritare în glas, de ce îl sunasem, și sigur că n-am avut nevoie de un scor perfect la SAT¹⁷ ca să înțeleg că persoana mea nu-l interesa deloc. Deși intenționasem să-i spun că eram însărcinată, am închis telefonul înainte să pot rosti cuvintele. N-am mai vorbit niciodată cu el.

Apropo, părinții mei nu știu nimic despre asta. Am refuzat să le spun ceva despre tatăl copilului, sau despre cât de binevoitor fusese la început, sau chiar despre faptul că uitase cu totul de mine.

Nici o confesiune n-ar fi schimbat nimic, iar în momentul acela știam deja că urma să dau copilul spre adopție.

Știi ce altceva nu le-am zis?

Că după convorbirea aceea cu J mă simțisem ca o proastă. Oricât de dezamăgiți și de furioși fuseseră părinții mei, eu mă simțisem și mai furioasă pe mine decât erau ei.

În timp ce stăteam pe bancă, cu urechile înroșite și cu nasul începând să-mi curgă, am văzut cu colțul ochiului ceva mișcându-se. M-am întors și am zărit un câine care trecea cu pași mărunți, ducând un ambalaj de Snickers în bot. Arăta aproape identic cu Sandy, câinele meu de acasă, doar că era puțin mai mic.

Sandy era o combinație între golden și labrador retriever, cu o coadă care nu părea să se oprească niciodată din mișcare. Ochii ei erau blânzi, de culoarea caramelului închis, plini de expresivitate; dacă Sandy ar fi încercat să joace poker, și-ar fi pierdut toți banii, fiindcă habar n-avea să se prefacă. Puteam să ghicesc întotdeauna ce simțea, cu exactitate. Dacă o laudam, ochii ei blânzi străluceau de fericire; dacă eram supărată, erau plini de simpatie. Era cu noi de nouă ani – o primisem pe când eram în clasa întâi – și dormise la picioarele patului meu aproape toată viața ei. Acum dormea în camera de zi, pentru că șoldurile ei nu mai erau în cea mai bună formă, iar scările erau dificil de urcat pentru ea. Dar, chiar dacă începuse să aibă fire albe pe bot, ochii nu i se schimbaseră deloc. Erau la fel de prietenoși ca întotdeauna, mai ales atunci când îi luam capul blănos între palme. M-am întrebat dacă, după ce mă întorceam acasă, ea avea să-și mai aducă aminte de mine. Prostește, desigur. Nu exista nici o primejdie ca Sandy să mă uite. Mă iubea o dată pentru totdeauna.

Nu?

Nu?

Dorul de casă mi-a umezit ochii și mi i-am șters, dar apoi hormonii mei s-au schimbat din nou, insistând că MI-ERA DOR DE SANDY ATÂT DE TAREEEE! M-am ridicat de pe bancă fără să mă gândesc. Am văzut-o pe Imitația-lui-Sandy alergând către un tip așezat aproape de marginea punții, pe un scaun pliant, cu picioarele întinse înainte. Era îmbrăcat cu o jachetă de culoare verde-oliv și am observat că lângă el se găsea un aparat de fotografiat montat pe un trepied.

M-am oprit. Oricât de mult îmi doream să văd – și da, să mângâi – câinele, nu eram sigură că voiam să încep o conversație artificială cu proprietarul câinelui, mai ales dacă tipul observa că plânsesem. Era gata să mă întorc din drum, când individul îi șopti ceva câinelui. M-am uitat cum animalul se întoarce și se duce

repede, cu pași mărunți, către coșul de gunoi aflat în apropiere, unde s-a ridicat pe picioarele din spate și a așezat înăuntru, cu grijă, ambalajul de Snickers.

Am clipit, gândindu-mă:

„Uau! Asta e chiar interesant!“

Câinele s-a întors lângă tip, s-a așezat și a fost pe punctul de a-și închide ochii, dar în momentul acela stăpânul lui a lăsat să cadă pe punte un pahar gol, de hârtie. Câinele s-a ridicat rapid, a luat paharul și l-a pus în coș, după care s-a întors la stăpân. Când un nou pahar a fost lăsat să cadă, nu m-am putut abține.

– Ce faci aici? am întrebat, în cele din urmă.

Tipul s-a răsucit pe scaun și de-abia atunci am realizat ce greșeală făcusem. Nu era un bărbat, ci mai degrabă un adolescent, poate cu un an sau doi mai mare decât mine, cu părul de culoarea ciocolatei și ochi căprui-închis, care licăreau, amuzați. Haina lui, făcută dintr-o pânză groasă de culoare verde-oliv și având cusături complicate, era elegantă într-un fel ciudat, cu atât mai mult pentru acel colț de lume. Când a ridicat din sprâncene, am avut sentimentul neplăcut că se așteptase să mă vadă. În tăcerea care se lăsase, am simțit o tresărire de surpriză la gândul că mătușa mea avusese dreptate. Exista cineva de vârsta mea pe-aici, sau, cel puțin, cineva de vârsta mea care se îndrepta spre Ocracoke. Insula nu era populată în întregime de pescari și de foste călugărițe, sau de femei bătrâne care mâncau biscuiți și citeau romane de dragoste.

Câinele a părut și el să mă evalueze. Și-a ciulit urechile și a dat din coadă suficient de tare ca să lovească în piciorul tipului, însă spre deosebire de Sandy, care iubea pe toată lumea imediat și cu intensitate și care s-ar fi grăbit să mă întâmpine, câinele ăsta și-a îndreptat atenția spre pahar și a repetat cu repeziciune trucul de dinainte, așezându-l din nou în coșul de gunoi.

În tot acest timp, tipul continua să mă privească. Chiar dacă ședea, puteam să văd că era subțire, musculos și, categoric, atrăgător. Însă faza aceea cu mine nebună după băieți se cam terminase în momentul în care doctorița Bobbi îmi întinsese substanța aia vâscoasă pe abdomen și auzisem bătăile inimii copilului. Mi-am coborât privirea, dorindu-mi să mă fi întors înapoi la mașină și regretând că intrasem în vorbă. Nu mă simțisem niciodată în largul meu atunci când trebuia să susțin privirea cuiva, cu excepția petrecerilor în pijama, când făceam, împreună cu prietenii mei, concursuri de privit fix. Iar ultimul lucru de care aveam nevoie era încă un băiat în viața mea. Mai ales într-o zi ca aceea; nu numai că plânsesem, dar

nu eram nici machiată și, pe deasupra, purtam niște blugi largi, teniși Converse înalți și o jachetă cu puf, care probabil că mă făcea să arăt precum Monstrul-Bezea din Ghostbusters.

– Salut, s-a aventurat el să zică în cele din urmă, întrerupându-mi șirul gândurilor. Nu fac decât să admir priveliștea.

Nu i-am răspuns. În loc de asta, am continuat să mă concentrez asupra apei, făcându-mă că nu-l auzisem și sperând că el n-avea să mă întrebe dacă plânsesem.

– Te simți bine? Arăți de parcă ai plâns.

„Perfect“, m-am gândit.

Chiar dacă n-aveam chef să vorbesc cu el, nici nu voiam să creadă că eram disperată. Nu că mi-ar fi păsat, de fapt.

– Sunt bine, am declarat. Am stat pe puntea din față și vântul m-a făcut să lăcrimez.

Nu eram sigură că mă credea, însă era suficient de drăguț ca să se poarte ca și când ar fi făcut-o.

– E frumos aici, sus.

– Nu-i mare lucru de văzut.

– Ai dreptate, a fost el de acord. Azi nu e deloc animație pe-aici. Nu prea am motive să folosesc aparatul de fotografiat. Eu sunt Bryce Trickett, apropo.

Vocea lui era plăcută și melodioasă, nu că mi-ar fi păsat dacă era sau nu. Între timp, câinele a continuat, la rândul lui, să mă privească fix, dând din coadă. Ceea ce mi-a amintit motivul pentru care deschisesem gura.

– Ți-ai dresat câinele ca să-ți arunce gunoiul?

– Asta încerc să fac, a spus el înainte de a zâmbi și de a-și arăta gropițele din obraji. Dar e mică și încă învață. A luat-o la fugă acum câteva minute și a trebuit să exersăm din nou.

Atenția mea era concentrată pe gropițele acelea și mi-a luat o secundă ca să-mi reiau șirul gândurilor.

– De ce?

– De ce, ce?

- De ce-ți antrenezi câinele să-ți arunce gunoiul?
- Pentru că nu-mi place gunoiul și n-am vrut să fie vânturat în ocean. Nu face bine mediului înconjurător.
- Am vrut să zic, de ce nu-l arunci tu?
- Pentru că eram așezat.
- Și ți-e greu să te îndrepti de spate?
- Câteodată scopul scuză mijloacele, nu?

„Ha, ha“, m-am gândit.

Însă intrasem de una singură în schimbul acela de replici care se voiau deștepte și trebuia să recunosc că, spre ciuda mea, a lui sunase destul de bine. El a continuat:

- Pe lângă asta, Daisy nu se supără. Crede că e un joc. Vrei să faci cunoștință cu ea?

Înainte să apuc să răspund, el a rostit:

- Du-te!

Daisy s-a ridicat repede, a venit la mine și mi s-a ghemuit la picioare, schelălăind și lingându-mi degetele. Nu numai că arăta ca Sandy, dar îmi lăsa aceeași impresie ca ea. În timp ce o mângâiam, m-am simțit transportată înapoi spre viața mea simplă și fericită din Seattle, de dinainte ca lucrurile s-o ia razna.

La fel de repede însă, realitatea s-a năpustit asupra mea și m-a făcut să realizez că nu mai aveam nici o dorință să zăbovesc acolo. I-am oferit lui Daisy încă vreo două mângâieri și mi-am vârât mâinile în buzunare, încercând să găsesc o scuză ca să plec. Însă Bryce era de neoprit.

- Nu cred că ți-am ținut minte numele.
- Nu ți-am spus cum mă cheamă.
- E adevărat, a recunoscut el. Dar probabil că pot să-mi dau seama.
- Crezi că poți să-mi ghicești numele? am zis, chiorându-mă la el, neîncrezătoare.
- De obicei sunt foarte bun la asta, a răspuns el. Pot să citesc și-n palmă.
- Vorbești serios?
- Vrei să-ți fac o demonstrație?

S-a ridicat cu grație din scaun și a venit spre mine, înainte să apuc să răspund. Era un pic mai înalt decât mă așteptasem, și deșirat precum un jucător de baschet. Nu ca un pivot sau ca o extremă, precum Zeke Watkins, însă poate ca un aruncător.

S-a apropiat, iar eu i-am văzut licăririle maroniu-deschis din ochii căprui și i-am observat din nou expresia vag amuzată pe care i-o văzusem și înainte. Părea că-mi scana fața; când a fost satisfăcut, a făcut un gest spre mâinile mele, care încă erau vârâte în buzunare.

– Pot să-ți văd mâinile? Trebuie doar să le ții cu palmele în sus.

– E frig.

– Nu durează mult.

Asta era ciudat și devenea și mai ciudat, dar nu conta. După ce i-am arătat palmele, s-a tras mai aproape și s-a aplecat, concentrându-se. A ridicat un deget în sus.

– Te deranjează? a întrebat el.

– Dă-i bătaie.

A urmărit ușor cu degetul contururile liniilor din palma mea, unul după altul. Mi s-a părut ciudat de intim și m-am simțit un pic tulburată.

– În mod sigur nu ești din Ocracoke, a intonat el.

– Uau, am zis, încercând să-i ascund cum mă simțeam. Extraordinar! Și presupunerea asta n-are nimic a face cu faptul că nu m-ai mai văzut înainte pe-aici.

– Voiam să zic că nu ești din Carolina de Nord. Nu ești nici măcar din sud.

– Probabil că ai observat, n-am accent sudic.

Am realizat dintr-odată că nici el nu avea, ceea ce era ciudat din moment ce eu credeam că toată lumea din sud trebuia să vorbească la fel ca Andy Griffith¹⁸. A continuat să deseneze cu degetul încă vreo câteva secunde, după care și l-a tras înapoi.

– Bine, cred că m-am prins acum. Poți să-ți pui mâinile în buzunar.

Mi le-am pus. Am așteptat, dar el n-a mai zis nimic.

– Și?

– Și ce?

– Ai găsit răspunsurile?

– Nu pe toate. Dar destule. Și sunt aproape sigur că acum știu cum te cheamă.

– Nu, nu știu.

– Dacă zici tu...

Drăguț sau nu, eu terminasem cu joaca și era timpul să plec.

– Cred că mă duc să mă așez în mașină, am zis. Se face frig. Încântată de cunoștință.

M-am răsucit pe călcâie, am făcut câțiva pași și l-am auzit dregându-și glasul.

– Ești de pe Coasta de Vest! a strigat el. Dar nu California. Mă gândesc... Washington? Poate Seattle?

Cuvintele lui m-au oprit în loc; m-am întors, știind că nu-mi puteam ascunde șocul.

– Am dreptate, nu?

– Cum ai știut?

– În același fel în care știu că ai șaisprezece ani și ești în clasa a zecea. Ai un frate sau o soră mai mare și așa zice că e... o soră? Și numele tău începe cu M... Nu e Molly, sau Mary, sau Marie, dar e ceva mai formal. Cum ar fi... Margaret? Doar că probabil îți spui „Maggie“ sau așa ceva.

Am simțit că-mi cădea falca, mult prea uluită ca să mai zic ceva.

– Și nu te-ai mutat de tot la Ocracoke. Stai aici vreo câteva luni? A clătinat din cap și a zâmbit din nou cu zâmbetul acela. Dar acum, destul. După cum ziceam mai devreme, mă cheamă Bryce și mă bucur că te-am întâlnit, Maggie.

Mi-au trebuit câteva secunde înainte de a fi în stare să rostesc, cu glas răgușit:

– Și ai putut ghici asta doar uitându-te la fața și la palmele mele?

– Nu. Majoritatea lucrurilor le-am aflat de la Linda.

Mi-a luat o secundă să înțeleg ce spunea.

– De la mătușa mea?

– Am flecărit un pic cu ea în timp ce eram în cabină. Atunci când ai trecut pe lângă masa noastră, mi-a atras atenția asupra ta și mi-a spus câteva lucruri despre tine. Apropo, eu ți-am reparat bicicleta.

În timp ce mă uitam cu atenție la el, mi-am amintit vag că mătușa stătuse de vorbă cu cineva îmbrăcat într-o haină de culoare verde-oliv.

– Atunci ce-a fost toată chestia asta cu fața și cu palmele mele?

– Nimic. M-am distrat un pic.

– N-a fost prea frumos din partea ta.

– Poate că nu. Dar ar fi trebuit să-ți vezi expresia. Ești foarte drăguță atunci când nu știi ce să spui.

Nu eram sigură că auzisem bine.

„Drăguță? Chiar a zis că sunt foarte drăguță?”

Mi-am reamintit că n-avea importanță.

– Cred că m-aș fi putut lipsi de trucul magic.

– Ai dreptate, n-o să se mai repete.

– De ce ți-ar vorbi mătușa de mine?

Și m-am întrebat ce altceva i-o mai fi spus.

– A vrut să știe dacă eram interesat să-ți dau meditații. Uneori fac asta.

„Nu pot să cred.”

– Tu să fii meditatorul meu?

– Încă nu i-am dat un răspuns. Am vrut să te cunosc mai întâi.

– N-am nevoie de meditator.

– Greșeala mea, atunci.

– Mătușa mea își face prea multe griji.

– Înțeleg.

– Atunci, de ce mi se pare că nu mă crezi?

– N-am idee. M-am luat după ceea ce mi-a spus mătușa ta. Dar dacă n-ai nevoie de meditator, eu n-am nici o problemă.

Zâmbetul îi era relaxat, gropițele din obraji, la locul lor.

– Cum îți place până acum?

- Ce să-mi placă?
- Ocracoke, a răspuns el. Ești aici de câteva săptămâni, nu?
- E cam mic.
- Absolut, a râs el. Și mie mi-a luat timp să mă obișnuiesc.
- N-ai crescut aici?
- Nu, a spus el. Sunt o venitură¹⁹, ca și tine.
- Ce-i aia „venitură“?
- Oricine care nu e născut aici.
- Cuvântul ăsta nu există.
- Există aici, a zis el. Tata și frații mei sunt venituri și ei. Nu și mama, însă. Ea s-a născut și a crescut aici. Am venit înapoi doar de vreo câțiva ani.

A arătat peste umăr, cu degetul mare, către o camionetă model mai vechi, de culoare roșie, decolorată și cu cauciucuri mari și late.

- Am un scaun în plus în mașină, dacă vrei să stai jos. E mult mai confortabil decât pe bancă.
- Ar trebui să plec, probabil. Nu vreau să te deranjez.
- Nu mă deranjezi deloc. Până să apari tu, călătoria a fost cam plictisitoare.

Nu-mi dădeam seama dacă flirta și, nesigură, n-am zis nimic. Bryce a părut să ia lipsa răspunsului meu drept aprobare și a continuat:

- Perfect. Aduc scaunul.

Înainte să realizez ce se întâmpla, scaunul era orientat către ocean, lângă al lui, și l-am privit pe Bryce cum se așeza. Simțindu-mă dintr-odată oarecum prinsă în capcană, m-am îndreptat spre celălalt scaun și m-am așezat, precaută, lângă el. Și-a întins picioarele în față.

- E mai bine decât pe bancă, nu?

Încă încercam să mă acomodez cu faptul că arăta atât de bine și cu ideea că mătușa mea – fostă călugăriță – pusese la cale totul. Sau poate că nu. Probabil că ultimul lucru pe care l-ar fi vrut părinții mei era ca eu să mai întâlnesc vreodată pe cineva de sex opus; era posibil să-i fi spus asta și ei.

– Bănuiesc. Încă e destul de frig.

În timp ce vorbeam, Daisy s-a târât spre noi și s-a întins între scaune. Am întins mâna și-am mângâiat-o ușor.

– Fii atentă, a zis el. Odată ce începi s-o mângâi, poate să insiste să nu te mai oprești.

– E-n regulă. Îmi aduce aminte de câinele meu. De acasă, vreau să zic.

– Chiar așa?

– Sandy e mai bătrână și mai mare, totuși. Mi-e dor de ea. Câți ani are Daisy?

– A făcut un an în octombrie. Deci acum are paisprezece luni.

– Pare foarte bine dresată pentru un câine atât de mic.

– Așa și trebuie să fie. O dresesz de când era pui.

– Să arunce gunoiul?

– Și să facă și alte lucruri. Ca, spre exemplu, să nu plece de lângă stăpân.

Și-a îndreptat atenția către câine, vorbind pe un ton mai angajat:

– Dar încă mai are de învățat, nu-i așa, fetițo?

Daisy a schelălăit și a dat din coadă.

– Dacă nu ești din Ocracoke, de cât timp locuiești aici?

– În aprilie se împlinesc patru ani.

– Și cum de ai venit la Ocracoke?

– Tata a lucrat în armată și, după ce s-a pensionat, mama a vrut să vină mai aproape de părinții ei. Iar pentru că a trebuit să ne mutăm des în timp ce el era în armată, tata s-a gândit că era corect s-o lase pe mama să hotărască unde voia să se stabilească pentru o vreme. Nouă ne-a zis că va fi o aventură.

– Și a fost o aventură?

– Câteodată, a zis el. Vara e multă distracție. Insula poate deveni destul de aglomerată, mai ales în jurul zilei de 4 Iulie. Și plaja e foarte frumoasă. Lui Daisy îi place să alerge pe acolo.

– Pot să te întreb ce faci cu aparatul de fotografiat?

- Prind orice e interesant. N-am găsit prea multe azi.
- Găsești vreodată ceva?
- Anul trecut a luat foc o barcă de pescuit. Feribotul și-a schimbat ruta ca să salveze echipajul, pentru că garda de coastă nu ajunsese încă. A fost foarte trist, dar echipajul a scăpat teafăr și nevătămat, iar eu m-am ales cu niște fotografii extraordinare. Sunt și delfini și, dacă ei fac salturi, câteodată îmi iese câte un cadru bun. Însă azi am adus camera foto pentru proiectul meu.
- Care proiect?
- Vreau să obțin gradul de Eagle Scout²⁰. O antrenez pe Daisy și voiam să fac câteva poze bune cu ea.

M-am încruntat.

- Nu înțeleg. Poți să devii Eagle Scout pentru că dresezi un câine?
- O pregătesc pentru un dresaj mai avansat, a răspuns el. Învață să devină un câine de asistență pentru persoanele cu dizabilități locomotorii. De parcă ar fi anticipat următoarea mea întrebare, mi-a explicat: Pentru oamenii aflați în scaun cu roțile.
- Ca și câinii de sprijin pentru nevăzători?
- Cam așa ceva. Are nevoie de abilități diferite, însă principiul e același.
- Cum ar fi să arunce gunoiul?
- Exact. Sau să aducă telecomanda sau telefonul. Sau să deschidă sertare, dulapuri sau uși.
- Cum poate să deschidă uși?
- Ai nevoie de o clanță, nu de mâner rotund, desigur. Dar stă pe picioarele din spate și-și folosește labele, apoi împinge ușa și o deschide cu nasul. E destul de bună la asta. Poate deschide și sertare, cu condiția să existe un cordon legat de mâner. Aspectul principal la care trebuie să muncim e capacitatea ei de concentrare, însă cred că asta se datorează parțial vârstei ei. Sper să fie acceptată în programul oficial, dar sunt aproape sigur că va fi. Nu i se cer abilități avansate – pentru asta sunt făcute dresajele formale, însă am vrut să-i ofer un avans. Și când va fi pregătită, se va duce la noua ei casă.
- Trebuie s-o dai?
- În aprilie.

- Dac-aș fi în locul tău, aș ține câinele și aș uita de proiectul Eagle Scout.
- E vorba mai degrabă de a ajuta pe cineva care are nevoie de așa ceva. Dar ai dreptate, nu va fi ușor. Am devenit inseparabili de când o am.
- Cu excepția timpului petrecut la școală, vrei să spui.
- Chiar și atunci, a răspuns el. Am terminat școala deja, dar am făcut școala acasă, cu mama. Frații mei sunt și ei școliți acasă.

La Seattle cunoșteam doar o singură familie care-și școlea acasă copiii, o familie de fundamentalisti. Nu-i cunoșteam foarte bine; tot ce știam era că fiicele lor erau nevoite să poarte rochii lungi tot timpul și că de Crăciun familia etala o imensă scenă a Nașterii Domnului în curtea casei.

- Ți-a plăcut? Să înveți acasă?
- Foarte mult, a zis el.

M-am gândit la aspectul social al școlarizării, care era de departe latura preferată de mine. Nu puteam să-mi imaginez cum ar fi fost să nu-mi văd prietenii.

- Pentru că am putut să învăț în propriul meu ritm. Mama e profesoară și, pentru că ne-am mutat atât de des, părinții mei s-au gândit că primim o educație mai bună în felul ăsta.
- Aveți bănci într-una dintre camerele nefolosite? Cu o tablă și un proiector?
- Nu, a zis el. Atunci când avem nevoie de o lecție, lucrăm la masa din bucătărie. Dar studiem și lucrăm mult și pe cont propriu.
- Și asta funcționează?

N-am putut să-mi ascund scepticismul din voce.

- Așa cred, a zis el. În ceea ce-i privește pe frații mei, sunt sigur de asta. Sunt foarte inteligenți. De fapt, înfricoșător de inteligenți. Apropo, sunt gemeni. Robert e interesat de aeronautică, iar Richard, de programare pe computer. Probabil că vor începe facultatea la cincisprezece sau șaisprezece ani, însă, din punct de vedere al pregătirii școlare, sunt deja pregătiți.
- Câți ani au?
- Doar doisprezece ani. Înainte să fii prea impresionată, îți spun că sunt imaturi în același timp, că fac prostii și că mă scot din minți. Iar dacă îi vei întâlni, te vor înnebuni și pe tine. Am sentimentul că trebuie să te avertizez din timp, ca să nu-ți

faci o opinie greșită despre mine. Sau despre ei. Ca să știi cât de deștepți sunt, de fapt, chiar dacă nu se comportă ca atare.

Pentru prima dată de când începusem să vorbesc cu el, nu m-am putut abține și am zâmbit.

Ocracoke se întrevedea peste umărul lui, tot mai aproape. În jurul nostru, oamenii începuseră să se întoarcă la mașinile lor.

– O să țin minte. Dar tu? Ești și tu înfricoșător de inteligent?

– Nu ca ei. Dar ăsta e unul dintre avantajele extraordinare ale învățatului de-acasă. De obicei îți poți termina lecțiile în două sau trei ore și ai timp apoi să înveți despre alte lucruri. Frații mei sunt pasionați de știință, însă mie mi-a plăcut fotografia și am avut o grămadă de timp ca să exersez.

– Și facultatea?

– Am fost deja acceptat, a răspuns el. Încep în toamna viitoare.

– Ai optsprezece ani?

– Șaptesprezece, a zis el. Împlinesc optsprezece în iulie.

Nu m-am putut opri să mă gândesc că părea mult mai mare de vârstă decât era, și mai matur decât oricare dintre elevii de la liceul meu. Mai încrezător, mai adaptat la lume și la rolul lui în ea.

Era greu de înțeles cum de se putea întâmpla așa ceva într-un loc precum Ocracoke.

– La ce facultate te duci?

– La West Point, a răspuns el. Și tata a fost acolo, deci e ca un soi de tradiție de familie. Dar tu? Cum e viața în statul Washington? N-am fost niciodată acolo, dar am auzit că e foarte frumos.

– Este. Munții sunt nemaipomeniți și au multe trasee pentru drumeție, iar Seattle e, categoric, plin de distracții. Eu și prietenii mei vedem filme și ieșim la mall, chestii dintr-astea. Însă cartierul meu e destul de liniștit. Fiindcă mulți dintre locuitori sunt oameni în vârstă.

– Există balene în Puget Sound, nu? Balene cu cocoașă?

– Sigur că da.

– Ai văzut vreuna?

– De multe ori, am răspuns eu ridicând din umeri. Când eram în clasa a șasea, am fost împreună cu colegii mei într-o excursie cu vaporul și le-am putut vedea destul de îndeaproape. A fost super.

– Am tot sperat ca, înainte să plec la facultate, să văd și eu una. Se spune că pot fi zărite la depărtare de coastă, câteodată, dar până acum n-am avut norocul ăsta.

Doi oameni au trecut pe lângă noi; am auzit trântindu-se o portieră de mașină. Motorul vaporului a gemut și am simțit cum feribotul începea să încetinească.

– Bănuiesc că aproape am ajuns, am remarcat eu, gândindu-mă că traversarea mi se părușe mai rapidă decât de obicei.

– Așa e. Ar trebui s-o urc pe Daisy în camionetă. Și cred că mătușă ta te caută.

L-am văzut făcându-i cu mâna cuiva din spatele meu. M-am întors și mi-am zărit mătușă, care venea spre noi. M-am rugat în gând ca ea să nu se agite sau să facă vreo scenă, dându-le astfel de știre tuturor celor aflați pe feribot că-l întâlnisem pe tipul pe care îl voia drept meditator pentru mine.

A făcut și ea cu mâna, strigând:

– Aici erai!

Am simțit cum mă scufundam în scaun, în timp ce ea se apropia.

– M-am uitat după tine în mașină, dar nu te-am găsit, a continuat mătușă. Văd că ai făcut cunoștință cu Bryce.

– Bună ziua din nou, domnișoară Dawes, a spus Bryce.

S-a ridicat de pe scaun și l-a pliat.

– Da, am avut ocazia să ne cunoaștem puțin.

– Mă bucur să aud asta.

Am avut sentimentul că, în pauza creată, amândoi se așteptau ca eu să zic ceva.

– Bună, mătușă Linda.

M-am uitat cum Bryce își pune scaunul în remorcă și i-am urmat exemplul, ridicându-mă în picioare. După ce mi-am pliat scaunul, i l-am întins, privind cum îl pune în camionetă și lăsa în jos ușa benei.

– Hopa, sus, Daisy! a spus el.

Daisy s-a ridicat și a sărit în spatele camionetei.

Am simțit cum mătușa l-a privit pe el, apoi m-a privit pe mine, iar apoi ne-a privit pe amândoi, neștiind ce să facă. Apoi și-a amintit, cred, de purtarea ei din anii de dinainte de călugărie, când probabil că era mai aproape de normal și avea sentimente ca toată lumea.

– Te aștept în mașină, a zis ea. Mi-a făcut plăcere să te văd, Bryce. Mă bucur că am avut ocazia să vorbim.

– Numai bine, a răspuns Bryce. Apropo, sunt sigur c-o să vin să cumpăr biscuiți săptămâna asta, ne vedem atunci.

Mătușa Linda ne-a aruncat din nou o privire, iar apoi s-a răsucit pe călcâie și a luat-o din loc.

După ce a ajuns suficient de departe ca să nu ne mai audă, Bryce s-a întors din nou cu fața la mine.

– Îmi place de ea și de Gwen. Biscuiții lor sunt cei mai buni pe care i-am mâncat vreodată, dar sunt sigur că știi asta deja. Am tot încercat să le conving să-mi dea rețeta lor secretă, dar nici o șansă. Tata și bunicul cumpără câțiva de fiecare dată când sunt în drum spre barcă.

– Barcă?

– Bunicul e pescar. În perioadele în care nu oferă consultanță pentru DDA, tata îl ajută pe bunicul să repare barca și echipamentul, sau chiar merge în larg împreună cu el.

– Ce e DDA?

– Departamentul de Apărare.

– Aha, am zis, neștiind ce altceva să spun.

Era greu de acceptat ideea că un consultant al Departamentului de Apărare ar fi ales să trăiască la Ocracoke. Însă feribotul s-a oprit; s-au auzit portierele mașinilor trântindu-se și motoarele pornind.

– Cred că ar trebui să plec.

– Probabil că da. Dar să știi că mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, Maggie. De obicei pe feribot nu e nimeni nici măcar apropiat de vârsta mea. Mi-ai făcut călătoria mult mai plăcută.

– Mulțumesc, am zis, încercând să nu mă holbez la gropițele lui.

M-am întors și, spre surprinderea mea, am simțit un amestec ciudat de ușurare și de dezamăgire că interacțiunea noastră luase sfârșit.

Am așteptat până în ultimul moment înainte de a mă urca în mașină, pentru că nu voiam să fiu întâmpinată cu întrebări, lucru cu care eram obișnuită de la mama și tata.

„Despre ce ați vorbit? Ți-a plăcut de el? Îl vezi predându-ți geometrie și corectându-ți referatele, dacă e nevoie? Oare am făcut alegerea corectă?“

Mama și tata nu m-ar fi slăbit defel. Aproape în fiecare zi de școală, până în ziua în care dădusem la boboci – sau făcusem pipi pe un bețișor, n-are importanță –, întotdeauna mă întrebaseră cum fusese la școală, de parcă fiecare zi ar fi fost vreun soi de spectacol magic și misterios, pe care toată lumea îl găsea fascinant. Indiferent de câte ori ziceam doar că fusese bine – lucru care, de fapt, însemna „Nu-mi mai puneți întrebări atât de stupide“ – ei continuau să întrebe. Pe bune, în afară de „bine“, ce altceva ar fi trebuit să zic? Și ei fuseseră la școală. Știau cum e. Un profesor sau o profesoară stăteau în picioare în fața clasei și predau chestii pe care eu trebuia să le învăț ca să mă descurc bine la teste, și nici unul dintre lucrurile astea nu era distractiv. Niciodată.

În schimb, prânzul putea fi uneori interesant. Sau, când eram mai mică, pauzele puteau fi chestii despre care să ai ce să vorbești. Dar școala? Școala nu era decât... școală.

Din fericire, acum Gwen și mătușa Linda discutau despre predica auzită la biserică, de care îmi aminteam cu greu. Pe deasupra, călătoria nu a durat decât câteva minute. Am mers mai întâi la magazin, unde le-am ajutat să descarce proviziile, însă, în loc s-o lăsăm pe Gwen acasă, ea a venit cu noi la mătușa, ca să ne ajute să ducem bradul în casă.

În ciuda sarcinii mele și în ciuda faptului că ele erau doamne în vârstă, ne-am descurcat să-l împingem cumva pe scări și să-l înfigem într-un suport pe care mătușa Linda îl scosese din fundul unui dulap aflat în hol. Eram deja obosită și

cred că și ele erau la fel. În loc să se apuce imediat de împodobit, mătușa și Gwen s-au apucat de treabă la bucătărie. Mătușa Linda a făcut biscuiți proaspeți, în timp ce Gwen a încălzit încă un rând de resturi rămase de la masa de Ziua Recunoștinței.

Nu realizasem cât de foame mi-era. Pentru prima dată după multă vreme, am terminat de mâncat tot ce aveam în farfurie. Și, poate pentru că Bryce vorbise despre ei, am realizat că biscuiții erau mai gustoși decât de obicei. Pe când întindeam mâna după un al doilea, am văzut că mătușa Linda zâmbea.

– Ce-i? am întrebat.

– Sunt bucuroasă că mănânci, a răspuns ea.

– Ce pui în biscuiții ăștia?

– Ingredientele obișnuite – făină, lapte bătut, grăsime.

– E vreun ingredient secret în rețetă?

Nu a lăsat să se vadă dacă se întreba de ce-mi păsa. Înainte de a se întoarce spre mine, i-a aruncat o privire conspirativă lui Gwen.

– Desigur.

– Care e ăla?

– E secret, a răspuns ea și mi-a făcut iute cu ochiul.

După aceea n-am mai vorbit. Am spălat vasele și m-am retras în camera mea. Prin fereastră se vedea cerul spuzit de stele, iar luna plutea deasupra apei, făcând oceanul să scânteieze aproape argintiu. M-am îmbrăcat în pijama și era cât pe ce să mă bag în pat, când mi-am amintit dintr-odată că aveam de scris lucrarea despre Thurgood Marshall. Am înhățat notițele – cel puțin, reușisem să le fac – și am început să scriu. Fusesem întotdeauna bunicică la scris – nu extraordinară, însă categoric mai bună decât la matematică – și tocmai reușisem să dau gata o pagină și jumătate, când am auzit un ciocănit. Uităndu-mă în sus, am zărit-o pe mătușa Linda vârându-și capul pe ușă. Văzând că-mi făceam tema, a ridicat din sprâncene a mirare, însă eram sigură că imediat s-a gândit că era mai bine să nu spună nimic, dacă nu voia ca progresul meu să se oprească brusc.

– Bucătăria arată foarte bine, a spus ea. Mulțumesc.

– Cu plăcere. Mulțumesc pentru cină.

– N-au fost decât rămășițe, a spus ea ridicând din umeri. Cu excepția biscuiților. Ar trebui să-i suni pe părinții tăi în seara asta. E încă devreme la Seattle.

M-am uitat la ceas.

– Probabil că încă mănâncă. O să-i sun un pic mai târziu.

Ea și-a dres glasul încetișor.

– Voiam să-ți spun că, atunci când am stat de vorbă cu Bryce, nu i-am vorbit despre... ei bine, despre situația ta. I-am zis doar că nepoata mea a venit să stea cu mine vreme de câteva luni, și cam atât.

Nu-mi dădusem seama că eram îngrijorată din pricina asta, însă m-am trezit că răsufлам ușurată.

– N-a întrebat de ce?

– Poate că da, dar am stăruit asupra întrebării dacă el dorea să-ți dea meditații.

– Dar i-ai vorbit despre mine.

– Doar pentru că a zis că avea nevoie să știe câte ceva despre tine.

– Asta, în cazul în care vreau eu să-mi fie meditator.

– Da, a fost ea de acord. Nu știu dacă are importanță, dar el e tânărul care ți-a reparat bicicleta.

Știam asta deja, însă cântăream, încă, ideea de a-l vedea în fiecare zi.

– Dar dacă promit că recuperez de una singură? Fără ajutorul lui?

– Crezi că vei putea? Pentru că știi că eu nu te pot ajuta. A trecut mult timp de când am fost la școală.

Am ezitat.

– Ce să-i spun dacă mă întreabă de ce sunt aici?

Ea s-a gândit.

– E important să-ți amintești că nimeni nu e perfect. Cu toții facem greșeli. În situații dificile, nu putem decât să ne dăm toată silința și să mergem mai departe. În cazul ăsta, dacă el te întreabă, poți să spui adevărul sau să minți. Bănuiesc că alegerea are a face cu ce fel de persoană vrei să vezi atunci când te uiți în oglindă.

Am tresărit, știind că n-ar fi trebuit să întreb o fostă călugăriță despre o chestiune legată de moralitate. Fără să pot să mai schimb ceva, am zis ce era de așteptat:

– Nu vreau să știe nimeni. Nici el.

Mi-a aruncat un zâmbet trist.

– Știu că nu vrei. Dar gândește-te că sarcina e un secret greu de ținut, mai ales într-un orașel precum Ocracoke. Și odată ce va începe să se vadă...

Vocea i s-a stins, însă nu era nevoie să spună mai mult. Știam ce voia să zică.

– Și dacă nu ies deloc din casă?

De îndată ce am pus întrebarea, am știut cât de nerealistă era ideea. Călătoream cu feribotul alături de oamenii din Ocracoke ca să merg duminica la biserică; urma să merg la doctor în Morehead City, ceea ce însemna și mai multe călătorii cu feribotul. Fusesem în magazinul mătușii. Oamenii știau că eram pe insulă și de bună seamă că deja unii dintre ei se întrebau de ce. Din același motiv, probabil că Bryce se întreba și el. Era posibil ca oamenii să nu se fi gândit neapărat la sarcină, dar să presupună, poate, că mă aflam într-un soi de încurcătură. Legată de familia mea, de droguri, de încălcarea legii, de... ceva. De ce altceva aș fi putut apărea acolo din senin, în mijlocul iernii?

– Crezi că ar trebui să-i spun, nu-i așa?

– Cred, a zis ea accentuând cuvintele, că el o să afle adevărul, indiferent dacă vrei sau nu vrei. E doar o chestiune de moment și de cine i-l va spune. Cred că ar fi cel mai bine ca lămurirea să vină de la tine.

M-am uitat lung pe fereastră, fără să văd nimic.

– O să creadă că sunt o persoană oribilă.

– Mă îndoiesc de asta.

Am înghițit în sec, urând încurcătura în care mă aflam, urând tot ce avea legătură cu ea. Mătușa a rămas tăcută, lăsându-mă să gândesc. A trebuit să recunosc că, din punctul ăsta de vedere, era mult mai bună decât părinții mei.

– Cred că Bryce poate fi meditatorul meu.

– O să-l anunț, a zis ea aproape în șoaptă. Apoi, dregându-și glasul, m-a întrebat: La ce lucrezi?

– Sper să termin astă-seară prima variantă a lucrării.

– Sunt sigură c-o să fie foarte bună. Ești o fată inteligentă.

„Spune-le asta și părinților mei“, m-am gândit.

– Mulțumesc.

– Ai nevoie de ceva înainte să merg la culcare? De un pahar de lapte, poate? Mâine trebuie să mă trezesc devreme.

– Nu, mulțumesc.

– Nu uita să-ți suni părinții.

– N-o să uit.

S-a întors ca să plece, dar s-a oprit din nou.

– A, încă ceva: mă gândeam că am putea împodobi bradul mâine-seară, după cină.

– Bine.

– Somn ușor, Maggie! Te iubesc.

– Și eu te iubesc, am zis.

Cuvintele mi-au ieșit automat din gură, așa cum mi se întâmpla cu prietenii. Mai târziu, în timp ce vorbeam cu părinții mei, iar ei m-au întrebat cum mă înțelegeam cu mătușa Linda, am realizat că era pentru prima oară când ne spuseseam una alteia acele cuvinte.

SPĂRGĂTORUL DE NUCI

Manhattan

Decembrie 2019

Maggie termină de vorbit. Mark ședea cu buricele degetelor împreunate și cu o expresie impenetrabilă pe față. Nu spuse nimic imediat, însă în cele din urmă clătină din cap, de parcă ar fi realizat dintr-odată că era rândul lui să vorbească.

– Îmi cer scuze, spuse el. Dar cred că încă încerc să cuprind cu mintea ceea ce mi-ai istorisit.

– Nu te așteptai la o asemenea poveste, nu-i așa?

– Nu știu sigur la ce mă așteptam, recunosc el. Nu cred că, la vârsta de șaisprezece ani, aș fi putut să mă descurc într-o criză ca asta.

– N-am avut de ales.

– Totuși... Cu un aer absent, Mark își scărpină urechea. Mătușa ta, Linda, pare un personaj interesant.

Maggie nu se putu abține și zâmbi.

– Absolut.

– Mai țineți legătura?

– Obişnuiam s-o facem. Ea și Gwen m-au vizitat la New York de vreo câteva ori și am vizitat-o și eu o dată la Ocracoke, însă mai degrabă ne-am scris sau am vorbit la telefon. A murit acum șase ani.

– Îmi pare rău.

– Încă mi-e dor de ea.

– Ai păstrat scrisorile?

– Pe toate.

El privi pieziș, iar apoi se uită din nou la Maggie.

– De ce a renunțat mătușa ta la călugărie? Ai întrebat-o vreodată?

– Nu atunci. M-aș fi simțit stânjenită și, pe lângă asta, eram prea cufundată în propriile mele probleme ca să mă gândesc la așa ceva. Au trecut ani până când am abordat subiectul și chiar și atunci am primit un răspuns pe care nu l-am prea înțeles. Bănuiesc că mă așteptam la ceva mai ieșit din comun, sau ceva de genul ăsta.

– Ce ți-a spus?

– A zis că în viață există diferite anotimpuri și că, pentru ea, anotimpul se schimbă, pur și simplu.

– Hmm... Asta sună un pic misterios.

– Mă gândesc că se săturase să aibă de-a face cu adolescente însărcinate. Vorbind din propria experiență, pot să spun că fetele aflate într-o astfel de situație sunt pline de toane.

El râse pe înfundate, iar apoi căzu din nou pe gânduri.

– Oare mănăstirile mai adăpostesc tinere însărcinate?

– N-am idee, dar mă cam îndoiesc. Nu sunt sigură nici măcar că mănăstirea mătușii mele mai există. Acum câțiva ani, într-un moment în care m-a îmboldit curiozitatea, am căutat Surorile Milostivirii²¹ pe internet și am aflat că au închis instituția cu mai mult de zece ani în urmă.

– Unde era mănăstirea? Înainte ca mătușa ta să plece, vreau să spun?

– Cred că în Illinois. Sau poate că în Ohio. Undeva în Midwest, însă nu-mi aduc exact aminte. Și nu mă întreba cum a ajuns acolo mătușa mea. Ca și tata, provenea de pe Coasta de Vest.

– Cât timp a fost călugărită?

– Vreo douăzeci și cinci de ani. Mai mult sau mai puțin, nu știu exact. Gwen, la fel. Cred că Gwen s-a călugărit înainte de mătușa mea.

– Crezi că erau...

El nu-și termină întrebarea, iar Maggie ridică dintr-o sprânceană.

– Un cuplu? Sincer vorbind, nu știu. Pe măsură ce am înaintat în vârstă, m-am gândit că ar fi putut fi, din moment ce erau mereu împreună, însă nu le-am văzut niciodată sărutându-se sau ținându-se de mână. Știu un singur lucru cu certitudine: că s-au iubit una pe cealaltă în mod profund. Gwen a fost alături de mătușa Linda atunci când aceasta din urmă s-a stins din viață.

– Ții legătura cu ea?

– Am fost mai apropiată de mătușa mea, desigur, dar, după ce s-a dus, mi-am făcut un obicei din a o suna pe Gwen de câteva ori pe an. Însă nu foarte des în ultima vreme. Are Alzheimer și nu sunt sigură că-și mai amintește cine sunt. Însă își amintește de mătușa Linda, iar asta mă face fericită.

– Mi-e greu să cred că nu i-ai spus nimic lui Luanne despre toate astea.
– E un obicei al meu. Părinții mei încă pretind că povestea asta nici n-a existat. Morgan, la fel.

– Ai vești de la Luanne, de când s-a dus în Hawaii?

– Nu i-am spus despre cele aflate la medic, dacă asta mă întrebi.

El înghiți în sec.

– Urăsc că ți se întâmplă asta, zise el. Foarte tare.

– Și tu, și eu. Fă bine și nu te îmbolnăvi vreodată de cancer, mai ales la o vârstă la care se spune că ești în floarea vieții.

Mark își plecă fruntea, iar Maggie știu că el rămăsese fără cuvinte. Dacă pe ea glumele despre moarte o ajutau să-și țină sub control emoțiile sumbre, partea proastă a lucrurilor era că nimeni nu știa cu exactitate cum să-i răspundă la ele. În cele din urmă, el privi în sus și zise:

– Azi am primit un mesaj de la Luanne. A zis că ți-a scris și ție, dar că nu i-ai răspuns.

– Încă nu mi-am verificat telefonul. Ce zice?

– Să-ți aduc aminte să deschizi felicitarea, dacă încă n-ai făcut-o.

„A, da. Pentru că înăuntru e un cadou.“

– Felicitarea e undeva pe birou, probabil, vrei să mă ajuți s-o găsec?

El se ridică și începu să caute în tăvița pentru documente cât Maggie căută în sertarul de sus al biroului. În timp ce ea sorta, Mark trase un plic dintr-un teanc de facturi și i-l înmână.

– Nu cumva e asta?

– Ba da, răspunse ea, examinându-l rapid. Sper că nu mi-a pus înăuntru o fotografie sexy cu ea.

Mark făcu ochii mari.

– Asta nu sună a Luanne...

Ea râse.

– Te tachinam. Voiam să văd cum reacționezi.

Deschise plicul; înăuntru era o felicitare elegantă, care conținea o urare standard, împreună cu o notă scurtă, scrisă de Luanne, în care îi mulțumea lui Maggie pentru că era o persoană cu care îi făcea „o deosebită plăcere să lucreze“. Luanne fusese întotdeauna o pedantă în privința gramaticii și a exprimării. În plic erau incluse două bilete la spectacolul newyorkez de balet Spărgătorul de nuci, de la Centrul Lincoln. Spectacolul urma să aibă loc vineri seara, peste două zile.

Maggie scoase biletele și i le arătă lui Mark.

– E bine că mi-ai amintit. Sunt pe cale să expire.

– Ce dar minunat! Ai văzut spectacolul?

– Am zis că merg, dar n-am reușit. Dar tu?

– N-aș putea spune că l-am văzut.

– Vrei să vii cu mine?

– Eu?

– De ce nu? Poate fi o răsplată pentru că ai lucrat până târziu.

– Mi-ar plăcea.

– Minunat!

– Mi-a plăcut și povestea ta, chiar dacă ai lăsat-o în suspans.

– Ce suspans?

– Despre ce s-a întâmplat cu tine pe parcursul sarcinii. Despre faptul că ai început să construiești o relație cu mătușa ta. Despre Bryce. Știi că ai fost de acord să-ți dea meditații, însă cum s-au desfășurat lucrurile? Te-a ajutat? Sau te-a dezamăgit?

De îndată ce Mark îi rosti numele, ei nu-i veni să creadă că trecuse aproape un sfert de secol de la lunile acelea petrecute în Ocracoke.

– Chiar te interesează și restul poveștii?

– Da, recunosc el.

– De ce?

– Pentru că mă ajută să te înțeleg mai bine.

Ea luă o nouă înghițitură din băutura care se topea și-și reaminti dintr-odată de discuția cea mai recentă avută cu doctorița Brodigan. Observă cu cinism că într-un

moment puteai avea o conversație plăcută cu cineva, iar în următorul nu te puteai gândi decât la faptul că aveai să mori. Încercă și nu reuși să dea la o parte acea revelație, după care răsuflă adânc.

– Poți să-i spui lui Abigail despre prognosticul care mi-a fost făcut, zise Maggie.

– N-aș face asta. E... treaba ta.

– Se uită la înregistrările mele de pe YouTube?

– Da.

– Atunci o să afle, oricum. Aveam de gând să vorbesc acolo despre ultimele vești după ce le voi fi spus mai întâi părinților și surorii mele.

– Nu le-ai zis încă?

– Am hotărât să aștept până după Crăciun.

– De ce?

– Dacă le-aș spune mai devreme, probabil că mi-ar cere să mă duc înapoi la Seattle – ceea ce nu vreau să fac – sau ar insista să vină ei aici, și nu vreau nici asta. S-ar stresa și ar fi nevoiți să se lupte cu durerea lor. Ar fi greu pentru noi toți. Pe lângă asta, o asemenea experiență le-ar compromite toate Crăciunurile viitoare. N-aș vrea să le fac așa ceva.

– O să fie greu, indiferent de momentul la care le spui.

– Știu. Dar eu și familia mea avem o relație... unică.

– Cum așa?

– N-am trăit genul de viață anticipată de părinții mei. Am avut întotdeauna sentimentul că nu m-am născut în familia potrivită și am învățat cu mult timp în urmă că relația noastră funcționează cel mai bine atunci când menținem un pic de distanță între noi. Nu mi-au înțeles alegerile. Cât despre sora mea, ea e mai degrabă ca părinții mei. S-a căsătorit, are copii, locuiește în suburbie și e la fel de frumoasă ca întotdeauna. E greu să fii în competiție cu cineva ca ea.

– Dar uite-te la tot ce ai realizat tu!

– Nu sunt sigură că asta contează în familia mea.

– Îmi pare rău să aud așa ceva.

În tăcerea care urmă, Maggie căscă dintr-odată, iar Mark își drese vocea.

– Dacă ești obosită, de ce nu te duci acasă? întrebă el. O să mă asigur că totul e înregistrat așa cum trebuie și o să mă ocup de expediții.

În trecut, Maggie ar fi insistat să rămână. Însă știa că acum n-ar fi folosit la nimic.

– Ești sigur?

– Mă iei cu tine la balet. E cel mai mărunț lucru pe care-l pot face în semn de mulțumire.

După ce ea se înfocli bine, Mark o urmă până la ușă. O deschise ca s-o lase să iasă, pregătit să încuie în urma ei. Vântul puternic îi mușcă obrajii lui Maggie.

– Încă o dată, mulțumesc pentru smoothie.

– Vrei să-ți chem un Uber sau un taxi? E frig afară.

– Nu e departe. Mă descurc.

– Ne vedem mâine?

Maggie nu vru să mintă; cine știa cum avea să se simtă?

– Poate, zise ea.

Mark clătină din cap, iar Maggie își dădu seama că el înțelesese.

De îndată ce ajunse la colț, Maggie știu că făcuse o greșală. Afară nu era doar un frig aspru, ci un ger care părea coborât de-a dreptul de la poli, iar ea intră în casă tremurând foarte tare. Se cuibări pe canapea, sub o pătură, și stătu așa vreme de aproape o jumătate de oră înainte de a-și aduna energia necesară ca să se miște din nou. Se simțea de parcă un bloc de gheață i s-ar fi așezat pe piept.

Merse la bucătărie și-și făcu un ceai de mușețel. Se gândi să facă și o baie caldă, însă baia presupunea un efort prea mare. În loc de asta, se duse în dormitor, se îmbracă într-o pijama groasă, de flanel, peste care adăugă o bluză de trening, două perechi de șosete și o scufie, ca să-i țină de cald la cap, după care se vârî sub plapumă. După ce termină de băut o jumătate de cană de ceai, se culcă și dormi vreme de șaisprezece ore.

După ce se trezi, se simți îngrozitor, de parcă chefuisse toată noaptea. Și chiar mai rău de atât, pentru că durerea părea să radieze dinspre fiecare organ, ascuțindu-se

cu fiecare bătaie a inimii. Își adună puterile și reuși cumva să se ridice din pat ca să ajungă la baie, unde ținea calmantele prescrise de doctorița Brodigan.

Înghiți două pastile, cu apă, iar apoi se așeză pe marginea patului, nemișcată și concentrată, până în momentul în care fu sigură că pastilele nu-i veneau înapoi pe gât. Abia atunci fu gata să-și înceapă ziua.

Lăsă apa să curgă în cadă pentru că dușurile o făceau să se simtă de parcă ar fi fost înjunghiată.

Se înmuie aproape o oră în apa caldă, cu săpun. După aceea îi trimise un mesaj lui Mark, ca să-i spună că nu putea să ajungă la galerie în ziua aceea, dar că urma să-l contacteze a doua zi în legătură cu ora și locul întâlnirii lor pentru spectacolul de balet.

După ce se îmbracă în haine confortabile și călduroase, își pregăti micul dejun, în ciuda faptului că era deja după-amiază. Se sili să mănânce un ou și o jumătate de felie de pâine prăjită, care aveau un gust de carton cu sare. Apoi, așa cum făcuse în ultima săptămână și jumătate, se așeză pe canapea și privi la lumea aflată dincolo de fereastră.

Ningea slab și fulgii minusculi pâlâiau hipnotic, lovindu-se de fereastră. Cu coada ochiului, Maggie prinse imaginea unei flori, o crăciuniță, în fereastra apartamentului de vizavi, și-și aminti de primul ei Crăciun la Seattle după ce se întorsese de la Ocracoke. În acele zile, deși voise să se simtă bucuroasă de apropierea sărbătorilor, își petrecuse majoritatea lunii decembrie funcționând pe pilot automat. Acum își aduse aminte cum până și în dimineața de Crăciun își deschisese cu un entuziasm prefăcut cadourile primite.

Înțelesese că, parțial, asta se întâmplase pentru că se maturizase. Credințele din copilărie erau de mult apuse, iar ea ajunsese într-un stadiu în care chiar și mirosul unei prăjituri o făcea să-și calculeze kaloriile. Însă fusese mai mult de-atât. Timpul petrecut la Ocracoke o transformase într-o persoană pe care n-o mai recunoștea și existau momente în care nu mai simțea că Seattle era căminul ei. Privind în urmă, Maggie realizează acum că încă de atunci număra zilele ce o despărteau de momentul în care ar fi putut să plece de acolo pentru totdeauna.

După ce se întorsese de la Ocracoke și de îndată ce începuse să simtă că revenise, în mod vag, la normalitate, Madison și Jodie fuseseră nerăbdătoare să reînnoade prietenia cu ea. La suprafață nu se schimbaseră prea multe. Cu toate astea, cu cât petrecea mai mult timp împreună cu ele, cu atât simțea mai mult că se maturizase,

în timp ce ele rămăseseră exact la fel. Erau interesate de aceleași lucruri și aveau aceleași nesiguranțe ca și înainte, se îndrăgosteau de băieți în același fel și trăiau aceeași exaltare atunci când ieșeau sâmbătă după-amiaza la raionul de fast-food de la mall.

Fiind familiarizată cu cele două fete, Maggie se simțea confortabil în prezența lor, dar, cu toate astea, începuse să înțeleagă treptat că, în cele din urmă, cele două aveau să dispară cu totul din viața ei, în același fel în care câteodată simțea că și ea aluneca, la rândul ei, prin viață.

În acele prime luni care trecuseră de la întoarcerea ei acasă, își petrecuse o mare parte din timp gândindu-se la Ocracoke, fiindu-i dor de locul acela mai mult decât își imaginase. Se gândea la mătușa ei și la plaja pustie, bătută de vânt, la călătoriile cu feribotul și la piața de vechituri. Atunci când medita asupra celor întâmplate acolo se simțea atât de uimită, încât chiar și acum rămânea uneori sub influența acelor momente.

*

Maggie se uită la un film pe Netflix – ceva în care apărea Nicole Kidman, deși nu și putea aminti titlul –, trase un pui de somn după-amiaza târziu, iar apoi comandă două smoothie-uri prin curier. Știa că nu putea să le termine pe amândouă, dar se simțea prost să comande doar unul, pentru că ar fi costat prea puțin. Și, la urma urmei, ce importanță avea dacă arunca unul dintre ele?

Se întrebă dacă să bea sau nu un pahar de vin. Nu atunci, pe loc, ci mai târziu, poate înainte de culcare. Nu mai băuse nimic de luni de zile, chiar dacă lua în considerare mica adunare de la galerie, din noiembrie, unde nu făcuse decât să țină paharul în mână, de ochii lumii. În timp ce trecea prin chimioterapie, gândul de a bea alcool îi făcuse greață, iar după aceea nu mai avusese chef, pur și simplu. Știa că avea o sticlă în frigider, ceva provenit din Napa Valley²², cumpărat dintr-un capriciu. Chiar dacă acum i se părea o idee bună să bea un pahar, bănuia că dorința avea să i se estompeze mai târziu, când dorința cea mai mare avea să îi fie să doarmă. Lucru care, recunosc ea, ar fi fost spre binele ei. Cine știe în ce fel o putea afecta vinul? Lua calmante și, pe deasupra, mânca atât de puțin, încât două guri puteau s-o facă să-și piardă cunoștința sau să alerge la toaletă, ca să le aducă ofrande zeilor de porțelan.

Putem să-i zicem ciudățenie, însă Maggie nu voise niciodată s-o vadă sau s-o audă cineva vomitând, nici măcar surorile medicale care o supravegheaseră pe parcursul chimioterapiei. O ajutau să meargă până la baie, unde ea închidea ușa și încerca să

nu făcă prea mult zgomot. Din câte își aducea aminte, în afară de dimineața în care mama ei o găsisse în baie, nu mai existase decât o singură altă împrejurare în care cineva s-o vadă vomitând. Se întâmplase în timp ce fotografia de pe un catamaran, în largul insulei Martinica, când avusese rău de mare. Greața o cotropise repede, ca un val de maree. Simțise cum stomacul începea să i se dea peste cap și dintr-odată i se contractase; de-abia avusese vreme să ajungă la timp lângă parapet. Se plecase peste el, cu stomacul în spasme, și în următoarele două ore făcuse eforturi neconținute să verse. Fusesse cea mai neplăcută experiență pe care o avusese în timp ce muncea, atât de dificilă încât nu-i păsase deloc dacă o vedea cineva. Nu reușise să făcă decât vreo câteva fotografii în seara aceea – doar trei din mai mult de o sută erau bune de ceva –, iar în pauzele dintre cadre se străduise să rămână cât putea de nemișcată. Greața de dimineață – la naiba, până și greața de după chimioterapie – nu se puteau compara cu experiența aceea, iar Maggie se întrebă acum de ce se plânsese atât de mult când avusese șaisprezece ani.

Cine fusese ea cu adevărat la vârsta aceea? Încercase să recreeze povestea pentru Mark, să-l ajute să-și făcă o idee despre cât de îngrozitoare fuseseră acele prime săptămâni la Ocracoke pentru o fată de șaisprezece ani, singură și însărcinată. Pe vremea aceea exilul ei păruse etern; în retrospectivă, nu se putea gândi decât că timpul petrecut acolo trecuse mult prea repede.

Deși nu le spusese nimic părinților, tânjise să se întoarcă la Ocracoke. Sentimentul fusese puternic mai ales în primele două luni după întoarcerea la Seattle și câteodată aproape că o copleșea.

Chiar dacă trecerea timpului îi diminuase dorul, acesta nu dispăruse niciodată. Cu ani în urmă, în secțiunea din New York Times destinată călătoriilor, cineva scrisese o relatare a călătoriilor făcute în Outer Banks. Autoarea sperase să poată zări caii sălbatici de pe insulă și, în cele din urmă, reușise să-i vadă lângă Corolla, însă ceea ce atinsese o coardă în sufletul lui Maggie fusese descrierea frumuseții austere a acelor insule-barieră cu maluri joase, înșiruite ca pe ață. Articolul evoca mirosul biscuiților pe care mătușa Linda și Gwen îi coceau dimineața devreme pentru pescari, precum și singurătatea tăcută a orașelului în zilele vântoase de iarnă. Maggie își aminti cum decupase articolul și i-l trimisese mătușii, împreună cu câteva fotografii scose pe hârtie, făcute de ea. Ca de obicei, mătușa Linda răspunsese printr-o scrisoare, mulțumindu-i pentru articol și laudând zor-nevoie fotografiile. Încheiase spunându-i lui Maggie cât de mândră era de ea și cât de mult o iubea.

Maggie îi spusese lui Mark că ea și mătușa Linda deveniseră apropiate odată cu trecerea anilor, însă nu dezvoltase subiectul. Cu timpul, din pricina scrisorilor ei lungi, mătușa Linda devenise o prezență mai constantă în viața lui Maggie decât tot restul membrilor familiei ei. Există ceva alinător în faptul că cineva o iubea și o accepta pentru cine era ea; în lunile petrecute împreună cu mătușa Linda, Maggie învățase semnificația iubirii necondiționate.

Cu câteva luni înainte ca mătușa să moară, Maggie îi mărturisise că își dorise întotdeauna să semene mai mult cu ea. Se afla în prima și ultima ei vizită la Ocracoke de când fusese acolo ca adolescentă. Orașelul nu se schimbase prea mult, iar casa mătușii îi declanșase lui Maggie un potop de amintiri dulci-amare. Mobila era aceeași, mirosurile erau la fel, însă trecerea timpului își lăsase, încetul cu încetul, amprenta peste ele. Totul era puțin mai uzat, mai estompat și mai obosit, inclusiv mătușa Linda. Liniile de pe fața ei se adânciseră și deveniseră riduri, iar părul alb i se subțiasse, lăsând să se vadă scalpul în unele locuri. Doar ochii îi rămăseseră la fel, păstrându-și bine-cunoscuta strălucire. Ele două șezuseră la aceeași masă de bucătărie la care Maggie își făcuse cândva temele.

– De ce ai vrea să semeni mai mult cu mine? întrebă, înmărmurită, mătușa Linda.

– Pentru că... ești minunată.

– Of, draga mea...

Mătușa Linda își întinsese mâna și și-o așezase peste a lui Maggie. Mâna ei era atât de fragilă și de ușoară, ca o pasăre, încât asta aproape că-i frânse inima lui Maggie.

– Nu-ți dai seama că aș putea să spun exact același lucru despre tine? spusese mătușa Linda.

Vineri, după ce se trezi din somnul ei adânc precum o comă și după ce-și pierdu vremea prin casă, Maggie înghiți niște terci de ovăz fără gust și-i trimise lui Mark un mesaj în care îi spunea că plănuia să-l întâlnească mai târziu, la galerie. De asemenea, făcu o rezervare la Atlantic Grill și aranjă să fie luată după cină de o mașină, întrucât în acea zonă era aproape imposibil să găsești seara un Uber sau un taxi. După ce termină de rezolvat toate chestiunile administrative, se întoarse înapoi în pat. Și fiindcă se anunța o noapte în care avea să stea trează până mai târziu decât de obicei, trebuia să se odihnească suficient de mult ca să nu cadă, la cină, cu nasul în farfurie. Nu-și puse ceasul să sune și dormi încă trei ore. De-abia după aceea începu să se pregătească.

„Chestia e“, se gândi Maggie, „că atunci când o față e la fel de sfrijită precum cea a unui schelet, cu pielea fragilă ca un șervețel de hârtie, nu poți face prea multe ca să pari prezentabilă“.

Cu o singură privire aruncată în direcția pufului de bebeluș de pe capul ei, oricine ar fi știut că era cu un picior în groapă. Dar trebuia să încerce. După ce făcu baie, se machie, încercând să adauge culoare (mai bine zis, viață) în obraji; apoi încercă trei nuanțe diferite de ruj înainte de a găsi unul care să arate cât de cât natural.

În privința părului, avea de ales: eșarfă sau pălărie. În cele din urmă, alege o beretă de lână roșie. Se gândi să poarte o rochie, însă știu că ar fi înghețat în ea, așa că alege o pereche de pantaloni și un pulover gros, cu împletituri, care adăuga substanță siluetei. Colierul era la locul lui, ca întotdeauna, iar Maggie își puse la gât o minunată eșarfă de cașmir, în culori aprinse, ca să-i țină de cald. Făcu un pas înapoi, se privi în oglindă și se gândi că arăta aproape la fel de bine ca înainte de chimioterapie.

Își luă poșeta și mai înghiți încă două pastile – durerea nu era atât de mare precum fusese cu o zi în urmă, însă n-avea nici un motiv să riște – după care chemă un Uber. Ajunse la galerie cu câteva minute înainte de ora închiderii. Prin fereastră, îl văzu pe Mark împreună cu un cuplu care să tot fi avut cincizeci de ani, discutând despre una dintre fotografiile ei. Maggie intră, grăbindu-se să ajungă la biroul ei, iar Mark îi făcu un semn discret cu mâna. Ea găsi pe birou un mic teanc de corespondență, pe care-l sortă rapid, după care Mark bătu dintr-odată în ușa deschisă. Ca întotdeauna, ei i se păru că arăta ca un băiat din corul bisericii, în ciuda faptului că muncise toată ziua.

– Salut! Îmi pare rău, am crezut că vor lua o decizie înainte să ajungi tu, însă au pus o mulțime de întrebări.

– Și?

– Au cumpărat două dintre reproducerile fotografiilor tale.

„Extraordinar“, se gândi ea.

La început puteau trece săptămâni fără ca vreuna dintre fotografii să se vândă. Chiar dacă vânzările crescuseră odată ce progresase în carieră, renumele adevărat venise odată cu videourile ei despre cancer. Faima schimba cu adevărat totul, chiar dacă asta venise pentru un motiv pe care ea nu i l-ar fi dorit nimănui. Mark intră în încăpere, după care se opri brusc.

- Uau! zise el. Arăți fantastic.
- Mă străduiesc.
- Cum te simți?
- Am fost mai obosită ca de obicei și am dormit mai mult.
- Ești sigură că poți să mergi la spectacol?

Maggie îi văzu îngrijorarea din privire.

- E cadoul de la Luanne, trebuie să merg. Pe lângă asta, spectacolul mă va ajuta să intru în atmosfera de Crăciun.
- De-abia am așteptat să merg, încă de atunci, de când m-ai invitat. Ești pregătită? Traficul o să fie foarte aglomerat în seara asta, mai ales pe o asemenea vreme.
- Sunt gata.

După ce stinseră luminile și încuiară ușa, ieșiră în noaptea înghețată. Mark ridică o mână, făcând semn unui taxi, iar apoi o susținu pe Maggie de braț în timp ce ea se urcă, cu greutate, în mașină.

Pe drumul spre zona centrală a orașului, Mark îi vorbi despre clienții avuți și-i spuse că Jackie Bernstein revenise ca să cumpere lucrarea lui Trinity, pe care o admira de ceva vreme. Era o piesă costisitoare, care-și merita prețul, în opinia lui Maggie, chiar și doar ca investiție. În ultimii cinci ani, valoarea artei lui Trinity crescuse fenomenal. Nouă dintre fotografiile lui Maggie – asta incluzându-le și pe ultimele două – fuseseră vândute, de asemenea, iar Mark o asigură că reușise să le expedieze pe toate înainte ca ea să ajungă la galerie.

- M-am repezit în spate de fiecare dată când am avut un minut liber, pentru că am vrut să fiu sigur că le expediez azi. O mare parte din ele sunt cumpărate drept cadouri.
- Ce m-aș face fără tine?
- Probabil că ai angaja pe altcineva.
- Cred că nu-ți acorzi suficientă importanță. Ai uitat că au candidat mulți pentru postul ăsta, dar nu l-au luat.
- Chiar așa?
- Nu știi?

– Cum aş fi putut să ştiu?

Ea realizează că Mark avea dreptate.

– Vreau să-ţi mulţumesc şi pentru că ai dus tot greul la galerie fără Luanne, cu atât mai mult în perioada sărbătorilor.

– Bucuros. Îmi face plăcere să vorbesc cu oamenii despre munca ta.

– Şi a lui Trinity.

– Desigur, adăugă el. Dar arta lui e un pic intimidantă. Am învăţat că, atunci când vine vorba de lucrările lui, de obicei e mai bine să ascult mai mult şi să vorbesc mai puţin. Oamenii care sunt interesaţi de arta lui ştiu, în general, mai multe decât mine.

– Cu toate astea, te pricepi. Te-ai gândit vreodată să devii curator sau să-ţi deschizi propria galerie? Poate să faci un masterat în istoria artei, în loc de teologie?

– Nu, zise el. Tonul lui fu blând, dar hotărât. Ştiu care e calea pe care o am de urmat în viaţă.

„Sunt sigură că ştii“, se gândi ea.

– Când porneşti? Pe calea ta, vreau să spun.

– Cursurile încep în august.

– Ai fost deja admis?

– Da, zise el. O să urmez Universitatea din Chicago.

– Împreună cu Abigail?

– Desigur.

– Mă bucur pentru tine, zise ea. Câteodată mă întreb cum ar fi fost experienţa universităţii.

– Dar ai urmat o facultate.

– Vreau să spun, o facultate de patru ani, cu viaţă de cămin şi petreceri, ascultând muzică în timp ce te joci frisbee în curtea facultăţii.

El ridică dintr-o sprânceană, apoi adăugă:

– Şi cu mers la cursuri, învăţând şi scriind lucrări.

– A, da, și asta.

Ea zâmbi ștregărește.

– I-ai spus lui Abigail că ne ducem la un spectacol de balet astă-seară?

– Da, și e un pic geloasă din pricina asta. M-a făcut să-i promit c-o duc și pe ea într-o bună zi.

– Cum se desfășoară reuniunea de familie?

– Casa e plină tot timpul de gălăgie și de haos. Dar ei îi place. Unul dintre frații ei e în aviația militară și tocmai s-a întors din Italia. Abigail nu l-a mai văzut de anul trecut.

– Pun pariu că părinții ei sunt în culmea fericirii să-i aibă pe toți acasă.

– Așa e. Cred că acum meșteresc la o casă de turtă dulce. Una imensă. Fac asta în fiecare an.

– Iar dacă angajatorul tău n-ar fi avut nevoie de tine, i-ai fi putut ajuta.

– Ar fi fost o experiență de învățare, categoric. Nu mă prea pricep la bucătărie.

– Și părinții tăi? Am auzit când îi spuneai lui Trinity că sunt în străinătate.

– Azi și mâine sunt la Ierusalim, iar în Ajun de Crăciun vor fi la Betleem. Mi-au trimis niște fotografii de la Biserica Sfântului Mormânt. Își scoase telefonul ca să-i arate. Părinții mei și-au dorit ani buni să facă excursia asta, însă au așteptat ca eu să termin facultatea. Ca să pot veni acasă în vacanțe.

Mark își puse telefonul înapoi în buzunar și o întrebă:

– Tu unde te-ai dus? Prima dată când ai ieșit din țară, vreau să spun.

– La Vancouver, în Canada, răspuse Maggie. Mai ales pentru că se poate conduce până acolo. Am petrecut un weekend făcând fotografii în Whistler, după o puternică furtună cu grindină.

– Eu încă n-am fost nicăieri afară din țară.

– Trebuie să treci prin experiența asta, zise ea. Atunci când vizitezi alte meleaguri, și se schimbă perspectiva. Te ajută să înțelegi că, indiferent de locul în care te afli sau de țara în care ești, oamenii sunt, în mare, la fel.

După ce ieșiră de pe autostrada de vest, traficul începu să încetinească și deveni și mai leneș pe măsură ce își făcură drum spre est, pe drumurile secundare. În ciuda

frigului, străzile erau ticsite; Maggie văzu oameni care duceau sacoșe de cumpărături și care se așezau la coadă la chioșcurile de mâncare de la colțul străzii, în timp ce alții se grăbeau acasă, venind de la serviciu. În cele din urmă, ajunseră într-un punct din care se vedeau ferestrele luminate ale Centrului Lincoln, ceea ce le dădu posibilitatea de a alege între a rămâne așezați încă zece sau cincisprezece minute într-un taxi care aproape că stătea pe loc și a coborî ca să meargă pe jos.

Se hotărâră pentru cea de a doua variantă și-și croiră drum, încetul cu încetul, printr-o mulțime care se întindea dincolo de porțile teatrului David Koch. Maggie își ținea brațele încrucișate și se muta de pe un picior pe celălalt, sperând să-și țină, astfel, cald, dar din fericire coada se mișcă repede și intrară în hol după doar câteva minute. Îndrumați de plasatori, își găsiră locurile în primul rând de scaune de la balconul teatrului.

Înainte de începerea spectacolului, stătură de vorbă în șoaptă, observând ambianța și privind cum teatrul se umplea de adulți și de copii. În cele din urmă, luminile începură să scadă, se auzi muzica, iar publicul fu transportat în casa Stahlbaum²³, în Ajun de Crăciun.

Pe măsură ce povestea se desfășura, Maggie fu captivată de grația și de frumusețea dansatorilor; salturile lor înalte și delicates animau partitura parcă ieșită dintr-un vis al lui Piotr Ilici Ceaikovski. Din când în când, Maggie privea spre Mark, observându-i fascinația de pe chip. Nu părea să-și poată desprinde privirea de la scenă, amintindu-i însoțitoarei lui că el era un băiat venit din Midwest, care probabil că nu văzuse niciodată așa ceva.

După ce se încheie spectacolul, se alăturară mulțimii vesele care se revărsa pe Broadway. Maggie se bucură că Atlantic Grill era atât de aproape, de partea cealaltă a străzii. Îi era frig și se simțea slăbită – poate că din pricina calmantelor, sau poate pentru că nu mâncase nimic toată ziua – și îl luă de braț pe Mark atunci când se apropiară de trecerea de pietoni. Mark încetini pasul, lăsând-o să se sprijine de el.

Ea începu să se simtă un pic mai bine doar în momentul în care se așezară la masă.

– Ești sigură că nu vrei să mergi direct acasă?

– O să-mi fie bine, zise ea fără convingere. Și chiar am nevoie să mănânc. Mark nu păru liniștit de vorbele ei, așa că Maggie continuă: Sunt șefa ta. Gândește-te la asta ca la o cină de afaceri.

– Dar nu e o cină de afaceri.

– Afaceri personale, zise ea. Am crezut că vrei să afli mai mult despre timpul petrecut de mine la Ocracoke.

– Vreau, zise el. Dar numai dacă te simți în stare.

– Chiar trebuie să mănânc, crede-mă că nu glumesc.

El dădu din cap, reticent, în semn că era de acord, în timp ce chelnerița sosea și le înmâna meniul. Surprinzându-se pe sine, Maggie hotărî că-și dorea un pahar de vin și alese un Bourgne. Mark comandă un ceai cu gheață.

Chelnerița se îndepărtă, iar Mark cercetă localul cu privirea și întrebă:

– Ai mai fost vreodată aici?

– Da, am avut o întâlnire, să tot fie cinci ani de atunci. În seara asta nu-mi vine să cred că am prins o masă liberă aici, dar probabil că cineva a renunțat la rezervare.

– Și cum era el? Tipul care te-a adus la localul ăsta.

Maggie își înclină capul, încercând să-și amintească.

– Înalt, cu un păr frumos, ușor grizonant. Tipul lucra pentru Accenture în calitate de consultant de management. Divorțat, cu doi copii, foarte inteligent. Într-o bună zi a intrat în galerie, și astfel l-am cunoscut. Am băut o cafea, iar apoi am ieșit împreună de vreo câteva ori.

– Dar n-a funcționat?

– Câteodată nu există nici o atracție la mijloc. Cu el, mi-am dat seama de asta atunci când am mers singură la Key Largo²⁴ pentru o sesiune fotografică, iar după ce m-am întors am realizat că, în timp ce fusesem plecată, nu simțisem pic de dor față de el. În linii mari, asta e istoria tuturor întâlnirilor mele cu bărbații, indiferent de cine au fost ei.

– Mi-e teamă să întreb ce înseamnă asta.

– La douăzeci de ani, după ce m-am mutat aici, am frecventat cluburile vreo câțiva ani... ieșeam noaptea, stăteam până aproape în zori, chiar și în zilele lucrătoare. Nici unul dintre tipii pe care i-am întâlnit acolo nu era genul pe care l-aș fi putut aduce acasă, pentru a-mi cunoaște familia. Ca să fiu sinceră, probabil că n-a fost o idee bună nici să-i aduc la mine în apartament.

– Nu?

– Gândește-te la asta: o grămadă de tatuaje și de vise să devină rapperi sau DJ. Pe atunci aveam în mod sigur preferințe pentru o anumită tipologie.

El făcu o față care-i stârni râsul lui Maggie. Chelnerița îi aduse paharul de vin, iar ea, afișând o falsă încredere în sine, se întinse ca să-l ia. Își muie ușor buzele în el și așteptă să vadă dacă stomacul i se revolta, dar totul păru să fie în ordine.

Deciseseră deja ce-și doreau – ea comandă cod pescuit în Atlantic, iar el optă pentru filé – și amândoi refuzară atunci când chelnerița îi întrebă dacă doreau să înceapă masa cu aperitive sau cu salată.

După ce chelnerița se îndepărtă, Maggie se aplecă în față.

– Trebuia să comanzi mai multă mâncare, îl muștră ea pe Mark. Doar pentru că eu nu pot mânca mult, nu înseamnă că trebuie să faci la fel.

– Am mâncat două felii de pizza înainte să ajungi tu la galerie.

– De ce ai făcut așa ceva?

– N-am vrut să încerc nota de plată.

– Doar nu vorbești serios! Asta e absurd.

– Așa procedăm eu și Abigail.

– Ești unicat, știi asta?

– Am tot vrut să te întreb... cum ai început să faci fotografie de călătorie?

– Perseverență pură. Și nebunie.

– Asta-i tot?

Ea ridică din umeri.

– Am fost și norocoasă, având în vedere că azi nu mai există angajamente salarizate pentru reviste. Primul fotograf pentru care am lucrat, la Seattle, avea deja o reputație de fotograf de călătorie, fiindcă lucra adesea pentru National Geographic. Deținea o listă bună de contacte de la reviste, companii de turism și agenții publicitare. Câteodată mă lua cu el, ca să-l ajut. După vreo doi ani, am luat-o un pic razna și am sfârșit prin a mă muta aici. Am închiriat un apartament împreună cu niște stewardese, am primit zboruri cu preț redus și am făcut fotografii în toate locurile pe care mi-am permis să le vizitez. De asemenea, am găsit de lucru la un fotograf avangardist de aici. Era unul dintre cei care au adoptat de timpuriu fotografia digitală și-și investea toate câștigurile în echipamente și software, ceea

ce a însemnat că și eu a trebuit să fac același lucru. Mi-am făcut propria pagină de web, care conținea sfaturi, cronici și lecții de editare a imaginilor. În cele din urmă, unul dintre editorii de fotografie de la Condé Nast mi-a văzut pagina. M-a angajat să fotografiez în Monaco, după care a urmat o a doua ofertă de muncă, și tot așa. Între timp, fostul meu șef din Seattle s-a pensionat, mi-a oferit, practic, lista lui de clienți și m-a recomandat mai departe, astfel încât am preluat o mare parte din munca pe care o făcea el.

– Ce anume te-a ajutat să devii independentă?

– Reputația mea a crescut, până în punctul în care am putut să-mi aleg propriile angajamente locale. Pentru munca în străinătate am cerut prețuri mici, ceea ce i-a atras întotdeauna pe editori. Iar popularitatea câștigată datorită paginii de web și blogului mi-a adus primele vânzări online și m-a ajutat, astfel, să-mi plătesc facturile. Am fost un utilizator timpuriu pe Facebook, Instagram și mai ales pe YouTube, lucru care a contribuit la creșterea impactului de imagine. Și, desigur, a urmat galeria, care a consolidat lucrurile. M-am chinuit ani în șir să găsesc orice muncă în deplasare, iar apoi, de parcă cineva ar fi apăsător pe un comutator, m-am trezit că-mi veneau toate ofertele de muncă pe care le puteam onora.

– Câți ani aveai atunci când ai prins sesiunea de fotografie din Monaco?

– Douăzeci și șapte.

Ea îi văzu strălucirea din ochi.

– E o poveste excepțională.

– După cum am zis, am avut noroc.

– Poate că la început. Dar după aceea a fost doar meritul tău.

Maggie cântări din priviri interiorul restaurantului. Ca atât de multe alte localuri din New York, și acela era decorat de sărbători, expunând în zona barului un pom de Crăciun împodobit și o strălucitoare menorah²⁵. După estimările ei, în jurul meselor se puteau vedea mai multe rochii și pulovere de culoare roșie ca de obicei. În vreme ce studie clientela restaurantului, Maggie se întrebă ce făceau oamenii aceia de Crăciun și chiar ce urma să facă ea.

Luă o altă gură de vin, simțindu-i deja efectele.

– Fiindcă vorbeam de povești, vrei să continui de acolo de unde am rămas ultima dată, până vine mâncarea?

- Dacă ești pregătită, mi-ar plăcea să te ascult.
- Îți mai amintești unde anume am rămas?
- Ai fost de acord să-l lași pe Bryce să te mediteze și i-ai spus mătușii Linda c-o iubeai.

Maggie întinse mâna după pahar, privind meditativ în adâncul purpuriu.

- Luni, începu ea, a doua zi după ce am cumpărat bradul de Crăciun...

BRADUL DE CRĂCIUN

Manhattan

Decembrie 2019

Chelnerița veni cu meniul pentru desert și le propuse să le aducă o cafea, iar Maggie profită de ocazie ca să-și tragă sufletul. Își spusese povestea în timp ce mâncau și de-abia observase că farfuria ei, aproape neatinsă, fusese luată de pe masă. Mark comandă o cafea decofeinizată, în timp ce Maggie refuză, ținându-și, încă, între palme paharul de vin. Doar câteva mese mai erau ocupate, iar conversațiile se transformaseră într-un murmur jos.

- Bryce e cel care te-a învățat să fotografiezi? izbucni, nerăbdător, Mark.

Maggie adevări înclinând din cap.

– Și mi-a dezvăluit bazele Photoshopului, care era relativ nou la vremea aceea. Mama lui m-a învățat multe despre tehnicile camerei obscure – cum să reduci sau să crești intensitatea culorii, cum să mărești imaginea, cât de importantă e sincronizarea în procesul de dezvoltare... în esență, despre arta uitată a scoaterii pe hârtie a fotografiilor, în varianta tradițională. Împreună, mi-au oferit, practic, un soi de curs rapid. Bryce a prezis și că fotografia digitală urma s-o înlocuiască pe cea făcută pe film, și că internetul avea să schimbe lumea – două lecții de care am ținut cont.

Mark ridică, mirat, din sprâncene.

– Impresionant!

– Era un tip deștept.

– Ai început să faci fotografii imediat?

– Nu. Bryce, fiind Bryce, a vrut să învăț la fel cum învățase și el. A doua zi după Crăciun, a venit cu o carte despre fotografie, cu un aparat Leica de 35 de milimetri – cu tot cu manual – și cu un fotometru. Eram încă în vacanță și n-aveam de făcut decât temele pe care încă nu le terminasem. În orice caz, până în acel moment începusem deja să fac progrese la școală; în felul ăsta, îmi rămânea mai mult timp ca să învăț să fotografiez. Bryce mi-a arătat cum să încarc un film și cum să folosesc fotometrul; mi-a vorbit despre felul în care, schimbând parametrii, schimbi fotografia. Mi-a prezentat manualul; cartea pe care mi-o adusesse te învăța despre compoziție, încadrare și despre lucruri la care e bine să te gândești atunci când încerci să fotografiezi. A fost mult, evident, însă Bryce a trecut prin toate, pas cu pas. După care mi-a pus întrebări, firește.

Mark zâmbi.

– Când ai făcut prima fotografie adevărată?

– Chiar înainte de Anul Nou. Fotografiile erau cu toatele alb-negru, pentru că a fost mult mai ușor să dezvoltăm negativele pe foi de contact și să scoatem noi înșine imaginile pe hârtie, în camera obscură a lui Bryce. N-a trebuit să trimitem filmul la Raleigh ca să fie procesat, ceea ce a fost bine, fiindcă eu n-aveam o căruță de bani, ci numai suma din plicul pe care mi-l dăduse mama la aeroport.

– Ce ai fotografiat în prima zi?

– Doar câteva cadre cu oceanul și câteva bărci pescărești vechi, legate de ponton. Bryce m-a pus să încerc diferiți parametri, iar atunci când am primit foile de contact, am rămas...

Ea căută cuvântul potrivit, rememorând.

– ...am rămas fără cuvinte. Diferențele dintre efectele obținute m-au lăsat perplexă. Acela a fost momentul în care am început să înțeleg cu adevărat ce voia Bryce să spună atunci când îmi zicea că în fotografie totul se rezumă la captarea luminii potrivite. După aceea, am devenit o împătimită.

– Atât de repede?

– Ar fi trebuit să fii acolo ca să înțelegi, răspuse ea. Faza ciudată a fost că, în lunile următoare, cu cât mă afundam mai mult în fotografie, cu atât deveneau mai ușor de făcut temele. Și mi le terminam mult mai repede. Nu pentru că devenisem dintr-odată mai deșteaptă, ci pentru că, dacă terminam mai repede, aveam mai mult timp de petrecut cu aparatul de fotografiat. Am început chiar să fac teme în avans de cu seară, iar dimineața aveam deja două sau trei gata făcute. Cât de trăsnită putea fi chestia asta?

– Nu cred că a fost deloc trăsnită. Îți găsești pasiunea. Câteodată mă întreb dacă eu o să mi-o găsesc pe a mea.

– O să fii pastor. Dacă meseria asta nu cere pasiune, nu știu ce altceva ar putea.

– Bănuiesc. E o chemare, în mod clar, dar nu pare să fie similară cu ce-ai trăit tu în clipa în care ai văzut foaia de contact. Eu n-am experimentat niciodată un moment în care să spun „Eureka!“, ci chemarea mea a fost mai degrabă ceva ce m-a însoțit dintotdeauna, de când eram mic, fremătând înlăuntrul meu.

– Asta n-o face mai puțin adevărată. Abigail ce zice despre chemarea ta?

– Mă susține. Desigur, a spus și că, în cuplul nostru, ea va trebui să fie jumătatea care să câștige cel mai bine.

– Cum? N-ai nici un vis măreț de a deveni un evanghelist de televiziune sau de a construi o megabiserică?

– Cred că suntem cu toții chemați în feluri diferite. Personal, nici unul dintre felurile astea nu mă atrage.

Maggie fu mulțumită de răspunsul lui, convinsă fiind că mulți dintre predicatorii de la televizor nu erau altceva decât niște ipocriți, agenți de vânzări interesați mai

degrabă să-și asigure stilul de viață al unei celebrități decât să-i ajute pe ceilalți să se apropie de Dumnezeu. În același timp, recunosc ea, cunoștințele pe care le avea despre asemenea oameni se limitau la ceea ce citise despre ei în ziare. Nu întâlnise niciodată vreun televanghelist sau vreun pastor dintr-o megabiserică.

Ospătărița veni să-i ofere lui Mark o nouă ceașcă de cafea, însă el o refuză. După ce femeia se îndepărtă, el se aplecă spre Maggie.

– Îmi dai voie să plătesc eu nota?

– Nici pomeneală, răspuse ea. Eu te-am invitat. Pe lângă asta, știu foarte bine cât câștigi, domnule *Ia-o-felie-de-pizza-înainte-de-cină*.

El râse.

– Mulțumesc, a fost foarte plăcut! Ce seară nemaipomenită, mai ales în momentul ăsta al anului!

Ea nu se putu opri și se gândi iarăși la Crăciunul petrecut cu mult timp în urmă la Ocracoke, știind că fusese frumos în simplitatea lui, pentru că, în loc să fie singură, se aflase laolaltă cu oameni care îi erau dragi.

Nu voia să-și petreacă ultimul Crăciun de una singură; după ce îl studie pe Mark vreme de câteva secunde, realizează dintr-odată că nu voia nici ca el să fie singur. Cuvintele care urma să îi ieșiră din gură aproape fără să se gândească:

– Cred că avem nevoie de mai mult ca să intrăm în atmosfera sărbătorilor.

– La ce anume te gândești?

– Cred că galeria are nevoie de un brad de Crăciun anul ăsta. Tu ce zici? Ce-ar fi să-l împodobim împreună, mâine, după ce închidem?

– Cred că e o idee fantastică.

Cina aceea târzie o binedispuse pe Maggie, dar o și extenuă. A doua zi nu se trezi decât aproape de prânz. Intensitatea durerii era tolerabilă, însă înghiți pastilele oricum, cu o cană de ceai. Se forță să înghită o felie de pâine prăjită, uimită de faptul că avea un gust sărat chiar și unsă cu unt și acoperită cu grămăjoare de jeleu.

Făcu o baie și se îmbrăcă, după care petrecu un pic de timp la computer. Comandă un brad, plătind un preț de trei ori mai mare pentru livrare rapidă, astfel ca pomul să ajungă la galerie până la ora cinci. În ceea ce privea decorațiunile, alege un set

complet, care se chema „Iarnă de basm“ și care includea lumini albe, beteală de mătase argintie și ornamente albe și argintii. Toate astea costară din nou o mică avere, ca să le aibă expediate la timp, dar ce mai conta prețul într-un astfel de moment? Voia un Crăciun memorabil și cu asta, basta. Apoi îi trimise un mesaj lui Mark, ca să-l informeze în legătură cu comanda făcută și ca să-i spună că ajungea mai târziu.

De îndată ce termină, se așeză pe canapea și se înveli cu o pătură. Se gândi să-și sune părinții, însă se hotărî să aștepte până a doua zi. Știa că duminica erau amândoi pe lângă casă. Știa și că, probabil, ar fi trebuit s-o sune și pe Morgan, dar amână și asta. În ultima vreme, Morgan devenise o persoană cu care nu era ușor de vorbit; cinstit vorbind, Maggie recunoștea că, în afara câtorva momente rare, nu-i fusese niciodată ușor să comunice cu sora ei.

Oare de ce era așa, se întrebă ea din nou, lăsând la o parte diferențele evidente care existau între ele? Maggie presupunea că, după ce se întorsese de la Ocracoke, îi devenise și mai clar că Morgan era fiica preferată. Ea își păstrase media zece, era regina reuniunilor și, în cele din urmă, se dusese la Universitatea Gonzaga, unde intrase în cea mai potrivită asociație a studentelor. Părinții lor n-ar fi putut să fie mai mândri de ea, și se asiguraseră că Maggie era mereu conștientă de asta.

După ce terminase facultatea, Morgan începuse să predea muzică la școala din apropiere și să se vadă cu tipi care lucrau la bancă sau în companii de asigurare, genul de indivizi care purtau zi de zi costum la serviciu. În cele din urmă îl cunoscuse pe Jim, care lucra pentru Merrill Lynch³⁰. După doi ani de ieșit împreună, el o ceruse în căsătorie. Făcuseră o nuntă mică, însă perfect organizată, după care se mutaseră într-o casă pe care o cumpăraseră împreună și care avea și un grătar în curtea din spate. La câțiva ani după aceea, Morgan o născuse pe Tia. După încă trei ani, apăruse Bella, iar fotografiile lor de familie erau atât de perfecte, încât ar fi putut fi folosite ca să vândă rame fotografice.

Între timp, Maggie își abandonase familia și petrecuse toți acei ani încercând să-și lanseze cariera, ceea ce însemnase că poziția pe care o aveau în familie cele două surori rămăsese, în linii mari, aceeași. Atât Maggie, cât și Morgan își cunoșteau rolurile cu care erau obișnuite – strălucitoarea și străduitoarea – lucru care se regăsea în conversațiile lor telefonice regulate, chiar dacă nu frecvente.

Dar în cele din urmă Maggie reușise să-și fructifice șansele și să-și câștige, încetul cu încetul, o reputație. Asta îi permisesse să călătorească frecvent în lumea întreagă; apoi obținuse poziția de curator la galerie. În timp, până și viața ei socială se

stabilizase. Morgan părăsise pusă în încurcătură de toate astea și existaseră momente în care Maggie simțise că sora ei mai mare era ușor geloasă. La vremea la care Maggie avea douăzeci și ceva de ani, gelozia lui Morgan nu fusese niciodată fățișă. Cel mai adesea lua forma unor înțepături pasiv-agresive: „Sunt convinsă că tipul cu care te întâlnești acum e mai bun decât cel dinainte“, sau „Îți vine să crezi ce noroc ai?“, sau „Ai văzut fotografiile de luna asta din National Geographic? Sunt incredibile“.

Cu cât Maggie avea mai mult succes, cu atât mai mult se străduia Morgan să păstreze conversația concentrată asupra ei înseși. De obicei descria încercările prin care trecea, una după alta – cu copiii, cu casa, cu serviciul – înainte de se lansa în explicații despre cum rezolvase ea toate probleme folosindu-și inteligența și perseverența. În acele conversații, Morgan era atât victimă, cât și erou, în timp ce Maggie era doar norocoasă.

Maggie se străduise timp îndelungat să ignore acele... ciudățenii. Știa că, în adâncul sufletului ei, Morgan o iubea, și că a avea doi copii mici și grijă de casă în timp ce lucreai cu normă întreagă putea fi stresant pentru oricine. Preocuparea ei de sine nu era neașteptată; pe lângă asta, Maggie știa că, indiferent dacă era sau nu geloasă, Morgan era mândră de ea, de sora ei mai mică.

Maggie începuse să-și pună sub semnul întrebării presupuzițiile doar după ce se îmbolnăvisese.

La scurt timp după diagnosticul inițial – pe vremea când ea încă mai avea speranțe –, căsnicia lui Morgan începuse să scârțâie, iar problemele ei deveniseră punctul central al tuturor conversațiilor.

În loc să-i ofere o șansă lui Maggie să-și descarce inima sau să-și exprime grijile în legătură cu boala ei, Morgan asculta pentru scurt timp, după care schimba subiectul. Se plângea că Jim părea s-o considere o servitoare, că el se închisese în sine și nu voia să meargă la consiliere, zicând că Morgan era cea care avea nevoie de așa ceva. Sau recunoștea că nu mai făcuseră dragoste de luni întregi și se plângea că Jim începuse să lucreze până târziu de trei sau patru ori pe săptămână.

Problemele veneau una după alta, iar atunci când Maggie încerca să clarifice ce-i spunea sora ei, aceasta din urmă se enerva și o acuza pe Maggie că-i lua partea lui Jim. Nici măcar acum Maggie nu știa cu exactitate ce se întâmplase cu căsătoria lor, în afară de vechiul clișeu că Morgan și Jim se îndepărtaseră, pur și simplu, unul de celălalt.

Pentru că Morgan fusese atât de nefericită – cuvântul „divorț“ începuse să se strecoare deja în conversație – atunci când Jim își făcuse bagajele și plecase de acasă, Maggie fusese luată pe nepregătite de furia lui Morgan. Fusese și mai surprinsă când furia și amărăciunea surorii ei sporiseră. Maggie știa că a trece printr-un divorț era o experiență nefericită, însă nu înțelegea de ce părea Morgan hotărâtă să facă lucrurile și mai dificile. Oare de ce nu puteau găsi cei doi o soluție proprie, fără avocați care să arunce tot timpul gaz pe foc, umflându-și tarifele și încetinind procesul?

Maggie știa că era, probabil, naivă. Nu trecuse niciodată printr-un divorț, dar, chiar și așa, sentimentul lui Morgan că fusese trădată și absoluta ei siguranță de sine reflectau convingerea ei că Jim merita să fie pedepsit. În ceea ce-l privea, Jim se simțise, la rândul lui, o victimă, ceea ce condusese la un divorț lung și neplăcut, care durase șaptesprezece luni epuizante.

Dar lucrurile nu se încheiaseră aici. Cu o vară în urmă, de fiecare dată când cele două surori luau legătura, Morgan se plângea în continuare de Jim și de noua lui iubită, care era mai tânără, sau vorbea pe un ton dramatic despre cum Jim nu se ridica la înălțimea rolului de tată. Morgan îi povestea lui Maggie cum întârziase Jim la ședința cu părinții sau cum încercase să-i ducă pe copii într-o drumeție în Munții Cascadelor, chiar dacă fusese rândul lui Morgan să-și petreacă weekendul cu ei. Sau că Jim uitase să ia în bagaje un EpiPen³¹ atunci când dusesse fetele la o fermă producătoare de mere, în ciuda faptului că Bella era alergică la albine.

La toate astea, Maggie voise să adauge: „Apropo, chimioterapia e infernală. Îmi cade părul și vomez în continuu. Mulțumesc de întrebare“.

Totuși, Morgan o întrebase pe Maggie cum se simțea; însă aceasta din urmă avusese sentimentul că, indiferent de cât de groaznic stăteau lucrurile în cazul ei, Morgan se vedea pe sine într-o situație și mai dificilă.

Toate astea însemnaseră convorbiri telefonice din ce în ce mai rare, mai ales în ultimele luni. Ultima dată vorbiseră de ziua lui Maggie, înainte de Halloween. În afară de un scurt mesaj pe telefon și de un răspuns la fel de scurt, nu se mai auziseră de la Ziua Recunoștinței încoace. Maggie nu-i spusese nimic din toate astea lui Mark atunci când discutaseră despre motivele pentru care deocamdată nu dorea să vorbească despre diagnosticul ei. Era adevărat și că nu voise să arunce o umbră asupra Crăciunului lui Morgan, mai ales din pricina Tiei și a Bellei. Dar fiindcă voia ca sărbătoarea Crăciunului să rămână pașnică, Maggie se gândise că i-ar fi fost mai bine fără Morgan.

Maggie luă un taxi până la galerie și ajunse acolo la o jumătate de ceas după ora închiderii. În ciuda faptului că luase o nouă doză de analgezice și nu făcuse mai nimic toată ziua, tot se simțea ruptă de oboseală, de parcă ar fi fost aruncată din greșeală în uscătorul electric, împreună cu rufe. Încheieturile și mușchii o dureau ca și când ar fi fost date cu șmirghel, iar stomacul îi fremăta. Însă atunci când zări bradul de Crăciun, așezat în dreapta ușii, starea ei sufletească se îmbunătăți ușor, fiindcă era bogat și cu trunchiul drept. Nu-l alesese ea, motiv pentru care fusese oarecum stresată de teama de a nu fi cumpărat cumva genul de brad pe care-l alegea Charlie Brown³² în vechile benzi desenate, create special de Crăciun. După ce descurie ușa, intră în galerie exact în momentul în care Mark ieșea din spate.

– Bună, zise el, iar fața i se luminează. Iată-te! M-am cam îndoit că aveai să reușești să vii.

– Timpul mi s-a scurs printre degete.

Mai degrabă îi lipsise energia de a se pune în mișcare, dar ce rost avea să înceapă cu chestii sumbre?

– Cum a fost azi?

– Am avut suficient de lucru. Au venit o mulțime de fani, însă am vândut doar două fotografii. Totuși, am primit o grămadă de comenzi online.

– Ceva pentru Trinity?

– Doar câteva întrebări adresate online. Am răspuns deja și vom vedea ce se mai întâmplă. Am primit și un e-mail de la o galerie din Newport Beach. Cei de acolo vor să știe dacă Trinity ar fi interesat să expună la ei.

– N-o să vrea, zise Maggie. Dar bănuiesc că i-ai trimis informația agentului publicitar, nu?

– Da. Am expediat și toate comenzile care ne-au fost făcute online.

– Nu ți-ai mai văzut capul de atâtea treburi. Când a sosit bradul?

– În jur de ora patru. Ornamentele au ajuns chiar mai repede. Cred că au fost foarte scumpe.

– Bradul e și el frumos. Sunt oarecum uimită că au mai avut unul bun. Am crezut că i-au vândut pe toți.

– Micile miracole, fu el de acord. Am pus deja apă în ghiveci și am dat o fugă până la Duane Reade, ca să cumpăr un prelungitor pentru cazul în care am avea nevoie.

– Mulțumesc, suspină ea.

Realiză că până și statul în picioare o solicita mai mult decât își imaginase.

– Ești bun să-mi aduci aici scaunul de la birou, ca să mă pot așeza?

– Sigur că da, răspunse el.

Se răsuci pe călcâie și dispăru în spate; un moment mai târziu, împingea scaunul cu roți de-a curmezișul podelei, așezându-l, apoi, cu fața spre brad. Așezându-se, Maggie se cutremură, iar Mark se încruntă, îngrijorat.

– Te simți bine?

– Nu, dar sunt sigură că e normal să fie așa. Având în vedere cancerul ăsta care mă mănâncă pe dinăuntru.

El se schimbă la față, făcând-o să regrete că nu găsise un răspuns mai blând, însă cancerul nu era deloc astfel.

– Pot să-ți mai aduc ceva?

– Sunt bine acum, răspunse ea. Mulțumesc.

Maggie studie bradul, gândindu-se că trebuia rotit un pic. Mark îi urmări privirea.

– Nu-ți convine golul de la bază, nu-i așa? o întrebă el.

– Nu l-am observat când m-am uitat de afară.

El se îndreptă spre brad.

– Hmmm...

Îl apucă de trunchi și îl ridică, rotindu-l pe jumătate.

– E mai bine?

– Perfect, zise ea.

– Am o surpriză, adăugă el. Sper că nu te deranjează.

– Îmi plac surprizele.

– Dă-mi voie să lipsesc un minut, bine?

Dispăru din nou în spate și se întoarse cu o boxă mică, portabilă, și cu câteva lumânări așezate sub braț, la care se adăugau două pahare umplute cu un lichid cremos. Maggie presupuse că era un suc de fructe, însă când Mark se apropie, văzu că se înșelase.

– Lichior de ouă?

– Mi s-a părut potrivit cu ocazia.

Îi întinse paharul, iar ea luă o înghițitură, sperând să nu să i se revolte stomacul. Din fericire, nu i se întâmplă nimic și nici nu-i rămase un gust neplăcut după aceea. Sorbi din nou, dându-și seama cât de foame îi era.

– Mai avem încă destul în spate, ca să reumplem paharele, zise el.

Apoi luă o gură și puse paharul pe un postament scund, de lemn. Așeză boxa lângă pahar și-și scoase telefonul din buzunar. Câteva secunde mai târziu, o ascultau pe Mariah Carey cântând All I Want from Christmas, cu sonorul dat în surdină. Mark aprinse lumânările, după care se duse și stinse aproape toate luminile, lăsându-le aprinse pe cele din spatele galeriei.

Se așeză, apoi, pe postament.

– Te-a prins povestea mea, nu-i așa? întrebă Maggie.

– I-am spus lui Abigail despre ea aseară, când am vorbit pe FaceTime. Mi-a propus ca, dacă tot împodobim bradul, să încerc să recreez o parte din Crăciunul tău de la Ocracoke. M-a ajutat cu lista de piese muzicale. Am cumpărat lichiorul și lumânările atunci când m-am dus după prelungitor.

Maggie zâmbi în timp ce-și scotea mănușile, dar încă îi era frig și se hotărî să-și țină pe ea jacheta și fularul.

– Nu sunt sigură că voi avea suficientă energie ca să te ajut cu bradul, mărturisi ea.

– Nu face nimic. Poți să-mi dai indicații, așa cum făcea mama lui Bryce. Doar dacă nu cumva vrei să încercăm din nou mâine...

– Nu, nu mâine. Haide să-l împodobim acum.

Înghiți o nouă gură de lichior.

– Mă întreb de când au început oamenii să împodobească brazii de Crăciun.

– Sunt convins că prima dată au făcut-o pe la mijlocul secolului al XVI-lea, pe teritoriul Germaniei de azi. Mult timp de atunci încolo, împodobirea brazilor a fost

privită ca un obicei protestant. Vaticanul a împodobit primul brad de Crăciun doar în 1982.

– Tu știai toate astea așa, din minte?

– Am scris o lucrare despre subiectul ăsta pe când eram la liceu.

– Eu nu-mi aduc aminte nimic din lucrările scrise în liceu.

– Nici de Thurgood Marshall?

– Nici de el, crede-mă. Și ca să știi, chiar dacă familia mea e catolică, în copilărie am avut brazi de Crăciun.

– Nu da vina pe mesager, o tachină el. Ești gata să-mi dai niște indicații ca să mă apuc de treabă?

– Doar dacă ești sigur că nu te deranjează.

– Glumești! Chestia asta e nemaipomenită. N-am brad în apartament, deci asta e singura mea șansă la bradul de Crăciun anul ăsta.

El găsi cutia, scoase instalația electrică din pungile în care era împachetată, iar apoi băgă prelungitorul în priză. La fel cum procedase Bryce cu mult timp în urmă, împinse bradul în față ca să poată așeza șiragurile de lumini și ca să facă ajustări, la sugestia lui Maggie. Urmărea panglicile de mătase și, la final, o fundă mare, care se potrivea cu ele și pe care o așeză în vârful bradului, în loc de stea. Încheie prin a așeza ornamentele în brad, urmând instrucțiunile lui Maggie. Apoi împinse pomul înapoi la locul lui, făcu un pas în dreptul lui Maggie și amândoi îl evaluară.

– Cum e? întrebă el.

– E perfect, răspunse ea.

– Sper să-i placă lui Trinity.

– N-o să-l vadă. Acum e la St. Barth³³.

Mark continuă să privească bradul.

– Îmi place, zise el.

Întinse mâna după telefon și făcu niște fotografii, după care apăsă de câteva ori pe ecranul telefonului.

– Abigail? întrebă Maggie.

Îl văzu cum se înroși.

– Vrea să vadă bradul de îndată ce l-am împodobit. Nu sunt sigur că are încredere că pot face treabă bună. Le trimit fotografiile și părinților mei.

– Ai avut azi vești de la ei?

– Mi-au trimis niște fotografii din Nazaret și de la Marea Galileei. Ai vizitat Israelul, nu?

– E o țară incredibilă. Când am fost acolo, m-am gândit adesea că poate călcam pe urmele pașilor lui Iisus. La modul concret, vreau să spun.

– Ce anume ai fotografiat?

– Meghido³⁴, stâncile de la Qumran³⁵ și încă vreo câteva situri arheologice. Am stat acolo aproape o săptămână și întotdeauna mi-am dorit să mă pot întoarce, însă am avut prea multe alte locuri noi de văzut.

Mark se aplecă în față, cu coatele pe genunchi, și se uită în sus, la ea.

– Dacă aș putea să vizitez un loc de pe lumea asta, care crezi că ar trebui să fie acela?

Ochii îi străluciră, făcându-l să pară aproape copilăros.

– Mulți mi-au pus întrebarea asta, dar nu există un răspuns anume. Depinde de tine, de felul în care îți trăiești viața la momentul respectiv.

– Nu cred că înțeleg.

– Dacă ești stresat și, timp de luni întregi, ai lucrat mii de ore, poate că cel mai bun loc în care să te duci ar fi o plajă tropicală, nu contează care. Dacă ești în căutarea sensului vieții, poate că e bine să urci pe munte în Bhutan sau să vizitezi Machu Picchu, ori să participi la liturghie la Biserica Sfântului Petru. Sau poate că vrei doar să vezi animale, așa că poți călători în Botswana sau în nordul Canadei. Eu am văzut toate aceste locuri în mod diferit – le-am și fotografiat diferit –, în funcție de experiențele mele de viață avute până în acel moment.

– Înțeleg, răspunse el. Sau, cel puțin, așa cred.

– Unde ai vrea să mergi? Dacă ar fi să alegi doar un singur loc?

El întinse mâna după paharul cu lichior de ouă și luă o gură.

– Îmi surâde ideea ta cu Botswana. Mi-ar plăcea să mă duc la un safari și să văd animalele sălbatice. Aș putea chiar să fiu convins să aduc cu mine un aparat de fotografiat, chiar dacă l-aș ține doar pe setări automate.

– Dacă vrei, îți dau eu câteva ponturi de fotografiat. Și cine știe? Poate că vei avea și tu galeria ta într-o bună zi.

El râse.

– Nici o șansă.

– Să te duci la un safari e o alegere bună. Poate să-l păstrezi pentru luna de miere?

– Am auzit că e destul de costisitor. Dar sunt sigur că eu și Abigail vom ajunge acolo într-o bună zi. Unde e voință, e putință, și așa mai departe.

– La fel ca excursia părinților tăi în Israel?

– Exact, răspunse el.

Ea se lăsă pe spate în scaun, începând, în cele din urmă, să se simtă din nou aproape de normal. Nu-i era încă suficient de cald încât să-și dea jos haina, însă măcar nu mai simțea frigul acela care îi pătrunsese până în oase.

– Știu că tatăl tău e pastor, dar nu cred că te-am întrebat vreodată de mama ta.

– E psiholog de copii. Ea și tata s-au întâlnit când își făceau amândoi doctoratul la Universitatea Indiana.

– Predă sau e practician?

– A făcut puțin din amândouă în trecut, dar acum practică mai mult. Colaborează și cu poliția, când e nevoie. E specialistul de serviciu dacă vreun copil se află la ananghie și, pentru că are și rolul de martor-expert, depune mărturie destul de des în sala de judecată.

– Pare să fie foarte deșteaptă. Și foarte ocupată.

– Așa este.

Deși îi luă un pic de efort, Maggie reuși să-și tragă piciorul sub ea, încercând să se așeze mai confortabil.

– Mă gândesc că nu s-a strigat foarte mult la tine acasă atunci când aveau loc discuții aprinse, având în vedere că tatăl tău e pastor și mama ta e psihologă?

– Niciodată, fu el de acord. Nu cred că l-am auzit vreodată pe vreunul dintre ei ridicând vocea. Doar dacă nu cumva mă încurajau pe mine când jucam hochei sau baseball, vreau să spun. Amândoi preferă să vorbească despre probleme, dacă le au; ceea ce sună minunat, dar poate fi și frustrant. N-are nici o noimă să fii singurul care strigă.

– Nu-mi pot imagina că ai strigat vreodată.

– Nu s-a întâmplat foarte des, dar, atunci când am făcut-o, mi-au cerut să schimb tonul, ca să putem avea o discuție rezonabilă, sau m-au trimis în camera mea până când mă calmam, după care ajungeam tot la discuția rezonabilă. N-a trecut mult și am înțeles că țipetele n-au nici un rost.

– De cât timp sunt căsătoriți părinții tăi?

– De treizeci și unu de ani, răspuse el.

Ea făcu un calcul mental rapid.

– Sunt puțin mai în vârstă, nu? Având în vedere că s-au întâlnit pe când își făceau doctoratul.

– Anul viitor împlinesc șaiszeci de ani. Vorbesc amândoi despre pensionare, dar nu sunt sigur că va veni vreodată ziua aceea. Amândoi iubesc foarte mult ceea ce fac.

Ea își aminti de gândurile pe care le avusese ceva mai devreme despre Morgan.

– Ți-ai dorit vreodată să ai un frate sau o soră?

– Nu, până de curând, răspuse el. N-am știut decât ce înseamnă să fii singur la părinți. Cred că părinții mei au vrut să aibă mai mulți copii, dar n-a fost să fie. Și să fii singur la părinți are câteodată și avantaje. N-a fost nevoie să fac compromisuri când a fost vorba de filmele la care m-am uitat, sau să aleg în care mașinărie să mă dau mai întâi la Disney World. Dar acum, că sunt cu Abigail și văd cât de apropiată e de frații ei, mă întreb câteodată cum ar fi fost să am și eu frați.

După ce vocea lui Mark se stinse, nici unul dintre ei nu mai adăugă nimic pentru o vreme. Maggie avu sentimentul că el era interesat să audă mai multe despre Ocracoke, însă realizează că încă nu era pregătită să înceapă. În loc de asta, zise:

– Cum a fost să copilărești în Indiana? E unul dintre statele pe care nu le-am vizitat niciodată.

– Știi ceva despre Elkhart?

– Absolut nimic.

– E în partea de nord a statului și are o populație de cincizeci de mii de locuitori. La fel ca multe dintre orașele din Midwest, încă are o alură provincială. Majoritatea magazinelor se închid la ora șase seara, restaurantele încetează să mai servească după ora nouă, iar agricultura – în cazul nostru, fermele de produse lactate – joacă un rol important în economie. Cred că oamenii de acolo sunt cu adevărat mărinimoși; ar sări oricând în ajutorul unui vecin bolnav, iar bisericile au un loc important în comunitate. Dar atunci când ești copil, nu te gândești la nici unul dintre lucrurile astea. Pentru mine a contat că am avut parcuri și câmpuri ca să mă joc, terenuri de baseball și de baschet, un patinoar de hochei. De îndată ce mă întorceam acasă de la școală, ieșeam imediat afară, ca să mă joc cu prietenii. Se găsea întotdeauna un joc care deja începuse undeva. Țsta e lucrul pe care mi-l amintesc cel mai bine din copilărie. Doar... jocurile – baschet sau baseball, fotbal sau hochei, în fiecare după-amiază.

– În timp ce eu credeam că fiecare copil din generația ta a crescut lipit de iPad, îi răspunse ea, mirându-se în glumă.

– Părinții mei nu m-au lăsat să am așa ceva. Până când am împlinit șaptesprezece ani, nu mi-au dat voie să-mi cumpăr un iPhone. Și chiar și atunci m-au obligat să mi-l cumpăr singur. A trebuit să lucrez toată vara ca să mi-l pot permite.

– Sunt împotriva tehnologiei?

– Nu, deloc. Am avut un computer acasă, iar ei aveau telefoane mobile. Cred că au vrut să cresc la fel cum au crescut ei.

– Au valori de modă veche?

– Bănuiesc.

– Începe să-mi placă tot mai mult de părinții tăi.

– Sunt oameni buni. Câteodată nu știu cum reușesc s-o facă.

– Ce anume vrei să spui?

El se uită lung la lichiorul de ouă, de parcă răspunsul s-ar fi aflat în pahar.

– Din cauza meseriei ei, mama aude tot felul de lucruri urâte, mai ales atunci când colaborează cu poliția. Despre abuzuri fizice, sexuale, emoționale, abandon... Iar tata... pentru că e pastor, face și el multă muncă de consiliere. Oamenii vin la el ca să ceară sfaturi atunci când au probleme în cuplu, când se luptă cu dependențe sau

au probleme la locul de muncă, când copiii le fac probleme sau chiar și atunci când au o criză legată de credință. Petrece mult timp la spital; aproape în fiecare săptămână cineva din biserică e bolnav, sau e implicat într-un accident, sau are nevoie să fie consiliat fiindcă trece printr-o pierdere. O astfel de muncă îi secătuieste pe amândoi. Pe când eram copil existau seri în care unul dintre ei rămânea foarte tăcut la masă. Așa am început să recunosc semnele unei zile deosebit de dificile.

– Dar încă iubesc ceea ce fac?

– Da. Cred că o parte dinlăuntrul lor se simte responsabilă ori de câte ori vine vorba de a-i ajuta pe ceilalți.

– Se vede clar că asta te-a influențat. Uită-te la tine, stai din nou până târziu la serviciu.

– E o plăcere, zise el. În nici un caz un sacrificiu.

Maggie prețui răspunsul lui.

– Mi-ar plăcea să-i cunosc pe părinții tăi într-o bună zi. Dacă și tu ești de acord.

– Sunt sigur că și lor le-ar face plăcere. Spune-mi și tu despre tine. Cum sunt părinții tăi?

– Sunt niște părinți obișnuiți.

– Au venit vreodată la New York?

– De două ori. O dată când aveam douăzeci și ceva de ani și o dată când aveam treizeci. După care, ca și când ar fi realizat cum suna afirmația aceea, ea adăugă: Până la New York e un zbor lung cu avionul, iar părinților mei nici nu le place prea mult orașul; mi-a fost mai ușor să-i vizitez eu la Seattle. În funcție de locul în care fotografiam, îmi programam câteodată zborul de întoarcere prin Seattle și rămâneam acolo în weekend. Până de curând, asta s-a întâmplat, de obicei, de vreo două sau trei ori pe an.

– Tatăl tău mai lucrează?

Ea clătină din cap.

– S-a pensionat de vreo câțiva ani. Acum se joacă toată ziua cu trenulețele electrice.

– Serios?

– Le are de când era copil, iar, după ce s-a pensionat, s-a reîntors la ele. A construit o platformă mare în garaj, cu un vechi oraș western, un canion, dealuri acoperite cu copaci, și adaugă în continuu clădiri noi și tufișuri, indicatoare sau o nouă linie de cale ferată. E chiar impresionant. Anul trecut ziarul local a scris un articol despre el, completat cu imagini. Îl ține ocupat și îl scoate afară din casă. Altfel cred că părinții mei s-ar scoate unul pe celălalt din pepeni.

– Și mama ta?

– Câteva dimineți pe săptămână, face voluntariat la biserică, dar în principal o ajută pe sora mea, Morgan, cu copiii. Mama îi ia de la școală, are grijă de ei pe perioada verii, îi duce la tot soiul de evenimente atunci când Morgan lucrează până târziu, tot felul de chestii dintr-astea.

– Cu ce se ocupă Morgan?

– E profesoară de muzică, dar e și responsabilă de clubul de teatru. După orele de curs, are în permanență repetiții pentru concerte sau spectacole.

– Pun pariu că mamei tale îi place să-i aibă alături pe copii.

– Așa e. Nu știu ce-ar face Morgan fără ea. A divorțat și-i este foarte greu.

Mark arată către brad.

– Mă bucur că ai hotărât să pui un brad aici. Sunt convins că și clienții îl vor aprecia.

– Ca să fiu cinstită, bradul e pentru mine.

– Pot să te întreb ceva?

– Sigur.

El se întoarce s-o privească.

– Crăciunul de la Ocracoke a fost Crăciunul tău favorit?

Din fundal încă se auzea, plutind dinspre difuzoare, muzica aleasă de Mark.

– Pe când eram la Ocracoke, după cum știi, am trecut printr-o perioadă foarte dificilă. Și desigur, nu-mi mai rămăsese nimic din toată mirarea copilărească legată de sărbătoare. Dar... în anul acela, Crăciunul mi s-a părut atât de real. Parada bărcilor, împodobitul bradului împreună cu Bryce, voluntariatul pe care l-am făcut în ziua de Crăciun, slujba de la miezul nopții și apoi sărbătoarea în sine. Mi-a

plăcut foarte mult atunci, însă în timp, amintirea acelui Crăciun a devenit specială. E singurul pe care îmi doresc să-l mai trăiesc o dată.

Mark zâmbi.

– Îmi place gândul că ai amintirea asta.

– Și mie. Mai am încă fotografia aceea cu farul, să știi. E pe peretele camerei pe care o folosesc ca studio.

– În cele din urmă, v-ați întâlnit ca să coaceți biscuiți?

– Mă gândesc că vrei să mă întreb ce se mai întâmplă în poveste. Sau greșesc?

– Sunt foarte curios să aflu ce s-a mai întâmplat.

– Cred că aș putea să-ți mai spun câte ceva. Însă cu o condiție.

– Care ar fi aceea?

– Mai am nevoie de încă puțin lichior de ouă.

– S-a făcut, zise el.

Înhăță ambele pahare și se duse în spate, după care se întoarse cu lichiorul. În mod neașteptat, amestecul gros și dulce îi făcea lui Maggie bine la stomac și o sătura, senzație pe care n-o mai avusese de săptămâni întregi. Luă o nouă înghițitură.

– Ți-am povestit despre furtună?

– Vorbești de furtuna de Crăciun? Când a plouat?

– Nu, e vorba de altă furtună. Cea din ianuarie.

Mark clătină din cap.

– N-ai pomenit-o niciodată. Mi-ai vorbit de săptămâna de după Crăciun, când ai lucrat intens la temele pentru școală, iar Bryce te-a învățat bazele fotografiei.

– Aha, zise ea. Așa e.

Se uită cu atenție în tavan, de parcă, pentru a-și regăsi amintirile pierdute, ar fi scanat țevile care se vedeau acolo. Își întoarse privirea spre Mark și zise:

– Apropo, notele mele erau, de fapt, destul de mari la sfârșitul acelui semestru. Cel puțin, pentru standardele mele. Vreo două note de zece, iar restul, opt și nouă. Până la urmă, a fost cel mai bun semestru pe care l-am avut tot liceul.

– Chiar mai bun decât semestrul din primăvară?

– Da, răspunse ea.

– De ce? Pentru că fotografia a trecut pe primul plan?

– Nu, răspunse ea. N-a fost asta. Cred că...

Își aranjă fularul, încercând să câștige timp ca să găsească modul cel mai potrivit pentru a continua povestea de acolo de unde o lăsase.

– ...pentru mine și Bryce, totul a început să se schimbe cam pe când nor'easter³⁶-ul a lovit Ocracoke...

AL DOILEA TRIMESTRU

Ocracoke

1996

Nor'easter-ul și-a făcut apariția în cea de-a doua săptămână din ianuarie, după trei zile la rând cu temperaturi mai ridicate decât era normal. Fuseseră zile însorite, pe care le-am simțit nepotrivite, venite fiind după griul mohorât al lui decembrie. N-aș fi ghicit niciodată că o furtună gigantică se pregătea să vină.

Și nici n-aș fi putut să prevăd schimbările care urmau să se producă în relația mea cu Bryce. În Ajunul Anului Nou încă îl vedeam doar ca pe un prieten, chiar dacă el alesese să-și petreacă seara la mine acasă, în timp ce restul familiei lui se dusesse în oraș. Gwen și-a adus televizorul la noi și ne-am uitat la emisiunea lui Dick Clark, transmisă în direct din Times Square. Pe măsură ce se apropia miezul nopții, am pornit numărătoarea inversă împreună cu întreaga Americă. Când ceasul a bătut de ora douăsprezece, Bryce a lansat de pe verandă două rachete pe care le pregătise din vreme și care au explodat deasupra apei cu un zgomot puternic, lăsând în urmă o ploaie de scântei. Pe verandele lor, vecinii făceau gălăgie lovind cu lingurile în cratițe, însă după doar câteva minute Ocracoke a revenit la atmosfera somnoroasă, iar luminile din casele aflate în apropiere au început să se stingă una câte una. I-am

sunat pe părinții mei ca să le urez un An Nou fericit, iar ei mi-au adus aminte că veneau să mă viziteze în ianuarie.

În ciuda faptului că era vacanță, Bryce s-a întors la noi în mai puțin de opt ore, de data asta, însoțit de Daisy, lucru care se întâmpla pentru prima oară. Ne-a ajutat pe mine și pe mătușa Linda să despodobim și să scoatem din casă bradul – care devenise deja un pericol în momentul acela – și îl trase afară, în drum. După ce am împachetat la loc ornamentele și am măturat acele de brad, ne-am așezat la masă ca să ne apucăm de lecții. Daisy adulmea pe jos, prin bucătărie.

Bryce a chemat-o, iar ea s-a așezat imediat lângă scaunul lui.

– Mătușa ta a zis că pot s-o aduc, a explicat el. Mama e de părere că încă se plimbă prea mult de colo până colo.

M-am uitat la Daisy, care m-a privit cu inocență și mulțumire, bătând cu coada în podea.

– Mie mi se pare că se poartă bine. Și uită-te la fața ei drăgălașă!

Daisy a părut să știe că vorbeam despre ea și s-a ridicat în picioare, împingând cu nasul în palma lui Bryce. Dar el a ignorat-o, ceea ce a făcut-o să înceapă să se învârtă din nou prin bucătărie.

– Vezi? Exact despre asta vorbesc, a zis el. Daisy? Vino!

Daisy s-a făcut, de data asta, că nu-l auzea. A fost nevoie de o a doua comandă ca, în cele din urmă, să se întoarcă lângă el și să se întindă pe jos, cu un suspin. Am remarcat că era câteodată încăpățânată, iar atunci când a încercat iarăși s-o ia din loc, Bryce i-a pus lesa și a legat-o de scaun, de unde a început să ne privească, supărată.

Săptămâna aceea s-a dovedit asemănătoare cu precedentă: am avut parte de lecții și de fotografie. Pe lângă faptul că m-a lăsat să fac multe poze, Bryce mi-a adus și o cutie de carton plină cu fotografii, pe care le făcuseră el și mama lui de-a lungul anilor. Pe spatele fiecărei fotografii erau trecute informații despre aspectele tehnice ale fotografierii – momentul zilei, lumina, apertura, indexul de expunere – și încetul cu încetul am început să anticipez felul în care schimbarea unui singur element putea să modifice imaginea cu totul. Tot atunci mi-am petrecut prima după-amiază în camera obscură, privindu-i pe Bryce și pe mama lui cum dezvoltau douăsprezece fotografii alb-negru pe care le făcusem eu în centrul orașului. M-au învățat cum să potrivesc baia chimică – soluția pentru dezvoltare, baia de fixare,

fixatorul – și cum să curăț negativul. Mi-au arătat cum să folosesc proiectorul optic pentru mărire și m-au învățat cum puteam să obțin exact balanța de alb și negru pe care o doream. Chiar dacă n-am rămas cu mare lucru din ceea ce mi-au explicat, atunci când am văzut cum și-au făcut apariția imaginile acelea fantomatice, mi se părușe că asistam la un act de magie.

În ciuda faptului că eram încă o începătoare în ale fotografierii și dezvoltării, s-a dovedit că aveam talent pentru Photoshop. Ca să încarci fotografiile aveai nevoie de un scanner performant și de un Mac, iar, cu un an în urmă, Porter le achiziționase pe amândouă pentru soția lui. De atunci, mama lui Bryce editase foarte multe dintre fotografiile ei favorite, iar revizuirea muncii ei reprezentase pentru mine modalitatea perfectă de a cunoaște programul, pentru că puteam să văd cum arătau imaginile atât înainte, cât și după editare. Apoi încercam să repet și eu acele operațiuni de transformare a imaginii. N-am să spun că eram un maestru al computerelor, precum Richard, și nici nu aveam experiența lucrului cu Photoshopul la nivelul la care o aveau Bryce și mama lui, însă odată ce învățam unul dintre instrumentele programului, nu-l mai uitam. De asemenea, am avut încă de la început o înțelegere destul de bună a aspectelor care aveau nevoie de editare, un soi de intuiție care i-a luat prin surprindere pe Bryce și pe mama lui.

Ideea e că, punând cap la cap sărbătorile, meditațiile și tot ce a ținut de fotografie, eu și Bryce am fost împreună de dimineța devreme până seara târziu, aproape în fiecare zi de la Crăciun și până când a lovit marea furtună. Având-o pe Daisy drept companion constant încă de la începutul lui ianuarie – nu-i plăcea nimic mai mult decât să ne urmeze peste tot ori de câte ori exersam cu aparatul de fotografiat –, viața începuse să-mi pară aproape anormal de normală, dacă pot să zic așa. Îl aveam pe Bryce, un câine și o pasiune nou-nouță; gândurile despre căminul meu de la Seattle păreau să fie la mare distanță și de-abia așteptam dimineța ca să mă dau jos din pat. Iată un sentiment nou pentru mine, unul care mă speria de-a dreptul, în felul acela în care sperii ca totul să continue într-un anumit fel.

Nu m-am gândit la ce urma să însemne pentru mine și pentru Bryce faptul că petreceam atât de mult timp împreună. De fapt, nu mă gândeam la el aproape deloc. În majoritatea timpului, Bryce ra pur și simplu acolo, la fel ca mătușă Linda sau ca familia mea de acasă, sau chiar ca aerul pe care îl respiram. Odată ce puneam mâna pe aparatul de fotografiat, studiam cu atenție fotografiile sau mă jucam în Photoshop, nu mai știam dacă îi observam sau nu gropițele din obraji. Până cu puțin timp înainte să lovească furtuna, nu cred să-mi fi dat seama cât de important devenise el pentru mine.

După încă o zi lungă petrecută împreună, Bryce stătea pe terasă. În cele din urmă, mi-a întins aparatul lui de fotografiat, fotometrul și un film alb-negru nou.

– De ce mi le dai? am întrebat, luându-le.

– În caz că vrei să exersezi mâine.

– Fără tine? Tot nu știu ce să fac.

– Știi mai multe decât crezi. O să te descurci. Iar eu o să fiu destul de ocupat în următoarele două zile.

De îndată ce a vorbit, am simțit o neașteptată undă de tristețe la gândul că n-aveam să-l văd.

– Unde pleci?

– O să fiu aici, dar trebuie să-l ajut pe tata să pregătească lucrurile pentru nor'easter.

Chiar dacă o auzisem pe mătușa Linda vorbind despre nor'easter, m-am gândit că furtuna nu era cu mult diferită de cele prin care trecuserăm deja de când venisem eu la Ocracoke.

– Ce e un nor'easter?

– Așa se numesc furtunile de pe Coasta de Est. Dar câteodată, așa cum ar trebui să se întâmple acum, furtuna se ciocnește cu un front de aer și o simțim ca pe un ciclon venit în afara sezonului.

În timp ce îmi explica, încercam încă să fac față neplăcerii pe care o simțeam la gândul de a nu-l mai vedea. De când ne întâlniserăm, cel mai lung interval de timp pe care ni-l petrecuserăm unul fără celălalt fusese de două zile, lucru care, realizăm acum, fusese destul de ciudat. În afară de membrii familiei mele, nu mai petrecusem atât de mult timp cu nimeni. Dacă eu, Madison și Jodie petreceam un weekend împreună, până la sfârșitul acestuia ne călcam deja pe nervi unele pe altele. Dorind să-l fac pe Bryce să rămână încă puțin pe verandă, m-am forțat să zâmbesc.

– Și ce trebuie să faci împreună cu tatăl tău?

– Să legăm bine barca bunicului, să batem scânduri în ferestre la noi acasă și la bunici. Și la alte case din oraș, inclusive la mătușa ta și la Gwen. O să ne ia o zi ca

să pregătim toate astea, iar apoi, în ziua de după furtună, va trebui să demontăm totul din nou.

În spatele lui se vedea cerul albastru, ceea ce m-a făcut să fiu sigură că Bryce și tatăl lui exagerau.

Însă n-a fost deloc așa.

În ziua următoare, m-am trezit într-o casă goală, după ce dormisem până mai târziu decât de obicei. Primul meu gând a fost: „Fără Bryce“.

Ca să fiu sinceră, nu mă simțeam în apele mele. Am rămas îmbrăcată în pijama, am stat în bucătărie și am mâncat pâine prăjită, am zăbovit pe veranda din spate, m-am plimbat prin casă fără nici o țintă, am ascultat muzică, după care am ajuns din nou în pat. Dar n-am putut să dorm – eram mai degrabă plictisită decât obosită – și, după ce o vreme m-am întors de pe-o parte pe alta, în cele din urmă mi-am adunat energie ca să mă îmbrac, doar ca să mă întreb după aceea: „Acum, ce?“

Bănuiesc că aș fi putut să învăț pentru examenele de sfârșit de semestru sau să continui să-mi fac temele pentru semestrul următor, însă n-aveam nici un chef s-o fac; așadar, am pus mâna pe o jachetă și pe aparatul de fotografiat, împreună cu fotometrul, și mi le-am așezat în coșul de la bicicletă. N-aveam nici o idee încotro să merg, așa că o vreme am pedalat fără țintă, oprindu-mă din când în când ca să exersez același gen de fotografii pe care îl făcusem și până atunci – imagini de pe stradă, clădiri și case. Cu toate astea, am sfârșit prin a lăsa jos aparatul de fiecare dată, înainte de a apăsa pe buton. Cu ochiul minții, puteam să văd deja că nici una dintre ele n-ar fi fost deosebită – ci doar la fel ca restul – și nu voiam să irotesc filmul.

Aproximativ în momentul acela, am început să simt că atmosfera se schimbase în orașel. Ocracoke nu mai era fantomatic și adormit, ci ciudat de animat. Zgomotele ciocanelor și ale perforatoarelor se auzeau aproape pe fiecare stradă; când am pedalat pe lângă magazinul alimentar, am observat că parcare era deja plină și că alte mașini erau aliniate pe strada din fața acestuia.

Camioane încărcate cu cherestea treceau pe lângă mine, iar la unul dintre magazinele care vindeau suvenire pentru turiști (cum ar fi tricouri și zmeie), am văzut un bărbat pe acoperiș, care lega strâns o prelată. Bărcile trase la doc erau asigurate cu zeci de frânghii, în timp ce altele fuseseră ancorate în port. Fără nici o îndoială, oamenii se pregăteau pentru nor'easter. Dintr-odată, am realizat că aveam

ocazia să fac o serie de fotografii pe o temă adevărată, ceva care s-ar fi putut intitula, de exemplu, Oameni înaintea furtunii.

Mă tem că am exagerat întrucâtva, chiar dacă n-am făcut decât douăsprezece expuneri. Pentru că nu se vedea nici un pic de jovialitate pe fețele celor pe care îi întâlneam, ci doar hotărâre îndârjită, am încercat să fiu cât mai precaută cu putință în timp ce fotografiam. În același timp, m-am străduit să-mi amintesc tot ceea ce mă învățaseră Bryce și mama lui. Din fericire, lumina era destul de bună, în general – nori groși se rostogoliseră pe cer, unii dintre ei, de culoare gri întunecat.

După ce am verificat fotometrul, m-am uitat prin vizor și m-am mișcat ușor, până când am reușit să găsesc compoziția și perspectiva care mi se păreau potrivite. Cu gândul la fotografiile pe care le studiasem împreună cu Bryce, mi-am ținut răsuflarea, am menținut aparatul absolut nemișcat și am apăsat cu grijă pe declanșator. Știam că nu toate fotografiile aveau să fie nemaipomenite, dar am sperat ca măcar una sau două să fie bune de păstrat. În mod remarcabil, era pentru prima oară când fotografiam oameni care-și vedeau de treburile lor... pescarul care-și lega barca, cu o grimasă pe față, femeia care-și ducea copilul în brațe, aplecată împotriva vântului, un bărbat slab și plin de riduri, care fuma în fața unui magazin baricadat.

Am continuat și pe parcursul prânzului, oprindu-mă la magazin ca să iau un sendviș cu biscuiți, fiindcă vremea începuse să se înrăutățească în mod perceptibil. Spre după-amiază, mai aveam doar un singur cadru nefăcut până să ajung acasă. Mătușa se întorsese devreme de la magazin – mașina ei era în parcare –, însă n-am zărit-o. Am ajuns chiar atunci când camioneta lui Bryce intra în parcare. El mi-a făcut cu mâna și am simțit că inima începea să-mi bată nebunește. Tatăl lui era lângă el și am văzut că Richard și Robert erau în remorcă. Am luat aparatul de fotografiat din coș, iar Bryce a coborât din camionetă și s-a îndreptat spre mine. Purta un tricou și niște blugi decolorați, care-i accentuau umerii lați și șoldurile înguste. La toate astea se adăuga o centură de piele pentru unelte, care susținea un burghiu pe baterii și o pereche de mănuși de piele. Mi-a zâmbit în felul lui plăcut și mi-a făcut cu mâna.

– Cum a fost azi? m-a întrebat el. Ai văzut ceva interesant?

I-am povestit despre ideea mea cu Oameni înaintea furtunii și am adăugat:

– Sper ca tu sau mama ta să le puteți dezvolta în curând.

– Sunt sigur că mamei i-ar plăcea să le developeze. Din întreaga casă, camera obscură e locul în care se simte cel mai bine, unicul în care poate fi de una singură. De-abia aștept să văd fotografiile.

În spatele lui, lângă camionetă, l-am văzut pe Porter luând scara din remorcă.

– La tine cum a fost? l-am întrebat eu pe Bryce.

– Am lucrat non-stop și încă mai avem de mers în câteva locuri. De aici, mergem la magazinul mătușii tale.

Uitându-mă de aproape, am observat petele de mizerie de pe tricoul lui, pete care nu-l împiedicau deloc să arate bine.

– Nu ți-e frig? Probabil că ți-ar trebui o jachetă.

– N-am avut vreme să mă gândesc la asta, a răspuns el. Apoi, luându-mă prin surprindere, a zis: Mi-a fost dor de tine.

Bryce și-a plecat ochii, apoi i-a întâlnit din nou pe ai mei, iar privirea i-a rămas agățată de a mea; timp de o fracțiune de secundă, am avut senzația clară că voia să mă sărute. Sentimentul ăsta m-a luat pe nepregătite și cred că și el și-a dat seama de asta, pentru că și-a agățat dintr-odată degetele de umăr, redevinând rapid Bryce cel dintotdeauna.

– Probabil că ar trebui să mă apuc de treabă, ca să putem termina înainte de căderea întunericului.

Mi-am simțit gâtul uscat.

– Nu vreau să te rețin.

M-am dat un pas înapoi, întrebându-mă dacă doar îmi imaginasem totul, în vreme ce Bryce se răsucea pe călcâie.

Între timp, Richard și Robert căraseră scara spre veranda din spate. Din instinct, m-am îndepărtat de casă, încercând, inconștient, să găsesc cea mai bună modalitate de a încadra o imagine cu ultima poziție de pe film pe care o mai aveam. M-am oprit acolo unde unghiul mi s-a părut potrivit, am reglat apertura și am verificat fotometrul, asigurându-mă că totul era gata.

Bryce și tatăl lui dispăruseră în magazia de scule, însă după câteva secunde l-am văzut pe Bryce făcându-și apariția cu o bucată de placaj. A sprijinit-o de zid, după care a revenit cu încă una; în curând, s-a format o grămadă de placaje. Bryce și

unul dintre gemeni au cărat, apoi, una dintre plăci până la ușa de la intrare; tatăl lui Bryce și celălalt geamăn au făcut la fel cu altă placă. Au intrat în casă, în timp ce mătușa le ținea ușa deschisă, după care, câteva secunde mai târziu, și-au făcut din nou apariția pe veranda din spate. Am ridicat aparatul la ochi pe când ei începeau să așeze placajele peste ușa glisantă, de sticlă, însă cadrul nu merita făcut, pentru că stăteau cu spatele la mine. Bryce a băgat primul șurub, iar celelalte au urmat într-o succesiune rapidă. Cel de-al doilea placaj a fost așezat cu egală repeziciune, iar apoi toți patru au coborât pe scară. Pentru a doua oară, am coborât aparatul foto de la ochi.

Încă două bucăți de placaj au fost așezate, la fel de repede, peste ferestrele din față, însă nici de data asta nu aveam un unghi bun. După ce scara a fost mutată în dreptul dormitorului mătușii, am reușit, în sfârșit, să prind cadrul pe care mi-l doream.

Bryce s-a suit primul pe scară. Gemenii i-au înmânat tatălui o bucată mai mică de placaj, iar acesta i-a întins-o, apoi, lui Bryce. Am ajustat claritatea imaginii. Dintr-odată, Bryce a fost nevoit să se întoarcă în direcția mea; pe când prindea placajul cu ambele mâini, am apăsat rapid declanșatorul. Până să reușesc, însă, Bryce se răsucise deja înapoi cu spatele la mine, în poziția în care putea să fixeze placajul. M-am întrebat dacă nu cumva ratasem momentul.

Și uite-așa, fereastra a fost acoperită, iar îndemânarea și rapiditatea lor mi-au dat de înțeles că nu se aflau la prima încercare. Gemenii au adus scara înapoi la camionetă, în timp ce Bryce și tatăl lui se întorceau în magazia de scule. Au ieșit de acolo cărând ceva greu, care arăta ca un mic motor, pe care l-au așezat lângă magazie, într-un loc protejat de ploaie și vânt. Au tras de cordon și l-au pornit, cu un zgomot care-mi amintea de o mașină de tuns iarba.

– E un generator! a strigat Bryce, știind că n-aveam nici cea mai mică idee ce anume era obiectul acela. E aproape garantat că vom rămâne fără curent!

După ce l-au oprit, au umplut rezervorul cu benzină dintr-o canistră mare, pe care o aveau în remorcă, iar Bryce a tras un lung cablu electric până în casă. Absentă, am început să rulez filmul înapoi, sperând că, în mod miraculos, reușisem să fac și ultimul cadru pe care mi-l dorisem.

După ce l-am văzut pe Bryce dispărând în casă, m-am întors cu fața la apa care se vedea în depărtare și care deja devenise o mare de spumă albă. Oare el chiar avusese intenția să mă sărute?

Am continuat să mă întreb, în timp ce îl vedeam cum cobora sărind treptele. Ceilalți erau deja în camionetă și, după câteva fluturări de mână, l-am văzut pe Bryce cum dispărea în depărtare.

Căzusem pe gânduri și mă întrebam dacă să intru sau nu în casă; din impuls, am sărit din nou pe bicicletă. Am pedalat în viteză spre casa lui Bryce, știind că cei patru n-aveau cum să fie acolo și simțindu-mă ușurată în momentul în care Janet mi-a deschis ușa.

– Maggie?

S-a uitat la mine, curioasă.

– Dacă ai venit ca să-l vezi pe Bryce, să știi că nu e aici. Azi lucrează împreună cu tatăl lui.

– Știu, dar aș vrea să vă cer o favoare. Înțeleg că s-ar putea să fiți ocupată cu pregătirile pentru furtună și toate cele, dar mă întrebam dacă n-ați putea să developeți astea pentru mine.

Ca și lui Bryce, i-am explicat tema și am văzut că mă studia cu atenție.

– Zici că ai făcut și una cu Bryce?

– Nu sunt sigură. Așa sper, am răspuns eu. E ultima fotografie de pe film.

Ea și-a înclinat capul, intuind, fără îndoială, cât de important era pentru mine să mă ajute, iar apoi a întins mâna după film.

– Să văd ce pot face.

Casa mătușii devenise întunecată precum o peșteră, dar asta nu era o surpriză, având în vedere că prin ferestrele acoperite nu răzbătea nici măcar o rază de lumină. În bucătărie, frigiderul era tras de lângă perete, fără îndoială ca să poată fi conectat mai ușor la sursa de electricitate atunci când sosea momentul. Mătușa nu se vedea nicăieri; după ce m-am așezat pe canapea, m-am trezit că rememoram, încă încercând să-l descifrez, momentul în care crezusem că Bryce avea să mă sărute.

M-am silit să nu mă mai gândesc la el și mi-am luat manualele, petrecându-mi următoarea oră și jumătate învățând și făcând teme. În cele din urmă, mătușa și-a făcut apariția din dormitor, ca să înceapă să pregătească cina. În timp ce o ajutam

să taie roșiile pentru salată, am auzit zgomotul de neconfundat făcut de un vehicul care rula pe pietrișul din fața casei. Mătușa l-a auzit și ea și a ridicat dintr-o sprânceană, întrebându-se, fără îndoială, dacă îl invitasem pe Bryce la cină.

– N-a zis că o să vină pe-aici, am spus eu, ridicând din umeri.

– Vrei să vezi, te rog, cine e? Am carnea de pui în tigaie.

M-am dus la ușă și am recunoscut duba familiei Trickett. La volan era mama lui Bryce. Cerul devenise și mai întunecat, iar vântul bătea atât de tare încât m-a făcut să mă țin strâns de balustradă.

Când am ajuns la dubă, mama lui Bryce a lăsat geamul în jos și mi-a întins un plic mare, de hârtie. – Am simțit că erai grăbită și am început să le dezvolt de îndată ce ai plecat. Ai făcut câteva fotografii minunate. Ai reușit să surprinzi forța morală a unora dintre personaje. Mi-a plăcut mai ales cea cu bărbatul care fuma lângă magazin.

– Îmi cer iertare dacă v-am făcut să le lucrați atât de repede, am zis eu, încercând să mă fac auzită peste zgomotul făcut de vânt. Nu era nevoie.

– Am vrut să le termin înainte să rămânem fără curent, a răspuns ea. Sunt convinsă că ai stat ca pe ace. Îmi amintesc primul film pe care l-am făcut de una singură.

Am înghițit în sec.

– A ieșit fotografia cu Bryce?

– E favorita mea, a zis ea, dar, desigur, eu nu sunt imparțială.

– Au venit acasă?

– Cred că vor ajunge în orice moment și ar trebui, probabil, s-o iau din loc.

– Vă mulțumesc că ați făcut fotografiile atât de repede.

– A fost plăcerea mea. Dacă ar fi după mine, mi-aș petrece fiecare zi în camera obscură.

Am privit cum mergea în marșarier, apoi cum mi-a făcut cu mâna în timp ce începea să ruleze pe alee, după care am dat fuga înapoi în casă. Am aprins lampa în camera de zi, pentru că voiam să am cât mai multă lumină ca să mă pot uita la fotografii.

Așa cum mă așteptam, doar vreo două erau bune. Multe dintre ele erau aproape perfecte, însă nu chiar. Fie că nu erau clare, fie că aveau nevoie de reglaje mai

bune. Nici compoziția nu era întotdeauna cea mai potrivită, însă mama lui Bryce avusese dreptate atunci când spusese că fotografia fumătorului era în mod sigur una bună. Însă cea cu Bryce m-a făcut să-mi țin respirația.

Avea o claritate foarte bună și atmosfera era dramatică. Îl prinsesem în vizor exact în momentul în care își răsucise spre mine partea de sus a corpului; mușchii brațelor ieșeau în evidență de parcă ar fi fost sculptați, iar fața avea un aer de concentrare intensă. Mi-am plimbat ușor buricele degetelor peste silueta lui.

Am realizat, dintr-odată, că Bryce – întocmai ca mătușa Linda – apăruse în viața mea într-un moment în care avusesem cea mai mare nevoie de el. Mai mult decât atât, devenise foarte repede cel mai apropiat prieten pe care-l avusesem vreodată și mi-am dat seama că nu greșisem atunci când îi simțisem dorința. Dacă am fi fost singuri, poate că ar fi încercat să mă sărute, chiar dacă amândoi știam că asta era ultimul lucru pe care eu îl doream sau de care aveam nevoie. La fel ca mine, și el trebuie să fi știut că o relație n-ar fi avut cum să funcționeze între noi. Urma să plec din Ocracoke în doar câteva luni și să devin din nou altcineva, o fată pe care n-o cunoșteam încă. Relația noastră era condamnată să eșueze. Însă chiar în momentul în care gândul ăsta începuse să mă apese, am știut în sinea mea – la fel ca Bryce – că tânjeam ca între noi să se întâmple mai mult.

Pe toată durata cinei, chiar și atunci când a izbucnit furtuna, gândurile mele au continuat să se învârtă și să cadă, ca niște haine puse în mașina de uscat. Vântul mugea și întunericul ne învăluisse, crescând în intensitate cu fiecare oră care trecea. Vijelia biciuia casa, făcând-o să geamă și să se clatine. Am rămas în camera de zi împreună cu mătușa, fiindcă nici una dintre noi nu voia să rămână singură. Exact atunci când aveam impresia că nu putea fi mai rău de-atât, casa se zgâlțâia sub încă o rafală de vânt, iar ploaia răpăia în pereți cu zgomot ca de artificii. Așa cum era de așteptat, curentul electric s-a întrerupt și în casă s-a făcut beznă. Eu și mătușa Linda ne-am ridicat, știind că trebuia să pornim generatorul. De îndată ce mătușa a răsucit mânerul ușii de la intrare, aceasta a zburat, practic, înăuntru; când ne-am repezit în jos pe scările verandei, ținându-ne cu mâinile de balustradă ca să nu ne ia vântul pe sus, am simțit cum ploaia mă ciupea de față.

Sub casă, vântul a continuat să ne facă să ne clătinăm, dar cel puțin eram protejate de aversele de ploaie. M-am uitat cum mătușa se chinuia să pornească generatorul; am încercat și eu și, după a treia tentativă, am reușit să-l fac să meargă. Ne-am luptat să răzbatem din nou înăuntru, unde mătușa a aprins câteva lumânări și a pus

frigiderul în priză. Flăcările pâlpâitoare ale lumânărilor nu au reușit să lumineze prea bine încăperea.

În cele din urmă am adormit pe canapea, la puțin timp după miezul nopții. Furtuna a continuat să vuiască până după răsărit. Chiar dacă vântul mai bătea încă, ploaia s-a potolit în cele din urmă, transformându-se în burniță, după care s-a oprit, pe la mijlocul dimineții. Abia atunci ne-am dus afară, ca să vedem stricăciunile.

Un copac de pe proprietatea vecinului căzuse la pământ, cu crengile împrăștiate peste tot; bucăți de șindrila fuseseră smulse de pe acoperiș. Drumul din fața casei era acoperit de apă. Băncile din vecinătate erau contorsionate, iar unele dintre ele fuseseră smulse de-a dreptul; resturile lor fuseseră purtate de furtună până lângă casa noastră. Aerul era înghețat, iar vântul, de-a dreptul arctic.

Bryce și tatăl lui și-au făcut apariția cu o oră înainte de amiază. Până atunci, vântul devenise mai mult o șoaptă din ceea ce fusese înainte. Mătușa Linda a adus o pungă cu resturi de biscuiți, iar eu m-am îndreptat spre Bryce. În timp ce pășeam, încercam să mă conving că ceea ce simțisem cu o zi înainte fusese asemenea unui vis care se spulberă la trezire. Că sentimentele mele nu erau reale. Nu erau nimic altceva decât licăriri și scânteii condamnate să dispară cu totul. Dar atunci când l-am văzut întinzându-se ca să apuce scara din remorcă, m-am gândit din nou la felul în care se opri deunăzi înaintea mea și am știut că nu făceam decât să mă mint.

Zâmbea, ca întotdeauna. Purta jacheta sexy, de culoare oliv, și o șapcă de baseball, alături de blugi și de centura pentru scule. Mă simțeam de parcă pluteam, dar mi-am dat osteneala să par nonșalantă, de parcă n-ar fi fost decât o zi obișnuită.

– Cum ți s-a părut furtuna? a întrebat el.

– A fost nebunie azi-noapte.

Cuvintele mele păreau să vină de la depărtare.

– Cum arată restul orașului?

El a așezat scara pe pământ.

– Sunt mulți copaci doborâți și nu e nicăieri curent electric. Sperăm ca echipele de intervenție să ajungă în după-amiaza asta, dar cine poate ști? Unul dintre moteluri și vreo alte două firme au fost inundate, iar jumătate din clădirile din centru au acoperișurile afectate. Bănuiesc că marele eveniment a fost desprinderea dintre frânghii a unei bărci, care apoi a eșuat pe drum, aproape de hotel.

Pentru că Bryce se comporta absolut normal, am simțit că mă relaxam.

– S-a întâmplat ceva la magazinul mătușii?

– N-am observat nimic, a zis el. Am dat jos placajele, evident, însă n-am putut merge înăuntru, ca să vedem dacă sunt infiltrații.

– Dar casa ta?

– Doar câteva crengi căzute în curte. Gwen și bunicii mei sunt bine și ei. Dar dacă azi ai de gând să faci fotografii, să fii atentă la cablurile de curent electric. Mai ales în locurile inundate. Te pot ucide.

Nu mă gândisem la asta, iar niște viziuni instantanee, în care eram electrocutată, m-au făcut să tresar.

– Cred că o să stau cu mătușa, poate că o să și învăț puțin. Dar tot aș vrea să văd ce distrugerii s-au petrecut și poate chiar să fac niște fotografii.

– Ce-ar fi să vin mai târziu și să te duc cu mașina? Pot să iau și niște filme.

– Dar o să ai timp?

– Merge mult mai repede atunci când dăm plăcile jos, iar bunicul a avut deja grijă de barcă.

După ce am căzut amândoi de acord, Bryce a ridicat scara și a dus-o pe veranda din spatele casei. De acolo, el și tatăl lui au refăcut procesul în sens invers față de ziua anterioară; singura diferență era că acum foloseau pistolul cu mastic, ca să umple găurile lăsate de șuruburi. În timp ce ei lucrau, eu și mătușa am început să curățăm curtea de resturile răspândite prin ea, așezându-le grămadă, lângă drum. Încă mai lucram când Bryce și tatăl lui au ieșit cu mașina din parcare.

Odată ce am terminat lucrul în curte, eu și mătușa Linda ne-am întors în casă și am clipit din pricina luminii care năvălea prin ferestre. Mătușa a intrat imediat în bucătărie și a început să facă sendvișuri cu unt de arahide și jeleu.

– Bryce a zis că magazinul părea în regulă, am comentat eu.

– Și tatăl lui a zis același lucru, dar trebuie să dau o fugă până acolo, ca să mă asigur.

– Am uitat să întreb, aveți un generator la magazin?

Ea a dat din cap în semn că da.

– Pornește automat atunci când se întrerupe curentul; sau cel puțin așa ar trebui să fie. E unul dintre lucrurile pe care vreau să le verific. Oamenii vor veni mâine să cumpere biscuiți și cărți, având în vedere că nu se va putea găti și nici nu vor avea mare lucru de făcut câtă vreme n-au electricitate. Fără ea, suntem împotmoliți cu toții.

Am vrut să mă ofer să ajut, însă m-am gândit că n-aș fi făcut decât s-o încetinesc, întrucât încă nu trecusem prin lecția de făcut biscuiți, împreună cu Bryce.

– Bryce o să treacă mai târziu pe aici, am zis. O să mergem să vedem ce stricăciuni a făcut furtuna.

Ea a așezat sendvișurile pe farfurii și le-a adus la masă.

– Să fii atentă la liniile de înaltă tensiune.

Se părea că toată lumea în afară de mine avea cunoștință despre acel potențial pericol.

– O să avem grijă.

– Sunt convinsă că o să-ți placă să petreci un pic de timp împreună cu Bryce.

– Probabil că n-o să facem decât fotografii. Asta îmi place cel mai mult.

Sunt aproape sigură că mătușa Linda a observat că îi parasem răspunsul, însă nu a insistat. În loc de asta, a zâmbit.

– Atunci, probabil că într-o bună zi vei deveni un fotograf excelent.

După prânz, am învățat; sau, în orice caz, am încercat să învăț. M-am tot întrerupt din pricina plicului maroniu cu fotografii, aflat la vedere, care părea că insista să-mi arate în continuare fotografia cu Bryce.

Au trecut câteva ore până să apară camioneta lui. De îndată ce am auzit zgomotul motorului, am înhățat aparatul de fotografiat și am pornit pe scări în jos, zâmbind la vederea lui Daisy, care era în remorcă. Schelălăia și dădea din coadă, iar eu m-am oprit ca s-o mângâi puțin. Între timp, Bryce sărise din mașină și venise pe partea mea, ca să-mi deschidă portiera. Inima mea a făcut din nou un salt nebunesc. El mi-a oferit brațul ca să mă ajute să urc – făcuse un duș și puteam să văd cum îi picura apa din păr. După ce el a închis portiera, o voce interioară m-a dojenit și mi-a cerut să-mi vin în fire.

Am mers prin oraș discutând degajat și oprindu-ne ici și colo ca să facem fotografii. Lângă hotel, acolo unde barca stătea în mijlocul drumului, culcată pe o parte, am petrecut o grămadă de timp încercând să prind cadrul potrivit. În cele din urmă, i-am dat aparatul lui Bryce, ca să-l las și pe el să încerce. M-am trezit privindu-l cum se îndepărta, observând din nou felul fluid în care se mișca. Știam că făcea exerciții ca să fie pregătit pentru West Point, însă grația lui naturală și abilitatea de a-și coordona mișcările mă făceau să mă gândesc că ar fi fost bun la orice sport.

De ce m-ar fi surprins însă lucrul ăsta? Din câte îmi dădeam seama, Bryce părea să fie bun la toate. Era fiul perfect și fratele mai mare ideal, inteligent și athletic, frumos și înțelegător. Mai mult decât atât, tot ce făcea părea să fie lipsit de efort. Până și felul lui de a fi era diferit de al oricui altcuiva, cu atât mai mult de cel al băieților de la școala mea. Mulți dintre acei băieți păreau suficient de plăcuți când stăteam de vorbă cu ei, dar atunci când ieșeau cu prietenii lor se spilcuiau, deveneau indiferenți și spuneau chestii tâmpite, iar eu sfârșeam prin a mă întreba cine erau ei cu adevărat.

Cu toate astea, dacă Madison și Jodie se simțeau flatate de atenția lor – și știu sigur că așa era –, mă întrebam ce ar fi gândit ele despre Bryce. Bineînțeles că ar fi observat imediat că era drăguț, dar oare le-ar fi păsat de inteligența și de răbdarea lui, sau de interesul lui pentru fotografie? Sau ar fi fost impresionate de faptul că el dresa un câine ca să ajute pe cineva aflat într-un scaun cu rotile? Sau le-ar fi plăcut că era genul de adolescent care își ajută tatăl să protejeze ferestrele unor oameni precum mătușa Linda și Gwen?

Nu eram sigură, dar am avut sentimentul că felul în care arăta Bryce ar fi fost mai mult decât suficient pentru Madison și Jodie, iar restul ar fi fost doar vag interesant. Iar dacă judecam după felul în care mă lăsasem amăgită de J, probabil că și eu fusesem ca ele înainte de a ajunge la Ocracoke și de a întâlni un tip care să-mi dea un motiv să-mi schimb părerea.

Dar de ce fusesem așa? Obişnuiam să cred că eram matură pentru vârsta mea, însă maturitatea încă rămânea un miraj. M-am întrebat dacă asta avea legătură, parțial, cu viața de liceu. Am început să-mi dau seama că îmi petrecusem timpul încercând să-i fac pe oameni să mă placă, în loc să încerc să înțeleg dacă eu îi plăceam pe ei. Bryce nu mersese la școală și nici nu fusese nevoit să aibă de-a face cu acele presiuni stupide, poate că nici nu și le imaginase măcar, așa că nu avea probleme în legătură cu asta. Avusese libertatea de a fi el însuși. O astfel de constatare m-a

făcut să mă întreb cine aş fi devenit dacă n-aş fi fost atât de prinsă în încercarea de a fi exact ca prietenii mei.

Erau prea multe de analizat, așa că am clătinat din cap, încercând să-mi alung acele gânduri. Bryce se cățăraseră în vârful unui container, ca să vadă mai bine barca aflată în drum. Daisy, care îl urmărea, s-a uitat în sus la el, după care și-a reamintit, în cele din urmă, de existența mea. A tropăit spre mine, dând din coadă, iar apoi mi s-a ghemuit la picioare. Ochii ei maronii erau atât de prietenoși, încât nu m-am putut stăpâni și m-am aplecat. I-am prins botul în palme și am sărutat-o pe nas. În timp ce făceam asta, am auzit sunetul înfundat al declanșatorului. Când m-am uitat în sus, Bryce, cățărând încă pe container, avea zugrăvită pe față o expresie timidă și cobora aparatul de la ochi.

– Îmi cer scuze! a strigat el.

A sărit de pe container, aterizând ca un gimnast, și a venit la mine.

– Știu că trebuia să te întreb, dar nu m-am putut abține.

Am ridicat din umeri, chiar dacă nu-mi plăcuseră niciodată fotografiile cu mine.

– E-n regulă. Ți-am făcut și eu una ieri.

– Știu, a zis el. Te-am văzut.

– Chiar așa?

El a ridicat din umeri, fără să răspundă.

– Ce facem acum? Vrei să vezi altceva? Sau să facem altceva?

La întrebările lui, gândurile au început să-mi alerge.

– Ce-ar fi să mergem o vreme acasă, la mătușa?

Mătușa Linda a plecat la magazin, lăsându-ne singuri pe mine și pe Bryce. Stăteam pe canapea, eu la un capăt, cu picioarele ghemuite sub mine, iar Bryce, la capătul celălalt. El se uita la fotografiile pe care le realizasem cu o zi în urmă, complimentându-mă chiar și atunci când făcusem ceva care era în mod evident greșit. Chiar înainte să ajungă la fotografia cu el, am simțit dintr-odată o senzație nedefinită în pântec, ca un fluture care dădea din aripi, dar cumva mai puternică. Automat, mi-am dus mâna în dreptul abdomenului, rămânând complet nemișcată

în rest. Cred că el tocmai mă întrebuse ceva, însă eu nu auzisem, pentru că mă concentram prea tare.

– Ce e cu tine? Ești bine?

Pierdută în senzația prin care treceam, nu i-am răspuns; în loc de asta, am închis ochii. Și iată că în cele din urmă am simțit din nou fâlfâitul acela, ca o undă care se propaga pe suprafața unui lac.

Chiar dacă n-aveam nici o experiență anterioară, am știut cu exactitate ce era.

– Am simțit copilul mișcându-se.

Am așteptat să văd dacă se mișca din nou, dar senzația nu s-a mai repetat, așa că, în cele din urmă, mi-am luat mâna de pe pântec. Din cartea pe care mi-o dăduse mama, aflasem că, în viitorul nu foarte îndepărtat, acele pâlپări aveau să devină lovituri în toată regula, care să-mi facă pântecul să se miște de unul singur, întocmai ca în scena aceea super-grețoasă și înspăimântătoare din Alien. Bryce a rămas tăcut, însă s-a făcut ușor palid, ceea ce mi s-a părut un pic bizar, având în vedere că în mod obișnuit era imperturbabil.

– Arăți de parcă ai fi văzut o stafie, l-am tachinat eu.

Sunetul vocii mele a părut să-l scoată din reverie.

– Îmi cer scuze, a răspuns el. Știu că ești însărcinată, însă nu m-am gândit prea mult la asta. Nici măcar n-ai luat în greutate.

I-am răsplătit minciuna cu un zâmbet recunoscător. Mă îngrășasem cu peste șase kilograme.

– Cred că mama ta știe că sunt gravidă.

– Eu nu i-am zis nimic...

– Nu era nevoie. Mamele știu întotdeauna.

În mod ciudat, am realizat că era pentru prima oară când sarcina mea apărea în discuție de când împodobiserăm împreună bradul. Vedeam că Bryce era curios, dar nu știa cum să-și exprime curiozitatea.

– Poți să-mi pui întrebări dacă vrei, am zis. Nu mă deranjează.

Cu o expresie gânditoare pe față, el a așezat aparatul de fotografiat pe măsuta de cafea.

– Știi că tocmai ai simțit copilul mișcându-se, dar cum e să fii gravidă? Te simți diferită în vreun fel?

– Am avut mult timp grețuri dimineața și m-am simțit diferită atunci, dar acum semnele sarcinii sunt mai ales lucruri mărunte. Am devenit mai sensibilă la mirosuri decât de obicei, iar câteodată simt că am nevoie de un pui de somn. Și, desigur, fac pipi foarte des, dar asta știi deja. În afară de lucrurile astea, n-am observat nimic. Sunt sigură că va fi altfel odată ce sarcina avansează.

– Când ar trebui să naști?

– Pe data de 9 mai.

– Nu e o dată cam precisă?

– Așa a zis doctorul. Sarcinile durează 280 de zile.

– Nu știam asta.

– Oare de ce ar trebui să știi?

El a râs ușor înainte de a redeveni serios.

– Te sperie gândul de a da copilul spre adopție?

M-am gândit înainte să răspund.

– Da și nu. Adică sper să ajungă la un cuplu minunat, dar nu poți să știi niciodată. Lucrul ăsta mă sperie atunci când mă gândesc la el. În același timp, știu că nu sunt pregătită să fiu mamă. Sunt încă la liceu și asta înseamnă că n-am cum să întrețin copilul. Nici măcar nu știu să conduc.

– Încă nu ți-ai luat permisul?

– Ar fi trebuit să încep școala de șoferi în noiembrie, dar venirea aici a cam scos asta din calcul.

– Te pot învăța eu să conduci. Adică, dacă părinții mei sunt de acord. Și mătușa ta, desigur.

– Chiar ai putea?

– De ce nu? Pe drumul spre celălalt capăt al insulei nu sunt mașini mai deloc. Acolo m-a învățat tata și pe mine.

– Mulțumesc.

- Pot să-ți mai pun o întrebare în legătură cu copilul?
- Sigur că da.
- Ai voie să-i alegi tu numele?
- Nu cred. La ultima consultație, singura întrebare pe care mi-a pus-o doctorul a fost dacă voiam să țin copilul în brațe după naștere.
- Și ce ai zis?
- N-am răspuns la întrebare, însă nu cred că o voi face. Mi-e teamă că, dacă o țin în brațe, s-ar putea să-mi vină greu să-o mai dau.
- Te-ai gândit vreodată la nume? Vreau să spun, dacă ar fi ca tu să i-l alegi?
- Mi-a plăcut întotdeauna Chloe. Sau Sofia.
- Sunt nume frumoase. Poate că ar trebui să te lase pe tine să-i dai numele.

Mi-a făcut plăcere să aud asta.

- Trebuie să mărturisesc că nu aștept nașterea cu nerăbdare. La primul copil poate dura mult, uneori mai mult de o zi. Și n-am nici o idee cum va putea un copil întreg să...

N-am terminat propoziția, dar a fost OK. L-am văzut cutremurându-se și am știut că înțelesese.

- Dacă asta te face să te simți mai bine, află că mama n-a vorbit niciodată despre cât de dificilă a fost nașterea pentru ea. Dar ne amintește că, atunci când am fost mici, nici unul dintre noi n-a dormit prea bine, așa că încă suntem responsabili pentru anii în care am lipsit-o de somn.

- Asta ar fi greu și pentru mine. Îmi place să dorm.

El și-a împreunat palmele; am văzut cum i se încordau mușchii antebrățelor.

- Dacă pleci în mai, te duci imediat la școală?

- Nu știu, am răspuns. Bănuiesc că asta depinde de nivelul la care mă voi afla atunci: dacă am terminat materia sau dacă am mers în avans. S-ar putea să nu trebuiască să merg la școală decât ca să-mi dau examenele de sfârșit de an. Dar chiar și pe acelea s-ar putea să pot să le dau de acasă. Sunt convinsă că părinții mei vor avea un cuvânt de spus în legătură cu asta. Mi-am trecut degetele prin păr. Trebuie să vină în vizită la sfârșitul lunii.

– Sunt sigur că-ți va face plăcere să-i vezi.

– Da, am fost eu de acord, însă în realitate nu eram sigură de asta.

Spre deosebire de mătușa Linda, părinții mei nu erau cele mai relaxante persoane din lume.

– Ai poftă ciudate?

– Îmi place tocănița de vită pe care o face mătușa, mai ales pentru că e cea mai bună tocăniță de pe pământ. Și chiar acum am poftă de un sandwich cu brânză, făcut la gril, dar nu știu dacă asta s-ar putea considera poftă, fiindcă sandwichurile cu brânză mi-au plăcut întotdeauna.

– Vrei să-ți fac eu unul?

– Ești drăguț, dar mi-e bine așa. Mătușa o să gătească imediat mâncarea pentru cină.

El și-a rotit privirea prin cameră, ca și când ar fi căutat un subiect de discuție.

– Cum merge învățatul?

– Of, nu ruina conversația, am zis eu. Acum nu vreau să mă gândesc la școală.

– Trebuie să recunosc, mă simt ușurat că am terminat cu liceul.

– Când pleci la West Point?

– La începutul lui iulie, a răspuns el.

– Te bucuri?

– Va fi altfel decât a fost până acum. Nu e ca atunci când faci școala acasă. Programul e foarte structurat și sper că voi putea să mă descurc. Nu vreau decât să-i fac mândri pe părinții mei.

Aproape că am râs cu voce tare de absurditatea celor spuse de Bryce. Adică, ce părinte n-ar fi fost mândru de el? Mi-a luat un pic de timp până să-mi dau seama că vorbea serios.

– Părinții tăi sunt mândri de tine.

El a întins mâna după aparatul de fotografiat, l-a ridicat, după care l-a așezat cu atenție la loc.

– Știu, mi-ai povestit că sora ta, Morgan, e fiica perfectă, a zis el, însă nu e ușor să-
i ai drept frați nici pe Richard și Robert.

Vocea lui era atât de joasă, încât a trebuit să-mi ciulesc urechile ca să aud ce
spunea mai departe.

– Știai că și-au luat examenele SAT în septembrie, anul trecut? Gândește-te că au
doar doisprezece ani și amândoi au primit punctaje aproape perfecte. 1570 și 1580
de puncte, scoruri mult mai mari decât al meu. Și cine știe dacă Richard va avea
nevoie să meargă vreodată la colegiu? Ar putea să facă direct o carieră în
computere și programare. Ai auzit de internet, nu? O să schimbe lumea, ascultă ce-
ți spun. Iar Richard își face deja un nume în domeniu. Câștigă mai mult decât
bunicul, doar lucrând cu normă redusă și pe cont propriu. Probabil că va fi milionar
până să ajungă la vârsta mea. Robert va fi la fel. Cred că e un pic gelos din pricină
că fratele lui deja câștigă bani, așa că în ultimele două luni a făcut programare cu
Richard, pe lângă construcția avionului. Și bineînțeles că i se pare ridicol de
simplu. Cum aș putea să mă compar cu niște frați ca ei?

După ce a terminat de vorbit, n-am mai putut să zic nimic. Lipsa lui de încredere în
sine nu avea nici un sens... cu excepția faptului că în familia lui avea sens, într-un
fel.

– N-am bănuț deloc că te simți astfel.

– Nu mă înțelege greșit. Sunt mândru de cât de inteligenți sunt frații mei, dar tot
simt că trebuie să fac, la rândul meu, ceva extraordinar. Iar West Point va fi o
provocare, chiar dacă nu-mi fac iluzii că aș putea să repet vreodată performanța
tatei.

– Ce performanță a făcut tatăl tău?

– Fiecare absolvent de la West Point primește un scor final, bazat pe note, calități
și defecte, care sunt nuanțate de caracter, abilitatea de a fi un bun lider, onoare și
alte aspecte de genul ăsta. Tata a avut al patrulea scor din istoria academiei, chiar
după Douglas MacArthur³⁷.

Nu auzisem niciodată de Douglas MacArthur, dar, după felul în care Bryce îi
rostise numele, m-am gândit că trebuia să fi fost cineva important.

– Și, desigur, e mama, care a fost studentă la MIT de la șaisprezece ani...

Cu cât mă gândeam mai mult la nesiguranța lui, cu atât mi se părea că era mai
justificată, chiar dacă standardele familiei lui erau de pe altă planetă.

- Sunt sigură că o să ajungi general până să termini academia.
- Așa ceva e imposibil, a râs el. Dar mulțumesc pentru încredere.

De afară s-a auzit mașina mătușii trăgând în parcare desfundată, iar motorul, oprindu-se, scârțâi puternic. Bryce a auzit și el zgomotul.

- Cureaua de transmisie face zgomotul ăsta. Probabil că trebuie strânsă. Pot s-o repar eu.

Am auzit-o pe mătușa urcând scările și apoi împingând ușa. Ochii ei s-au oprit asupra noastră și, chiar dacă nu a zis nimic, am fost destul de sigură că era mulțumită că ne-a găsit așezați la distanță unul față de celălalt.

- Salut, a zis ea.
- Cum a fost? am întrebat eu.

Și-a dezbrăcat jacheta.

- Nu e nici o infiltrație, iar generatorul merge bine.
- Ce bine! Bryce zice că-ți poate repara mașina.
- Ce are mașina mea?
- Cureaua de transmisie trebuie schimbată sau strânsă.

Ea a părut să se simtă încurcată de faptul că o spusese eu, și nu Bryce. M-am uitat la el și am văzut că încă se gândea la recentele lui mărturisiri.

- Poate Bryce să rămână la cină?
- Sigur că da, a spus ea. Dar n-o să avem nimic sofisticat.
- Sendvișuri cu brânză, la gril?
- Asta îți dorești? Poate cu supă?
- Perfect.
- E ușor și pentru mine. E bine într-o oră?

Am simțit cum pofta îmi exploda precum floricelele de porumb în cuptorul cu microunde.

- De-abia aștept.

*

După cină, l-am condus pe Bryce la ușă. Ajuns pe verandă, s-a întors spre mine.

– Ne vedem mâine? l-am întrebat.

– O să fiu aici la ora nouă. Mulțumesc pentru cină.

– Mulțumește-i mătușii, nu mie. Eu doar spăl vasele.

– I-am mulțumit deja.

Și-a băgat o mână în buzunar, iar apoi a continuat:

– M-am simțit bine azi. Adică, mi-a plăcut să te cunosc mai bine.

– Și mie. Chiar dacă ai mințit.

– Când am mințit?

– Când ai zis că nu par gravidă.

– Dar nu arăți, a zis el. Absolut deloc.

– Mda, bine, am zâmbit eu strâmb. Stai să vezi peste o lună.

Următoarea săptămână și jumătate a trecut într-un vârtej de teste pregătitoare pentru examenele de sfârșit de semestru, de lucru în avans pentru temele din semestrul următor și de fotografie. De asemenea, am început să plătesc pentru filmele și hârtia fotografică pe care le foloseam; mama lui Bryce le comanda angro, ceea ce le făcea mai puțin costisitoare. Bryce ezitase să ia banii, însă făceam atât de multe fotografii, încât mi s-a părut corect să procedez astfel. Partea cea mai bună era că, aparent, făceam progrese cu fiecare rolă de film pe care o foloseam.

Cât despre Bryce, îmi developa aproape întotdeauna filmul seara, când eu mă ocupam de temele suplimentare. A doua zi de dimineață treceam în revistă foaia de contact și hotăram împreună ce imagini să scoatem pe hârtie. De asemenea, mă ajuta să-mi fac fișe pentru școală atunci când credeam că aveam nevoie de ele și îmi punea întrebări din capitolele pe care trebuia să le învăț la fiecare materie. Până în momentul în care examenele mi-au bătut la ușă, Bryce mă pregătise, practic, pentru orice eventualitate. N-o să spun că le-am luat cu brio, dar, având în vedere nivelul la care fusesem înainte, aproape c-am făcut scurtă la mână de cât m-am felicitat bătându-mă pe spate. În afară de asta – și de a-l privi pe Bryce cum înlocuia cureaua de transmisie la mașina mătușii –, singura problemă importantă

care mai rămăsese de rezolvat era lecția de făcut biscuiți cu mătușa, lecție care ne-a fost predată la magazin.

Eu și Bryce ne-am dus acolo într-o sâmbătă, cu câteva zile înainte de venirea părinților mei. Mătușa ne-a pus să purtăm șorțuri și ne-a explicat fiecare pas din rețetă.

Cât despre secrete, acestea erau, în esență, următoarele: e important să folosești făină cu praf de copt White Lily³⁸ și nicidecum vreo altă marcă, iar dacă cerni făina înainte de a o măsura, biscuiții ies mai pufoși. Aducă Crisco³⁹, lapte bătut și un pic de zahăr pudră (super-secret), ingredient despre care unora din sud li s-ar putea părea că sună a blasfemie. După aceea, trebuie să fii atent să nu amesteci aluatul prea mult atunci când amesteci toate ingredientele. A, și nu răsuci niciodată forma de tăiat biscuiți; apasă-l drept în jos după ce aluatul a fost întins. Apoi, când biscuiții sunt proaspăt scoși din cuptor, îmbracă-i pe ambele părți cu un strat de unt topit.

Așa cum te puteai aștepta, Bryce a pus un milion de întrebări și a luat lecția mult mai în serios decât mine. Mușcând o îmbucătură, a gemut de plăcere, ca un copil mic. Iar atunci când mătușa i-a spus că putea să-i împărtășească rețeta și mamei lui, aproape că a părut revoltat de idee.

– Nici o șansă! Țasta a fost cadoul meu.

Mai târziu în acea după-amiază, Bryce mi-a arătat, în cele din urmă, fotografia cu mine și cu Daisy, din ziua de după furtună, în care străbătuserăm orașelul.

– Ți-am scos și ție una pe hârtie, a zis el dându-mi-o.

Eram în camioneta lui, parcată în apropierea farului. Eu tocmai terminasem de făcut niște fotografii la apus, iar cerul începea deja să se întunece.

– Adevărul e că mama m-a ajutat s-o scot pe hârtie, dar înțelegi ce vreau să spun.

Puteam să văd de ce voia una și pentru el. Era o fotografie încântătoare, în ciuda faptului că se întâmpla să fiu și eu în ea. Bryce tăia imaginea în așa fel încât să surprindă doar fețele noastre, văzute din profil, și declanșase aparatul exact în momentul în care buzele mele atingeau nasul lui Daisy; țineam ochii închiși, însă ai lui Daisy erau plini de adorație. Partea cea mai bună era că nu mi se vedea corpul, iar astfel era mai ușor de imaginat că toată chestia cu aoleu nu se întâmplase niciodată.

- Mulțumesc, am zis, continuând să mă uit la imagine. Aș vrea să pot face fotografiile la fel de bine ca tine. Sau ca mama ta.
- Ești mult mai bună decât eram eu atunci când am început. Iar unele dintre cadrele tale sunt fantastice.
- „Poate că așa e“, m-am gândit. „Sau poate că nu.“
- Am tot vrut să te întreb dacă crezi că sunt în siguranță în camera obscură. Având în vedere că sunt însărcinată.
- Am întrebat-o pe mama despre asta, a zis el. Nu-ți fie teamă, n-am zis nimic despre tine, însă mi-a spus că și ea a lucrat în camera obscură pe când era însărcinată. A mai zis că, atât timp cât cineva folosește mănuși de cauciuc și nu intră acolo în fiecare zi, nu e periculos.
- Asta e bine, am zis. Îmi place foarte mult să văd cum apar imaginile pe hârtie. Cu o secundă înainte nu e nimic acolo, iar apoi... încetul cu încetul, imaginea prinde viață.
- Înțeleg foarte bine. Pentru mine e una dintre părțile esențiale ale experienței, a adăugat el. Însă mă întreb ce se va întâmpla atunci când fotografia digitală ne va prinde din urmă. Părerea mea e că atunci nimeni nu va mai dezvolta fotografii.
- Ce e fotografia digitală?
- În loc să fie pe film, imaginile sunt stocate pe un disc, în aparatul tău, pe care apoi îl poți introduce în computer, fără să trebuiască să mai folosești un scanner. S-ar putea să apară aparate de fotografiat în care să poți să vezi fotografiile pe loc, pe un mic ecran aflat în spate.
- Asta e o chestie adevărată?
- Sunt sigur că va fi, a zis el. Aparatele astea sunt foarte scumpe acum, dar, ca și în cazul computerelor, costurile vor continua să scadă. În timp, cred că majoritatea oamenilor vor folosi genul ăsta de aparat de fotografiat în locul celor de acum. Inclusiv eu.
- Mi se pare trist, într-un fel, am răspuns eu. Varianta asta fură o parte din magie.
- Așa e viitorul, a zis el. Și nimic nu durează la nesfârșit.
- Nu m-am putut abține și m-am întrebat dacă nu cumva Bryce se referea și la noi doi.

Pe măsură ce vizita părinților mei se apropia, am început să simt că nu mai aveam stare și că un soi de agitație înăbușită vibra în fundal. Urma ca ei să zboare miercuri cu avionul spre New Bern, iar joi să ia feribotul spre Ocracoke. Nu stăteau mult, doar până duminică după-amiază, iar planul era să mergem cu toții la biserică și apoi să ne luăm rămas-bun în parcare, imediat după ce se termina slujba.

Joi dimineață m-am trezit mai devreme ca de obicei, ca să fac duș și să mă pregătesc, dar, chiar și după ce și-a făcut apariția Bryce, tot n-am reușit să mă concentrez asupra lecțiilor. De fapt, nu mai erau prea multe de făcut, fiindcă lăsasem în urmă examenele de sfârșit de semestru. Acum treceam prin materia celui de-al doilea semestru, cu o viteză care ar fi făcut-o mândră și pe Morgan. Bryce a realizat că eram neliniștită; până și Daisy mi-a simțit agitația. A venit lângă mine și mi-a lins mâna de cel puțin două ori într-o oră, după care a schelălăit din adâncul gâtulejului. În ciuda eforturilor ei de a mă ajuta să mă relaxez, picioarele îmi tremurau atunci când m-am ridicat de pe scaun ca s-o întâmpin pe mătușa Linda. Venise să mă ducă la feribot cu mașina, ca să-mi întâmpin părinții.

– O să fie bine, mi-a zis Bryce, care îmi aranja lucrurile în mici teancuri ordonate.

– Sper, am răspuns eu.

La cât eram de preocupată, de-abia observasem cât era de drăguț sau cât de mult ajunsese să depind de el în ultima vreme.

– Ești sigură că vrei să vin mâine?

– Părinții mei au zis că vor să te cunoască.

N-am spus și că gândul de a rămâne singură în casă cu părinții mei, în timp ce mătușa Linda era la magazin, mă cam înspăimânta.

Până să mai apuc să zic ceva, mătușa băgase capul pe ușă.

– Ești pregătită? Feribotul ar trebui să ajungă în zece minute.

– Aproape, i-am răspuns eu. Tocmai aranjam un pic lucrurile.

Mi-am dus caietele și cărțile în dormitor, iar apoi Bryce ne-a urmat pe scări în jos. Pe când se urca în camionetă mi-a făcut iute cu ochiul, ceea ce mi-a dat curajul de care aveam nevoie ca, în ciuda emoțiilor pe care le aveam, să mă târăsc până la mașina mătușii.

În timp ce ne îndreptam spre docuri, afară era rece, iar peisajul bătea în cenușiu. Mașina pe care o închiriaseră părinții mei a coborât a doua de pe feribot. Ei ne-au văzut, tata a tras pe dreapta, iar eu și mătușa am mers la ei.

Au urmat îmbrățișări și sărutări, vreo două „Îmi pare bine să te văd“, nici un comentariu despre mărimea mea (probabil pentru că voiau să pretindă că nu eram gravidă), după care iată-ne din nou în mașină, împreună cu mătușa. Am privit din când în când în oglinda laterală, în vreme ce părinții mei ne urmau pe drum. După ce au parcat lângă noi, s-au dat jos din mașină și au început să studieze casa. În atmosfera întunecată, m-a surprins aspectul ei părăginit.

– Deci asta e, hm? a întrebat mama, strângându-și haina pe ea din pricina frigului. Înțeleg de ce a trebuit să ne luăm o cameră la hotel. Pare destul de mică.

– E confortabilă și are o vedere frumoasă la mare.

– Mi s-a părut că feribotul a mers foarte încet. Așa e întotdeauna?

– Bănuiesc că da, am zis eu. Dar te obișnuiești cu asta.

– Hmmm, a zis ea.

Tata rămăsese tăcut, iar mama nu a mai adăugat nimic.

– Ce ziceți de niște mâncare, a intervenit mătușa cu voioșie forțată. Am pregătit o salată cu pui și m-am gândit că am putea face niște sendvișuri.

– Sunt alergică la maioneză, a răspuns mama.

Mătușa Linda și-a revenit rapid.

– Cred că încă mai am niște ruladă de carne și ți-aș putea face un sendviș din ea.

Mama a dat din cap în semn de aprobare, iar tata a rămas tăcut. Am urcat toți patru scările. Cu fiecare pas, golul din stomacul meu se făcea tot mai mare.

*

Am reușit să mâncăm cumva, însă conversația a fost la fel de împiedicată ca și până atunci. De fiecare dată când se lăsa vreo tăcere stânjenitoare, mătușa Linda începea să vorbească despre magazin, flecărind de parcă vizita asta nu ar fi avut nimic neobișnuit. După aceea, ne-am înghesuit în mașina mătușii, ca să facem un tur rapid al împrejurimilor. Mătușa a repetat în linii mari aceleași lucruri pe care mi le spusese mie și sunt convinsă că părinții mei au fost la fel de puțin impresionați

ca și mine. Așezată pe bancheta din spate, mama părea ca lovită de suflul unei explozii.

Cu toate astea, mi s-a părut că le-a plăcut magazinul. Gwen era acolo și, chiar dacă ai mei tocmai mâncaseră, ea a insistat să-i servească cu biscuiți dulci, care erau, de fapt, obișnuiții biscuiți, făcuți cu afine și acoperiți cu glazură de zahăr. Gwen a sesizat imediat atmosfera apăsătoare și s-a lansat într-o conversație dezinvoltă. Le-a arătat părinților mei câteva dintre cărțile ei favorite, din zona cu cărți, în caz că erau interesați. Nu erau – părinții mei nu citeau –, dar i-au cântat în strună, făcându-mă să am impresia că luam parte la o piesă de teatru în care toate personajele ar fi vrut să se afle altundeva.

După ce am ajuns înapoi acasă, mătușa Linda și tata au început să vorbească despre familie – despre celelalte surori și ceilalți veri – iar, după o vreme, mama și-a dres vocea.

– Ce-ar fi să facem o plimbare pe plajă? a propus ea.

Ne-am dus până la plajă cu mașina închiriată, pe care am parcat-o lângă dune.

– Am crezut că plaja e mai aproape, a zis mama.

– Orășelul e pe partea aflată la adăpost.

– Cum ajungi până aici? a întrebat ea.

– Pe bicicletă.

– Ai bicicletă?

– Mătușa Linda a cumpărat-o de la piața de vechituri, înainte să vin aici.

– Aha, a zis mama.

Știa că bicicleta mea de acasă era în garaj, cu șaua acoperită de praf și cu cauciucurile crăpate și dezumflate, fiindcă nu fusese folosită.

– Cel puțin ieși din când în când afară. Ești prea palidă.

Am ridicat din umeri fără să răspund. Am ieșit din mașină și mi-am tras fermoarul de la haină până sus, înainte de a-mi înfunda mâinile în buzunare. În drum spre malul apei, am înconjurat duna, cu picioarele afundându-ni-se în nisip și alunecând la fiecare pas. Mama a început să vorbească din nou doar atunci când am luat-o pe plajă în sus:

– Morgan îți transmite prin mine că ar fi vrut să vină și ea. Dar i s-a dat rolul principal în piesa de la școală și avea repetiții. Mai încearcă să primească și o bursă de la Rotary, chiar dacă a câștigat deja destule burse ca să-i acopere majoritatea taxelor pentru facultate.

– Sunt sigură că o s-o primească, am bâiguit eu.

Ceea ce era adevărat. Și chiar dacă am simțit obișnuita mușcătură a nesiguranței, am realizat că nu mă mai făcea să mă simt atât de prost ca înainte.

Am mai făcut încă vreo câțiva pași înainte de a auzi din nou vocea mamei:

– Mi-a zis că voi două n-ați mai vorbit de dinainte de Crăciun.

M-am întrebat dacă mătușa Linda pomenise despre faptul că lua cu ea la serviciu cablul telefonului.

– Am fost foarte ocupată cu școala. O voi suna săptămâna viitoare.

– De ce ai rămas atât de în urmă la început? Mătușa Linda era foarte îngrijorată din pricina ta, la fel și profesorii.

Am simțit cum umerii mi se lăsau puțin în jos.

– Bănuiesc că mi-a luat un pic de timp să mă obișnuiesc aici.

– Acasă nu se întâmplă nimic important, oricum.

N-am știut cum să răspund la asta.

– Ai auzit ceva de Madison sau de Jodie?

– Nu ne-au sunat, dacă de asta mă întrebi.

– Știi cumva ce mai fac?

– N-am idee. Bănuiesc că aș putea să o întreb pe Morgan, după ce ajungem acasă.

– Nu-i nevoie, am zis eu, știind că mama oricum n-ar fi făcut-o.

În mintea ei, cu cât vorbeau mai puțini oameni despre mine sau întrebau de mine, cu atât era mai bine.

– Dacă vrei să le scrii, a continuat ea, cred că aș putea să le trimit scrisorile.

Bineînțeles, nu poți să dai prea multe informații despre tine sau să le spui ce se întâmplă cu adevărat.

– Poate, am zis.

Nu voiam să le mint, dar pentru că nici nu puteam spune adevărul, nu aveam ce altceva să le zic.

Mama și-a aranjat gulerul, ca să-și acopere gâtul.

– Cum ți s-a părut doctorul pe care l-a găsit mătușa ta? Știu că Gwen ar putea, probabil, să te asiste la naștere, dar i-am spus mătușii că m-aș simți mai în siguranță dacă ai fi la spital.

De îndată ce m-a întrebat, am văzut în minte mâinile gigantice ale doctorului.

– E mai în vârstă, dar pare un om bun, iar Gwen a lucrat mult cu el. Apropo, o să am o fetiță.

– Doctorul e bărbat?

– E cumva o problemă?

Ea a părut că nu voia să răspundă și s-a mulțumit să clatine din cap.

– Oricum, în câteva luni vei veni acasă și te întorci la normal.

N-am știut ce să mai zic și am întrebat:

– Cum e tata?

– A trebuit să lucreze peste program, fiindcă au o comandă mare, pentru avioane noi. Dar, în afară de asta, e același dintotdeauna.

M-am gândit la părinții lui Bryce și la felul duios în care se purtau unul cu celălalt, atât de diferit de al părinților mei.

– Mai ieșiți la cină de două ori pe lună?

– În ultima vreme nu, a răspuns mama. Am avut o scurgere la țevi și a trebuit să împărțim banii între reparații, cadouri de Crăciun și drumul până aici, ca să te vedem pe tine.

Chiar dacă, probabil, ea nu avusese intenția, explicația ei m-a făcut să mă simt prost. De fapt, toată plimbarea m-a făcut să mă simt mai depresivă decât fusesem vreodată înainte ca ei să vină.

Dar observația mamei mi-a ridicat o întrebare...

– Bănuiesc că și meditațiile mele sunt scumpe.

– Astea au fost acoperite de altcineva.

– De mătușa Linda?

– Nu, a răspuns ea.

A părut că se gândea înainte de a-mi explica, după care, în cele din urmă, a oftat:

– O parte din cheltuielile tale sunt plătite, prin agenție, de către viitorii părinți ai copilului. Școala ta, o parte din cheltuielile cu doctorul, pe care asigurarea noastră nu le acoperă, zborul tău până aici și înapoi. Chiar și niște bani de buzunar pentru tine.

Ceea ce explica banii care-mi fuseseră înmânați la aeroport.

– I-ai întâlnit pe părinți? Adică, sunt oameni de treabă?

– Nu i-am cunoscut. Dar sunt convinsă că vor fi părinți iubitori.

– De unde știi atât de bine, dacă nu i-ai cunoscut?

– Mătușa ta și prietena ei, Gwen, au lucrat cu agenția asta înainte și o cunosc pe femeia care o conduce; ea i-a selectat personal pe candidați. Are foarte multă experiență și sunt sigură că i-a evaluat cu mare atenție pe viitorii părinți. Asta e tot ce știu și nici tu nu ai nevoie să știi mai mult. Cu cât te îngrijezi mai puțin, cu atât va fi mai ușor în cele din urmă.

Probabil că avea dreptate. Chiar dacă pruncul se mișca acum în mod regulat, sarcina mea tot nu mi se părea reală. Mama a știut că nu era nevoie să continue subiectul și a lăsat lucrurile așa.

– E cam liniște în casă de când ai plecat.

– E liniște și aici.

– Așa se pare. Am crezut că orașul e mai mare. E atât de izolat! Adică... ce fac oamenii aici?

– Pescuiesc și se ocupă de turiști. Când nu e sezon, își repară bărcile și echipamentul și se pregătesc să înfrunte iarna, am răspuns eu. Sau au firme, așa cum are mătușa Linda, și magazine mici, care țin orașul în funcțiune. Nu e o viață ușoară. Oamenii trebuie să muncească din greu ca să se descurce.

– Nu cred că aș putea să locuiesc aici.

„Dar a fost OK pentru mine, nu? Și cu toate astea...”

– Nu-i chiar așa de rău.

- Din cauza lui Bryce?
- Bryce e meditatorul meu.
- Și te învață și fotografie, nu?
- Mama lui i-a stimulat interesul pentru fotografie. Mă simt foarte bine când fotografiez și cred că voi continua după ce ajung înapoi la Seattle.
- Te duci vreodată la el acasă?

Încă mă întrebam de ce nu părea interesată de noua mea pasiune.

- Câteodată.
- Părinții lui sunt acolo când te duci?

Odată cu întrebarea asta, am înțeles încotro bătea.

- Mama lui e întotdeauna acasă. Și frații lui sunt acolo de obicei.
- Aha, a zis ea, iar eu mi-am dat seama doar din acel unic oftat că mama răsuflase ușurată.
- Ai vrea să vezi câteva dintre fotografiile pe care le-am făcut?

Ea a făcut vreo câțiva pași fără să răspundă.

- E foarte bine că ți-ai găsit un hobby, însă, în loc de asta, nu crezi că ar trebui să te concentrezi asupra școlii? Poate să-ți folosești timpul liber ca să studiezi pe cont propriu?
- Dar studiezi pe cont propriu, m-am auzit luându-mi apărarea. Mi-ai văzut notele; de asemenea, am parcurs deja mult din materia noului semestru.

Cu coada ochiului, vedeam valurile rostogolindu-se continuu spre țărm, de parcă ar fi încercat să ne șteargă urmele pașilor.

- Mă întreb dacă nu cumva petreci prea mult timp cu Bryce în loc să lucrezi pe cont propriu.
- Cum adică pe cont propriu? Mă descurc bine la școală, mi-am găsit un hobby interesant, mi-am făcut prieteni...
- Prieteni? Sau prieten?
- În caz că n-ai observat, aici nu sunt prea multe persoane de vârsta mea.

– Îmi fac doar griji pentru tine, Margaret.

– Maggie, i-am reamintit eu, știind că mama îmi folosea numele întreg doar atunci când era supărată. Și nu e nevoie să-ți faci griji pentru mine.

– Ai uitat de ce ești aici?

Comentariul ei m-a rănit, reamintindu-mi că, indiferent ce aș fi făcut mai departe în viață, aveam să rămân pentru totdeauna copilul care o dezamăgise.

– Știu de ce sunt aici.

Ea a clătinat din cap fără să adauge nici un cuvânt, cu privirea pironită înainte.

– Aproape că nu se observă nimic.

Măinile mi s-au îndreptat, automat, spre pântec.

– Puloverul pe care mi l-ai cumpărat ascunde multe.

– Ăștia sunt pantaloni de gravidă?

– A trebuit să-i cumpăr luna trecută.

Ea a zâmbit, dar zâmbetul nu i-a ascuns tristețea.

– Ne e dor de tine, știi?

– Și mie mi-e dor de voi.

Iar în momentul acela chiar am simțit că mi-era dor, chiar dacă uneori mama făcea să-mi fie greu.

Interacțiunea mea cu tata a fost la fel de stânjenitoare. El și-a petrecut aproape toată după-amiaza de joi împreună cu mătușa, șezând la masa din bucătărie sau stând în spatele casei, în apropiere de marginea apei. Chiar și la cină, când stăteam la masă lângă el, nu mi-a zis mare lucru în afară de:

– Îmi dai, te rog, porumbul?

Obosiți de drum, sau poate doar stresați până peste cap, părinții mei au plecat la hotel la scurt timp după ce am terminat de mâncat.

Când s-au întors în dimineața următoare, ne-au văzut pe mine și pe Bryce lucrând așezați la masă. După o scurtă prezentare – Bryce s-a comportat agreabil, ca de obicei, în timp ce părinții mei îl studiau cu expresii rezervate –, s-au așezat în

camera de zi și au vorbit pe un ton scăzut, în timp ce noi ne-am întors la studiu. Chiar dacă studiasem în avans, prezența lor în timp ce făceam meditații m-a făcut să fiu oricum agitată. Să zic că toată povestea m-a făcut să mă simt ciudat ar însemna să folosesc un eufemism.

Bryce a simțit tensiunea din aer și am stabilit de comun acord să lucrăm mai puțin în ziua aceea, așa că până la prânz am terminat. În afară de magazinul mătușii, nu mai erau decât câteva locuri în care să puteam mânca; în cele din urmă, ne-am dus la restaurantul Pony Island. Nu e nevoie să spun că nu mai fusesem niciodată acolo. Chiar dacă localul nu servea decât micul dejun, pe părinții mei n-a părut să-i deranjeze asta. Eu mi-am luat friganele și la fel a făcut și mama, în timp ce tata a mâncat ouă cu șuncă. După aceea, ei au trecut pe la magazinul mătușii, iar eu m-am dus acasă și am tras un pui de somn. Când m-am trezit, mama vorbea cu mătușa Linda, care venise și ea acasă. Tata bea cafea pe veranda din spate și m-am dus și eu acolo; așezată în celălalt balansoar, m-am gândit că tata părea să fie la capătul puterilor.

– Ce mai faci, tată? l-am întrebat, pretinzând că nu observasem cum arăta.

– Bine, a răspuns el. Dar tu?

– Mă simt cam obosită, dar se pare că e normal. Cel puțin așa scrie în carte.

Ochii lui au privit fugar către pântecul meu, iar apoi tata și-a ridicat privirea. M-am mișcat în balansoar, încercând să mă așez cât mai confortabil.

– Cum e la serviciu? Mama mi-a zis că ai lucrat mult peste program în ultima vreme.

– Avem multe comenzi pentru noul 777-300, a zis el, de parcă toată lumea avea aceleași cunoștințe despre aeronava Boeing ca și el.

– Asta e bine, nu?

– E o pâine de câștigat, a mormăit el.

A luat o înghițitură de cafea. Mi-am schimbat din nou poziția, întrebându-mă dacă vezica mea urma să înceapă să-și ceară din nou drepturile și să-mi ofere o scuză ca să mă duc înapoi în casă.

Nu s-a întâmplat așa.

– Am învățat să fac fotografii și-mi place, m-am aventurat eu să-i spun.

– Aha, a zis el. Bine.

– Vrei să vezi câteva dintre ele?

I-a luat câteva secunde ca să răspundă.

– N-aș înțelege la ce mă uit.

În tăcerea care s-a lăsat după răspunsul lui, puteam să văd cum se i ridica aburul din cafea, înainte să dispară rapid, ca un miraj temporar. Apoi, de parcă ar fi știut că era rândul lui să dea un impuls conversației, a oftat:

– Linda zice că ai fost de mare ajutor pe lângă casă.

– Mă străduiesc, am răspuns. Îmi dă sarcini de făcut, dar e în regulă. Îmi place de sora ta.

– E o femeie de treabă.

El a părut că încerca din răspuțeri să evite să privească în direcția mea.

– Tot nu înțeleg de ce s-a mutat aici.

– De ce n-o întrebi?

– A zis odată că după ce ea și Gwen au părăsit ordinul, au vrut să ducă o viață liniștită. Am crezut că mănăstirile sunt liniștite.

– Erați apropiați în copilărie?

– Ea e cu unsprezece ani mai mare decât mine, iar când eram mic avea grijă de mine și de surorile noastre, după școală. Dar a plecat de acasă la nouăsprezece ani și n-am mai văzut-o până când am terminat armata. Însă obișnuia să-mi scrie. Mi-au plăcut întotdeauna scrisorile ei. Iar după ce m-am căsătorit, a venit în vizită de vreo două ori.

Era chestia cea mai lungă pe care îl auzisem spunând-o vreodată, ceea ce m-a luat, într-un fel, prin surprindere.

– Nu-mi aduc aminte decât că a venit odată în vizită, când eram mică.

– Nu i-a fost ușor să iasă din mănăstire. Și, odată ce s-a mutat la Ocracoke, n-a mai putut veni deloc.

M-am uitat țintă la el.

– Chiar ești bine, tată?

I-a luat mult timp să răspundă.

– Sunt doar trist, asta-i tot. Îmi pare rău pentru tine, pentru familia noastră.

Știam că, la urma urmei, îmi dăduse un răspuns onest, dar, la fel ca în cazul celor spuse de mama, cuvintele lui m-au durut.

– Îmi pare rău și mă străduiesc să fac totul cât mai bine.

– Știu.

Am înghițit în sec.

– Mă mai iubești?

Pentru prima oară m-a privit direct. Surprinderea de pe fața lui era evidentă.

– Te voi iubi întotdeauna. Vei fi întotdeauna fetița mea cea mică.

M-am uitat peste umăr și le-am văzut pe mama și pe mătușa așezate la masă.

– Cred că mama își face griji pentru mine.

El și-a ferit din nou privirea.

– Nici unul dintre noi nu și-a dorit să ți se întâmple așa ceva.

După aceea, am rămas așa, fără să vorbim, până când, în cele din urmă, tata s-a ridicat de pe locul lui și s-a dus să-și ia o nouă ceașcă de cafea, lăsându-mă singură cu gândurile mele.

În seara aceea, mai târziu, după ce părinții mei s-au întors la hotel, am stat cu mătușa în camera de zi. Atmosfera la cină fusese stingheritoare, cu mici comentarii despre vreme presărate cu lungi tăceri. Acum mătușa Linda își sorbea ceaiul așezată în balansoar, în timp ce eu stăteam lungită pe canapea, cu degetele ascunse sub pernă.

– Se poartă de parcă nici nu s-ar bucura să mă vadă.

– Se bucură, a zis ea. Doar că le e greu să te vadă, mai greu decât au crezut că avea să le fie.

– De ce?

– Pentru că nu mai ești aceeași fată care a plecat de lângă ei în octombrie.

– Sigur că sunt, am zis. Dar, de îndată ce cuvintele mi-au ieșit pe gură, am știut că nu erau adevărate.

– N-au vrut să-mi vadă fotografiile, am adăugat.

Mătușa Linda și-a pus ceaiul deoparte.

– Oare ți-am povestit că pe vremea când lucram cu fete tinere, ca tine, aveam amenajată o cameră pentru pictură? Cu acuarele? Încăperea avea o fereastră mare, care dădea spre grădină, și aproape toate fetele încercau să picteze cât timp se aflau în grija noastră. Unora dintre ele începea să le placă, iar atunci când părinții veneau în vizită, multe dintre ele voiau să-și arate lucrările. Foarte adesea, părinții refuzau.

– De ce?

– Pentru că le era teamă ca nu cumva să vadă reflectată în lucrări imaginea artistului, în loc s-o vadă pe a lor.

Nu mi-a explicat ce voise să spună. În seara aceea, mai târziu, în timp ce îl strângeam în brațe pe ursul-Maggie, m-am gândit la cele zise de ea. Mi-am imaginat niște fete însărcinate, așezate într-o o cameră luminoasă și aerisită dintr-o mănăstire, cu flori sălbatice care înfloreau afară.

M-am gândit la cum se simțeau în timp ce ridicau pensula, așterneau culoare și frumusețe pe o foaie albă și simțeau – chiar dacă doar pentru scurtă vreme – că erau deopotrivă cu celelalte fete de vârsta lor, neîmpovărate de greșelile trecutului. Și am știut că se simțeau la fel cum mă simțeam și eu atunci când mă uitam printr-o lentilă; că a găsi și a crea frumusețe putea să lumineze chiar și cele mai întunecate vremuri.

Am înțeles atunci ce încercase să-mi spună mătușa mea, tot așa cum am știut că părinții mei încă mă iubeau. Am știut că își doreau ce era mai bine pentru mine, acum și în viitor. Însă voiau să-și vadă propriile sentimente în fotografii, nu pe ale mele. Voiau ca eu să văd la fel ca ei.

Părinții mei, știam, voiau să vadă dezamăgirea.

Revelația avută nu mi-a ridicat moralul, chiar dacă m-a ajutat să înțeleg cum gândeau ai mei. Ca să fiu sinceră, și eu eram dezamăgită de mine însămi, dar încercam să țin sentimentul ăsta ferecat undeva, într-un colț nefolosit al creierului meu, pentru că nu mai aveam vreme să mă învinovățesc așa cum o făceam înainte.

Și nici nu mai voiam. Pentru părinții mei, aproape orice făceam acum îmi avea rădăcinile în greșeala mea din trecut. Și de fiecare dată când la masă era un loc gol, de fiecare dată când treceau pe lângă camera mea goală, de fiecare dată când primeau copii ale notelor pentru care învățasem la capătul celălalt al țării, îmi reaminteau că rupsesem temporar echilibrul familiei și spulberasem iluzia că – așa cum se exprimase tata – eram încă fetița lor cea mică.

Nici vizita lor nu dădea semne de îmbunătățire. Sâmbătă a fost, în linii mari, la fel ca în ziua precedentă, doar că Bryce nu a venit deloc. Am explorat din nou orașelul, ceea ce i-a plictisit la fel de mult pe cât mă așteptam. Am tras un pui de somn și, chiar dacă simțeam copilul mișcându-se de fiecare dată când stăteam întinsă, lor nu le-am spus nimic despre asta. Am citit și am făcut teme în camera mea, cu ușa închisă. De asemenea, am luat la purtat haina și cămășile cele mai largi, străduindu-mă să pretind că arătam la fel ca întotdeauna.

Slavă Domnului, mătușa a dus greul conversației de fiecare dată când tensiunea începea să-și facă din nou apariția. Și Gwen, la fel. Ni s-a alăturat la cină sâmbătă seara și, aflându-mă între ele două, de-abia dacă a trebuit să scot o vorbă. Ele au evitat să spună ceva despre Bryce sau despre fotografie; în loc de asta, mătușa Linda a vorbit despre familie și a fost interesant să descopăr că ea știa mai multe decât părinții mei despre celelalte mătuși și despre toți verii. La fel cum făcuse cu tata, le scria tuturor regulat, ceea ce reprezenta încă un lucru pe care nu-l știussem despre ea.

M-am gândit că probabil îmi scria misivele atunci când era la magazin, întrucât acasă n-o văzusem niciodată punând stiloul pe hârtie.

Tata și mătușa Linda au depănat povești despre copilăria lor în Seattle, pe vremea când orașul avea încă suficient teren nefolosit. Din când în când, Gwen intervenea cu povești despre viața ei în Vermont și am aflat că familia ei avusese șase vaci de rasă, care făceau un unt gras, pe care-l cumpărau niște restaurante de lux din Boston.

Am apreciat eforturile pe care le făceau mătușa Linda și Gwen; cu toate astea, în timp ce ascultam, m-am trezit că gândurile mi se îndreptau spre Bryce. Soarele asfințea și, dacă părinții mei n-ar fi fost acolo, eu și Bryce ne-am fi făcut de lucru cu aparatul de fotografiat, încercând să prindem lumina perfectă a orei aceleia ideale. Am realizat că, atunci când fotografiam, universul meu se micșora de tot, reducându-se la misiunea pe care o aveam de îndeplinit și, în același timp, se dilata exponențial.

Îmi doream mai mult decât orice ca părinții mei să-mi împărtășească interesul; aș fi vrut ca ei să fie mândri de mine. Am vrut să le spun că începusem să-mi imaginez o carieră ca fotograf. Dar apoi subiectul discuției s-a mutat asupra lui Morgan. Părinții mei au vorbit despre notele ei, despre cât era de simpatizată, despre vioară și despre bursa primită de la Universitatea Gonzaga.

Când am văzut felul în care li s-au luminat ochii, mi-am coborât privirea și m-am întrebat dacă fețele lor aveau să strălucească vreodată de mândrie în același fel și atunci când vorbeau despre mine.

În cele din urmă, duminică au plecat. Zborul lor înapoi spre Seattle era după-amiază, însă de dimineață am luat cu toții feribotul și ne-am dus la liturghie, după care am mâncat de prânz înainte de a ne lua rămas-bun în parcare. M-au îmbrățișat amândoi, însă nici unul dintre ei n-a vărsat o lacrimă, chiar dacă eu le-am simțit adunându-se pe ale mele. După ce m-am desprins din îmbrățișare, mi-am șters obrazii și, pentru prima oară de când sosiseră, am simțit venind din partea lor ceva care semăna a simpatie.

– O să treacă repede, m-a asigurat mama.

Chiar dacă tata s-a rezumat la a da din cap în semn de aprobare, cel puțin s-a uitat la mine. Expresia lui era tristă, ca de obicei, însă, mai mult ca orice, i-am simțit neajutorarea.

– O să fie bine, am zis, continuând să-mi șterg ochii.

Chiar dacă eu credeam ce spuneam, nu eram sigură că vreunul dintre ei mă crezuse.

Bryce și-a făcut apariția mai târziu în aceeași seară. Eu îl rugasem să vină. Chiar dacă era frig, ne-am așezat pe verandă, în același loc în care stătusem cu tata în urmă cu două zile.

Mi-am descărcat sufletul povestindu-i despre vizita părinților mei, fără să omit nici un amănunt, iar el m-a ascultat fără să mă întrerupă. Până să apuc să termin, am început să plâng, iar el și-a tras scaunul mai aproape.

– Îmi pare rău că vizita asta n-a fost ce ți-ai dorit, a murmurat el.

– Mulțumesc.

- Pot să fac ceva ca să te simți mai bine?
- Nu.
- Ți-aș putea-o aduce pe Daisy, ca să dormi cu ea în noaptea asta.
- Am crezut că Daisy n-are voie să se urce în pat.
- Așa e. Ce-ar fi ca, în loc de asta, să-ți fac niște ciocolată caldă?
- Bine.

Pentru întâia dată de când îl știam, s-a întins și și-a așezat palma peste mâna mea. Mi-a strâns-o, iar atingerea lui a fost electrizantă.

- S-ar putea să nu însemne mare lucru pentru tine, însă eu cred că ești extraordinară, a spus el. Ești inteligentă, ai simțul umorului și, în mod evident, știi deja cât de frumoasă ești.

Am simțit că mă înroșeam la auzul cuvintelor lui și am fost bucuroasă că era întuneric. Încă mai puteam să-i simt mâna peste a mea, radiind căldură pe braț în sus. Nu părea să se grăbească să și-o ia de acolo.

- Știi la ce mă gândeam chiar înainte să ajungi? am întrebat.
- N-am idee.

- Mă gândeam că părinții mei au stat aici doar trei zile, deși mie mi s-a părut că a trecut o lună întregă.

El a chicotit înainte de a se uita din nou în ochii mei. I-am simțit degetul mare dezmiertându-mi mâna, cu o atingere ușoară precum cea a unui fulg.

- Vrei să vin mâine să facem lecții? Pentru că înțeleg dacă ai nevoie de o zi ca să-ți revii.

Știam că a-l evita pe Bryce m-ar fi făcut să mă simt și mai rău.

- Vreau să continui să citesc și să-mi fac lucrările, am răspuns, surprinzându-mă chiar și pe mine. O să mă simt mai bine după ce mă trezesc.

Expresia de pe fața lui era blândă.

- Știi că te iubesc, nu? Părinții tăi, vreau să spun. Chiar dacă nu se pricep să ți-o arate.
- Știu, am răspuns.

Însă, în mod ciudat, m-am trezit dintr-odată întrebându-mă dacă vorbea despre ei sau despre sine.

Pe măsură ce am înaintat în februarie, eu și Bryce am continuat cu programul nostru obișnuit.

Cu toate astea, nu mai era chiar ca înainte. În primul rând, un sentiment profund prinsese rădăcini atunci când am simțit că voise să mă sărute, iar acel sentiment crescuse și mai puternic atunci când mă ținuse de mână. Chiar dacă după aceea el nu mă mai atinsese – și, desigur, nu încercase să mă sărute –, între noi exista o nouă tensiune, o vibrație profundă și persistentă, care era aproape imposibil de ignorat. Uneori încercam să dau de cap unei probleme de geometrie și îl surprindeam pe Bryce privindu-mă într-un fel care mi se părea ciudat. Alteori, el îmi întindea aparatul de fotografiat și continua să-l țină încă o secundă, făcându-mă să încerc să i-l trag din mână și să bănuiesc că în acele clipe încerca să-și țină emoțiile în frâu.

Între timp, îmi făceam ordine prin propriile mele sentimente, mai ales înainte de a adormi. Ajungeam până în punctul acela din care nu te mai întorci – perioada scurtă și încețoșată în care conștientul se împletește cu subconștientul și lucrurile devin neclare – și dintr-odată mi-l imaginam pe Bryce urcat pe scară, sau îmi aminteam de felul în care atingerea lui îmi punea nervii pe jar; atunci mă trezeam numaidecât.

Și mătușa părea că observase că relația mea cu Bryce... evoluase. El continua să vină la cină de trei ori pe săptămână, însă în loc să plece imediat după aceea, rămânea încă o vreme cu noi, în camera de zi. În ciuda lipsei intimității – sau poate că din pricina ei –, eu și Bryce am început să ne creăm codul nostru secret de comunicare fără cuvinte. Când ridica ușor din sprâncene știam că gândea la fel ca mine, iar când îmi treceam mâna prin păr, nerăbdătoare, el știa că voiam să schimb subiectul. Am crezut că eram destul de subtili în toată povestea asta, însă mătușa Linda nu putea fi dusă de nas atât de ușor. După ce Bryce pleca acasă în cele din urmă, ea îmi spunea câte ceva care mă făcea să mă gândesc la mesajul pe care încerca să mi-l transmită cu adevărat.

– Îmi va fi dor de tine după ce nu vei mai fi aici, îmi spunea ea pe un ton obișnuit.

Sau:

– Dormi bine? Sarcina poate avea tot soiul de efecte asupra hormonilor.

Sunt sigură că, deși nu mi-ar fi spus-o în mod direct, ăsta era felul ei de a-mi reaminti că nu era neapărat în interesul meu să mă îndrăgostesc de Bryce. Efectul general a fost că eu am reflectat asupra comentariilor ei, recunoscând adevărul aflat în substrat: hormonii mei o luaseră într-adevăr razna, în condițiile în care urma ca eu să plec de acolo în curând.

Cu toate astea, inima e un lucru ciudat, pentru că deși știam că eu și Bryce nu aveam un viitor împreună, o parte din mine rămânea trează noaptea, ascultând zgomotul blând al oceanului care mângâia țărmul și știind că pur și simplu nu-mi păsa de toate astea.

Dacă ar fi să numesc o singură schimbare semnificativă care se produsese în obiceiurile mele de când ajunsese la Ocracoke, ar fi faptul că devenisem silitoare în privința școlii. Până în a doua săptămână din februarie, terminasem temele lunii martie și obținusem rezultate bune la teste și examene. Simultan, am început să am mai multă încredere în abilitatea mea de a folosi aparatul de fotografiat și am continuat să-mi îmbunătățesc în mod constant competența. În februarie, Valentine's Day n-a fost decât... okay, iar asta, din pricina faptului că ne-am concentrat exclusiv asupra școlii și fotografiei.

Nu zic că Bryce uitase de Ziua Îndrăgostiților. A apărut de dimineață și mi-a adus flori, însă chiar dacă gestul lui m-a mișcat pe moment, am observat imediat că-i adusese și mătușii un buchet, ceea ce diminuează, într-un fel, efectul pe care darul lui îl avusese asupra mea. Mai târziu am primit confirmarea că-i cumpărase un buchet și mamei lui. Toate astea m-au făcut să mă întreb dacă ceea ce se întâmpla între noi nu era cumva decât o fantezie pe care mi-o induseseră hormonii.

Însă Bryce își luă revanșa după două zile. Era vineri seara – în acea zi petrecuserăm împreună douăsprezece ore – și stăteam pe verandă. Mătușa era în camera de zi, de unde ne putea vedea și auzi, chiar dacă avea o carte deschisă în poală. Bryce nu-și găsea locul pe scaun și-și muta picioarele dintr-un loc într-altul, ca un adolescent stânjenit ce era.

– Știi că trebuie să te trezești devreme duminică dimineață, dar sper că poate ești liberă mâine-seară.

– Ce se întâmplă mâine-seară?

– Am construit ceva împreună cu Robert și cu tata, a zis Bryce. Și aș vrea să-ți arăt și ție.

– Ce ai construit?

– E surpriză, a răspuns el. Apoi, de parcă ar fi fost în pericol să promită prea multe, a continuat, rostind cuvintele repede: Nu e mare lucru. Și nu are nimic a face cu fotografia, dar am verificat starea vremii și condițiile vor fi perfecte. Bănuiesc că aș putea să-ți arăt și ziua, dar ar fi mult mai bine noaptea.

N-aveam nici o idee despre ce vorbea; singurul lucru pe care-l știam cu siguranță era că se comporta ca atunci când mă invitase să vedem parada de Crăciun a flotilei din New Bern, dându-mi ceea ce aș fi putut să numesc un-soi-de-întâlnire. Era nemaipomenit de atrăgător când era agitat.

– Va trebui s-o întreb pe mătușa.

– Bineînțeles, a zis el.

Am așteptat, realizând că îmi dădea întâlnire și nu un-soi-de-întâlnire, ceea ce mi-a făcut inima să-mi bată ciudat în piept.

– Poți să-mi dai mai multe informații?

– O, da. Bine. Speram să te pot scoate la cină la Howard's Pub și după aceea să-ți arăt surpriza. Probabil că te-aș putea aduce acasă până la ora zece.

Am zâmbit în sinea mea, gândindu-mă că dacă un băiat i-ar fi rugat pe părinții mei să mă lase să stau în oraș până la ora zece seara, până și ei ar fi fost de acord. Cel puțin ar fi fost de acord în trecut, poate că nu și acum. Cu toate astea, invitația lui suna ca o întâlnire adevărată, așa că m-am răsucit în balansoar, încercând să-i prind privirea mătușii.

– Ora zece e bine, a zis ea, continuând să se uite în carte. Dar nu mai târziu de-atât.

M-am întors din nou spre Bryce.

– E-n regulă.

El a dat din cap. Și-a mișcat picioarele. A dat iarăși din cap.

– Deci... la ce oră? am întrebat.

– Cum adică?

– La ce oră trebuie să fiu gata sâmbătă?

– Ce zici de ora nouă?

Deși știam exact ce voia să zică, m-am făcut că nu pricepusem, doar așa, în joacă.

– Vii să mă iei la nouă, luăm cina la Howard’s Pub, vedem surpriza și mă aduci acasă până la zece?

Bryce a făcut ochii mari.

– Nouă dimineața, a zis el. Pentru fotografie, iar apoi să exersăm, poate, un pic în Photoshop. Și aș mai vrea să-ți arăt un anumit loc de pe insulă. Doar localnicii știu de el.

– Poftim?

– O să vezi. Știu că nu sunt foarte clar, dar...

Vocea i s-a stins, iar eu mi-am înăbușit emoția la gândul că îmi dăduse întâlnire. Lucru care m-a speriat un pic, dar, în egală măsură, m-a entuziasmat.

– Ne vedem mâine? a adăugat el în cele din urmă.

– De-abia aștept.

Și, ca să spun adevărul, așa și era.

După ce am închis ușa, mătușa a rămas tăcută. Ei bine, se camuflase ea după toate regulile artei – cu cartea deschisă în poală și toate cele – și nici nu făcuse vreo remarcă mustind de înțelesuri ascunse, dar i-am simțit îngrijorarea, chiar dacă, în ceea ce mă privea, aveam senzația că pluteam.

Am dormit bine, mai bine decât în ultimele săptămâni, iar apoi m-am trezit simțindu-mă refăcută. Am luat micul dejun cu mătușa, după care eu și Bryce ne-am dus la el acasă, unde am lucrat la computer împreună cu mama lui. Bryce era așezat lângă mine, radiind de căldură, așa că a trebuit să fac un efort ca să mă pot concentra.

Am luat prânzul la el acasă, apoi ne-am urcat în camioneta lui. Am crezut că mă ducea înapoi acasă la mătușa Linda, însă el a virat pe o stradă pe care trecusem de zeci de ori cu bicicleta, dar pe care n-o băgasem niciodată în seamă.

– Unde mergem? am întrebat.

– Facem un ocol până în Marea Britanie.

Am clipit.

– Vrei să spui, Anglia? Adică țara?

– Exact, a răspuns el, făcându-mi iute cu ochiul. O să vezi.

Am trecut pe lângă un mic cimitir aflat pe partea stângă, apoi pe lângă un altul, pe dreapta, și apoi Bryce a oprit. Ne-am dat jos, iar el m-a condus până la un monument de granit, așezat lângă patru morminte ordonate, dreptunghiulare, înconjurată de bucățele de scoarță de pin și de buchete de flori, cu toatele fiind împrejmuite de un gard de țărugi drepți.

– Bine ai venit în Marea Britanie! a spus Bryce.

– Nu înțeleg nimic.

– În 1942, HMT Bedfordshire a fost torpilată de un submarin german chiar în apropierea coastei, iar apele au adus la țărm patru trupuri neînsuflețite. Oamenii au reușit să identifice două dintre ele, celelalte două rămânând neidentificate. Toți cei patru oameni sunt îngropați aici, iar locul ăsta a fost concesionat Commonwealthului britanic pentru eternitate.

Pe monument erau inscripționate și alte informații, inclusiv numele tuturor celor care se aflaseră pe trauler. Părea imposibil ca submarinele germane să fi patrat acolo, în apele acelor insule pustii. Oare nu avuseseră treabă altundeva? Chiar dacă cel de-al Doilea Război Mondial era unul dintre subiectele tratate în cartea mea de istorie, felul în care mă raportam la el era mai degrabă conturat de filmele făcute la Hollywood decât de cărțile de istorie. M-am trezit văzând cu ochii minții cât de îngrozitor trebuie să fi fost să fii la bord în timp ce nava era sfâșiată de o explozie. Mi s-a părut înspăimântător că doar patru din cele treizeci și șapte de trupuri neînsuflețite fuseseră recuperate și m-am întrebat ce se întâmplase cu restul. Se duseseră în adâncuri, împreună cu nava, îngropate în carcasa acesteia? Sau fuseseră duse la țărm altundeva, sau poate că plutiseră mai departe, pe ocean?

Toată povestea mi-a dat fiori, însă adevărul era că nu-mi plăcuse niciodată să mă aflu într-un cimitir. După ce muriseră bunicii – toți patru, înainte ca eu să împlinesc zece ani –, părinții mei ne duceau pe mine și pe Morgan la mormintele lor, unde puneam flori. Nu mă puteam gândi la nimic altceva decât la faptul că eram înconjurată de oameni morți. Știam că moartea e inevitabilă, însă tot nu era ceva la care să-mi placă să mă gândesc.

– Cine a pus florile? Familiile lor?

– Probabil că Garda de Coastă. Ei sunt singurii care au grijă de morminte, chiar dacă e teritoriu britanic.

– Ce căutau aici submarinele germane?

– Flota noastră comercială aducea provizii din America de Sud, din Caraibe sau de oriunde altundeva, urmând Curentul Golfului, spre nord, și îndreptându-se apoi spre Europa. Însă la început, când vasele comerciale călătoreau încet și erau neprotejate, reprezentau niște ținte foarte ușoare pentru submarine. Zeci de nave au fost scufundate în apropierea țărmlui. De aceea era Bedfordshire acolo. Ca să le ajute să se protejeze.

În timp ce studiam mormintele atent îngrijite, am realizat că mulți dintre marinari nu fuseseră, probabil, cu mult mai în vârstă decât mine, și că cei patru oameni îngropați în acel pământ erau la un ocean distanță de rudele pe care le lăsaseră acasă. M-am întrebat dacă părinții lor veniseră vreodată acolo ca să vadă cum fuseseră îngropați. Am simțit cât de dureros era totul, indiferent care era răspunsul.

– Mă întristează, am zis în cele din urmă, înțelegând de ce nu-mi propusese Bryce să aduc aparatul de fotografiat.

De un astfel de loc era mai bine să-ți amintești în persoană.

– Și pe mine mă întristează, a răspuns el.

– Mulțumesc că m-ai adus aici.

El a strâns din buze. După o vreme, ne-am întors la camionetă, mișcându-ne mai încet decât de obicei.

După ce m-a lăsat acasă, am tras un pui de somn lung și am vorbit cu Morgan la telefon înainte de a mă pregăti pentru întâlnire. În ceea ce privea îmbrăcămintea, eram nevoită să mă limitez la blugii elastici și la puloverul nou, primit de Crăciun. Din fericire, acnea mea trecuse, așa încât n-am avut nevoie de prea mult fond de ten sau de pudră. Nici n-am exagerat cu fardul de obraz sau de pleoape, însă mi-am dat cu luciu de buze.

Era prima oară când arătam cu adevărat a gravidă. Fața mi-era mai rotundă și eram pur și simplu... mai mare, în special la bust. În mod clar aveam nevoie de sutiene mai mari. Trebuia să merg să le cumpăr după slujba de la biserică, lucru care nu mi se părea convenit, dar n-aveam altă opțiune.

Mătușa Linda era lângă plită, în bucătărie; se pregătea să facă tocăniță de vită și știam că Gwen urma să vină și ea. Mirosul mâncării care se gătea m-a făcut să-mi chiorăie mațele și ea probabil că le-a auzit.

– Vrei un fruct? Ca să-ți țină de foame până la cină?

– Mă descurc, am zis eu și m-am așezat la masă.

În ciuda răspunsului dat, mătușa Linda s-a șters pe mâini și a luat un măr.

– Cum a fost azi?

I-am povestit despre lucrul în Photoshop și despre excursia la cimitir. Ea a dat din cap, aprobator.

– În fiecare an, pe 11 mai, când se comemorează evenimentul, eu și Gwen mergem acolo și ducem flori. Apoi ne rugăm pentru sufletele lor.

„Putea să fie altfel?”

– Mă bucur că faci asta. Ai fost vreodată la Howard’s Pub?

– De multe ori. E singurul restaurant de pe-aici care e deschis pe tot parcursul anului.

– Cu excepția restaurantului tău.

– Nu suntem deloc un restaurant adevărat. Arăți bine.

A tăiat rapid mărul în felii și l-a adus la masă.

– Arăt însărcinată.

– Nimeni n-o să-și dea seama.

A început să curețe din nou ciupercile, în timp ce eu ronțăiam una dintre feliile de măr, ceea ce era exact lucrul de care avea nevoie stomacul meu. Dar m-a făcut să mă gândesc la ceva...

– Cât e de greu să naști? am întrebat. Adică, am auzit atât de multe povești înspăimântătoare...

– Mi-ar fi greu să-ți răspund la întrebare. N-am trecut niciodată prin asta, deci nu pot vorbi din experiență. Cât despre fetele care au stat cu noi, n-am fost la spital decât cu vreo câteva dintre ele. Probabil că Gwen ar putea să-ți dea un răspuns mai bun decât al meu, având în vedere că e moașă, dar din ceea ce știu, contractiile nu

sunt deloc plăcute. Cu toate astea, nu sunt atât de îngrozitoare încât femeile să refuze să mai nască iarăși.

Vorbele ei aveau sens, chiar dacă nu mi se răspunsese cu adevărat la întrebare.

– Crezi că ar trebui să țin în brațe copilul după naștere?

I-a luat câteva secunde până să răspundă.

– N-aș putea să răspund nici la asta.

– Tu ce ai face?

– Sincer vorbind, nu știu.

Am luat o nouă felie de măr și am ronțăit-o, cugetând, dar m-a întrerupt o lumină de faruri, care a intrat pe fereastră și s-a reflectat pe tavan.

„Camioneta lui Bryce“, m-am gândit eu, într-o neașteptată izbucnire de nervozitate.

Ceea ce era absurd. Petrecusem deja o jumătate de zi alături de el.

– Tu știi unde mă duce Bryce după cină?

– Mi-a spus azi, înainte de a se duce acasă.

– Și?

– Ia cu tine o haină.

Am așteptat continuarea, dar mătușa Linda nu a mai adăugat nimic.

– Ești supărată că ies cu el?

– Nu.

– Dar nu crezi că e o idee bună...

– Adevărata întrebare e dacă tu crezi că e o idee bună.

– Suntem doar prieteni, am răspuns eu.

Ea nu a zis nimic, însă nici n-avea nevoie s-o facă. Am realizat că și pe ea o năpădise nervozitatea, la fel ca pe mine.

E timpul pentru o confesiune: asta era prima mea întâlnire cu un băiat care mă scotea la cină. Da, mai avusesem odată întâlnire cu un băiat și cu niște prieteni la o pizzerie, iar același băiat mă mai scosese la o înghețată, dar în afară de asta, eram începătoare într-ale comportamentului și conversației cerute de astfel de situații.

Din fericire, nu mi-a luat mai mult de două secunde să realizez că nici Bryce nu mai avusese vreo întâlnire la cină, având în vedere că era și mai agitat decât mine, cel puțin până când am ajuns la restaurant. Se dăduse cu apă de colonie care mirosea a esențe de lemn și purta o cămașă cu mânecile suflecate până la coate – asta, poate pentru că știa că opțiunile mele în privința îmbrăcămînții erau limitate – și blugi, deși erau din cei deschiși la culoare. Diferența era că el părea venit direct de la o sesiune fotografică pentru o revistă, în timp ce eu eram o versiune mai durdulie a fetei care aș fi vrut să fiu.

Cât despre Howard's Pub, localul era, în linii mari, așa cum mă așteptasem să fie; avea podele de lemn, pereți împodobiiți cu fanioane și cu plăcuțe de înmatriculare pentru mașini, iar în partea din față se afla o tejghea gălăgioasă, înțesată de oameni. Ne-am așezat la masă și am luat meniurile ca să le citim, iar la mai puțin de un minut și-a făcut apariția o chelneriță, ca să ne ia comanda pentru băuturi. Am comandat amândoi ceai dulce, devenind, probabil, singurii clienți care nu veniseră la local pentru partea de pub din numele restaurantului.

– Mama zice că aici au plăcinte bune, cu crab, a remarcat Bryce.

– Asta vrei să comanzi?

– Probabil că-mi voi lua niște costițe, a răspuns el. Asta îmi iau întotdeauna.

– Veniți des aici?

– O dată sau de două ori pe an. Părinții mei vin mai des, de fiecare dată când au nevoie să scape de noi, copiii. Se pare că există și momente în care prezența noastră e copleșitoare.

Am zâmbit.

– M-am gândit la cimitirul acela, am comentat eu. Mă bucur că n-am făcut fotografii.

– Nu fac niciodată fotografii acolo, mai ales din pricina bunicului meu. El a fost unul dintre acei marinari de pe navele comerciale pe care Bedfordshire încerca să le protejeze.

– Ți-a vorbit vreodată despre război?

– Nu mi-a spus foarte multe, în afară de faptul că războiul a fost cea mai înspăimântătoare perioadă din viața lui. Nu numai din cauza submarinelor, ci și din pricina furtunilor din Atlanticul de Nord. Mai trecuse el prin uragane, însă valurile din Atlanticul de Nord au fost mai mult decât terifiante. Desigur, înainte de război nici măcar nu călcase pe continent, așa că aproape toate erau noi pentru el.

Am încercat să-mi imaginez o viață în felul acela, însă n-am reușit. În tăcerea care se lăsase, am simțit copilul mișcându-se – presiunea aceea lichidă – și mâna mi s-a îndreptat, automat, spre pântec.

– Copilul? a întrebat el.

– Devine foarte activă, am zis eu.

El și-a pus meniul deoparte.

– Știu că decizia nu-mi aparține, mai mult, știu că nu e treaba mea, dar mă bucur că te-ai hotărât să dai copilul spre adopție, în loc să faci avort.

– Nu mi-ar fi dat voie părinții mei. Bănuiesc că aș fi putut să merg singură la Planned Parenthood⁴⁰ sau așa ceva, însă asta nu mi-a trecut niciodată prin minte. E o chestie catolică.

– Vreau să spun că, dacă ai fi făcut asta, n-ai fi ajuns niciodată la Ocracoke, iar eu n-aș fi avut ocazia să te cunosc.

– N-ai fi pierdut prea mult.

– Sunt convins că aș fi pierdut totul.

Am simțit că partea din spate a gâtului îmi era cuprinsă de un val de căldură, dar, din fericire, chelnerița a sosit cu băuturile noastre și m-a salvat. Am comandat – plăcinte cu crab pentru mine și costițe pentru el – și, în timp ce ne sorbeam ceaiurile, conversația noastră a alunecat spre subiecte mai ușoare și mai puțin aducătoare de roșeață în obraji. El mi-a povestit despre numeroasele locuri din SUA în care locuise; eu i-am vorbit despre conversația avută cu Morgan – care se învârtise, în principal, în jurul stresului prin care trecea ea – și i-am împărtășit povești despre Madison și Jodie și despre câteva dintre aventurile noastre adolescente, petrecute mai ales la petreceri în pijamale ori cu ocazia câte unui întâmplător fiasco legat de machiaj.

În mod bizar, nu mă mai gândisem la Madison și Jodie din momentul conversației avute cu mama, atunci când ne plimbaserăm pe plajă. Dacă înainte de a veni aici cineva mi-ar fi spus că n-aveam să mă mai gândesc la ele, chiar și numai pentru o zi sau două, nu l-aș fi crezut. Mă întrebam: oare cine devenisem?

Salatele noastre și-au făcut apariția, apoi felurile de mâncare, în timp ce Bryce îmi vorbea despre procesul infernal de înscriere la West Point. Primise recomandări de la ambii senatori ai statului Carolina de Nord, lucru care, într-un fel, m-a uimit. Bryce mi-a mai spus că, dacă n-ar fi fost acceptat, s-ar fi dus la o altă universitate, ar fi absolvit, iar după aceea ar fi intrat în armată ca ofițer.

– Iar după toate astea ar urma să te înrolezi la Beretele Verzi?

– Sau la Delta Force, ceea ce ar reprezenta o treaptă mai sus. Asta dacă mă calific, vreau să spun.

– Nu te temi că ai putea fi ucis? l-am întrebat.

– Nu.

– Cum se poate să nu-ți fie frică?

– Nu mă gândesc la asta.

Știam că eu m-aș fi gândit la asta tot timpul.

– Ce-o să se întâmple după armată? Te-ai gândit la ceea ce ți-ai dori să faci atunci? Vrei să devii consultant, ca tatăl tău?

– Nici o șansă. Cred că aș vrea s-o iau pe urmele mamei și să încerc să fac fotografie de călătorie. Ar fi interesant să merg în locuri îndepărtate și să istorisesc povești cu ajutorul fotografiilor mele.

– Cum găsești o slujbă ca asta?

– N-am idee.

– Ai putea să faci oricând dresaj canin. Daisy se poartă mult mai bine acum și nu mai umblă peste tot.

– Mi-ar fi greu să tot renunț la câini. Mă atașez prea mult.

Am realizat că și eu aș fi fost tristă dacă aș fi făcut așa ceva.

– Mă bucur c-o aduci cu tine atunci când vii la noi. În felul ăsta, poți s-o vezi cât mai mult posibil înainte să plece.

El și-a rotit cana de ceai.

– Te-ar deranja dacă m-aș opri s-o iau în seara asta?

– Ce? Pentru surpriză?

– Cred că s-ar simți bine.

– Dar ce vom face, de fapt? Poți să-mi dai un indiciu, cel puțin?

El s-a gândit un pic.

– Nu comanda desert.

– Asta nu mă ajută.

Am văzut o licărire subtilă în ochii lui.

– Foarte bine.

După cină, am mers cu mașina acasă la Bryce, unde i-am găsit pe părinții lui și pe gemeni uitându-se la un documentar despre Manhattan Project⁴¹, lucru care nu m-a surprins câtuși de puțin.

Am urcat-o în benă pe Daisy, care era foarte bucuroasă să ne vadă, am pornit din nou la drum și nu mi-a luat mult până să-mi dau seama încotro ne îndreptam. Drumul nu ducea decât într-un singur loc.

– Mergem pe plajă?

Când Bryce a dat din cap în semn că da, m-am uitat la el pe sub sprâncene.

– Nu intrăm în apă, nu? La fel ca în scena de început din Fălci, în care femeia se duce să înoate și e înghițită de un rechin? Pentru că dacă ăsta e planul, poți să întorci camioneta încă de pe-acum.

– Apa e prea rece ca să înotăm.

În loc să se oprească în zona de parcare, el s-a strecurat printr-o deschizătură aflată între dune, apoi a ieșit pe nisip și a continuat să conducă pe plajă.

– E legal ce facem?

– Sigur că da, a susținut el. Dar nu e legal să dai peste cineva cu mașina.

– Mulțumesc de explicație, am zis eu dându-mi ochii peste cap. Nu mi-aș fi dat seama dacă nu-mi spuneai tu.

El a râs în timp ce mașina sălta pe nisip, iar eu strângeam cu mâna mânerul de deasupra portierei. Era întuneric – foarte, foarte întuneric – pentru că luna nu era decât o seceră subțire și prin parbriz se vedeau stelele împânzind cerul.

Bryce a rămas tăcut, în timp ce eu îmi încordam privirea ca să deslușesc conturul întunecat din fața noastră. Chiar și cu farurile aprinse, n-am reușit să-mi dau seama ce era, însă, atunci când ne-am apropiat de acel ceva, Bryce a tras de volan și, în cele din urmă, a oprit camioneta.

– Am ajuns, a zis el. Dar închide ochii și așteaptă în camionetă până când pregătesc lucrurile. Și să nu te uiți pe furiș, bine?

Am închis ochii – de ce n-aș fi făcut-o? – și am ascultat cum el a coborât din mașină și a închis portiera. Chiar și așa, îl auzeam cum, din când în când, îi reamintea lui Daisy să nu fugă, în timp ce el făcea drumuri între camionetă și locul misterios în care voia să mă ducă.

După vreo câteva minute (deși mie timpul mi se păruse mai lung de-atât) am auzit, în sfârșit, vocea lui Bryce venind dinspre fereastra aflată în dreptul meu.

– Rămâi cu ochii închiși! a strigat el prin geam. Deschid portiera, te ajut să te dai jos și apoi te conduc până unde vreau să ajungem. După aceea poți să-i deschizi, bine?

– Să nu-mi dai drumul, l-am atenționat eu.

Am auzit portiera deschizându-se și i-am simțit mâna atunci când m-am întins după ea. M-am lăsat în jos cu atenție și mi-am întins degetul mare de la picior până când am atins, în cele din urmă, pământul. După aceea a fost ușor. Bryce mă ghida peste nisipul rece, iar vântul puternic îmi biciuia părul în toate direcțiile.

– Nu e nimic în fața ta, m-a asigurat el. Continuă să mergi.

După câțiva pași, am simțit un val de căldură și parcă o lumină încerca să-și croiască drum prin pleoapele mele. Cu blândețe, el m-a oprit în loc.

– Acum poți să deschizi ochii.

Conturul întunecat pe care-l observasem mai devreme era o grămadă de nisip, care alcătua un parapet semicircular în jurul unei gropi cu fundul plat, adâncă de vreo jumătate de metru. Pe partea dinspre ocean a deschizăturii se afla o piramidă făcută

din lemne, care dogorea deja, aruncând în sus flăcări unduitoare. Bryce așezase în fața focului două scaune mici, pliante, acoperite cu câte o pătură. Între scaune se afla un răcitor portabil, iar în spatele acestuia, pe un trepied, era montat ceva. Pe tărâmul gesturilor romantice care se petrec în filme, probabil că scena n-ar fi însemnat mare lucru, dar pentru mine era absolut perfectă.

– Uau, am zis în cele din urmă, cu voce scăzută.

Eram atât de copleșită, încât în minte nu mi-a mai venit nimic altceva.

– Mă bucur că-ți place.

– Cum ai făcut focul atât de repede?

– Cu brichete de cărbune și combustibil lichid.

– Și ce e chestia asta? am întrebat eu arătând către trepied.

– Un telescop, a răspuns el. Tata m-a lăsat să-l împrumut. E al lui, dar îl folosește toată familia.

– O să văd cumva cometa Halley sau ceva de genul ăsta?

– Nu, a zis el. Aceea a trecut pe-aici în 1986. Va mai fi vizibilă abia în 2061.

– Și tu știi asta așa, pur și simplu?

– Cred că toată lumea care are un telescop știe lucrul ăsta.

„Bineînțeles că așa gândește el.“

– Atunci, ce urmează să vedem?

– O să vedem Venus și Marte. Sirius, care se mai numește și Steaua Câinelui, Iepurele, Casiopeea, Orion și alte câteva constelații. Iar Luna și Jupiter sunt aproape în conjuncție.

– Și răcitorul?

– E pentru s'mores⁴², a zis el. E amuzant să le gătești la foc de tabără.

A făcut un gest larg cu brațul, spre scaune; m-am îndreptat agale către ele, alegându-l pe cel care era mai departe de foc. M-am aplecat în față și am ridicat pătura, dar, în momentul în care mi-am șezat-o pe genunchi, am realizat că vântul dispăruse aproape cu totul, din pricina gropii și a parapetului de nisip din spatele meu. Daisy s-a așezat lângă Bryce. Cu ajutorul focului de tabără, temperatura a devenit de-a dreptul plăcută.

– Când ai făcut toate astea?

– Am săpat groapa și am pregătit lemnele și cărbunele după ce te-am lăsat acasă.

„În timp ce eu trăgeam un pui de somn.“

Ceea ce explica diferența dintre mine și Bryce: el făcea, în timp ce eu dormeam.

– E... incredibil. Îți mulțumesc că ai făcut toate astea.

– Ți-am adus ceva și pentru Ziua Îndrăgostiților.

– Dar mi-ai adus flori.

– Am vrut să-ți dăruiesc ceva care să-ți amintească de Ocracoke.

Aveam deja sentimentul că urma să-mi amintesc de locul acela – și de noaptea aceea – pentru totdeauna. Însă l-am privit fascinată cum a băgat mâna în buzunarul hainei și a scos o cutiuță împachetată în hârtie roșu cu verde, pe care mi-a înmânat-o. Era extrem de ușoară.

– Îmi cer scuze. În casă n-avem decât hârtie de împachetat pentru cadourile de Crăciun.

– Nu-i nimic, am zis eu. S-o deschid acum?

– Te rog.

– Eu nu ți-am luat nimic.

– Ai venit cu mine la cină, ceea ce e mai mult decât suficient.

La auzul cuvintelor lui, inima mi-a luat-o din nou la goană, lucru care se întâmpla mult prea des în ultima vreme. Mi-am lăsat ochii în jos și am început să trag de hârtia de împachetat, până când am reușit s-o desfac. Înăuntru se afla cutia unui desfăcător de capse.

– N-am avut nici cutii de cadou, s-a scuzat el.

Am deschis cutia și am înclinat-o. În palmă mi-a căzut un lanț subțire, de aur. Am mișcat ușor lănișorul, eliberând un pandantiv în formă de scoică. L-am ridicat ca să mă uit la el în lumina pâlpâitoare a focului, prea copleșită ca să rostesc vreo vorbă. Era pentru prima oară când un băiat îmi cumpăra o bijuterie de orice fel.

– Citește inscripția de pe spate, m-a îndemnat Bryce.

Am întors pandantivul și m-am aplecat mai aproape de foc. Era greu de citit, însă nu imposibil.

Amintiri din Ocracoke

Am continuat să mă uit la pandantiv, incapabilă să-mi ridic privirea.

– E frumos, am reușit să șoptesc, cu tot nodul pe care-l aveam în gât.

– Nu te-am văzut niciodată purtând o bijuterie la gât, așa că nu eram sigur că o să-ți placă asta.

– Cadoul e perfect, am zis, întorcându-mă în cele din urmă spre el. Dar acum mă simt prost că nu ți-am luat și eu ceva.

– Ba da, mi-ai luat, a răspuns el, cu lumina focului scânteindu-i în ochii negri. Mi-ai dăruit amintirile.

Aproape că puteam să-mi imaginez că eram singuri pe lume și tânjeam să-i spun cât de mult însemna el pentru mine. Am căutat cuvintele potrivite, dar nu le-am găsit. În cele din urmă, m-am uitat în altă parte.

Era imposibil să vezi valurile dincolo de lumina flăcărilor, dar le puteai auzi lovindu-se de țărnișă, acoperind zgomotul mocnit al focului. Am simțit mirosul de fum și de sare și am observat că deasupra capetelor noastre răsăriseră și mai multe stele. Daisy se ghemuise la picioarele mele. I-am simțit privirea lui Bryce și am știut dintr-odată că se îndrăgostise de mine. Nu-i păsa că eram însărcinată cu copilul altcuiva sau că urma să plec în curând. Nu-i păsa că nu eram la fel de inteligentă ca el, sau la fel de talentată, sau că, nici măcar în vreuna dintre zilele mele cele mai bune, n-aș fi putut să fiu suficient de frumoasă pentru un băiat ca el.

– Vrei să mă ajuți să mi-l pun la gât? am reușit eu să întreb în cele din urmă, fără să-mi recunosc vocea.

– Sigur că da, a murmurat el.

M-am întors și mi-am ridicat părul, simțind cum degetele lui îmi atingeau ceafa. După ce lăncișorul a fost încheiat, am atins pandantivul, gândindu-mă că era la fel de cald ca și pielea mea, după care mi l-am vârat sub pulover.

M-am lăsat pe spate, amețită de conștiința faptului că mă iubea și întrebându-mă cum și când se întâmplase. Mentea mea căuta cu rezeziune printr-o sumedenie de amintiri – momentul în care îl cunoscusem pe feribot, dimineața în care apăruse la ușa mea, răspunsul lui simplu atunci când îi spusese că eram însărcinată. M-am gândit la clipa în care stătusem în picioare lângă el la parada de Crăciun a flotei, mi-am amintit de imaginea lui mișcându-se cu pași mari, la ferma din Vanceboro. Mi-au venit în minte expresia de pe fața lui atunci când îi făcusem cadou rețeta de biscuiți și înfrigurarea cu care mă privise în clipa în care îmi dăduse pentru prima oară aparatul de fotografiat. La sfârșit, mi l-am amintit stând în picioare pe scară, în timp ce bătea scânduri la ferestre, o imagine pe care am știut că aveam s-o păstrez mereu în minte.

Când m-a întrebat dacă voiam să privesc prin telescop, m-am ridicat de pe scaun de parcă aș fi fost într-un vis și mi-am lipit ochiul de ocular, ascultând ce-mi spunea Bryce. El a rotit și a ajustat lentilele de vreo câteva ori, iar apoi s-a lansat într-o expunere despre planete, constelații și stele aflate la mare distanță. A făcut referire la legende și mitologie, dar eu de-abia auzeam ce-mi spunea, distrasă fiind de apropierea lui și de descoperirea pe care o făcusem.

Eram încă sub un soi de vrajă atunci când Bryce mi-a arătat cum se făceau sendvișurile s'mores. A înfipt bezelele în niște țepușe din lemn și apoi mi-a arătat cum să le țin ca să nu se aprindă. Am așezat împreună biscuiții graham și tabletele de ciocolată, am alcătuit, astfel, câteva s'mores și le-am savurat minunatul gust cleios. Am văzut cum, la prima mușcătură, o fâșie de beza topită i-a rămas atârnată de buze, făcându-l să se încline în față și să-și manevreze, cu gesturi neîndemânatică, sendvișul. S-a ridicat repede în picioare și a mișcat amestecul lipicios cu stângăcie, reușind, în cele din urmă, să-și vâre fâșia în gură. A râs, amintindu-mi că, oricât era de talentat la toate, nu părea să se ia niciodată prea în serios.

Câteva minute mai târziu, s-a ridicat de pe scaun și s-a întors la camionetă. Daisy l-a urmat, iar el a tras ceva mare și voluminos din benă; nu mi-am dat seama ce ar fi putut să fie. Bryce a cărat obiectul dincolo de locul în care ne aflam, iar apoi s-a oprit pe nisipul întărit de la marginea apei.

Am realizat ce ținea în mână doar în momentul în care a lansat zmeul, iar apoi am privit cum acesta se înălța tot mai sus, până când a dispărut în întuneric.

Bryce mi-a făcut, frenetic, cu mâna, bucuros ca un copil, iar eu m-am ridicat și m-am dus la el.

- Un zmeu?
- Robert și tata m-au ajutat să-l construiesc, mi-a explicat el.
- Dar nu văd nimic.
- Poți să-l ții un pic?

Deși nu mai ținusem unul în mână din copilărie, zmeul acela părea lipit de cer. Bryce a scos din buzunarul de la spate al pantalonilor ceva care arăta precum telecomanda unui televizor. A apăsat pe un buton și zmeul s-a materializat dintr-odată pe fundalul întunecat al cerului, iluminat de ceea

ce păreau să fie niște luminițe de Crăciun. Acestea erau așezate de-a lungul ramei de lemn, conturând pe cer un triunghi mare și o serie de pătrate.

- Surpriză, a zis Bryce.

I-am privit fața luminată de bucurie, după care m-am uitat din nou la zmeu. Acesta a oscilat ușor în sus și-n jos, iar eu mi-am mișcat brațul, uitându-mă cum răspundea. Aproape hipnotizată de imagine, am lăsat să se deșire din sfoară și am privit cum zmeul se ridica și mai sus. Bryce privea și el.

- Luminițe de Crăciun? am întrebat eu cu uimire.
- Da, împreună cu baterii și o unitate pentru recepție. Dacă vrei, putem face luminițele să clipească.
- Haide să le lăsăm așa cum sunt, l-am rugat eu.

Am stat unul lângă celălalt, suficient de aproape încât să-i simt căldura, în ciuda vântului care bătea neîncetat. Când mă concentram, simțeam medalionul în formă de scoică lipit de piele; m-am gândit la cină, la foc, la s'mores și la telescop. Privind în sus, la zmeu, mi-am amintit cum fusesem atunci când abia ajunsese la Ocracoke și m-am minunat de noua persoană care devenisem acum.

Am simțit că Bryce s-a întors spre mine și m-am întors și eu spre el, tocmai la timp ca să-l văd făcând un pas ezitant, ca să se apropie. A întins o mână și și-a așezat-o pe șoldul meu; dintr-odată, am știut ce urma să se întâmple. Am simțit cum m-a tras ușor spre el și am văzut cum și-a înclinat capul. S-a aplecat spre mine, iar buzele lui s-au apropiat de ale mele, până când le-au atins.

A fost un sărut blând, tandru și dulce. O parte din mine își dorea să-l oprească pe Bryce. Voiam să-i amintesc că eram însărcinată, că eram doar un musafir acolo, și

încă unul care urma să plece în curând; ar fi trebuit să-i spun că pentru noi nu exista nici un viitor.

Însă n-am spus nimic. În loc de asta, simțind cum brațele lui mă cuprindeau și corpul i se lipea de al meu, am știut dintr-odată că și eu voiam același lucru. Buzele lui s-au deschis ușor, iar atunci când limbile noastre s-au atins, m-am simțit pierdută într-un univers în care faptul că eram cu el devenise singurul lucru care mai avea importanță. În acel univers, singura mea dorință era să-l țin în brațe și să-l sărut pe Bryce.

N-a fost primul meu sărut, nici măcar primul meu sărut franțuzesc, dar a fost primul care mi s-a părut perfect în toate privințele. Atunci când, în cele din urmă, ne-am desprins unul de celălalt, l-am auzit pe Bryce oftând.

– Nu știi de când îmi doresc să fac asta, a șoptit el. Te iubesc, Maggie.

În loc să-i răspund, m-am sprijinit din nou de el, lăsându-l să mă țină în brațe și simțind cum buricele degetelor lui îmi urmăreau, tandru, șira spinării. Mi-am imaginat că inimile ne băteau la unison, chiar dacă respirația lui părea mai calmă decât a mea. Corpul îmi tremura, deși, de fapt, niciodată nu mă simțisem mai destinsă sau mai întregă.

– O, Bryce, am murmurat eu, iar cuvintele mi-au venit firesc pe buze: Și eu te iubesc.

SĂRBĂTORILE ȘI AJUNUL CRĂCIUNULUI

Manhattan

Decembrie 2019

În strălucirea blândă a luminilor din brad, amintirea sărutului pulsa, vie, în mintea lui Maggie.

Gâtul îi era uscat, iar ea se întrebă de câtă vreme vorbea. Ca de obicei, Mark rămăsese tăcut cât timp Maggie rememorase evenimentele din acea perioadă a vieții ei. Era aplecat înainte, cu brațele așezate pe coapse și cu palmele împreunate.

– Uau, zise el în cele din urmă. A fost sărutul perfect?

– Da, fu ea de acord. Știu cum sună. Dar... așa a fost. Până în ziua de azi, a rămas sărutul cu care le-am comparat pe toate celelalte.

El zâmbi.

– Mă bucur că ai avut ocazia să trăiești un asemenea moment, dar trebuie să recunosc că mă face să mă simt ușor intimidat.

– De ce?

– Pentru că atunci când Abigail va auzi povestea asta, s-ar putea întreba dacă nu cumva ratează ceva și s-ar putea duce în căutarea propriului ei sărut perfect.

Maggie râse și încercă să-și aducă aminte cât timp trecuse de când stătuse împreună cu un prieten și discutase, doar, pur și simplu. Fără cenzură și fără grijă, în ce împrejurare simțise oare că putea fi ea însăși? Cu prea mult timp în urmă...

– Sunt sigură că Abigail se topește atunci când o săruți, îl tachină ea.

Mark se înroși până la rădăcina firului de păr. Apoi, dintr-odată serios, spuse:

– Ai vorbit serios atunci când i-ai spus că-l iubeai.

– Nu cred că am încetat vreodată să-l iubesc.

– Și?

– Și va trebui să asculți și restul poveștii. Acum nu mai am energie să continui.

– Mi se pare cinstit. Poate aștepta. Dar sper că n-o să mă faci să aștept prea mult.

Ea se uită lung la brad, contemplându-i forma și panglicile sclipitoare, aranjate meșteșugit.

– E greu de crezut că asta o să fie ultimul meu Crăciun, medită ea cu voce tare. Îți mulțumesc că m-ai ajutat să-l fac să fie deosebit.

– Nu trebuie să-mi mulțumești. Sunt onorat că ai ales să petreci o parte din el împreună cu mine.

– Știi ce n-am făcut niciodată? Chiar dacă am locuit la New York în toți acești ani?

– N-ai văzut Spărgătorul de nuci?

Ea clătină din cap.

– Nu m-am dat cu patinele la Centrul Rockefeller, la umbra copacului gigantic. De fapt, din primii ani ai șederii mele aici, n-am mai văzut copacul decât la televizor.

– Atunci ar trebui să mergem! Galeria e închisă mâine, așa că, de ce nu?

– Nu știu să mă dau pe gheață, răspunse ea cu o expresie nostalgică zugrăvită pe față. „Și, chiar dacă aș ști, nu sunt sigură că aș avea energie s-o fac.“

– Știu eu, zise el. Am jucat hochei, ți-aduci aminte? Te pot ajuta.

Ea îl privi, nesigură.

– N-ai nimic mai bun de făcut în ziua ta liberă? N-ar trebui să simți că ai responsabilitatea de a-i face șefei tale toanele cele mai trăsnite.

– Crede-mă, sună mult mai distractiv decât ceea ce fac eu de obicei duminicile.

– Și ce anume faci?

– Spăl rufe. Fac cumpărături. Un pic de jocuri video. Ce zici, mergem?

– Voi avea nevoie să dorm până târziu. Nu voi fi pregătită decât după prânz.

– Ce-ar fi să ne vedem la galerie pe la ora două? Putem lua împreună un Uber spre centru.

În pofida reținerii pe care o avea, ea fu de acord.

– Bine.

– Și după aceea, în funcție de cum te simți, poate că-mi spui ce s-a întâmplat mai apoi cu tine și Bryce.

– Poate, răspunse ea. Să vedem cum mă simt.

Întoarsă la apartament, Maggie se simți învăluită de o oboseală profundă, care o trăgea în jos precum un curent subteran. Își dezbracă haina și se întinse în pat, vrând să-și odihnească un pic ochii înainte de a se schimba în pijamale. Se trezi a doua zi la amiază, încă îmbrăcată în hainele pe care le purtase cu o seară în urmă.

Era duminică, 22 decembrie, cu trei zile înainte de Crăciun.

Chiar dacă avea încredere în Mark, Maggie era stresată la gândul că ar fi putut să cadă pe gheață.

Deși dormise adânc peste noapte și se îndoia că se întorsese pe cealaltă parte, măcar, se simțea mai slăbită decât de obicei. Durerea revenise și ea, bolborosind sub punctul de fierbere și alungându-i chiar și vreun gând legat de mâncare.

Mama ei o sunase mai devreme, îi lăsase un mesaj scurt, ca să vadă ce făcea, și-și exprimase – ca de obicei – speranța că Maggie era bine, însă chiar și din mesaj se simțea cât de îngrijorată era.

Cu mult timp în urmă, Maggie ajunsese la concluzia că îngrijorarea era felul în care mama ei îi arăta că o iubea.

Lucrul ăsta era, în același timp, obositor. În fond, îngrijorarea își avea rădăcinile în dezaprobare, de parcă viața lui Maggie ar fi putut fi mai acătării dacă ar fi ascultat de la bun început de mama ei.

În timp, acel mod de a privi lucrurile devenise, invariabil, punctul de plecare în relația mamei cu fiica ei.

Deși ar fi preferat să aștepte până de Crăciun, Maggie știa că era nevoită să sune înapoi. Dacă n-o făcea, probabil că urma să primească un mesaj și mai frenetic. Rămase așezată pe marginea patului și, după ce aruncă o privire la ceas, realizează că exista o șansă ca părinții ei să fie la biserică, ceea ce ar fi fost ideal. Ar fi putut lăsa un mesaj, să spună că avea în față o zi plină și să evite orice posibilitate de stres inutil. Însă n-avu noroc. Mama ei răspunse după al doilea sunet de apel.

Vorbiră vreme de douăzeci de minute. Maggie întrebă de tatăl ei, de Morgan și de cele două nepoate, iar mama ei o informă, ascultătoare. O întrebă pe Maggie cum se simțea, iar aceasta răspunse că făcea cât se putea de bine, având în vedere circumstanțele. Din fericire, întrebările se opriră în acel punct. Maggie răsuflă ușurată, știind că putea ascunde adevărul până după sărbători. Spre sfârșitul conversației, la telefon veni tatăl lui Maggie, care vorbi în obișnuitul lui stil laconic.

Cei doi schimbă impresii despre vremea din Seattle și despre cea din New York, el își puse fiica la curent cu sezonul pe care îl avea echipa Seahawks – era mare iubitor de fotbal – și mai spuse că achiziționase un binoclu cu ocazia Crăciunului. Când Maggie întrebă de ce, tatăl o anunță că mama ei intrase într-un club de

observare a păsărilor. Maggie se întrebă cât timp avea să dureze interesul acesteia față de clubul cu pricina, ajungând la concluzia că lucrurile aveau să se întâmple la fel ca și cu celelalte cluburi în care mama ei se înscriesese de-a lungul timpului. La început, era plină de entuziasm, iar Maggie auzea comentarii exaltate despre cât de fascinanți erau membrii clubului; după câteva luni, mama ei observa că la club erau câțiva oameni cu care nu se înțelegea, iar mai târziu o anunța pe Maggie că trebuise să renunțe, fiindcă oamenii de acolo erau pur și simplu îngrozitori. În lumea mamei ei, întotdeauna era de vină altcineva.

Tatăl ei nu mai avu nimic de adăugat. După ce închise telefonul, Maggie își dori să fi avut o altfel de relație cu părinții, mai ales cu mama ei. O relație în care să fi fost mai multe râsete decât suspine. Majoritatea prietenilor ei aveau relații bune cu mamele lor. Până și Trinity se înțelegea bine cu a lui, iar el era un tip temperamental, chiar și în comparație cu alți artiști. De ce trebuia să-i fie atât de greu lui Maggie?

Pentru că, recunosc Maggie în gând, mama ei făcea ca lucrurile să fie dificile și se comportase astfel dintotdeauna. Pentru ea, Maggie era mai mult o umbră decât o persoană adevărată, cineva ale cărui speranțe și visuri i se păreau cu totul de neînțeles. Chiar dacă ar fi avut amândouă aceeași opinie în legătură cu un anumit subiect, mamei ei nu i-ar fi tihnit așa ceva. În loc de asta, ar fi găsit repede un subiect asemănător, asupra căruia ele două să nu fie de acord, iar apoi și-ar fi folosit îngrijorarea și dezamăgirea pe post de arme de bază.

Maggie știa că maică-sa nu se putea abține; probabil că fusese la fel chiar și în copilărie. Într-un fel, dacă se gândea mai bine, un astfel de comportament era copilăresc.

„Fă ce zic eu, sau altfel...”

Mama ei își sublima astfel de toane copilărești în niște modalități de control mai insidioase.

Pentru Maggie, anii de după întoarcerea ei de la Ocracoke, până să se mute la New York, fuseseră deosebit de dificili. Maică-sa decretase că o carieră ca fotograf n-ar fi fost doar absurdă, ci și riscantă. Maggie ar fi trebuit să calce pe urmele lui Morgan și să-și facă studiile la Gonzaga, iar apoi să întâlnească bărbatul potrivit și să se așeze la casa ei. După ce, în cele din urmă, plecase de acasă, lui Maggie îi fusese groază până și să vorbească la telefon cu mama ei.

Partea tristă consta în faptul că maică-sa nu era deloc o persoană rea. Nici măcar nu era neapărat o mamă rea. Privind înapoi, Maggie trebuia să recunoască cinstit că mama ei luase decizia corectă atunci când o trimisese la Ocracoke. De asemenea, nu fusese singurul părinte căruia îi păsa de note, sau care se îngrijora că fiică-sa se întâlnea cu tipi care nu erau pentru ea, sau care credea că măritişul și copiii aveau o importanță mai mare decât o carieră. Desigur, unele dintre celelalte idei pe care ea le avea o influențaseră pe Maggie. La fel ca părinții ei, și Maggie bea rar alcool, evita consumul de droguri, își plătea facturile, aprecia onestitatea și respecta legea.

Totuși, încetase să meargă la biserică; asta se întâmplase pe când avea douăzeci de ani și trecuse printr-o criză de credință. Mai bine zis, o criză pe toate planurile, care dusese la mutarea spontană la New York și la o serie de relații extrem de nereușite – asta, dacă puteau fi numite relații.

Cât despre tatăl ei...

Maggie se întreba dacă reușise să-l cunoască vreodată cu adevărat. Dacă ar fi fost presată să-l caracterizeze, ar fi zis despre el că era produsul unei epoci diferite, una în care bărbații se duceau la muncă, își susțineau financiar familiile și mergeau la biserică, înțelegând că văicăreala nu ajută la nimic. Însă de când se pensionase, felul lui de a fi, tăcut prin excelență, evoluase în altceva: o reticență aproape totală față de exprimarea prin cuvinte. Își petrecea ore întregi în garaj, de unul singur, chiar și atunci când Maggie îi vizita, iar dacă se aflau la masă, era mulțumit să-și lase soția să vorbească în locul lui.

Acum, când convorbirea telefonică dintre ea și părinți se încheiase – cel puțin până la Crăciun –, Maggie realizează cât de mult o îngrozea următoarea conversație. Fără îndoială că urma ca mama ei să-i ceară să se întoarcă la Seattle, folosind ca mijloc de convingere întregul ei arsenal de arme bazate pe sentimentul de vinovăție al fiică-sii – totul, ca să obțină deznodământul pe care și-l dorea. N-avea să fie deloc plăcut.

Maggie alungă acel gând și încercă să se concentreze asupra prezentului. Observă că durerea se înrăutățise și se întrebă dacă n-ar fi trebuit să-i trimită lui Mark un mesaj în care să-i spună că renunța la întâlnire. Se îndreptă spre baie, cu o strâmbătură de durere pe față; luă flaconul cu pastile, amintindu-și că doctorița Brodigan îi spusese că puteau crea dependență dacă nu erau folosite în mod adecvat. Ce chestie idioată! În momentul acela, ce mai conta pentru Maggie dacă devenea dependentă? Și cât de multe trebuia să iei ca dozarea să fie inadecvată? Pe

dinăuntru, corpul ei se simțea ca o pernă de înfipt ace. Dacă își atingea doar dosul palmei, gestul îi declanșa mici fulgere de lumină albă în colțurile ochilor.

Înghiți două pastile, se gândi puțin și o luă și pe a treia, ca să fie sigură. Se hotărî să aștepte și să vadă cum se simțea după o jumătate de oră, înainte de a lua o decizie finală în legătură cu ziua aceea, iar apoi se duse să se așeze pe canapea până când își făceau efectul pastilele. Chiar dacă se întrebese, ca de obicei, dacă pastilele aveau să schimbe ceva, durerea începu să scadă ca prin inune. Când, în cele din urmă, sosi timpul să plece, simțea că plutea pe un val de reconfortare fizică și de optimism. Dacă era nevoie, putea să se limiteze la a-l privi pe Mark cum patina, și poate că nu i-ar fi stricat deloc să ia o gură de aer proaspăt, nu?

Luă un taxi până la galerie și îl găsi pe Mark stând afară, la intrare. Ținea în mână un pahar de suc – fără îndoială, smoothie-ul ei favorit. El o zări, îi zâmbi larg și-i făcu semn cu mâna. În ciuda stării în care se afla, Maggie fu sigură că, venind la întâlnire, luase hotărârea corectă.

– Crezi că o să putem patina? întrebă ea după ce ajunseră la Centrul Rockefeller și văzu mulțimea care împânzise patinoarul. Nici măcar nu m-am gândit că am putea avea nevoie de rezervare.

– Am sunat azi-dimineață, o asigură Mark. Totul e aranjat.

Mark îi găsi un loc în care să stea jos, după care se așeză la coadă. Maggie sorbi din smoothie, gândindu-se că cea de-a treia pastilă își făcuse efectul. Se simțea un pic ciudat, însă mai puțin exuberantă decât înainte; în orice caz, durerea se diminuase până la un nivel aproape tolerabil. Mai mult decât atât, simțea că-i era cald pentru prima oară după foarte multă vreme. Chiar dacă își putea vedea respirația sub formă de vâlătuci de abur, nu tremura, iar degetele n-o mai dureau.

Reuși să-și bea sucul cu ușurință, ceea ce era foarte bine. Știa că avea nevoie de fiecare calorie pe care o putea înghiți. Nu-i așa că era ironic? După o viață întregă în care fusese atentă la ce mânca și gemuse, nemulțumită, de fiecare dată când cântarul arăta câte o jumătate de kilogram în plus, acum, când avea nevoie de calorii, ele erau imposibil de ingerat. În ultima vreme îi fusese teamă să se urce pe cântar, fiindcă îi era groază să vadă cât de mult pierduse în greutate. Pe sub haine, se transforma într-un schelet ambulat.

Însă destul cu chestiile tragice! Vrăjită de masa de corpuri aflate în mișcare pe gheață, de-abia auzi telefonul. Întinzând mâna, îl scoase din buzunar și văzu că

Mark îi trimisese un mesaj, în care îi spunea că venea ca s-o ducă pe ring și s-o ajute să-și pună patinele.

În trecut, oferta lui de o ajuta ar fi făcut-o să se simtă umilită. Însă adevărul era că nu știa dacă ar fi putut să-și pună patinele fără ajutorul lui. Mark veni la ea, îi oferi brațul și porniră amândoi, încetișor, către treptele care duceau spre vestiare, unde își încălțară patinele.

Chiar dacă Mark o susținea, Maggie se simți de parcă vântul ar fi putut s-o răstoarne.

– Vrei să te țin în continuare? întrebă Mark. Sau crezi că te-ai obișnuit deja?

– Nici să nu te gândești să-mi dai drumul, îi răspunse ea printre dinții încleștați.

Efectul adrenalinei, amplificat de frică, avu darul de a-i limpezi mintea. Hotărî, în sinea ei, că patinajul era mult mai bun în teorie decât în practică. Să încerci să stai drept pe două lame subțiri, deasupra unui strat alunecos de gheață, nu era cea mai strălucită idee. De fapt, existau argumente solide care să arate că așa ceva era de-a dreptul stupid.

Și cu toate astea...

Mark o ajută să se simtă cât se putea de liberă și de protejată. Patina în fața ei, cu spatele, ținându-și brațele, ferm, pe șoldurile ei. Erau aproape de marginea patinoarului și se mișcau încet.

Înspre centru, aproape toată lumea, de la doamne în vârstă la copii foarte mici, gonia pe lângă ei veselă și lipsită de griji. Însă, cu ajutorul lui Mark, cel puțin aluneca și ea. La fel ca Maggie, acolo mai erau vreo câțiva inși care, în mod clar, nu mai puseseră niciodată patinele în picioare și care se țineau de margine de fiecare dată când își târșâiau tălpile înainte; din când în când, picioarele le țâșneau în direcții imprevizibile.

Maggie observă, chiar în fața lor, pe cineva care păți exact asta.

– Nu vreau să cad!

– N-o să cazi, o asigură Mark, cu privirea ațintită la patinele ei. Ești în siguranță.

– Nu vezi pe unde mergi, protestă ea.

– Îmi folosesc vederea periferică, îi explică el. Spune-mi, doar, dacă cineva cade în fața noastră.

– Cât timp avem?

– Treizeci de minute, răspunse el.

– Nu cred că sunt în stare să rezist atât de mult.

– Ne putem opri când vrei tu.

– Am uitat să-ți dau cardul meu. Ai plătit din banii tăi?

– E tratația mea. Acum nu mai vorbi și încearcă să te bucuri.

– Să știi că poți cădea în orice moment nu e o plăcere.

– N-o să cazi, repetă el. Ești în siguranță.

– A fost foarte frumos! exclamă Maggie.

Erau în vestiar, iar Mark o ajuta să-și dea jos patinele. Chiar dacă nu-l rugase, o ajută să-și pună înapoi pantofii. Făcuseră în total patru ture de patinoar, care le luaseră treisprezece minute.

– Mă bucur că te-ai simțit bine.

– Acum pot zice că am văzut marea atracție turistică a New Yorkului.

– Da, poți.

– Ai reușit să vezi copacul? Sau ai fost prea ocupat să mă ții ca să nu-mi rup gâtul?

– L-am văzut, răspunse el. Dar doar un pic.

– Ar trebui să te duci să patinezi. Mai ai încă vreo câteva minute.

Spre surprinderea ei, văzu că Mark păru să ia în considerare îndemnul ei.

– Te-ar deranja?

– Deloc.

După ce o ajută să se ridice și-i oferi brațul, o duse până la marginea patinoarului și, înainte de a-i da drumul, se asigură că se putea ține singură pe picioare.

– Te descurci?

– Da, da. Să vedem ce poți face fără o femeie bolnavă și bătrână, care să te țină în loc.

– Nu ești bătrână.

După ce îi făcu, ștregărește, cu ochiul, Mark porni înspre patinoar cu pași de rață, după care făcu trei sau patru pași rapizi pe gheață, accelerând înainte de a se învârti. Sări, rotindu-se în aer, și începu să patineze cu spatele, în timp ce accelera și mai tare, zburând pe sub copacii aflați pe partea opusă a patinoarului. Se roti din nou, năpustindu-se înainte, în următoarea curbă, cu una dintre mâini aproape la nivelul gheții, apoi zbură pe lângă Maggie. Aproape automat, ea își scoase iPhone-ul din buzunar și așteptă până când el ajunsese sub copac, după care făcu vreo câteva fotografii; la următoarea tură, îl filmă.

Câteva minute mai târziu, după ce sesiunea se încheie, iar Mark se duse la vestiar, Maggie se uită la fotografia și se trezi gândindu-se la cea pe care o făcuse cu Bryce cățarat pe scară. Așa cum se întâmplase și atunci, părea să fi prins esența acelui bărbat tânăr pe care ajunsese să-l cunoască.

La fel ca Bryce, Mark devenise, în mod ciudat, important pentru ea, într-o perioadă de timp relativ scurtă. Cu toate astea, așa cum fusese nevoită să procedeze și cu Bryce, știa că în cele din urmă trebuia să-și ia rămas-bun de la Mark, lucru care o duru dintr-odată într-un fel ce eclipsă durerea fizică pe care o simțea pândindu-i în oase.

De îndată ce ajunseră din nou pe teren solid, Maggie îi trimise lui Mark un mesaj cu fotografiile și cu filmarea, după care îl rugară pe un necunoscut să le facă o fotografie împreună, având în fundal copacul.

Apoi Mark începu să-și facă imediat de lucru cu telefonul, trimitând, fără îndoială, imaginile mai departe.

– Lui Abigail? întrebă Maggie.

– Și părinților mei.

– Sunt convinsă că le e dor de tine Crăciunul ăsta.

– Iar eu cred că se simt foarte bine.

Ea arată către restaurantul aflat lângă patinoar.

– Ești de acord să trecem pe la Sea Grill? Cred că aş vrea să-mi iau un ceai fierbinte de la bar.

– Cum dorești.

Își petrecu mâna pe sub brațul lui Mark și porniră, încet, către restaurantul cu pereți de sticlă.

Odată ajunși, ea îi spuse barmanului ce dorea, iar Mark comandă același lucru. După ce ceainicul fu așezat înaintea ei, Maggie își turnă o cană de ceai.

– Ești un patinator excelent.

– Mulțumesc. Eu și Abigail mergem la patinoar din când în când.

– I-au plăcut fotografiile pe care i le-ai trimis?

– Mi-a răspuns cu trei inimioare, ceea ce zic eu că înseamnă „da“. Însă mă întrebam...

El lăsă propoziția în suspensie, iar Maggie o termină în locul lui:

– În legătură cu povestea mea?

– Mai ai încă acel lăntișor cu pandantiv pe care ți l-a dat Bryce?

În loc să răspundă, Maggie își duse mâna la gât și-și scoase lăntișorul. I-l întinse lui Mark, privindu- cum îl lua, grijuliu, în mână. El studie pandantivul, după care îl întoarse pe partea cealaltă și examinează cuvintele gravate acolo.

– E atât de delicat!

– Nu mă pot gândi la o singură zi în care să nu-l fi purtat.

– Și lăntișorul nu s-a rupt niciodată?

– Am mare grijă de lăntișor. Nu dorm și nici nu fac duș cu el la gât. În afară de aceste două excepții, face parte din ținuta mea zilnică.

– Și îți reamintești de seara aceea de fiecare dată când îl pui la gât?

– Îmi amintesc de seara aceea tot timpul. Bryce n-a fost doar prima mea dragoste. El e singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată.

– Zmeul a fost o găselniță interesantă, fu de acord Mark. Am pus și eu la cale un foc de tabără și sendvișuri s'mores pentru Abigail – lângă un lac, nu la ocean –, dar

n-am auzit niciodată de un zmeu iluminat cu becuri de Crăciun. Mă întreb dacă aş putea să construiesc unul.

– În vremurile astea, poţi să afli pe Google cum să-l faci, sau poate chiar să comanzi unul, direct.

În timp ce se uita în cana cu ceai, Mark păru să se lase în voia gândurilor.

– Mă bucur că ai avut o seară ca aceea cu Bryce, spuse el. Cred că fiecare dintre noi merită să aibă parte de cel puţin o seară perfectă.

– Şi eu cred la fel.

– Însă îţi dai seama că ai început să te îndrăgosteşti de el încă de când l-ai cunoscut, nu? Lucrurile nu s-au petrecut doar atunci când a venit furtuna. Au început pe feribot, când l-ai văzut prima dată, îmbrăcat în jacheta lui de culoare verde-oliv.

– De ce crezi asta?

– Pentru că n-ai plecat de pe punte, deşi puteai s-o faci. Şi ai fost de acord destul de repede atunci când mătuşa ta te-a întrebat dacă voiai ca Bryce să-ţi dea meditaţii.

– Aveam nevoie de ajutor la şcoală!

– Dacă zici tu, spuse el cu un zâmbet larg.

– Acum e rândul tău, zise ea, schimbând vorba. M-ai adus la patinoar, însă ce-ai vrea să facem acum, că tot suntem în centru?

El clătină ceaşca de ceai, iar lichidul se roti înăuntru.

– Probabil că vei crede că e copilăresc. Având în vedere că eşti aici de atâta vreme, vreau să spun.

– Ce anume?

– Aş vrea să văd câteva dintre vitrinele magazinelor de pe Fifth Avenue, decorate pentru Crăciun. Abigail mi-a zis că e ceva ce trebuie văzut neapărat. Şi într-o oră şi jumătate va cânta un cor în faţa catedralei St. Patrick.

Maggie putea înţelege partea cu corul, dar vitrinele magazinelor? Oare de ce nu i se părea ciudat totuşi că Mark voia să vadă aşa ceva?

– Bine, haide să mergem, fu ea de acord, făcând eforturi să nu-și dea ochii peste cap. Cu toate astea, nu știu cât de mult voi putea să merg. Mă simt un pic cam amețită.

– Grozav, zise el, plin de veselie. Și o să mergem cu taxiul sau luăm un Uber atunci când e nevoie, bine?

– Am o întrebare, zise ea. De unde știi că va cânta un cor în seara asta?

– M-am documentat un pic azi-dimineață.

– De ce am sentimentul că încerci să faci ca acest Crăciun să fie deosebit pentru mine?

În ochii lui pâlpâi tristețea, iar ea știu că Mark n-avea nevoie să se explice.

După ce își băură ceaiul, ieșiră în aerul rece, iar Maggie simți în piept o durere ascuțită, care pulsa în ritmul inimii. Era cumplit de tăioasă – de parcă cineva îi înfîgea în carne cuțite, nu ace – și mai atroce ca niciodată. Încremeni pe loc, cu ochii închiși, și-și apăsă sub sân pumnul încleștat.

Cu cealaltă mână îl strânse pe Mark de braț, iar el făcu ochii mari.

– Te simți bine?

Ea încercă să respire egal, în timp ce durerea continua să pulseze și s-o ardă. Simți cum Mark o cuprindea cu brațul.

– Doare, scrâșni ea.

– Vrei să mergem înăuntru, ca să stai jos? Sau vrei să te duc acasă?

Maggie clătină din cap, cu dinții încleștați. I se părea absolut imposibil să se miște din loc și se concentră asupra respirației. Nu știa dacă asta avea s-o ajute cu ceva, însă Gwen o învățase tehnica aceea atunci când trecuse prin chinurile facerii. După ce Maggie se confruntă cu cel mai lung minut din viața ei, în cele din urmă durerea începu să scadă, iar pulsația ei dispăru treptat.

– Mă simt bine, rosti ea cu glas răgușit, deși vederea ajunsese să-i fie încetoșată.

– Nu mi se pare că te simți prea bine, o contrazise Mark. Tremuri toată.

– Pac-Man, bolborosi ea.

Mai luă câteva guri de aer înainte să-și coboare mâna de la piept. Își deschise geanta cu mișcări lente și scoase de acolo flaconul cu medicamente. Scutură tubul și eliberă o nouă pastilă, după care o înghiți fără apă. Strânse din ochi până când fu în stare să respire din nou normal, iar durerea coborî, în cele din urmă, la un prag suportabil.

– Ți se întâmplă des?

– Mai des decât înainte. Durerea a început să devină mai frecventă.

– Am crezut că o să leșini.

– Imposibil, răspunse ea. Ar fi fost mult prea ușor să se întâmple așa, având în vedere că atunci n-aș mai fi simțit nici o durere.

– N-ar trebui să glumești despre asta, o certă el. Era gata să chem salvarea.

Auzindu-i tonul, Maggie se forță să zâmbească.

– Pe cuvânt că acum mă simt bine.

„O minciună!“ se gândi ea. „Dar cine le numără?“

– Poate că ar trebui să te duc acasă.

– Vreau să văd vitrinele și să ascult colindele.

Lucru care, în mod straniu, era adevărat, chiar dacă ușor absurd. De nu mergea acum, știa că n-avea să mai meargă niciodată. Mark păru să încerce să-i deslușească gândurile.

– Bine, zise el în cele din urmă. Dar dacă se întâmplă din nou, te duc acasă.

Ea dădu din cap în semn că era de acord, știind că s-ar fi putut ca el să trebuiască s-o facă.

Merseră până la Bloomingdale's, apoi la Barneys, după care pe Fifth Avenue, unde fiecare magazin părea că voia să concureze cu vitrinele împodobite ale magazinelor din apropiere. Maggie îi văzu pe Moș Crăciun și pe spiridușii lui, văzu urși polari și pinguini care purtau gulere cu tematică de sărbători. Mai văzu și zăpadă artificială în culorile curcubeului, instalații elaborate ce iluminau anumite articole de îmbrăcăminte și alte obiecte care probabil că aveau, cu toatele, prețuri exorbitante.

Ajunseră pe Fifth Avenue, iar Maggie începu să se simtă mai bine, ba chiar parcă simțea că plutea. Nu era de mirare că oamenii deveneau dependenți de pastile, pentru că acestea își făceau cu adevărat treaba. Maggie se ținu strâns de brațul lui Mark, în timp ce oamenii roiau pe lângă ei în toate direcțiile, ducând plase inscripționate cu siglele tuturor mărcilor de pe planetă. În fața multora dintre magazine se întindeau cozi lungi de oameni care așteptau să intre, cumpărători de ultim moment, care sperau să facă rost cadoul perfect și care nu păreau deloc fericiți să aștepte în frig.

„Turiști“, se gândi ea, clătinând din cap.

Oamenii aceia voiau să se ducă acasă și să spună ceva de genul: „N-o să-ți vină să crezi ce aglomerat era!“ Sau: „A trebuit să aștept o oră doar ca să pot intra în magazin!“

De parcă asta ar fi fost vreo onoare sau vreun act de curaj! Fără îndoială că astfel de inși aveau să repete aceeași poveste și în următorii ani.

Totuși, în mod curios, plimbarea i se păru plăcută lui Maggie, poate din pricina senzației de plutire, dar mai ales pentru că Mark era atât de vrăjit de ceea ce vedea. Chiar dacă o ținea strâns de mână, își întindea gâtul încontinuu ca să vadă peste umerii celor aflați în față, cu ochii măriți la vederea Moșului care confecționa un ceas Piaget, sau zâmbind cu încântare atunci când văzu niște reni supradimensionați, împodobiți cu hamuri Chanel și purtând ochelari de soare Dolce & Gabbana. Maggie era obișnuită să strâmbe din nas la vederea comercializării crase care se petrecea de sărbători, însă sentimentul de uimire trăit de Mark o făcu să privească cu alți ochi creativitatea pe care o demonstau magazinele.

Ajunseră în cele din urmă la catedrala St. Patrick, în același timp cu aproape toată lumea care venise acolo pentru același motiv. Mulțimea era atât de numeroasă, încât cei doi se împotmoliră la jumătatea străzii. Chiar dacă Maggie nu-i putea vedea pe interpreți, îi auzea grație boxelor mari care fuseseră montate pe stradă. Cu toate astea, Mark era dezamăgit, iar ea realiză că trebuia să-l fi prevenit că urma ca lucrurile să se petreacă astfel. De când se mutase la New York, învățase că a merge la un eveniment în oraș și a vedea cu adevărat evenimentul erau, adesea, două lucruri diferite. În primul ei an de ședere în marele oraș, Maggie se aventurase să vadă parada de Ziua Recunoștinței, de la Macy's. Se trezise lipită de o clădire, înconjurată de sute de oameni și blocată în același loc vreme de câteva ore, nereușind să vadă nimic altceva decât cefele celor aflați în fața ei.

Fusese nevoită să-și lungească gâtul ca să zărească faimoasele baloane, iar a doua zi de dimineață se trezise cu o durere de coloană atât de puternică, încât fusese nevoită să meargă la fizioterapeut.

– O, plăcerea de a locui în metropolă, nu?

Corul, chiar dacă nu putea fi văzut, suna de-a dreptul încântător în urechile lui Maggie. Pe măsură ce continua să asculte, ea se trezi reflectând la acele ultime zile cu un soi de mirare.

Văzuse Spărgătorul de nuci, împodobise bradul, trimisese cadouri familiei ei, patinase la Centrul Rockefeller, văzuse vitrinele împodobite de pe Fifth Avenue, iar acum asculta corul. Acumulase experiențe pe care le întâlnești o dată în viață, împreună cu o persoană care începuse să-i fie dragă.

Faptul că își împărtășise povestea despre trecut avusese darul să-i ridice moralul.

Pe măsură ce sentimentul de plutire începu să se risipească, simți cum i se instala în corp oboseala și știu că era timpul să plece. Îi strânse de braț pe Mark, ca să-i arate că era gata de plecare. Ascultaseră deja patru colinde. Se întoarseră, iar el o conduse înapoi prin mulțimea care se adunase în spatele lor. Când reușiră, în sfârșit, să iasă din mulțime, Mark se opri.

– Ce-ai zice să luăm cina? întrebă el. Mi-ar plăcea să ascult restul poveștii.

– Cred că am nevoie să mă întind un pic.

El știu că nu era cazul să insiste.

– Pot veni cu tine.

– Mă descurc singură, zise ea.

– Crezi că ajungi mâine la galerie?

– Probabil că stau acasă.

– Ne vedem în Ajunul Crăciunului? Am un cadou pentru tine.

– Dar nu trebuia să-mi iei nimic.

– Sigur că trebuia. E Crăciunul.

Ea se gândi și în cele din urmă se hotărî, întrebându-se: „De ce nu?”

– Bine, zise ea.

- Vrei să ne întâlnim la galerie? Sau să luăm cina? Ce ți se pare mai ușor?
- Ce-ar fi să comandăm cina la galerie? Putem să luăm masa lângă brad.
- Poți să-mi spui atunci și restul poveștii?
- Nu sunt sigură că vrei să-l auzi. Nu e deloc o poveste de Crăciun. Se termină foarte trist.

Mark se întoarce și ridică mâna ca să cheme un taxi care se îndrepta spre ei. În timp ce mașina oprea, îi aruncă o privire din care lipsea acea milă exagerată pe care o aveau oamenii față de cei aflați în situația ei.

- Știi, răspunse el, simplu.

Pentru cea de-a doua noapte la rând, Maggie dormi în hainele pe care nu mai putuse să și le dezbrace.

Ultima oară când se uitase la ceas, era aproape șase; ora mesei pentru majoritatea americanilor și timpul în care majoritatea newyorkezilor erau încă la birou. Se trezi peste mai mult de optsprezece ore, simțindu-se slăbită și deshidratată, însă, din fericire, fără dureri.

Fiindcă nu-și dorea să riște încă o cădere, luă o singură pastilă înainte de a se împletici până la bucătărie, unde se forță să mănânce o banană și o felie de pâine prăjită, care o făcură să se simtă un pic mai bine.

După ce făcu o baie, se uită în oglindă, de-abia recunoscându-se. Brațele îi erau subțiri ca niște bețe, claviculele îi împingeau pielea de parcă ar fi fost scheletul unui cort, iar trunchiul îi era presărat cu numeroase vânătăi, unele dintre ele de culoare violet-închis. Pe fața ei suptă, ochii semănau cu ai unui extraterestru, strălucitori și uluiți.

Din ceea ce citise despre melanom – și i se părea că parcursese absolut tot ce era scris despre acel subiect –, reieșise că nu exista nici o certitudine în legătură cu ultimele luni de viață. Unii dintre bolnavi treceau prin dureri puternice și aveau nevoie de perfuzii cu morfină; pentru alții, era istovitor. Unii pacienți aveau simptome neurologice care se înrăutățeau, alții aveau mintea clară până la sfârșit. Localizarea durerii era la fel de variată ca și pacienții, ceea ce ei i se părea că avea sens. Odată ce cancerul avea metastaze, putea să se întindă oriunde în organism. Maggie spera să aibă parte de o versiune mai plăcută a morții. Putea să facă față pierderii poftei de mâncare și dormitului în exces, însă posibilitatea unor dureri

atroce o înspăimânta. De îndată ce ajungea la stadiul perfuziilor cu morfină, știa că n-avea să mai poată să se dea din nou jos din pat.

Însă n-o înspăimânta ideea de a muri. În momentul de față simțea că avea dificultăți mult prea mari pentru ca moartea să fie, pentru ea, mai mult decât un fenomen ipotetic. Cine știa, de fapt, cum era moartea? Avea oare să vadă lumina aceea strălucitoare de la capătul tunelului, avea să audă harpele cântând pe când trecea de porțile raiului, sau avea să se dezintegreze, pur și simplu?

În rarele ocazii în care se gândea la moarte, Maggie își imagina că era asemănătoare cu somnul fără vise, doar că din somnul acela ea n-avea să se mai trezească niciodată. Și era clar că nu urma să-i mai pese că nu se trezea, fiindcă... ei bine, pentru că moartea făcea ca asta să fie imposibil.

Însă cu o zi în urmă, ultima ei încercare de a petrece sărbătorile o făcuse să devină conștientă de faptul că era o femeie extrem de bolnavă. Nu mai voia să simtă durere și nici nu mai voia să doarmă optsprezece ore pe zi. Nu mai avea timp pentru așa ceva. Mai mult decât orice, voia să trăiască normal până la sfârșit, însă bănuia că asta nu mai era cu putință.

Își puse din nou la gât lăntișorul cu pandantiv. Trase un pulover peste un compleu de lenjerie groasă și apoi se gândi să se îmbrace cu blugii, dar ce rost mai avea? Pantalonii de pijama erau mult mai confortabili, așa că rămase îmbrăcată cu ei. În cele din urmă, își trase în picioare niște papuci de casă călduroși și pufoși, iar pe cap își puse o căciulă lucrată de mână. Termostatul era setat la douăzeci și trei de grade, dar pentru că-i era încă frig, puse în priză un încălzitor electric.

N-avea nici un motiv să-i pese de factura de electricitate; n-avea nevoie să pună deoparte bani pentru bătrânețe.

Își încălzi o cană de apă în cuptorul cu microunde, după care se mișcă încet spre camera de zi. Sorbi din cană, gândindu-se la locul în care lăsase povestea pe care i-o spusese lui Mark. Întinse mâna după telefon și-i trimise un mesaj, știind că el era deja la serviciu.

Haide să ne întâlnim la galerie mâine la ora șase, bine? O să-ți spun și restul poveștii și putem lua cina împreună.

Văzu punctele care arătau că Mark răspundea la mesaj aproape imediat, după care textul scris de el apăru sub forma unei bule.

De-abia aștept! Ai grijă de tine. Totul e bine la galerie. Azi e plin de lume.

Așteptă să vadă dacă el mai adăuga ceva, însă nu se întâmplă nimic. Își termină de băut apa fierbinte și se gândi la felul în care corpul ei alegea s-o sfideze. Câteodată îi era ușor să-și imagineze cum cancerul îi vorbea cu o voce de fantomă, care îi dădea fiori: „Te iau cu mine în cele din urmă, dar ce crezi că se va întâmpla mai întâi? Te fac să arzi pe dinăuntru și să te topești pe picioare. Îți iau frumusețea și îți fur părul, te lipsesc de orele în care ești trează, până când nu mai rămâne din tine decât o carcasă, un schelet...”

Maggie chicoti morbid la gândul vocii pe care și-o imaginase. Ei bine, vocea aceea avea să fie înăbușită cât de curând. Ceea ce o făcu să-și pună o întrebare... ce avea să facă în privința înmormântării?

De la ultima întâlnire cu doctorița Brodigan, se gândise la asta cu intermitențe. Nu foarte des, ci doar din când în când, atunci când gândul acela ieșea dintr-odată la suprafață, adesea în cele mai neașteptate momente. Ca, spre exemplu, chiar atunci. Se străduise să-l ignore – considerând moartea ca fiind doar ipotetică și așa mai departe –, însă durerea din ziua trecută făcuse ca asta să fie imposibil.

Ce ar fi trebuit să facă? Își închipuise că nu trebuia să facă nimic. Că părinții ei sau Morgan erau cei care să se îngrijească de toate, însă, de fapt, nu dorea ca ei să-și asume acea povară. Și având în vedere că era înmormântarea ei, merita în mod sigur să aibă un cuvânt de spus. Însă ce anume își dorea?

Știa că nu voia o înmormântare tipică. N-avea nici o dorință ca sicriul să rămână descoperit sau să fie difuzate cântece stupide, de genul „Wind Beneath My Wings”⁴³; în mod sigur, nu era nevoie de vreo predică lungă, rostită de un preot care nici măcar n-o cunoștea. Nu era stilul ei. Și chiar dacă ar fi fost, unde să fi avut loc înmormântarea? Părinții ei ar fi vrut să fie înhumată la Seattle, nu la New York, dar New Yorkul era acum căminul ei. Nu putea să-i oblige pe mama și pe tatăl ei să găsească o firmă de servicii funerare și un cimitir în zonă, sau să aranjeze o înmormântare catolică într-un oraș străin. Nu era nici măcar sigură că părinții ei s-ar fi putut descurca cu o asemenea sarcină. Și chiar dacă Morgan era mai potrivită să-i facă față, era deja copleșită de creșterea copiilor. Toate astea îi lăsau lui Maggie o singură opțiune: trebuia ca ea, personal, să aranjeze totul, în avans.

Se ridică de pe canapea și găsi un teanc de foi într-un sertar de la bucătărie. Scrise câteva idei despre genul de slujbă pe care și-o dorea. Procesul fu mai puțin apăsător decât își imaginase, poate pentru că refuzase deschis orice chestie sumbră. Reciti ceea ce scrisese și, chiar dacă lucrurile nu urmau să aibă sens pentru părinții ei, fu bucuroasă că își exprimase ultimele dorințe. Își puse în minte să-și contacteze notarul după Anul Nou, ca să finalizeze documentul.

Nu mai avea decât un singur lucru de făcut. Trebuia să-i cumpere lui Mark un cadou de Crăciun.

Chiar dacă îi dăduse un bonus la începutul lui decembrie, la fel cum procedase și cu Luanne, simțea că era nevoie de ceva mai mult, mai ales după acele ultime zile. Dar ce să-i cumpere? La fel ca majoritatea tinerilor, în special a acelor care intenționau să-și continue studiile, probabil că, mai mult decât orice, el ar fi apreciat niște bani în plus. Dumnezeu știa că ea, pe vremea când avea douăzeci de ani, asta și-ar fi dorit. Ar fi fost și ușor de rezolvat – nu trebuia decât să scrie un cec –, însă nu i se păru lucrul potrivit. Simțea că darul lui pentru ea urma să aibă o notă personală, pe care spera să i-o întoarcă în egală măsură.

Se gândi la ce-i făcea plăcere lui Mark, însă nici asta nu-i oferi prea multe răspunsuri. O iubea pe Abigail, își iubea părinții și intenționa să ducă o viață dedicată religiei; era interesat de arta contemporană, crescuse în Indiana și juca hochei. Ce altceva mai știa despre el?

Își reaminti dintr-odată de primul lor interviu și de cât de bine fusese pregătit. În cele din urmă, răspunsul se ivi de la sine. Mark admirase fotografiile făcute de ea; mai mult decât atât, se gândea la ele ca la moștenirea artistică pe care Maggie o lăsa în urmă. Și atunci de ce să nu-i dăruiască lui Mark ceva care să reflecte pasiunea ei?

Găsi în sertarele biroului câteva chei USB; avusese întotdeauna suficiente la îndemână. În următoarele ore transferă pe ele o parte dintre fotografiile pe care le avea, alegându-le pe cele pe care le îndrăgea cel mai mult. Unele dintre ele deja se aflau expuse în galerie; chiar dacă acele fotografii nu făceau parte dintre cele scoase în ediție limitată – și nu aveau, astfel, valoare financiară –, știa că lui Mark nu-i păsa de asta. El nu și-ar fi dorit fotografiile din motive financiare; le-ar fi dorit pentru că le făcuse ea și pentru că însemnau ceva pentru ea.

După ce termină, mănă un pic, plină de conștiințiozitate. Mâncarea avea gust de carton sărat și era la fel de dezgustătoare ca de obicei. Maggie renunță la toate precauțiile și-și turnă un pahar de vin. Găsi un post de radio care difuza muzică de

Crăciun și sorbi din vin până când se simți amețită. Își schimbă puloverul cu o bluză de trening, își puse niște șosete în locul papucilor de casă și se târî în pat.

Se trezi la amiază, în Ajunul Crăciunului, simțindu-se odihnită și, minune a minunilor, eliberată de orice durere. Dar, ca să fie sigură, își luă pastilele, dându-le pe gât cu o jumătate de cană cu ceai.

Știind că se culca târziu în seara aceea, se odihni aproape toată ziua. Sună la restaurantul ei italianesc preferat, aflat în vecinătate, și află că o livrare pentru două persoane nu era o problemă, în ciuda numărului mare de clienți care erau așteptați într-o astfel de seară. Managerul, pe care Maggie îl cunoștea bine și despre care bănuia că știa despre boala ei – din pricina felului în care arăta –, fu foarte amabil. Omul anticipă ce își dorea ea, amintindu-și de felurile de mâncare pe care le comandase în mod frecvent. Îi propuse câteva feluri din meniul special, precum și faimosul tiramisu. Maggie îi mulțumi călduros după ce îi dădu numărul cardului bancar și programă livrarea pentru ora opt seara.

„Oare cine a zis că newyorkezii sunt lipsiți de inimă?“ se gândi ea, cu un zâmbet pe față, după ce încheie convorbirea.

Își comandă un smoothie și îl bău în timp ce făcu baie, după care se uită pe selecția de fotografii pe care o alcătuisese pentru Mark. Așa cum se întâmpla de obicei atunci când își privea lucrările mai vechi, mintea ei recrea particularitățile fiecărui cadru. Se pierdu în amintirile atâtor călătorii și experiențe palpitate, iar orele trecură repede.

La ora patru trase un pui de somn, chiar dacă încă se simțea destul de bine; după ce se trezi, se pregăti de plecare încetul cu încetul. Așa cum procedase și la Ocracoke, cu atât de mult timp în urmă, își alese un pulover roșu, deși își luă totuși mai multe straturi de haine pe dedesubt. Peste dresuri își puse o pereche de pantaloni largi, de lână, iar pe cap, o beretă. Nu purta nici o bijuterie, cu excepția lăncișorului, însă se fardase îndeajuns de mult încât să nu-l sperie pe taximetrist. Ca să-și ascundă gâtul subțire, adăugă o eșarfă de cașmir, iar apoi își puse pastilele în geantă, ca măsură de precauție.

Nu avusese timp să împacheteze cadoul lui Mark, așa că goli o cutiuță de tablă cu Altoids⁴⁴ și puse în ea cheile USB. Ar fi vrut să fi avut o fundă cu care să lege cadoul, dar se gândi că lui Mark n-avea să-i pese. În cele din urmă, cu un soi de

groază în suflet, luă cu ea una dintre scrisorile pe care i le trimisese mătușa Linda și pe care le păstra în cutia cu bijuterii.

Afară era un frig de-ți înghețau oasele; aerul era îmbibat de umezeală, iar cerul arăta de parcă urma să ningă. În scurta cursă cu taxiul până la galerie, Maggie trecu pe lângă un Moș Crăciun care suna dintr-un clopoțel, cerând donații pentru Armata Salvării. Văzu o menorah în fereastra unui apartament. Șoferul asculta la radio muzică indiană sau pakistaneză... Iată cum era Crăciunul în Manhattan.

Găsi ușa galeriei încuiată; după ce intră, o încuie la loc în urma ei. Mark nu se vedea nicăieri, dar bradul strălucea, iar Maggie zâmbi atunci când observă că el aranjase o măsuță pliantă, străjuită de două scaune pliante și acoperită cu o față de masă de hârtie roșie. Pe măsuță se aflau o cutie împachetată în hârtie de cadou și o vază cu o garoafă roșie în ea, împreună cu două pahare de lichior de ouă.

Probabil că Mark o auzise intrând, pentru că apărură din spatele galeriei în timp ce ea admira măsuța. Când se întoarse, Maggie observă că și el purta un pulover roșu și pantaloni negri.

– Aș zice că arăți fantastic, dar n-aș vrea să crezi că cerșesc complimente, remarcă ea în timp ce-și dezbrăca haina.

– Dacă n-aș ști cum stă treaba, aș putea crede că ai venit mai devreme ca să vezi cu ce m-am îmbrăcat, contraatacă el.

Ea arată către măsuță.

– Ai fost foarte ocupat!

– M-am gândit că trebuia să mâncăm pe ceva.

– Realizezi că, dacă beau lichior de ouă, nu voi mai putea mânca nimic altceva.

– Atunci, consideră-l doar un ornament. Pot să-ți iau haina?

Maggie i-o întinse, iar el dispărură din nou în spate, în timp ce ea continuă să contemple decorul. Îi amintea într-o măsură semnificativă de Crăciunul petrecut la Ocracoke, lucru pe care era evident că el îl intenționase.

Luă loc la masă, simțindu-se mulțumită. Mark apărură din spate cu o ceașcă în mână, pe care i-o puse dinainte.

– E doar apă fierbinte, explică el, însă am adus un plic de ceai pentru cazul în care ți-ai dori un pic de aromă.

– Mulțumesc.

Pentru că ceaiul o atrăgea, iar cafeina o interesa și mai mult, Maggie adăugă plicul de ceai în apă, lăsându-l să se infuzeze.

– De unde ai adus toate astea?

Ea arată cu mâna întregul decor.

– Scaunele și masa sunt din apartamentul meu – reprezintă, de fapt, setul meu temporar de luat masa. Fața de masă e ieftină și am luat-o de la Duane Reade. Însă mai important e cum te simți tu.

M-am îngrijorat de când te-am văzut ultima oară.

– Am dormit mult și mă simt mai bine.

– Arăți bine.

– Sunt un cadavru umblător. Dar mulțumesc de compliment.

– Pot să te întreb ceva?

– N-am trecut de faza asta? Cea în care îmi ceri voie să-mi pui întrebări?

El privi țintă în ceașca lui de lichior de ouă, cu sprâncenele încręțite de o ușoară încruntare.

– După ce ne-am oprit din patinat, știi tu, atunci când... ai început să te simți rău, ai spus ceva de genul... Pac-Man? Sau Packmin? Sau...

– Pac-Man, răspunse ea.

– Ce înseamnă asta?

– N-ai auzit niciodată de Pac-Man? De jocul video?

„O, Doamne, chiar e foarte tânăr! Sau am îmbătrânit eu?“

Își scoase telefonul, intră pe YouTube, selectă rapid un video și-i întinse telefonul lui Mark. El apăsă pe ecran și începu să privească.

– Deci Pac-Man se mișcă printr-un labirint, mâncând niște puncte pe drum?

– Exact.

– Și cum se leagă asta de felul în care te-ai simțit?

– Pentru că așa mă gândesc uneori la cancer. Că seamănă cu un Pac-Man care se deplasează prin labirintul corpului meu și-mi înghite toate celulele sănătoase.

Ochii lui se măriră ascultând explicația.

– Of, îmi pare rău că am deschis subiectul. Nu trebuia să întreb...

Ea flutură din mână.

– Nu-i mare brânză. Mai bine să uităm de asta, bine? Ți-e foame? Sper că nu te deranjează, însă am comandat deja de la restaurantul meu italianesc preferat.

Mâncarea ar trebui să ajungă până la ora opt.

Chiar dacă nu putea să mănânce mai mult de câteva înghițituri, ea spera să se poată bucura măcar de miros.

– Minunat. Mulțumesc că ai comandat. Și, înainte să uit, află că Abigail mi-a zis să-ți urez Crăciun fericit. A spus că și-ar fi dorit să fie aici, cu noi, și că de-abia așteaptă să te vadă în câteva zile, după ce ajunge la New York.

– Și eu, răspunse Maggie.

Făcu un semn cu mâna spre cadou.

– Să-l deschid acum, având în vedere că mâncarea nu va ajunge decât mai târziu?

– Ce-ar fi să așteptăm până după cină?

– Și până atunci, lasă-mă să ghicesc... Vrei să auzi restul poveștii mele.

– M-am gândit la ea de când mi-ai povestit ultima oară.

– Tot e mai bine dacă o încheiem cu sărutul perfect.

– Aș vrea s-o ascult în întregime, dacă nu te deranjează.

Maggie luă o înghițitură de ceai, lăsând-o să-i încălzească gâtul, în timp ce dădu deoparte, în gând, anii care trecuseră. Închise ochii, dorind să poată uita, însă știind că niciodată n-avea s-o poată face.

– În noaptea aceea, mai târziu, după ce Bryce m-a adus acasă, n-am reușit să dorm aproape deloc.

AL TREILEA TRIMESTRU

Ocracoke

1996

În parte, insomnia mea se datora mătușii. Când am ajuns acasă, ea încă ședea pe canapea, cu aceeași carte deschisă în poală, însă în momentul în care și-a ridicat privirea spre mine, n-a avut nevoie de mai multe indicii. Fără îndoială că aveam o figură visătoare, pentru că sprâncenele ei se ridicară ușor și, în cele din urmă, am auzit-o oftând. Era genul acela de oftat care spunea „Știam eu că asta urma să se întâmple“, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Cum a fost? m-a întrebat ea pe un ton absolut firesc.

Nu era pentru prima dată când mă întrebam cum de putea o femeie care își petrecuse zeci de ani într-o mănăstire să fie atât de știutoare într-ale lumii.

– A fost frumos. Am ridicat din umeri, încercând să fac pe inocenta, chiar dacă amândouă știam că n-avea nici un rost. Am mâncat, iar apoi ne-am dus pe plajă. Bryce a construit un zmeu cu o instalație electrică pe el, dar probabil că știi asta deja. Îți mulțumesc că m-ai lăsat să mă duc.

– Nu sunt sigură că aș fi putut să fac ceva ca să te opresc.

– Puteai să spui „nu“.

– Hmmm, a zis ea, iar eu am înțeles dintr-odată că, în tot acel timp, ceea ce se întâmplase între mine și Bryce fusese inevitabil.

Cum stăteam în picioare în fața mătușii Linda, m-am trezit, inexplicabil, din nou pe plajă, în brațele lui Bryce. Am simțit un val de căldură intens pe gât în sus și am început să-mi dezbrac haina, sperând ca mătușa să nu observe.

– Nu uita că mâine-dimineață mergem la biserică.

– N-am uitat, am asigurat-o eu.

În drum spre camera mea, i-am aruncat o otheadă și am văzut că se întorsese la cartea pe care o citea.

– Noapte bună, mătușă Linda!

– Noapte bună, Maggie!

Am stat culcată în pat, cu ursul-Maggie, fiind prea agitată ca să pot adormi. Am tot rememorat cele întâmplate în seara aceea, gândindu-mă la privirile lungi pe care mi le aruncase Bryce și la ochii lui negri, care reflectau lumina focului. Cel mai tare îmi aminteam de gustul buzelor lui, pentru ca după aceea să realizez că zâmbeam în întuneric, ca o nebună. Cu toate astea, pe măsură ce orele treceau, amețeau făcuse loc derutei, lucru care continuase să mă țină trează. Deși în sinea mea știam că Bryce mă iubea, lucrurile tot n-aveau sens. Oare el nu știa cât de extraordinar era?

Uitase că eram gravidă? Bryce putea să fie cu orice fată și-ar fi dorit, iar eu nu eram decât o tipă obișnuită, din toate punctele de vedere care contau. Și, pe deasupra, eram în mod clar o ratată dintr-un anumit punct de vedere, care era cel mai important. M-am întrebat dacă sentimentele lui pentru mine aveau mai mult de-a face cu proximitatea decât cu vreo calitate minunată și unică pe care o aveam.

M-am neliniștit că nu eram suficient de deșteaptă sau de frumoasă și, la un moment dat, m-am întrebat dacă nu cumva inventasem toată întâmplarea. Iar în timp ce mă întorceam de pe-o parte pe alta, am avut revelația că iubirea era cel mai puternic simțământ dintre toate, pentru că te expunea la posibilitatea de a pierde tot ceea ce era important pentru tine.

În ciuda șocului emoțional, sau poate că din pricina acestuia, am adormit în cele din urmă, extenuată. De dimineață, m-am uitat în oglindă la o străină. Sub ochi îmi apăruseră cearcăne și aveam senzația că pielea de pe față îmi atârna. Părul îmi părea mai aspru decât de obicei. Am făcut un duș și m-am machiat, făcându-mă oarecum mai prezentabilă înainte de a ieși din camera mea.

Mătușa, care părea să mă cunoască mai bine decât mă cunoșteam eu, pregătise clătite pentru micul dejun și evitase să zică vreo vorbă cu dublu înțeles. În loc de asta, a purtat conversația în jurul întâlnirii propriu-zise, iar eu i-am povestit despre majoritatea celor întâmplate, lăsând la o parte doar lucrurile importante, deși probabil că expresia mea extaziată vorbea de la sine.

Acea conversație degajată era exact lucrul de care aveam nevoie ca să mă simt mai bine, iar tulburarea pe care o trăisem pe parcursul nopții lăsase loc unui sentiment cald, de satisfacție. Pe feribot, în timp ce am stat așezate la masă în cabina de sus, împreună cu Gwen, am privit pe fereastră la întinderea de apă, pierdută din nou în

amintirile serii de dinainte. M-am gândit la Bryce când eram la biserică și apoi din nou când am făcut aprovizionarea; la târgul de vechituri am găsit un zmeu de vânzare și m-am întrebat dacă s-ar fi înălțat cu lumini de Crăciun adăugate.

Singura dată când nu m-am gândit la Bryce a fost atunci când a sosit timpul să cumpărăm sutiene mai mari; tot ce-am putut face a fost să-mi ascund stânjeneala, mai ales când proprietara magazinului – o brunetă cu o privire severă și ochi negri, strălucitori – mi-a aruncat o privire scrutătoare, făcând o pauză în dreptul pântecului meu, în timp ce mă conducea către cabina de probă.

După ce, în final, am ajuns acasă, lipsa somnului m-a ajuns din urmă. Chiar dacă afară era deja întuneric, am ațipit un pic și m-am trezit exact atunci când cina urma să fie servită. După ce am mâncat și am făcut curat în bucătărie, m-am dus înapoi în pat, simțindu-mă ca un zombi. Am închis ochii, întrebându-mă cum își petrecuse Bryce ziua și dacă faptul că eram îndrăgostiți avea să schimbe lucrurile între noi. Dar cel mai mult m-am gândit la cum avea să fie, și, chiar înainte să adorm, am realizat că de-abia așteptam momentul acela.

*

Sentimentul de plutire a persistat și după ce m-am trezit; de fapt, în următoarea săptămână și jumătate, a pus stăpânire pe fiecare oră din viața mea, chiar și atunci când am avut următoarea mea întâlnire cu Gwen, în legătură cu sarcina. Bryce mă iubea și eu îl iubeam, iar lumea mea se învârtea în jurul acestei idei palpitate, indiferent de ceea ce făceam noi doi.

Programul nostru obișnuit nu se schimbase mai deloc. Bryce se comporta absolut responsabil.

Continua să vină la meditații împreună cu Daisy și se străduia să mă țină concentrată, iar eu îl strângeam uneori de genunchi, după care chicoteam la vederea expresiei lui brusc tulburate. Am mers înainte cu studiul, în ciuda încercărilor mele frecvente de a flirta cu el atunci când ar fi trebuit să învăț.

Cu ocazia examenelor, am continuat să excelez, chiar dacă Bryce a rămas dezamăgit de abilitățile lui de meditator. Lecțiile mele de fotografie nu s-au schimbat nici ele prea mult, cu excepția faptului că el a început să mă învețe să fac fotografie de interior, folosind blițul și alte surse de lumină. Ocazional, mă învăța să fac și fotografie pe timp de noapte. De obicei exersam fotografia de interior la el acasă, pentru că echipamentul era chiar la fața locului. Pentru fotografiile pe timp de noapte, cu cer înstelat, foloseam un trepied și o telecomandă, având în vedere

faptul că aparatul trebuia să rămână absolut nemișcat. Cadrele acelea aveau nevoie de un timp de expunere îndelungat, câteodată chiar și de treizeci de secunde. Într-o seară cu cer senin, fără lună, am reușit să prindem o porțiune din Calea Lactee, care arăta ca un nor incandescent pe un cer întunecat, iluminat de licurici.

De asemenea, am continuat să luăm cina împreună de trei sau patru ori pe săptămână. Jumătate din mesele acelea erau cu mătușa și jumătate cu familia lui, incluzându-i pe bunici. Tatăl lui plecase din oraș în luna de după întâlnirea noastră, pentru o muncă de consultanță de două luni.

Bryce nu știa exact unde se dusesse sau ce făcea, știa doar că lucra pentru Departamentul de Apărare, însă nici nu părea neapărat interesat de lucrurile astea; lui îi era pur și simplu dor să-l aibă în preajmă pe tatăl lui.

Singurul lucru care se schimbase cu adevărat pentru mine și Bryce era intervalul de timp în care luam o pauză de la lecții sau cel în care puneam deoparte aparatul de fotografiat. În acele momente vorbeam mai în detaliu despre familiile noastre și despre prieteni, chiar și despre cele mai recente știri, deși Bryce era cel care trebuia să ducă greul conversațiilor legate de acestea din urmă.

Fiindcă n-aveam televizor sau ziare, eram aproape total neștiutoare în legătură cu ceea ce se întâmpla în lume – sau în SUA, sau în Seattle, chiar și în Carolina de Nord – și, ca să fiu cinstită, nici nu-mi păsa prea mult. Însă îmi plăcea să-l ascult pe Bryce vorbind, iar el pune din când în când întrebări serioase, despre probleme serioase. După ce mă prefăceam că mă gândeam la ce spunea, ziceam ceva de genul: „E greu de răspuns la întrebarea asta; tu ce crezi?”

Iar el începea să-mi prezinte gândurile lui pe marginea subiectului respectiv. Cred că e posibil să fi aflat despre unele evenimente, dar, pierdută în sentimentele mele pentru el, nu-mi aminteam mare lucru. Din când în când, mă trezeam din nou întrebându-mă ce văzuse Bryce la mine și simțeam o împunsătură subită de nesiguranță, însă el mă lua de mână ca și când ar fi putut să-mi citească gândurile, iar sentimentul acela dispărea.

De asemenea, ne sărutam adesea. Niciodată atunci când mătușa mea sau familia lui ne puteau vedea, însă în orice alt moment în care se putea. Dacă scriam un eseu și mă opream o secundă ca să-mi adun gândurile, observam felul în care mă privea și mă întindeam să-l sărut. Sau, după ce ne uitam la una dintre fotografiile aflate în cutia în care le păstram, Bryce se apleca înainte și mă săruta. Ne sărutam pe verandă, la sfârșitul zilei, sau de îndată ce el intra în casa mătușii ca să ne apucăm de lecții. Ne sărutam pe plajă și în oraș, în apropierea casei lui sau lângă casa

mătușii, ceea ce uneori însemna că ne ascundeam în spatele unei dune sau după colț.

Câteodată își înfășura o șuviță din părul meu în jurul degetului; altă dată mă ținea în brațe, pur și simplu. Dar îmi spunea întotdeauna că mă iubea și, de fiecare dată când ne sărutam, inima începea să-mi bată ciudat în piept și simțeam că parcă viața mea nu putea fi mai perfectă de atât.

*

La începutul lunii martie a trebuit să merg din nou la doctorul Mâini-Uriășe. Acea era ultima mea vizită înainte de naștere, întrucât Gwen urma să mă aibă în grijă pentru restul ultimului trimestru de sarcină. Exact la momentul potrivit, am început să am primele contracții Braxton-Hicks, iar atunci când i-am spus doctorului că nu-mi plăceau deloc, mi-a reamintit că asta era felul în care corpul meu se pregătea pentru naștere.

Am făcut ecografia, am evitat să arunc fie și o privire către monitor, însă am răsuflat ușurată, automat, când tehniciana a zis că micuțul – Sofia? Chloe? – era bine. În ciuda faptului că mă străduiam foarte tare să nu mă gândesc la copil ca la o persoană care îmi aparținea, tot voiam să știu că era sănătos. Tehniciana a adăugat și că, la rândul ei, mama era bine, lucru care făcea referire la mine, dar tot mi s-a părut ciudat s-o aud spunând asta.

Când, în cele din urmă, am vorbit din nou cu doctorul, el mi-a făcut un inventar a ceea ce puteam să simt în ultimul stadiu al sarcinii. Am cam încetat să mai ascult de îndată ce a rostit cuvântul „hemoroizi“. Subiectul apăruse și la întâlnirea adolescentelor gravide de la YMCA, în Portland, însă uitasem despre asta. În momentul în care el a terminat de vorbit, eram de-a dreptul deprimată. Mi-a luat o secundă să înțeleg că îmi adresase o întrebare.

– Maggie? M-ai auzit?

– Scuze, încă mă gândeam la hemoroizi, am zis eu.

– Te-am întrebat dacă faci mișcare.

– Merg pe jos atunci când fac fotografii.

– Foarte bine, a zis el. Amintește-ți că mișcarea e bună atât pentru tine, cât și pentru copil, și că îți va ajuta corpul să se recupereze mai repede după naștere. Să nu faci însă prea mult efort. O yoga ușoară, plimbări, lucruri de genul asta.

– Dar mersul cu bicicleta?

Medicul își atinse bărbia cu unul dintre degetele lui uriașe.

– Atâta vreme cât te simți confortabil și nu te doare, probabil că poți să mergi cu bicicleta încă vreo câteva săptămâni. După aceea, centrul tău de greutate va începe să se schimbe și va fi mai greu să-ți ții echilibrul. O cădere n-ar fi un lucru bun nici pentru tine, nici pentru copil.

Cu alte cuvinte, urma să mă fac și mai grasă, lucru care știam că urma să se întâmple și care era la fel de deprimant ca și ideea de hemoroizi. Însă mi-a plăcut ideea că trupul meu putea reveni la normal mai repede, așa că, de îndată ce l-am văzut iarăși pe Bryce, l-am întrebat dacă voia să-l însoțesc diminețile pe bicicletă, atunci când se ducea la alergat.

– Sigur, mi-a răspuns el. Va fi foarte bine să am companie.

În dimineața următoare, după ce m-am trezit mult prea devreme, mi-am pus haina pe mine și am pedalat până acasă la Bryce. El făcea exerciții de încălzire în fața casei și a alergat la mine, cu Daisy alături. Pe când se întindea ca să mă sărute, am realizat dintr-odată că nu mă spălasem pe dinți, însă l-am sărutat oricum, iar lui nu a părut să-i pese.

– Ești gata?

Am crezut că avea să fie ușor, având în vedere că el alerga, iar eu eram pe bicicletă, însă mă înșelasem. M-am descurcat bine pe parcursul primilor trei kilometri, însă după aceea mușchii coapselor am început să-mi ardă. Mai rău decât atât, Bryce tot încerca să converseze, lucru care nu-mi pria deloc, fiindcă pufăiam ca o locomotivă. Chiar când credeam că nu mai puteam merge mai departe, el s-a oprit lângă un drum cu pietriș, care ducea către canale, și mi-a spus că trebuia să facă sprinturi.

M-am sprijinit în șaua bicicletei, cu un picior pe pământ, și l-am privit cum se îndepărta de mine în viteză. Chiar și Daisy l-a urmat cu greutate pe când el continua să alerge. La un moment dat Bryce s-a oprit, s-a odihnit puțin, după care a sprintat din nou spre mine. S-a dus și a venit de cinci ori și, chiar dacă respira mult mai greu decât respirasem eu, iar Daisy scosese o limbă lungă de un cot, el a început să alerge imediat după ce a terminat sprinturile, de data asta, în direcția casei lui.

Am crezut că antrenamentul se încheiase, însă mă înșelam din nou. Bryce a făcut flotări, abdomene, după care a sărit pe masa de picnic din curte, apoi a sărit de pe ea, încheind cu seturi multiple de tracțiuni, pe care le-a executat, cu mușchii încordându-i-se sub cămașă, folosindu-se de o țeavă atârnată sub casă. În tot acel timp, Daisy a rămas gâfâind, culcată. Când m-am uitat la ceas după ce Bryce a terminat, am văzut că antrenamentul lui durase aproape nouăzeci de minute.

Când s-a apropiat de mine, fața îi lucea de transpirație, care îi făcuse pete și pe tricou, în ciuda aerului rece.

– Faci asta în fiecare dimineață?

– Șase zile pe săptămână, a zis el. Dar variez programul. Câteodată alergarea e mai scurtă și fac mai multe sprinturi sau alte tipuri de exerciții. Vreau să fiu pregătit pentru West Point.

– Deci, de fiecare dată când vii să-mi dai meditații, tu ai făcut deja toate astea?

– Cam așa ceva.

– Sunt impresionată, am răspuns eu, iar asta nu pentru că-mi plăcea să-i văd musculatura.

Era impresionant și mă făcuse să doresc să-i semăn mai mult.

În ciuda exercițiilor regulate făcute de dimineață, kilogramele continuau să se acumuleze, iar burtica mea continua să crească. Gwen îmi amintea tot timpul că așa era normal – începuse să vină pe la noi regulat, ca să-mi verifice tensiunea și ca să asculte copilul cu stetoscopul –, însă asigurările ei tot nu mă făceau să mă simt mai bine.

Până la mijlocul lui martie aveam în plus unsprezece kilograme. La sfârșitul lunii, aveam douăsprezece, astfel încât era aproape imposibil să-mi mai ascund burta, indiferent de cât de lăbărțată era bluza pe care o purtam. Începusem să semăn cu un personaj din cartea doctorului Seuss: un cap mic, cu picioare subțiri și cu un trunchi proeminent, însă fără aerul drăgălaș al lui Cindy-Lou Who⁴⁵.

Lui Bryce nu părea să-i pese de asta. Încă ne sărutam, mă ținea de mână și întotdeauna îmi spunea că eram frumoasă, însă, pe măsură ce lunile treceau, începusem să simt aproape tot timpul că eram gravidă. Trebuia să-mi găsesc

echilibrul atunci când mă așezam, ca să nu cad pur și simplu în fund, iar ca să mă ridic în picioare de pe canapea, trebuia să mă concentrez și să planific momentul.

Încă mergeam la baie aproape în fiecare oră; într-o bună zi am strănutat în timp ce mă aflam pe feribot, iar vezica mea urinară parcă ar fi scuipat, chestie care a fost absolut îngrozitoare; m-am udat și a fost scârbos până când am ajuns înapoi la Ocracoke. Simțeam cum copilul se mișca tot mai mult, mai ales atunci când eram întinsă – puteam să-l și văd mișcându-se, ceea ce era foarte bizar – și a trebuit să încep să dorm pe spate, însă asta nu era deloc confortabil.

Contrațiile mele Braxton-Hicks deveniseră mult mai regulate. Gwen îmi zicea că asta era de bine, așa cum îmi spusese și doctorul Mâini-Uriașe. Pe de altă parte, eu continuam să cred că acele contracții nu erau bune, fiindcă mi se strângea tot stomacul și aveam o grămadă de crampe, însă Gwen îmi ignora nemulțumirile. Cred că singurele lucruri neplăcute care nu s-au adevărit au fost hemoroizii sau vreo explozie bruscă de acnee. Aveam din când în când câte un coș sau două, însă reușeam să le estompez cu machiaj, iar Bryce nu mi-a spus niciodată vreun cuvânt despre ele.

Am avut rezultate destul de bune la testele de la jumătatea semestrului, însă nici unul dintre părinții mei n-a părut impresionat. Cu toate astea, mătușa a fost mulțumită; cam pe atunci am început să observ că se ținea la distanță în privința relației mele cu Bryce. Când i-am spus că urma să încep să fac exerciții de dimineață, nu mi-a zis decât:

– Te rog să fii atentă.

În acele seri în care Bryce rămânea la cină, mătușa Linda stătea de vorbă cu el la fel de prietenos ca de obicei. Dacă îi spuneam că urma să fac fotografiile sâmbătă, mă întreba doar la ce oră credeam că voi veni înapoi, ca să știe la cât să pregătească cina. Noaptea, când eram doar eu și ea, vorbeam despre părinții mei sau despre Gwen, despre ce învățam pentru școală sau despre magazin, iar apoi ea începea să citească un roman, în timp ce eu răsfoiam cărți despre fotografie. Însă, cu toate astea, nu puteam să nu simt că exista ceva între noi, un soi de distanță.

La început nu-mi păsase prea mult. Faptul că eu și mătușa vorbeam foarte rar despre Bryce făcea ca relația mea cu el să pară oarecum secretă, ușor ilicită și, de aceea, mai interesantă. Chiar dacă nu mă încuraja, mătușa Linda părea să accepte ideea că nepoata ei se îndrăgostise de un tânăr pe care ea, mătușa, îl prețuia. Seara, când venea timpul ca eu să-l conduc pe Bryce la ușă, se ridica destul de des de la

locul ei de pe canapea și se îndrepta spre bucătărie, ca să ne lase un pic de intimitate, suficientă pentru un sărut rapid, de rămas-bun.

Cred că știa intuitiv că eu și Bryce n-am fi întrecut măsura. Nici măcar nu ieșiserăm din nou împreună în mod oficial; având în vedere că eram nedespărțiți mai toată ziua, nu exista nici un motiv s-o facem. Nici nu ne trecuse prin minte să ne strecurăm noaptea afară din casă pentru a ne întâlni sau să mergem undeva fără să-i spunem mai înainte mătușii. Corpul meu începuse să-și schimbe forma, iar sexul era absolut pe ultimul plan în mintea mea.

Totuși, după o vreme a început să mă deranjeze distanța dintre mine și mătușa Linda. Ea era prima persoană care fusese vreodată cu totul de partea mea. Mă accepta așa cum eram, cu defecte, și îmi plăcea să cred că puteam să vorbesc cu ea despre orice. În cele din urmă, lucrurile au ieșit la iveală pe la sfârșitul lui martie. Stăteam în camera de zi și tocmai sfârșisem cina; Bryce plecase acasă și se apropia momentul în care, de obicei, mătușa pleca la culcare. Mi-am dres vocea cu stângăcie, iar ea și-a ridicat privirea din carte.

– Mă bucur că m-ai lăsat să locuiesc aici, am zis. Nu știu dacă ți-am spus de suficiente ori cât de recunoscătoare îți sunt.

Ea s-a încruntat.

– Dar ce s-a întâmplat?

– Nu știu. Bănuiesc că am fost atât de ocupată în ultima vreme, încât n-am avut ocazia să fim doar noi două, ca să pot să-ți spun cât de mult apreciez tot ceea ce faci pentru mine.

Expresia feței i s-a împlânzit. Apoi mătușa a pus cartea deoparte.

– Cu plăcere. Ești parte din familie, desigur; iată motivul pentru care, inițial, am fost de acord să te ajut. Dar odată ce ai ajuns aici, am început să realizez cât de mult îmi plăcea să te am în preajmă. Neavând copii, simt, într-un anumit fel, că ai devenit pentru mine un soi de fiică pe care n-am avut-o niciodată. Știu că n-ar trebui să zic așa ceva, dar am învățat că la vârsta mea e în regulă să pretinzi din când în când că lucrurile stau altfel decât în realitate.

Mi-am trecut mâna peste pântecul meu umflat, gândindu-mă la toate lucrurile prin care o făcusem să treacă.

– La început, n-am fost un musafir prea cumsecade.

– Nu-i adevărat.

– Am fost plină de toane și dezordonată. Și arțăgoasă, pe deasupra.

– Erai speriată, a răspuns ea. Știam că așa avea să fie. Ca să fiu cinstită, și eu am fost speriată.

Nu mă așteptasem la asta.

– De ce?

– Mi-a fost teamă că n-aveam să fiu ceea ce-ți trebuia ție. Iar dacă lucrurile ar fi stat așa, mi-era teamă să nu trebuiască să te întorci la Seattle. La fel ca și părinții tăi, am vrut doar ce era mai bine pentru tine.

Mi-am făcut de lucru cu câteva șuvițe de păr.

– Tot nu știu ce să le spun prietenilor mei după ce mă întorc acasă. S-ar putea ca unii dintre cei care mă cunosc să bănuiască adevărul și să vorbească despre mine. Sau ar putea răspândi zvonuri că am fost trimisă la dezintoxicare, ori ceva de genul ăsta.

Expresia ei a rămas calmă.

– Multe dintre fetele cu care am lucrat la mănăstire se îngrijorau din aceleași motive. Iar realitatea e că asemenea lucruri se pot întâmpla, ceea ce e foarte neplăcut. Cu toate astea, e posibil să fii plăcut surprinsă. Oamenii tind să se concentreze asupra propriilor vieți și, astfel, să uite că ai fost plecată o vreme.

– Crezi?

– În fiecare an, după ce se termină școala, copiii se împrăștie peste tot, cât e vara de lungă; iar în timp ce unii colegi de școală se întâlnesc între ei, există și copii care toată vara nu se văd cu nici un coleg. Dar de îndată ce începe școala și se adună cu toții laolaltă, se simt de parcă n-ar fi fost separați niciodată.

Chiar dacă spusele ei erau adevărate, știam că erau câte unii cărora le plăcea să bârfească, oameni care se simțeau bine atunci când îi umileau pe alții. M-am întors spre fereastră, m-am uitat la întunericul de afară și m-am întrebat din nou de ce mătușa nu părea interesată să vorbească despre sentimentele mele pentru Bryce și despre implicațiile lor. În cele din urmă, am spus lucrurilor pe nume:

– Îl iubesc pe Bryce, am zis cu o voce aproape șoptită.

– Știu. Văd cum te uiți la el.

– Și el mă iubește.

– Știu. Văd cum se uită și el la tine.

– Crezi că sunt prea tânără ca să fiu îndrăgostită?

– La asta n-aș putea să-ți răspund. Tu crezi că ești prea tânără?

Bănuiesc că trebuia să mă fi așteptat ca ea să-mi întoarcă întrebarea.

– O parte din mine știe că-l iubesc, dar am în minte o voce care îmi spune că n-am de unde să știu, fiindcă că n-am mai fost îndrăgostită înainte.

– Prima iubire diferă în funcție de cel care o simte. Dar cred că oamenii știu când li se întâmplă.

– Tu ai fost vreodată îndrăgostită?

Când ea a dat din cap în semn că da, am fost destul de sigură că se referea la Gwen, însă nu mi-a dat amănunte, așa că am continuat:

– De unde știi cu siguranță că e iubire?

Pentru prima oară a râs, nu de mine, ci mai mult pentru sine.

– Poeți, muzicieni, scriitori, chiar și oameni de știință au încercat să răspundă la întrebarea asta, de la Adam și Eva încoace. Și nu uita că am fost călugăriță o vreme îndelungată. Dar dacă vrei să știi opinia mea – eu înclin mai mult către partea practică, lipsită de romantism –, cred că lucrurile se rezumă la trecut, prezent și viitor.

– Nu sunt sigură că înțeleg ce vrei să spui, am zis, plecându-mi capul.

– Ceea ce te-a atras la celălalt se află în trecut; cum s-a purtat cu tine, cât de compatibili ați fost. Aceleași întrebări se aplică și în prezent, doar că, pe lângă toate astea, tânjești fizic după el. Simți dorința de a-l atinge, de a-l ține în brațe și de a-l săruta. Iar dacă toate răspunsurile venite de la celălalt te fac să simți că nu vrei să fii niciodată cu nimeni altcineva, atunci probabil că e iubire.

– Părinții mei vor fi furioși când vor afla.

– Ai de gând să le spui?

Era gata să răspund, însă am observat că mătușa mea ridicase din sprâncene, iar cuvintele mi-au rămas în gât. Oare chiar aveam de gând să le spun alor mei? Până

În acel moment crezusem că urma s-o fac, dar chiar dacă o făceam, ce ar fi însemnat asta cu adevărat pentru mine și Bryce?

Am fi putut să ne mai vedem? Neliniștită de acele gânduri, mi-am amintit de spusele mătușii în privința dragostei, că se rezuma la trecut, prezent și...

– Ce legătură are viitorul cu iubirea? am întrebat.

De îndată ce am pus întrebarea, am realizat că știam deja răspunsul. Mătușa însă și-a păstrat tonul relaxat.

– Te vezi cu persoana asta și în viitor, din toate motivele pentru care o iubești acum, în ciuda tuturor inevitabilelor provocări care vor apărea?

– Of, a fost tot ce am reușit să spun.

Mătușa Linda s-a tras, absentă, de ureche.

– Ai auzit vreodată de sora Thérèse de Lisieux?

– Nu pot spune că da.

– A fost o călugăriță franțuzoaică și a trăit în secolul al XIX-lea. O femeie sfântă, una dintre eroinele mele; probabil că ea n-ar fi fost de acord cu referirea mea la dragostea care are tangență și cu viitorul. Sora Thérèse de Lisieux spunea, fiind mult mai înțeleaptă decât sper eu să fiu vreodată:

„Atunci când cineva iubește, nu calculează“.

Mătușa mea, Linda, era cea mai tare. Însă, în ciuda cuvintelor ei mângâietoare, în noaptea aceea m-am simțit tulburată și l-am ținut strâns pe ursul-Maggie. Mi-a luat mult până să reușesc să adorm.

Ca o persoană foarte experimentată în arta amânării – experiență pe care o dobândisem la școală, pentru că mi se ceruse să fac chestii plictisitoare –, am reușit să nu mă gândesc încă la conversația avută cu mătușa. În loc de asta, ori de câte ori îmi veneau în minte gânduri despre plecarea de la Ocracoke și de lângă Bryce, încercam să mă gândesc la chestia cu „Atunci când cineva iubește, nu calculează“; de obicei, funcționa. Ca să fiu cinstită, poate că abilitatea mea de a evita să mă gândesc la subiect avea de a face cu faptul că Bryce arăta atât de irezistibil, încât îmi era destul de ușor să mă pierd în euforia momentelor în care eram împreună.

De fiecare dată când eram cu Bryce, creierul meu mă ținea pe modul „gaga“, cel mai probabil din cauză că ne sărutam pe furiș ori de câte ori se putea. Seara însă, când rămâneam singură în camera mea, puteam să aud, practic, cum bătea ceasul plecării de la Ocracoke, mai ales atunci când copilul se mișca. Deznodământul se apropia, indiferent dacă voiam sau nu.

Începutul lui aprilie ne-a găsit făcând fotografii la far. Eu priveam cum Bryce, sub arcul unui curcubeu, schimba lentilele aparatului de fotografiat. Daisy umbla de colo până colo, mirosind pământul și verificând din când în când ce făcea Bryce. Vremea se încălzise, iar el purta un tricou.

M-am trezit privind țintă la mușchii bine definiți ai brațelor lui, de parcă aceștia ar fi fost pendulul unui hipnotizator. Eram însărcinată în aproape treizeci și cinci de săptămâni și fusesem nevoită „să pun frână“ călătoriilor mele matinale cu bicicleta, împreună cu Bryce, la figurat vorbind, oricum. Devenisem, de asemenea, mai sfioasă în legătură cu apariția mea în public. Nu voiam ca oamenii să presupună că Bryce fusese cel care mă lăsase cu burta la gură; Ocracoke era totuși căminul lui.

– Știi, Bryce..., am zis eu în cele din urmă.

– Da?

– Știi că trebuie să mă întorc la Seattle, nu? După ce nasc.

Și-a ridicat ochii de la aparatul de fotografiat și s-a uitat la mine de parcă purtam un cornet de înghețată pe post de pălărie.

– Chiar așa? Ești însărcinată și pleci?

– Vorbesc serios, am zis eu.

A lăsat camera în jos.

– Da, a zis el. Știu.

– Te-ai gândit vreodată ce o să însemne asta pentru noi?

– M-am gândit. Pot să te întreb ceva?

I-am făcut semn că da, iar el a continuat:

– Mă iubești?

– Sigur că da, i-am zis.

– Atunci, o să găsim o soluție ca să ne descurcăm.

- O să fiu la patru mii și jumătate de kilometri distanță. N-o să te pot vedea.
- Putem vorbi la telefon...
- Convorbirile la distanță sunt costisitoare. Și chiar dacă o să găsesc o soluție ca să plătesc pentru ele, nu știu cât de des îmi vor da voie părinții mei să vorbesc. Iar tu o să fii ocupat.
- Atunci o să ne scriem, bine?

Am auzit pentru întâia oară cum i se strecura teama în voce.

- Nu suntem primul cuplu din istorie – incluzându-i și pe părinții mei – care a trebuit să rezolve problema unei relații la distanță. Tata a fost trimis în străinătate pentru luni întregi și de două ori pentru aproape un an. Chiar și acum călătorește tot timpul.

„Dar sunt căsătoriți și au copii împreună.“

- Te duci la facultate, în timp ce eu mai am încă doi ani de liceu.
- Și?

„E posibil să întâlnești o fată mai bună. Va fi mai deșteaptă și mai frumoasă decât mine și veți avea mai multe în comun decât avem noi doi.“ Am auzit vocile acelea în gând, însă n-am zis nimic, iar Bryce s-a apropiat. Mi-a atins obrazul, urmărindu-i cu blândețe conturul, după care s-a înclinat să mă sărute, lăsând în urmă o senzație ușoară precum aerul. Apoi m-a ținut în brațe și nici unul dintre noi nu a mai vorbit, până când, în cele din urmă, l-am auzit oftând.

- N-am să te pierd, a șoptit el.

În timp ce stăteam cu ochii închiși, vrând să-l cred, tot nu știam cum ar fi fost posibil.

În zilele care au urmat, a părut că amândoi încercam să ne prefacem că discuția aceea nu avusese loc. Și pentru prima dată existau momente în care ne simțeam ciudat unul în prezența celuilalt. Îl surprindeam privind în depărtare, iar, atunci când îl întrebam la ce se gândea, se mulțumea să clatine din cap și se forța iute să zâmbească. Alteori, îmi încrucișam brațele și apoi oftam dintr-odată, după care realizam că el știa exact la ce mă gândeam.

Chiar dacă nu vorbeam, nevoia noastră de a ne atinge devenise și mai pronunțată. Își întindea mai des mâna după mâna mea, iar, de fiecare dată când frica de viitor venea pe nepusă masă, eu mă apropiam ca să ne îmbrățișăm. Atunci când ne sărutam, el mă ținea în brațe și mai strâns, ca și când se agăța de o speranță imposibilă.

Stăteam înăuntru mai mult, din pricina stadiului avansat al sarcinii mele. Nu mai mergeam deloc cu bicicleta și în loc de fotografiat, studiam fotografiile pe care le făcuserăm până atunci.

Chiar dacă, probabil, nu era riscant, am stat departe de camera obscură.

Așa cum făcusem și în luna martie, am lucrat din greu la lecturile mele școlare și la teme, mai ales ca o distragere de la inevitabil. Am scris un eseu despre Romeo și Julieta, care n-ar fi fost posibil fără Bryce și care a însemnat cea mai importantă lucrare din câte făcusem pentru oricare dintre materii și, pe deasupra, ultima mare lucrare a anului meu școlar. Pe măsură ce citeam piesa de teatru, mă întrebam deseori dacă chiar era scrisă în engleză, Bryce trebuind să-mi lămurească aproape fiecare pasaj. Spre deosebire de engleză, atunci când îmi făceam de lucru în Photoshop, aveam încredere în instinctele mele și continuam să-i surprind atât pe Bryce, cât și pe mama lui.

Cu toate astea, Daisy părea să simtă norul care plutea deasupra mea și a lui Bryce; își vâra adesea botul într-una dintre palmele mele, în timp ce stăpânul ei mă ținea de cealaltă. Într-o joi, după cină, l-am condus pe Bryce până pe verandă, în timp ce mătușa își găsisese deodată de lucru în bucătărie. Daisy ne-a urmat afară și s-a așezat lângă mine, privind în sus la Bryce, în timp ce el mă săruta. Am simțit cum limba lui o atinge pe a mea, iar după aceea și-a sprijinit cu blândețe fruntea de fruntea mea, în timp ce ne îmbrățișam.

– Ce faci sâmbătă? m-a întrebat el în cele din urmă.

Am presupus că voia să ieșim din nou împreună.

– Sâmbătă seară, vrei să zici?

– Nu, a răspuns el clătinând din cap. Ziua. Trebuie s-o duc pe Daisy la Goldsboro. Știu că încerci să nu te arăți pe afară, dar speram să vii cu mine. Nu vreau să fiu singur pe drumul de întoarcere, iar mama trebuie să stea cu gemenii. Altfel, din întâmplare, cei doi ar putea arunca în aer casa.

Deși știam că urma să se întâmple, ideea că Daisy pleca mi-a pus un nod în gât. Automat, am întins mâna după ea și i-am apucat urechile cu degetele.

– Da... Bine.

– Trebuie s-o întrebăm pe mătușa ta? Fiindcă e ziua de dinainte de Paști?

– Sunt sigură că mă va lăsa. Vorbesc cu ea mai târziu și, dacă se schimbă ceva, îți spun.

El a strâns din buze și a dat din cap. M-am uitat insistent la Daisy, simțindu-mi ochii înecați de lacrimi.

– O să-mi fie dor de ea.

Daisy a schelălăit la auzul vocii mele. L-am privit pe Bryce și am realizat că și ochii lui străluceau de lacrimi.

Sâmbătă am prins feribotul de dimineață la Ocracoke și am condus pe un traseu lung de la țarm la Goldsboro, la o oră distanță de mers cu mașina față de New Bern. Daisy a călătorit pe scaunul din față, prinsă între noi, și amândoi ne-am plimbat degetele prin blana ei. Mulțumită să primească atâta afecțiune, de-abia s-a mișcat.

În cele din urmă am intrat într-o parcare Wal-Mart, iar Bryce i-a observat pe oamenii pe care venise să-i întâlnească. Stăteau în picioare lângă o camionetă care avea o cușcă de plastic în benă.

Bryce și-a îndreptat camioneta spre ei și a încetinit. Daisy s-a ridicat să vadă ce se întâmpla și a privit cu atenție prin parbriz, anticipând o nouă aventură, fără să aibă însă idee despre ce se întâmpla cu adevărat.

Pentru că parcare era aglomerată de cumpărătorii care veneau sâmbăta la magazin, Bryce a agățat lesa de zgarda lui Daisy înainte de a deschide portiera. Mai întâi a coborât el, după care a sărit și Daisy, cu nasul în pământ, ca să adulmece noile mirosuri. Între timp, m-am dat și eu jos pe partea mea, încet, lucru care devenise o adevărată provocare în momentul acela, și m-am alăturat lui Bryce. El mi-a întins lesa.

– Poți să ții asta un pic? Trebuie să iau hârtiile din camionetă.

– Sigur că da.

M-am aplecat ușor și am început s-o mângâi din nou pe Daisy. Străinii aceia se îndreptau deja spre noi, amândoi părând mult mai relaxați decât mă simțeam eu. Unul dintre ei era o femeie care avea în jur de patruzeci de ani, care își purta părul lung, roșcat, strâns într-o coadă de cal; bărbatul părea cu vreo zece ani mai în vârstă și era îmbrăcat într-un tricou polo și cu pantaloni de bumbac.

Atitudinea lor familiară arăta că îl cunoșteau bine pe Bryce.

Acesta din urmă a dat mâna cu amândoi, iar apoi le-a înmânat dosarul cu hârtii. Cei doi s-au prezentat drept Jess și Toby și m-au salutat. Le-am urmărit ochii și am văzut că privirile li s-au oprit o clipă asupra abdomenului meu, așa că mi-am încrucișat brațele, mai stânjenită decât de obicei. Ei au avut suficient tact încât să nu mă privească lung. După un minut de generalități despre drumul până acolo și despre ce mai făcuse în ultima vreme, Bryce a început să le vorbească despre antrenamentul prin care trecuse Daisy.

Chiar și așa, am știut că cei doi încercau să-și dea seama dacă Bryce era tatăl copilului, iar eu m-am concentrat din nou asupra lui Daisy. N-am urmărit aproape deloc conversația. Când Daisy a început să-mi lingă degetele, m-am gândit că n-aveam s-o mai văd niciodată și am simțit cum mă podideau lacrimile.

Jess și Toby știau bine ce aveau de făcut și că prelungirea momentului despărțirii nu făcea decât să înrăutățească lucrurile pentru Bryce. S-au oprit din vorbit, iar Bryce s-a aplecat spre Daisy. I-a prins capul în palme și amândoi s-au privit lung.

– Ești cel mai bun câine pe care l-am avut vreodată, a zis el, iar vocea i s-a înecat ușor. Știu că o să fiu mândru de tine și că noul tău stăpân o să te iubească la fel de mult ca și mine.

Daisy a părut să absoarbă fiecare cuvânt, iar când Bryce a sărutat-o pe creștetul capului, ea a închis ochii. El i-a întins lesa lui Toby, s-a întors cu spatele, cu o expresie hotărâtă pe față, iar apoi a pornit spre camionetă fără să scoată nici un cuvânt. Am sărutat-o și eu pe Daisy o ultimă dată, după care l-am urmat. M-am uitat cu coada ochiului peste umăr și am văzut-o pe Daisy stând așezată, răbdătoare, privind-l pe Bryce. Capul îi era înclinat într-o parte, ca și când s-ar fi întrebat încotro se ducea stăpânul ei, iar imaginea aproape că mi-a frânt inima. Bryce mi-a deschis ușa, tăcut, și m-a ajutat să urc în camionetă.

S-a urcat și el lângă mine. În oglinda laterală, am zărit-o din nou pe Daisy. Continua să ne privească în timp ce Bryce pornea motorul. Camioneta s-a mișcat

lent, înainte, trecând pe lângă mașinile parcate. Bryce își ținea privirea ațintită în față și am rulat prin parcare, îndreptându-ne spre ieșire.

Acolo se afla un semn de oprire, însă nu era trafic deloc. Bryce s-a întors pe drumul de acces și s-a îndreptat spre Ocracoke. M-am uitat peste umăr o ultimă dată. Daisy rămăsese așezată, cu capul încă înclinat, văzând, fără îndoială, cum camioneta se făcea tot mai mică în depărtare. M-am întrebat dacă era derutată, înspăimântată sau tristă, însă era mult prea departe ca să-mi pot da seama. Am văzut cum, în cele din urmă, Toby a tras de lesă și cum Daisy l-a urmat, încet, în spatele camionetei. A lăsat hayonul în jos, iar Daisy a sărit în benă; apoi am trecut pe lângă o altă clădire, care ne-a împiedicat să-i mai vedem, și dintr-odată Daisy era dusă. Pentru totdeauna.

Bryce a rămas tăcut. Știam că îl durea și știam cât de dor avea să-i fie de câinele pe care îl crescuse de când era pui. Mi-am șters lacrimile, neștiind ce să-i spun. Să dau glas unor lucruri de la sine înțelese n-ar fi ajutat cu nimic acum, când rana era atât de proaspătă.

Sus, în fața noastră, se vedea drumul care urca spre autostradă, însă Bryce începuse să încetinească. Vreme de o clipă, am crezut că voia să se întoarcă înapoi în parcare, ca să-și ia rămas-bun cu adevărat de la Daisy. Dar nu a făcut asta. A întors camioneta într-o benzinărie, a parcat la marginea acesteia și a oprit motorul.

După ce a înghițit cu greu, și-a îngropat fața în palme. Umerii au început să i se scuture de plâns, iar mie, auzindu-l, mi-a fost imposibil să-mi rețin lacrimile. Am plâns în hohote, iar el, de asemenea, a plâns în hohote, și chiar dacă eram împreună, fiecare a rămas cu nefericirea lui.

Amândurora ne era deja dor de Daisy.

Am ajuns la Ocracoke, iar Bryce m-a lăsat acasă la mătușa. Știam că voia să fie singur, iar eu eram extenuată și aveam nevoie de un pui de somn. Când m-am trezit, mătușa Linda făcuse sendvișuri cu brânză la gril și supă de roșii. Șezând la masă, am tot întins mâna, involuntar, ca s-o ating pe Daisy, pe care încă mi-o închipuiam așezată dedesubt.

– Vrei să mergi mâine la biserică? m-a întrebat mătușa. Deși e Paștele, înțeleg dacă mai degrabă vrei să stai acasă.

– Mă descurc.

– Știi că te descurci. Însă te-am întrebat din alte motive.

„Pentru că arăți foarte gravidă“, voise ea să spună.

– Aș vrea să merg mâine, dar după aceea cred că voi lua o pauză.

– Bine, draga mea, a spus ea. De duminica viitoare, Gwen o să fie în preajma ta, în caz că ai nevoie de ceva.

– N-o să meargă nici ea la biserică?

– Probabil că nu. Trebuie să fie aici, în orice eventualitate.

Voia să spună, de fapt, în caz că se declanșează nașterea. Am întins mâna după sendviș, izbită de apariția atâtor schimbări, care semnalau faptul că șederea mea se apropia de sfârșit mai repede decât îmi doream.

Două zile mai târziu, în luna aceea, după ce m-am trezit din somn, primul meu gând a fost că mai aveam doar în jur de o lună până când plecam. Faptul că o dădusem pe Daisy făcuse ca realitatea plecării să devină mult mai concretă, nu doar pentru mine, ci și pentru Bryce. El a fost tăcut pe parcursul sesiunii noastre de meditații, iar, după ce am terminat, mi-a propus ca, în loc să facem fotografii, să începem lecțiile de șofat. Mi-a mai spus că vorbise despre asta atât cu mătușa mea, cât și cu mama lui, și că amândouă fuseseră de acord.

Știam că el se obișnuise ca, atunci când făceam fotografii, s-o avem pe Daisy cu noi, iar acum voia să facă ceva care să-l ajute să uite. După ce am acceptat, Bryce a condus mașina până la drumul care ducea în capătul celălalt al insulei și am făcut schimb de locuri. N-am realizat decât atunci când m-am așezat la volan că mașina nu avea transmisie automată, ci standard. Nu mă întreba de ce nu observasem până atunci, asta se întâmplase, probabil, din pricină că Bryce făcea ca șofatul să pară lipsit de efort.

– Nu cred că o să fiu în stare să conduc.

– E bine să înveți cu transmisia standard, în caz că vei fi nevoită să conduci o asemenea mașină.

– Asta n-o să se întâmple niciodată.

– De unde știi?

– Pentru că majoritatea oamenilor sunt suficient de deștepți ca să-și ia mașini care fac automat schimbarea vitezelor.

– Putem începe acum? Dacă ai terminat să te plângi?

Era pentru prima oară în acea zi când Bryce vorbea ca de obicei, iar eu am simțit cum mi se relaxau umerii. Nu realizasem cât de tensionați erau. L-am ascultat pe Bryce explicându-mi cum să folosesc ambreiajul.

Îmi imaginasem că avea să fie ușor, însă n-a fost deloc așa. Să dai drumul ambreiajului în același timp în care apăsai pe accelerație a fost mult mai dificil decât făcuse el lucrurile să sune, așa că prima mea oră de condus n-a fost altceva decât o înșiruire de smucituri bruște și rapide, urmate de oprirea motorului. După prima mea serie de încercări, Bryce a fost nevoit să-și pună centura de siguranță.

În cele din urmă, de îndată ce am reușit să fac camioneta să meargă, el m-a pus să accelerez și să schimb în viteza a doua, apoi în a treia, înainte de a relua întregul proces.

Până la mijlocul săptămânii, mi se întâmpla foarte rar să mai opresc motorul; până joi, m-am arătat a fi suficient de bună ca să încerc să conduc pe străzile orașelului, lucru care era mult mai puțin periculos decât suna pentru toată lumea implicată, având în vedere că nu era trafic aproape deloc. Trăgeam prea mult sau prea puțin de volan atunci când întorceam, ceea ce a însemnat că mi-am petrecut aproape toată ziua aceea exersând navigarea. Din fericire, până vineri am reușit să nu mă mai fac de râs la volan, atâta vreme cât eram atentă la viraje. La sfârșitul lecției, Bryce m-a strâns în brațe și mi-a spus din nou că mă iubea. În timp ce mă ținea lipită de el, nu puteam să nu mă gândesc că urma să nasc peste douăzeci și șapte de zile.

În sâmbăta aceea nu l-am văzut pe Bryce, după cum îmi spusese el cu o zi înainte, la sfârșitul lecției de condus, pentru că tatăl lui era încă plecat, iar Bryce urma să-și petreacă ziua pescuind împreună cu bunicul. În loc de asta, m-am dus la magazin și mi-am omorât timpul așezând cărțile în ordine alfabetică și aranjând videocasetele pe categorii. După aceea am discutat iarăși cu Gwen despre contractiile mele Braxton-Hicks, care începuseră din nou după o perioadă de relativă liniște. Gwen mi-a reamintit că erau un fenomen normal și mi-a descris etapele la care trebuia să mă aștept odată ce intram în travaliu.

În seara aceea am jucat gin rummy cu mătușa și cu Gwen. Crezusem că aveam să le pot ține piept, însă s-a dovedit că cele două foste călugărițe erau niște rechini ai jocului de cărți. După joc, pe când puneam deoparte pachetul de cărți, m-am întrebat ce se întâmpla în mănăstiri odată ce se dădea ora stingerii. Am avut viziuni cu o atmosferă de cazino, cu măicuțe purtând brățări de aur și ochelari de soare, așezate la mese acoperite cu postav.

Duminică însă, a fost altfel. Gwen a venit și a adus cu ea aparatul de măsurat tensiunea și stetoscopul, a pus aceleași întrebări pe care doctorul Mâini-Uriășe le-ar fi pus de obicei, dar de îndată ce a plecat m-am simțit dezorientată. Nu doar fiindcă nu eram la biserică, ci și pentru că în afară de studiul dedicat testelor, terminasem, în linii mari, cu școala, fiindcă îmi făcusem toate temele rezervate pentru acel semestru.

Nici Bryce nu-mi lăsase aparatul de fotografiat, ceea ce însemna că și fotografia ieșea din discuție. Bateriile din walkman erau descărcate – mătușa îmi promisese să-mi cumpere altele mai târziu –, așa că nu mai aveam nimic de făcut. Deși, probabil, aș fi putut să merg la plimbare, nu voiam să ies din casă. Era prea mult soare; oamenii se plimbau pe afară, iar burta mea era atât de vizibilă, încât ori ieșeam din casă, ori îndreptam două fascicule de neon spre ea și ar fi fost același lucru, adică i-aș fi informat pe toți despre motivul venirii mele la Ocracoke.

În cele din urmă, mi-am sunat părinții. A trebuit să aștept până la jumătatea dimineții, din pricina diferenței de fus orar, și chiar dacă nu știam ce mă așteptasem să aud, mama și tata nu m-au făcut să mă simt cu mult mai bine. Nu m-au întrebat de Bryce sau de fotografie, iar când am spus cât de departe ajunsesem cu lecțiile, mama de-abia a așteptat să treacă o clipă înainte să-mi spună că Morgan câștigase încă o bursă, de data asta de la Knights of Columbus⁴⁶.

Mi-au dat-o și pe sora mea la telefon, iar ea părea obosită, ceea ce o făcea să fie mai tăcută ca de obicei. Pentru prima dată după multă vreme, am avut senzația unei convorbiri adevărate și nu m-am putut abține, așa că i-am vorbit un pic despre Bryce și despre noua mea dragoste, aparatul de fotografiat. Ea a părut aproape uluită, după care m-a întrebat când urma să vin acasă, lucru care m-a lăsat fără grai. Cum să nu știe ea nimic despre Bryce sau că făceam fotografii, sau că trebuia să nasc pe 9 mai? În timp ce închideam telefonul, m-am întrebat dacă părinții mei și Morgan vorbeau vreodată despre mine.

Fiindcă nu aveam nimic mai bun de făcut, am curățat și casa. N-am făcut curat doar în bucătărie și în camera mea, nu mi-am spălat doar rufe, ci am curățat totul.

Am făcut baia să strălucească, am aspirat și am șters praful, am curățat până și cuptorul, deși m-am ales cu dureri de spate și probabil că n-am făcut o treabă foarte bună. Totuși, pentru că, la urma urmei, casa era mică, mi-au rămas încă multe ore de ocupat până când ajungea mătușa acasă, așa că m-am dus și m-am așezat pe verandă.

Ziua era minunată și primăvara își făcea simțită prezența. Cerul era lipsit de nori, iar oceanul strălucea ca o tavă încărcată cu diamante albastre, însă nu i-am dat prea multă atenție. În loc de asta, nu m-am putut gândi decât la faptul că ziua părea irosită și că nu mai aveam destule de petrecut la Ocracoke ca să mai irosesc încă una.

Meditațiile cu Bryce constau acum mai ales în pregătirea pentru testele din săptămâna următoare, ultima rundă importantă de dinainte de examenele de sfârșit de semestru. Pentru că nu puteam să-mi petrec prea mult timp învățând, ședințele noastre deveniseră mai scurte, iar pentru că deja trecuserăm în revistă aproape toate fotografiile pe care le făcuserăm, acum răsfoiam cărțile de fotografie una după alta. În timp, realizasem că, deși aproape oricine putea învăța să încadreze și să creeze o compoziție fotografică dacă exersa suficient, în formele ei cele mai rafinate, fotografia era cu adevărat o artă. Un fotograf excelent își punea oarecum sufletul în munca sa, transmițând o sensibilitate distinctă și un punct de vedere personal prin intermediul acelei fotografii.

Doi fotografi care surprindeau același lucru, în același timp, puteau produce imagini surprinzător de diferite și am început să înțeleg că primul pas pentru a obține fotografii excelente era simplul act de a te cunoaște pe tine însuși.

În ciuda weekendului pe care Bryce și-l trecuse pescuind, sau poate că tocmai din pricina acestuia, timpul petrecut împreună cu el nu mai părea la fel. O, ne sărutam, iar Bryce îmi spunea că mă iubea, încă mă ținea de mână atunci când ședeam pe canapea, însă nu mai era atât de... deschis ca înainte, dacă mă înțelegei. Din când în când aveam impresia că se gândea la altceva, ceva despre care nu voia să vorbească; existau momente în care părea că uita că eram acolo. Asta nu se întâmpla foarte des, iar el își cerea scuze de fiecare dată când realiza că se distanțase de mine, deși nu-mi explica niciodată ce îl preocupa. Cu toate astea, după cină, pe când ne luam rămas-bun pe verandă, părea disperat, de parcă nu voia să-mi mai dea drumul.

În ciuda mării mele aversiuni față de ideea de a ieși din casă, vineri după-amiază ne-am dus la plimbare pe plajă. Eram singurii oameni de acolo și ne-am ținut de mână în timp ce ne plimbam pe malul apei. Valurile se rostogoleau leneș spre țărm, pelicanii alunecau peste undele înspumate, și chiar dacă aduseserăm cu noi aparatul de fotografiat, nu făcuserăm încă nici o fotografie. Lucru care m-a făcut să realizez că voiam o fotografie cu noi doi împreună, pentru că nu aveam nici una. Însă nu era nimeni care s-o facă, așa că nu i-am spus nimic lui Bryce. În cele din urmă, ne-am întors înapoi la camionetă.

– Ce vrei să faci la sfârșit de săptămână? l-am întrebat.

El a făcut câțiva pași înainte de a răspunde.

– N-o să fiu prin preajmă. Trebuie să merg din nou la pescuit cu bunicul.

Mi-am simțit umerii grei. Se îndepărta deja de mine, ca lucrurile să fie mai ușoare atunci când venea vremea despărțirii? Dar dacă era așa, de ce continua să-mi spună că mă iubea? De ce erau îmbrățișările lui atât de lungi? M-am simțit derutată și n-am reușit să rostesc decât o singură silabă:

– Of!

Și-a dat seama de dezamăgirea mea și mi-a spus cu delicatețe:

– Îmi pare rău. Am ceva de rezolvat.

M-am uitat țintă la el.

– E ceva ce nu-mi spui?

– Nu, a răspuns el. Absolut nimic.

Pentru prima oară de când eram împreună, nu l-am crezut.

Sâmbătă, fiindcă eram din nou plictisită, am încercat să învăț pentru teste, gândindu-mă că, dacă obțineam rezultate mai bune, urma să fiu mai bine protejată în cazul în care dădeam chix la examenele de sfârșit de semestru. Dar pentru că deja citisem tot, îmi făcusem toate temele și, în plus, învățasem toată săptămâna, am simțit că exageram. Știam că nu urma să am nici o problemă legată de școală, așa că în cele din urmă am eșuat pe verandă.

Senzația de a mă simți pregătită integral și cu toate temele făcute era una bizară. Ceea ce m-a făcut însă să înțeleg de ce era Bryce atât de avansat față de mine din

punctul de vedere al învățării. Nu doar pentru că era inteligent; școala de acasă însemna și reducerea tuturor activităților nelegate de învățare. La școala mea, aveam pauze între ore, minute pentru ca elevii să intre în ritm la începutul fiecărei ore, anunțuri legate de școală, înscrieri la cluburi, exerciții de simulare a incendiilor și pauze de masă destul de lungi, care erau asemănătoare cu orele de dirigiență. În clasă, profesorii încetineau adesea ritmul pentru a-i ajuta, astfel, pe elevii care aveau probleme de învățare mai mari decât ceilalți, iar toate acestea se acumula în ore întregi de timp irosit.

Chiar și așa, preferam în continuare să mă duc la școală. Îmi plăcea să-mi văd prietenii și, ca să fiu sinceră, gândul de a-mi petrece zi după zi împreună cu mama îmi dădea fiori. Pe lângă asta, abilitățile sociale erau și ele importante, și chiar dacă Bryce părea perfect normal, unii oameni – așa, ca mine, spre exemplu – beneficiau de interacțiunea cu ceilalți. Sau cel puțin asta voiam să cred.

Mă gândeam la toate acestea în timp ce așteptam ca mătușa să se întoarcă de la magazin. Gândurile mele rătăceau spre Bryce și am încercat să-mi imaginez ce făcea pe barcă. Își ajuta bunicul să tragă plasa în barcă, sau aveau o mașină care făcea asta? Ori nu aveau deloc plasă? Curăța peștii de măruntaie, sau făceau asta când erau la doc, sau era altcineva responsabil de asta? Era greu să-mi imaginez, mai ales pentru că nu fusesem niciodată la pescuit sau pe barcă și n-aveam idee ce încercau să prindă.

Ajunsă cu gândurile în acel punct, am auzit zgomotul pietrișului sub roți. Era prea devreme ca mătușa să ajungă acasă, așa că habar n-aveam cine putea fi. Spre surpriza mea, am văzut duba familiei Trickett și am auzit sunetul pompei hidraulice. M-am ținut cu mâna de balustradă și am coborât încet treptele. Când am ajuns pe treapta de jos, am văzut-o pe mama lui Bryce venind spre mine în scaunul ei cu roțile.

– Doamnă Trickett? am întrebat.

– Bună, Maggie. E cumva un moment nepotrivit?

– Nu, deloc, am zis. Bryce e la pescuit, cu bunicul lui.

– Știu.

– E bine? Doar n-a căzut peste bord sau așa ceva!

M-am încruntat, năpădită de un val de nervozitate.

– Nu cred să fi căzut peste bord, m-a asigurat ea. Îl aștept înapoi în jurul orei cinci.

– Am făcut ceva rău?

– Nu fi prostuță, a zis ea, oprindu-se la baza scării. Am trecut pe la magazinul mătușii tale mai devreme și mi-a spus că pot să trec pe aici. Vreau să vorbesc cu tine.

M-am așezat pe trepte, pentru că mi se părea ciudat s-o domin de la înălțime. Văzută de aproape, ea era la fel de frumoasă ca întotdeauna și soarele îi lumina ochii, care semănau cu niște prisme de smarald.

– Cu ce vă pot ajuta?

– Ei bine, mai întâi voiam să-ți spun că sunt foarte impresionată de munca ta cu aparatul de fotografiat. Ai un instinct admirabil. Mi se pare extraordinar cât de departe ai ajuns într-un timp atât de scurt. Mie mi-au trebuit ani ca să ajung acolo unde ești tu.

– Mulțumesc. Am avut profesori buni.

Și-a frânt palmele în poală, iar eu i-am intuit stânjeneala. Știam că nu venise cu mașina până aici ca să vorbească cu mine despre fotografie. Mi-am dres glasul și am continuat:

– Când se întoarce acasă soțul dumneavoastră?

– În curând, cred. Nu știu data exactă, dar mă voi bucura să-l văd venit înapoi. Nu e întotdeauna ușor să crești trei băieți de una singură.

– Sunt sigură că nu e. În același timp însă, copiii dumneavoastră sunt extraordinari. Ați făcut o treabă foarte bună.

S-a uitat în altă parte, după care și-a dres vocea.

– Ți-am povestit vreodată cum a fost cu Bryce, imediat după accidentul meu?

– Nu.

– A fost un moment foarte dificil, evident. Însă, din fericire, armata i-a aprobat lui Porter să lucreze de acasă în primele șase luni, ca să poată avea grijă de mine și de copii în timp ce amenajam casa pentru accesul scaunului cu rotile. În cele din urmă însă, a trebuit să se întoarcă la muncă.

Eu încă aveam dureri foarte mari și nu mă puteam mișca așa ca acum. Richard și Robert aveau patru ani și erau greu de stăpânit. Aveau o grămadă de energie, erau mofturoși la masă și făceau dezordine peste tot. Bryce a trebuit să devină bărbatul

în casă, deși avea doar nouă ani, atunci când tatăl lui mergea la serviciu. Pe lângă faptul că a fost nevoit să aibă grijă de frații lui, a trebuit să aibă grijă și de mine. Le citea gemenilor, îi ținea ocupați, le gătea, îi punea în cadă, îi punea la culcare. Toate astea. Iar, din cauza stării mele de sănătate, a fost nevoit să mă ajute cu lucruri pe care n-ar fi trebuit să le facă niciodată, cum ar fi spălatul și îmbrăcatul. Nu s-a plâns, dar tot m-am simțit prost din cauza asta. Pentru că a fost nevoit să se maturizeze mai repede decât alți copii de vârsta lui.

Ea a oftat, iar eu am observat că fața i se încrețise din pricina regretului.

– După aceea, n-a mai fost niciodată copil. Și nu știu dacă ăsta e un lucru bun sau rău.

Am încercat – dar n-am reușit – să găsesc un răspuns potrivit. În cele din urmă, am zis:

– Bryce e unul dintre cei mai extraordinari oameni pe care i-am cunoscut vreodată.

Ea s-a întors spre apă, dar am avut sentimentul că nu se uita la ea.

– Bryce a crezut întotdeauna că frații lui sunt... mai buni decât el. Însă chiar dacă sunt extraordinari, nu sunt ca Bryce. I-ai cunoscut. Oricât ar fi de inteligenți, sunt totuși copii. Când Bryce era de vârsta lor, era deja adult. La vârsta de șase ani, ne-a spus că voia să studieze la West Point. Chiar dacă suntem familia unui militar, chiar dacă West Point e universitatea absolvită de Porter, noi, părinții, n-am avut nimic de a face cu decizia lui Bryce. Dacă era după mine și Porter, l-am fi trimis la Harvard. A fost acceptat și acolo. Ți-a vorbit vreodată despre asta?

Am clătinat din cap în semn că nu, încă străduindu-mă să cuprind cu mintea cele spuse de ea.

– Bryce a zis că nu voia să trebuiască să plătim ceva. Pentru el a fost o chestiune de mândrie să meargă la universitate fără ajutorul nostru.

– Asta sună a Bryce, am admis eu.

– Dă-mi voie să te întreb ceva, a zis ea întorcându-se din nou spre mine, în cele din urmă. Știai că Bryce s-a dus la pescuit împreună cu bunicul lui în ultimele două weekenduri?

– Pentru că bunicul avea nevoie de ajutor. Pentru că tatăl lui încă nu s-a întors.

Buzele doamnei Trickett s-au retras într-un zâmbet trist.

– Tatăl meu n-are nevoie de ajutorul lui Bryce. De obicei, n-are nevoie nici de ajutorul lui Porter. Soțul meu îl ajută mai ales cu reparații la echipament și motor, însă pe apă n-are nevoie de ajutorul nimănui în afară de cel pe care i-l dă marinarul de pe punte, un om care lucrează cu el de zeci de ani. Tata e pescar de peste șaizeci de ani. Porter se duce cu ei pentru că-i place să aibă lucruri de făcut și se simte bine la aer, dar și pentru că se înțelege bine cu tata. Ideea e că nu știu de ce s-a dus Bryce la pescuit împreună cu tatăl meu, însă tata mi-a spus că a adus în discuție niște subiecte care îl îngrijorează.

– Cum ar fi?

Ochii ei au continuat să mă privească.

– Între altele, că își regândește decizia de a merge la West Point.

La auzul cuvintelor ei, am clipit.

– Dar asta n-are nici un sens, m-am bâlbâit eu în cele din urmă.

– Nici tata n-a înțeles. Nici eu. Încă nu i-am spus nimic lui Porter, dar mă îndoiesc că va înțelege ceva din asta.

– Sigur că se duce la West Point, am murmurat eu, derutată. Doar am stat de vorbă despre asta de atâtea ori! Și știți cât de mult exersează, încercând să se pregătească pentru West Point.

– Țasta e încă un aspect, a zis ea. Nu mai exersează.

Nu mă așteptasem nici la asta.

– E din cauza Universității Harvard? Pentru că vrea să meargă acolo?

– Nu știu. Dacă da, atunci trebuie să trimită cât mai repede formularele completate. Din câte știu, e posibil ca termenul-limită să fi trecut.

Și-a ridicat ochii spre cer înainte de a mă privi din nou.

– Dar tata mi-a zis că Bryce i-a pus multe întrebări și în legătură cu afacerea de pescuit; despre costul unei bărci, plata reparațiilor, lucruri de genul ăsta. Îl bate pe tata la cap încontinuu, ca să afle detalii.

N-am putut decât să clatin din cap.

– Sunt sigură că nu sunt motive de îngrijorare. Mie nu mi-a zis nimic despre asta. Și știți cât e de curios Bryce să afle despre orice.

– Cum ți s-a părut în ultima vreme? Cum s-a comportat?

– E un pic indispus de când a dat-o pe Daisy. Am crezut că e așa din cauză că-i e dor de ea.

N-am pomenit nimic despre momentele în care părea disperat; mi s-a părut că era, cumva, prea personal.

Ea a cercetat din nou întinderea de apă, atât de albastră în ziua aceea, încât aproape că-ți rănea ochii.

– Nu cred că treaba asta are de-a face cu Daisy, a concluzionat ea.

Înainte să pot să mă gândesc la spusele ei, mama lui Bryce și-a pus mâinile pe roțile scaunului, prin asta dându-mi de înțeles în mod clar că era pregătită să plece.

– Am vrut doar să văd dacă ție ți-a spus ceva. Ți mulțumesc că ai vorbit cu mine. Ar trebui să plec acasă. I-am lăsat pe Richard și pe Robert făcând un soi de experiment științific și doar Dumnezeu știe ce se poate întâmpla.

– Desigur, am zis.

A întors scaunul cu roțile și apoi s-a oprit ca să mă privească din nou.

– Când ar trebui să vină copilul?

– Pe 9 mai.

– O să vii la noi ca să-ți iei rămas-bun?

– Poate. Încerc să nu fiu văzută de oamenii de pe-aici. Însă vreau să vă mulțumesc tuturor pentru că ați fost atât de buni și că m-ați primit atât de bine.

Ea a dat din cap, ca și când se aștepta la răspuns, însă expresia de pe fața ei a rămas în continuare tulburată.

– Vreți să încerc să vorbesc eu cu el? am strigat eu în timp ce ea se îndrepta spre dubă.

Mama lui Bryce a făcut un semn cu mâna și a răspuns, peste umăr:

– Am sentimentul că urmează să stea de vorbă cu tine.

Încă eram așezată pe treaptă atunci când mătușa Linda s-a întors de la magazin, o oră mai târziu. M-am uitat cum parca și am văzut cum mă studia înainte de a ieși, în cele din urmă, din mașină.

– Te simți bine? m-a întrebat ea, oprindu-se în dreptul meu.

Am clătinat din cap, iar ea m-a ajutat să mă ridic. Odată ajunsese în casă, m-a dus la masa din bucătărie și s-a așezat pe partea opusă. După o vreme, mi-a luat mâna.

– Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

Am inspirat adânc și i-am povestit totul. După ce am terminat de vorbit, am văzut că mătușa Linda avea o expresie blândă pe față.

– Mai devreme, când am văzut-o, mi-am dat seama că Janet e îngrijorată din pricina lui Bryce.

– Ce-ar trebui să-i zic? Să stau de vorbă cu el? Să-i spun că trebuie să se ducă la West Point? Sau, cel puțin, să-i spun să vorbească cu părinții lui despre ceea ce gândește?

– Se presupune că tu ar trebui să știi ceva din toate astea?

Am clătinat din cap în semn că nu. Apoi am zis:

– Nu știu ce se întâmplă cu el.

– Cred că știi, probabil.

„Are legătură cu tine“, voise ea să spună.

– Dar Bryce știe că plec, am protestat eu. A știut întotdeauna. Am vorbit despre asta de multe ori.

Ea a părut să-și cântărească răspunsul.

– Poate că nu i-a plăcut ce i-ai spus, a zis ea cu voce blândă.

N-am dormit bine în noaptea aceea, iar duminică m-am trezit că-mi doream să fi mers la biserică, adică să fi făcut chestia cu maratonul-de-douăsprezece-ore, ca să mă distragă de la agitația din gândurile mele. De-abia m-am putut concentra atunci când Gwen a venit ca să vadă ce făceam, iar după ce a plecat, m-am simțit și mai rău. Indiferent unde mă așezam în casă, îngrijorările mă urmau, făcându-mă să-mi pun întrebări după întrebări. Nici măcar ocazionalele contracții Braxton-Hicks nu

reuşeau să-mi distragă atenția pentru prea multă vreme, atât de obișnuită devenisem cu spasmele. Eram extenuată de îngrijorare.

Era 21 aprilie. Copilul trebuia să se nască peste optsprezece zile.

Bryce a venit luni dimineața, dar mi-a vorbit prea puțin despre weekendul lui. L-am întrebat despre asta în treacăt și mi-a spus că fuseseră nevoiți să meargă în larg mai departe decât plănuiseră la început, însă sezonul de ton galben era înfloritor, așa că reușiseră să prindă o captură destul de bună în ambele zile. Nu mi-a spus nimic despre motivele pentru care dispăruse în ultimele două weekenduri sau despre planurile lui legate de universitate. Nehotărâtă dacă să continui sau nu, am lăsat subiectul în pace.

În loc de asta, ne-am ocupat de aceleași lucruri ca de obicei, aproape ca și când totul ar fi fost în regulă. Mai mult studiu, chiar și mai multă fotografie. Până la momentul acela, ajunsesem să cunosc aparatul de fotografiat pe dinafară și puteam să fac ajustările necesare legată la ochi; memorasem, practic, aspectele tehnice ale fiecărei fotografii din dosarul meu și al lui Bryce și înțelegeam greșelile pe care le făcusem atunci când fotografiasem. După ce a ajuns acasă, mătușa Linda l-a întrebat pe Bryce dacă avea câteva minute ca s-o ajute să instaleze rafturi noi pentru secțiunea de cărți din magazin. El a acceptat cu plăcere, însă eu am rămas acasă.

– Cum a fost? am întrebat-o pe mătușă după ce s-a întors singură acasă.

– Bryce este exact ca tatăl lui. Poate să facă orice, s-a minunat ea.

– Iar el cum a fost?

– N-a zis nimic și n-a întrebat nimic ciudat, dacă asta mă întrebi.

– Și mie mi s-a părut că azi a fost el, cel din totdeauna.

– Asta e bine, nu?

– Bănuiesc.

– Am uitat să-ți spun mai devreme, dar azi am vorbit despre școală cu directorul și cu părinții tăi.

– De ce?

Mi-a explicat despre ce era vorba, dar, deși eram de acord cu ceea ce-mi spusese, probabil că a remarcat ceva anume în expresia de pe fața mea.

– Te simți bine?

– Nu știu, am recunoscut eu.

Și chiar dacă Bryce se comportase de parcă totul era normal, cred că și el era nesigur.

Restul săptămânii s-a petrecut, în linii mari, la fel, cu excepția faptului că Bryce a luat cina cu mine și cu mătușa atât marți, cât și miercuri. Marți, după ce am dat trei examene, iar mătușa s-a întors la magazin, Bryce m-a invitat să ieșim din nou la cină în seara următoare, însă eu m-am grăbit să refuz.

– Nu-mi place deloc să se uite lumea la mine, am zis eu.

– Atunci ce-ar fi să pregătesc cina aici? Putem să ne uităm la un film după aceea.

– N-avem televizor.

– Pot să-l aduc pe al meu aici, împreună cu videocasetofonul. Am putea să vedem Dirty Dancing sau orice altceva.

– Dirty Dancing?

– Mamei i-a plăcut foarte mult. Eu nu l-am văzut.

– Cum de n-ai văzut Dirty Dancing?

– În caz că n-ai observat, la Ocracoke nu există cinematograful.

– Filmul a apărut pe când eu eram copil.

– Nu l-am văzut pentru că pe vremea aceea eram ocupat.

Am râs.

– Trebuie să vorbesc cu mătușa, ca să mă asigur că e în regulă.

– Știu.

De îndată ce a vorbit, mintea mi-a zburat la vizita mamei lui, din weekendul trecut.

– Trebuie să te culci devreme dacă sâmbătă te duci din nou la pescuit?

– Weekendul ăsta o să fiu aici. Vreau să-ți arăt ceva.

- Un alt cimitir?
- Nu. Dar cred c-o să-ți placă.

După ce vineri dimineață mi-am încheiat examenele cu rezultate satisfăcătoare, mătușa Linda nu numai că a fost de acord cu o a doua întâlnire, însă mi-a spus și că era bucuroasă să-și petreacă seara la Gwen.

- N-o să prea semene a întâlnire dacă stau aici, cu voi. La ce oră vreți să vă las singuri?
- La cinci e bine? a întrebat Bryce. Ca să am timp să gătesc mâncarea pentru cină?
- E bine, a zis mătușa Linda, dar aș vrea să mă întorc până la ora nouă.

După ce ea a plecat înapoi la magazin, Bryce mi-a spus că tatăl lui urma să se întoarcă acasă săptămâna următoare.

- Nu știu exact când, dar cred că mama se bucură.
- Și tu nu?
- Sigur că mă bucur, a afirmat el. Lucrurile sunt mai ușoare atunci când el e acasă. Gemenii nu mai sunt atât de nebunatici.
- Mama ta pare să aibă lucrurile sub control.
- Da. Dar nu-i place să fie întotdeauna personajul negativ.
- Nu mi-o imaginez pe mama ta în rolul ăsta.
- N-o lăsa să te ducă de nas, a zis el. La nevoie, e destul de dură.

Bryce a plecat la jumătatea după-amiezii fiindcă avea niște treburi de făcut. Când m-am dezmeticit din somnul de după plecarea lui, m-am trezit că mă uitam lung în oglindă. Până și blugii mei elastici deveniseră strâmți, iar bluzele mele cele mai mari, pe care mi le cumpărase mama de Crăciun, de-abia reușeau să-mi cuprindă burta.

Fiindcă n-aveam cum să arăt strălucitoare în vreuna dintre ținutele mele, am fost un pic mai îndrăzneță cu machiajul decât de obicei, folosindu-mă, în principal, de abilitatea mea de clasă hollywoodiană de a-mi contura ochii cu dermatograf; în afară de Photoshop, conturatul ochilor era singurul lucru la care mă pricepeam

foarte bine. După ce am ieșit din baie, până și mătușa Linda s-a uitat surprinsă la mine.

– E prea mult? am întrebat.

– Nu sunt persoana potrivită să evalueze lucrurile astea, a răspuns ea. Nu mă machiez, dar cred că arăți frapant.

– Am obosit să fiu gravidă, m-am văitat eu.

– Când sunt gravide în treizeci și opt de săptămâni, toate femeile sunt sătule să fie gravide, a spus ea. Unele dintre fetele cu care am lucrat făceau exerciții de ridicare a pelvisului în speranța ca asta să declanșeze nașterea.

– Exercițiile astea funcționau?

– Greu de zis. O biată fată, trecută cu mai mult de două săptămâni de data la care se aștepta să nască, făcea, de frustrare, ore întregi de exerciții de ridicare a pelvisului. A fost neplăcut pentru ea.

– De ce n-a declanșat doctorul nașterea?

– Pentru că medicul cu care lucram pe atunci era destul de conservator. Îi plăcea ca sarcina să se declanșeze în mod natural. Desigur, cu excepția situațiilor în care viața femeii era în primejdie.

– În primejdie?

– Sigur că da, a zis ea. Preeclampsia poate fi foarte periculoasă, spre exemplu. Face ca presiunea sângelui să urce cu mult peste limita normală. Dar mai există și alte posibile probleme.

Eu evitasem să mă gândesc la asemenea lucruri, sărind peste orice capitol înspăimântător din cartea pe care mi-o dăduse mama.

– Crezi c-o să-mi fie bine?

– Sigur că da, a zis ea strângându-mă de umăr. Ești tânără și sănătoasă. În orice caz, Gwen te-a ținut cu atenție sub observație și a zis că te descurci foarte bine.

Deși am dat din cap aprobator, n-am putut să nu observ că și celelalte fete despre care îmi vorbise mătușa fuseseră tot tinere și sănătoase.

Bryce a ajuns la ora stabilită, cărând o sacoșă de cumpărături. A stat puțin de vorbă cu mătușa, înainte ca ea să plece, iar apoi s-a întors la camionetă ca să aducă televizorul și videocasetofonul.

I-a luat un pic de timp ca să instaleze totul în camera de zi, asigurându-se că sistemul funcționa, după care s-a apucat de treabă în bucătărie. Picioarele mă dureau și nici nu mă simțeam în apele mele, din pricina unei noi contracții Braxton-Hicks care se apropia, așa că m-am așezat la masa din bucătărie. După ce contracția a trecut și am putut să respir din nou normal, am întrebat:

– Ai nevoie de ajutor?

Nu m-am deranjat să-i ascund lui Bryce faptul că n-aveam prea multă tragere de inimă, iar el firește că deja îmi percepusese starea.

– Cred că ai putea să te duci să tai niște lemne de foc, a spus el.

– Ha, ha!

– Nu-ți face griji. Situația e sub control. Nu fac mare lucru, oricum.

– Ce gătești?

– Tocăniță de vită și o salată. Mi-ai spus că e mâncarea ta preferată. Linda mi-a dat rețeta.

Pentru că fusese în casă de atâtea ori, n-avea nevoie de ajutorul meu ca să găsească cuțitele sau tocătorul. M-am uitat cum tăia salata verde, castraveții și roșiile pentru salată, apoi cepele, ciupercile și antricotul pentru felul principal. A pus să fiarbă pe plită o oală cu apă pentru tăieței cu ou, a trecut antricotul prin făină și mirodenii, după care l-a rumenit în unt și ulei de măsline. A sôtat cepele și ciupercile în aceeași tigaie în care fusese antricotul, a adăugat carnea înapoi, împreună cu supă de carne de vită și supă-cremă de ciuperci. Smântâna, știam, urma să fie adăugată la urmă. O văzusem pe mătușa Linda gătind felul ăsta de mâncare de mai multe ori.

În timp ce el gătea, am stat de vorbă despre sarcina mea și despre cum mă simțeam. L-am întrebat pe Bryce de pescuit, dar el nu mi-a vorbit deloc despre lucrurile care o îngrijorau pe mama lui, ci mi-a descris ieșirile în larg, dimineața devreme, cu o undă de venerație în voce:

– Bunicul știe pur și simplu unde e peștele, a zis el. Am plecat de la docuri împreună cu patru alte bărci și fiecare s-a dus în altă direcție. De fiecare dată am scos mai mult pește decât oricine altcineva.

- Bunicul tău are foarte multă experiență.
- Și ceilalți au la fel, a răspuns el. Unii dintre ei pescuiesc de când pescuiește și el.
- Pare a fi un om interesant, am remarcat eu. Chiar dacă nu înțeleg o iotă din ce spune.
- Ți-am zis oare că Richard și Robert învață dialectul? Lucru care e destul de greu de făcut, având în vedere că nu există nici o carte despre el. Au pus-o pe mama să facă înregistrări, iar ei, apoi, le memorează.
- Și tu nu?
- Am fost foarte ocupat să-i dau meditații fetei ăsteia din Seattle. Îmi ia foarte mult timp.
- Vorbești de tipa super-inteligentă și frumoasă, nu?
- De unde ai știut? a răspuns el, cu un zâmbet ștrengăresc.

Când cina a fost gata, mi-am adunat energia ca să așez masa; am pus salata într-un bol și am așezat-o alături de mâncare. Bryce adusese și niște pudră de limonadă, pe care am amestecat-o într-un urcior înainte de a ne așeza să mâncăm.

Cina a fost delicioasă și mi-am pus în minte să cer rețeta înainte de a pleca de la Ocracoke. Eu și Bryce ne-am petrecut timpul amintindu-ne de copilărie – o amintire a lui declanșa una a mea și viceversa. În ciuda pântecului meu uriaș – sau poate că din pricina lui –, n-am putut să mâncăm foarte mult, însă Bryce s-a mai servit o dată și nu ne-am așezat în camera de zi decât la ora șase și jumătate.

M-am sprijinit de el în timp ce priveam filmul, iar brațul lui îmi cuprindea umerii. Bryce părea să se bucure de film; m-am bucurat și eu, chiar dacă îl mai văzusem de vreo cinci sau șase ori. Era unul dintre filmele mele favorite, alături de *Pretty Woman*. Când filmul a ajuns în punctul culminant – atunci când Johnny a ridicat-o pe Baby în brațe pe ringul de dans, în fața părinților ei – aveam deja lacrimi în ochi, la fel ca întotdeauna. În timp ce rula genericul filmului, Bryce s-a uitat, uimit, la mine.

- Chiar plângi?
- Sunt gravidă și plină de hormoni. Sigur că plâng.
- Dar au dansat atât de bine! Nu s-a lovit nici unul dintre ei și nici nu s-au încurcat.

Știam că mă tachina și m-am ridicat de pe locul meu de pe canapea, ca să aduc cutia cu batiste de hârtie. Mi-am suflat nasul – încercasem eu să fiu strălucitoare, însă, cu burta pe care o aveam, știam că strălucirea era, oricum, dusă pe copcă. Între timp, Bryce părea extrem de satisfăcut de el însuși, iar după ce m-am întors pe canapea și-a pus din nou brațul în jurul meu.

– Nu cred că mă voi duce înapoi la școală, am zis eu.

– Niciodată?

Mi-am dat ochii peste cap.

– Vreau să spun, când ajung acasă. Mătușa a vorbit cu părinții mei și cu directorul și mă vor lăsa să dau acasă examenele de sfârșit de an. Voi începe școala abia la toamnă.

– Asta e ce-ți dorești?

– Cred că ar fi ciudat să apar în clasă chiar înainte să se termine școala.

– Cum merg lucrurile cu părinții tăi? Mai vorbești cu ei la telefon o dată pe săptămână?

– Da, am răspuns eu. De obicei, nu vorbim mult.

– Îți spun că le e dor de tine?

– Câteodată. Nu întotdeauna. M-am mișcat ușor, sprijinindu-mă de corpul lui cald. Ei nu sunt genul sentimental.

– Dar cu Morgan sunt.

– Nu chiar. Sunt mândri de ea și se laudă cu ea, dar nu e același lucru. Iar, în adâncul sufletului, știu că ne iubesc pe amândouă. Prin faptul că m-au trimis aici, părinții mei mi-au arătat cât de mult mă iubesc.

– Chiar dacă ție ți-a fost greu?

– A fost greu și pentru ei. Și cred că situația mea ar fi dificilă pentru majoritatea părinților.

– Dar prietenele tale? Ai primit vreo veste de la ele?

– Morgan a zis că a văzut-o pe Jodie la balul de absolvire. Bănuiesc că a invitat-o vreun băiat din ultimul an, însă nu știu cine a fost.

– Nu e cam devreme pentru baluri?

– La școala mea, balurile se fac în aprilie. Nu mă întreba de ce. Nu m-am gândit niciodată la asta.

– Ți-ai dorit vreodată să mergi la balul de absolvire?

– Nu m-am gândit nici la asta, am zis. Bănuiesc că m-aș duce dacă cineva m-ar invita; depinde cine ar fi, sau așa ceva. Dar cine știe dacă părinții mei m-ar lăsa să merg și dacă m-ar invita cineva?

– Te neliniștește gândul despre cum te vei înțelege cu părinții tăi după ce te întorci la Seattle?

– Un pic, am recunoscut eu. Din tot ce știu, s-ar putea să nu mă mai lase să ies din casă până la împlinirea vârstei de optsprezece ani.

– Și facultatea? Te-ai răzgândit în legătură cu asta? Cred că te-ai descurca bine la facultate.

– Poate, dacă aș avea un meditator cu normă întreagă.

– Deci... dă-mi voie să clarific lucrurile. S-ar putea să fii închisă în casă până la optsprezece ani, e posibil ca prietenii tăi să te fi uitat, iar părinții tăi nu ți-au spus în ultima vreme că le e dor de tine. Am înțeles bine?

Am zâmbit, știind că eram pe punctul de a cădea în melodramă, chiar dacă spusele lui păreau să fie destul de adevărate.

– Îmi pare rău că sunt așa o negativistă.

– Nu ești negativistă, a răspuns el.

Mi-am ridicat capul, iar când ne-am sărutat, i-am simțit mâinile în păr. Am vrut să-i spun că avea să-mi fie dor de el, însă știam că vorbele nu puteau decât să mă facă să plâng din nou.

– A fost o seară perfectă, am preferat eu să spun.

Bryce m-a sărutat din nou, iar apoi privirea lui s-a ațintit într-a mea.

– Fiecare seară cu tine e perfectă.

Bryce a venit pe la mine în ziua următoare – ultima sâmbătă din aprilie – și s-a comportat din nou ca de obicei. Mama lui comandase la Raleigh o nouă carte despre fotografie și ne-am petrecut vreo două ore uitându-ne prin ea. După ce-am

mâncat un prânz din mâncarea rămasă, am ieșit din nou pe plajă. În timp ce ne plimbam pe nisip, m-am întrebat dacă ăsta era locul în care voia să mă aducă, cel pe care îl menționase joi. Dar el nu mi-a spus nimic, așa că m-am împăcat, treptat, cu ideea că nu voise decât să mă scoată o vreme din casă. Ce ciudat fusese ca mama lui Bryce să vină să mă vadă în urmă cu o săptămână!

– Cum merg exercițiile tale? am întrebat eu în cele din urmă.

– N-am făcut mare lucru în ultimele două săptămâni.

– De ce nu?

– Am avut nevoie de o pauză.

Ăsta nu era cine știe ce răspuns... dar poate că, de fapt, era, iar mama lui îi exagerase importanța.

– Ei bine, am început eu, ai lucrat multă vreme din greu. Îi vei depăși pe toți colegii tăi.

– Vom vedea.

O altă eschivare. Câteodată, Bryce se pricepea să folosească un limbaj cu dublu înțeles la fel de bine ca mătușa mea. Înainte să am șansa de a clarifica, el a schimbat subiectul.

– Mai porți lăntișorul pe care ți l-am dat?

– În fiecare zi, am zis. Îmi place foarte mult.

– Când l-am dus la gravat, m-am gândit că poate ar fi fost bine să-mi adaug numele, ca să-ți amintești cine ți l-a cumpărat.

– N-o să uit. Și apoi, îmi place ce ai scris.

– A fost ideea tatei.

– Sunt sigură că o să-ți pară bine să-l vezi pe tatăl tău, nu?

– Da, a zis Bryce. Trebuie să vorbesc ceva cu el.

– Ce anume?

În loc să răspundă, m-a strâns pur și simplu de mână, iar eu am simțit o bruscă strângere de inimă la gândul că, oricât de normal părea la suprafață, n-aveam deloc idee ce se întâmpla cu el.

Gwen a venit duminică dimineață ca să vadă ce făceam și m-a informat că eram „aproape gata“, lucru care se vedea limpede ori de câte ori mă uitam în oglindă.

– Cum sunt contracțiile tale Braxton-Hicks?

– Enervante, am zis.

Ea mi-a ignorat comentariul.

– Ar fi bine să te gândești să-ți pregătești un bagaj pentru spital.

– Dar încă mai am timp, nu-i așa?

– E imposibil de anticipat atunci când ești aproape de final. Unele femei intră în travaliu devreme. Altele au nevoie de mai mult timp.

– Câți copii ai adus pe lume? Nu cred că te-am întrebat vreodată.

– Nu-mi amintesc exact. Poate o sută?

Am făcut ochii mari.

– Ai moșit o sută de copii?

– Cam așa ceva. Acum mai sunt pe insulă încă două femei gravide. Probabil că le voi moși și pe ele.

– Te-ai supărat că, în loc de asta, eu am vrut să merg la spital?

– Cătuși de puțin.

– Vreau să-ți mulțumesc pentru că ai stat aici duminicile și ai avut grijă de mine.

– N-ar fi fost bine să te las de una singură. Ești încă foarte tânără.

Am dat din cap în semn de încuviințare, deși o parte din mine se întreba dacă aveam să mă mai simt vreodată tânără.

Bryce și-a făcut apariția la scurt timp după aceea, purtând pantaloni de bumbac, o bluză cu guler răsfrânt și pantofi, arătând mai matur și mai serios decât de obicei.

– De ce ești îmbrăcat atât de elegant? l-am întrebat eu.

– Vreau să-ți arăt ceva. Lucrul despre care ți-am vorbit acum câteva zile.

– Și care nu e o chestie legată de cimitire?

– Da, acela. Dar nu te îngrijora. Am trecut pe acolo chiar înainte de a veni la tine și nu era nimeni prin preajmă.

S-a întins, mi-a luat mâna și mi-a sărutat-o.

– Ești gata?

Am știut dintr-odată că plănuise ceva important și am făcut un mic pas înapoi.

– Stai să-mi pieptăn mai întâi părul.

Mă pieptănasem deja, dar m-am retras în camera mea fiindcă îmi doream să existe o modalitate de a da înapoi ultimele două minute, după care s-o luăm pur și simplu de la capăt. Dacă *Bryce-cel-din-ultima-vreme* păruse din când în când ciudat, versiunea de azi era în întregime nouă și nu mă puteam gândi decât că îmi doream ca vechiul Bryce să-și fi făcut, în schimb, apariția.

Voiam să-l văd îmbrăcat în blugi și în jacheta lui oliv, cu o cutie de fotografii sub braț. Voiam să stea așezat la masă și să mă ajute să învăț ecuații sau să-mi pună întrebări din vocabularul de spaniolă; voiam ca Bryce să mă țină în brațe așa cum o făcuse pe plajă, în noaptea cu zmeul, când totul părea că era la locul potrivit. Noul Bryce, însă, care îmi sărutase mâna și care era îmbrăcat elegant, mă aștepta afară.

Pe când am început să coborâm scările, am avut o nouă contracție Braxton-Hicks. A trebuit să mă țin strâns de balustradă, în timp ce Bryce mă privea cu îngrijorare.

– Se apropie, nu?

– Mai am cam unsprezece zile, am răspuns eu cutremurându-mă.

Atunci când senzația a trecut, în cele din urmă, și am știut că mă puteam mișca din nou, am coborât, legănându-mă, restul scărilor. Bryce scoase un scăunel din bena camionetei, ca să mă pot urca în mașină, la fel cum procedase înainte să mergem pe plajă.

Drumul ne-a luat doar câteva minute și am realizat că ajunseserăm doar atunci când el a oprit motorul, la capătul unui drum de pământ. M-am uitat prin parbriz și am văzut o casuță. Spre deosebire de locuința mătușii, cel mai apropiat vecin de-abia se putea zări printre copaci, iar apa nu se vedea nicăieri în împrejurimi. Cât despre clădire în sine, aceasta era mai mică decât casa mătușii, fusese construită mai aproape de pământ și era chiar mai dărăpănată. Scândurile fațadei erau decolorate și vopseaua se descojea, stâlpii balustradei de pe verandă păreau că

începuseră să putrezească, iar pe șindrile am observat grămăjoare de mușchi verde. Am văzut semnul DE ÎNCHIRIAT și abia atunci am trăit un sentiment brusc de groază; răsuflarea mi s-a oprit în gât în timp ce piesele puzzle-ului căpătau sens dintr-odată.

Cu totul uluită, nu mi-am dat seama că Bryce ieșise din camionetă și deja ajunsese în dreptul portierei mele. Aceasta s-a deschis, iar scăunelul pe care să pășesc era deja la locul lui. Bryce s-a întins ca să mă ia de braț și să mă ajute, iar creierul meu a început să repete cuvântul „nu“...

– Știu că ceea ce voi spune acum ar putea să ți se pară nebunesc la început, însă m-am gândit foarte mult la asta în ultimele săptămâni. Crede-mă, e singura soluție care are sens.

Am închis ochii.

– Te rog, am șoptit. Nu.

El a continuat, de parcă nu mă auzise. Sau poate că nu rostisem cuvintele cu voce tare, le gândisem doar, pentru că nimic din ce se întâmpla nu mi se părea real. Trebuia să fie un vis...

– Din primul moment în care ne-am întâlnit, am știut cât de deosebită ești, a început Bryce.

Vocea lui suna de parcă era, în același timp, aproape și departe.

– Și, cu cât am petrecut mai mult timp împreună, cu atât am înțeles mai bine că nu voi mai întâlni niciodată pe cineva ca tine. Ești frumoasă și inteligentă, ai un simț al umorului deosebit și toate astea mă fac să te iubesc într-un fel care știu că n-o să se mai repete cu nimeni altcineva.

Am deschis gura ca să spun ceva, însă n-am putut să scot nici un sunet. Bryce continua să vorbească, iar cuvintele îi ieșeau pe gură din ce în ce mai repede:

– Știu că vei naște copilul și că trebuie să pleci imediat după aceea, dar până și tu recunoști că va fi o provocare să te duci acasă. Nu ai o relație prea bună cu părinții, nu știi ce o să se întâmple cu prietenii tăi și meriți mai mult de-atât. Amândoi merităm mai mult. De aceea te-am adus aici. De aceea m-am dus la pescuit cu bunicul.

„Nu, nu, nu...“

– Putem locui aici, a zis el. Tu și cu mine. Nu trebuie să mă duc la West Point, iar tu nu trebuie să mergi înapoi la Seattle. Poți să faci școala de acasă, așa cum am făcut și eu, și sunt sigur că reușim să terminăm toată materia ca să poți absolvi anul viitor, chiar și dacă te hotărăști să păstrezi copilul. După aceea, poate că eu mă duc la facultate, sau poate că mergem amândoi. Vom vedea ce va mai fi, așa cum au făcut și părinții mei.

– Să țin copilul? Am doar șaisprezece ani..., am reușit să bâigui eu în cele din urmă.

– În Carolina de Nord se poate înainta o petiție la tribunal dacă se naște un copil și îți vor aproba să rămâi. Dacă locuim împreună aici, poți deveni o minoră emancipată. E un pic mai complicat, însă știu că pot găsi o modalitate de a face lucrurile să funcționeze.

– Te rog, oprește-te, am șoptit, conștientă că mă așteptasem la asta din momentul în care îmi sărutase mâna.

Dintr-odată, el a părut să realizeze cât de copleșită mă simțeam.

– Știu că ți-am spus multe lucruri dintr-odată, însă nu vreau să te pierd. A tras adânc aer în piept. Ideea e că am găsit o modalitate prin care să putem fi împreună. Am suficienți bani în bancă să închiriez casa asta pentru aproape un an și știu că pot câștiga destul muncind alături de bunicul meu, ca să plătesc restul cheltuielilor fără ca tu să lucrezi deloc. Sunt dispus să-ți predau în continuare și nu vreau nimic altceva decât să fiu tatăl fetei tale. Promit s-o iubesc și s-o ocrotesc, s-o tratez ca pe propria mea fiică, chiar s-o adopt, dacă tu mă vei lăsa să fac asta.

El s-a întins și m-a luat de mână, înainte de a se lăsa într-un genunchi.

– Te iubesc, Maggie. Tu mă iubești?

Chiar dacă știam încotro bătea, n-am putut să-l mint.

– Da, te iubesc.

S-a uitat în sus, la mine, cu o privire rugătoare.

– Vrei să te căsătorești cu mine?

Câteva ore mai târziu, stăteam pe canapea de parcă aș fi fost șocată de suflul unei explozii, așteptând ca mătușa să se întoarcă. Până și vezica mea urinară părea în

stare de prostrație de atâta uluială. De îndată ce mătușa Linda a ajuns acasă, mi-a observat, probabil, expresia de pe față, așa că s-a așezat imediat lângă mine. M-a întrebat ce s-a întâmplat, iar eu i-am spus totul. Ea a așteptat să termin de vorbit înainte de a-mi pune întrebarea evidentă:

– Și ce ai zis?

– N-am putut să zic nimic. Totul se învârtea cu mine, de parcă aș fi fost prinsă într-un vârtej. Fiindcă tăceam, Bryce a spus, în cele din urmă, că nu trebuia să răspund imediat. Însă m-a rugat să mă gândesc la cererea lui.

– Mi-a fost teamă că asta s-ar putea întâmpla.

– Ai știut?

– Îl știu pe Bryce. Nu atât de bine ca tine, evident, dar suficient încât să nu fiu cu totul luată pe neașteptate. Cred că și mama lui era îngrijorată din aceeași pricină.

N-aveam nici o îndoială că așa era, și m-am întrebat de ce nu reușisem să-mi dau seama că asta urma să se întâmple.

– Oricât de mult îl iubesc, nu mă pot căsători cu el. Încă nu sunt pregătită să fiu mamă, sau soție, sau chiar adult. Am venit aici ca să las în urmă toată povestea urâtă legată de sarcină și ca să mă pot întoarce înapoi la viața mea normală, chiar dacă e destul de plictisitoare. Iar el are dreptate – lucrurile ar putea să fie mai bune acasă, în ceea ce-i privește pe părinții mei sau pe sora mea, sau lucruri de genul ăsta, dar, cu toate astea, ei sunt totuși familia mea.

În momentul în care am rostit acele cuvinte, ochii mi s-au umplut de lacrimi și am început să plâng. Nu mă puteam abține. M-am urât pentru vorbele mele, chiar dacă știam că spuneam adevărul.

Mătușa Linda s-a întins și m-a strâns de mână.

– Ești mai înțeleaptă și mai matură decât crezi.

– Ce mă fac?

– Va trebui să vorbești cu el.

– Ce să-i spun?

– Trebuie să-i spui adevărul. Merită măcar atât.

– Mă va urî.

– Mă îndoiesc de asta, a zis ea cu voce scăzută. Ce crezi despre Bryce? Crezi că s-a gândit temeinic la propunerea lui? Că e cu adevărat pregătit să devină soț și tată? Să trăiască în Ocracoke, ca pescar, sau să facă tot felul de munci? Să renunțe la West Point?

– A zis că asta vrea să facă.

– Tu ce îți dorești pentru el?

– Vreau...

Ce-mi doream? Să fie fericit? Să aibă succes? Să-și urmeze visurile? Să devină o versiune mai matură a tânărului bărbat de care mă îndrăgostisem? Să stea cu mine pentru totdeauna?

– Pur și simplu nu vreau să-l trag înapoi, am zis în cele din urmă.

Zâmbetul nu a reușit să-i ascundă mătușii Linda tristețea de pe față.

– Crezi că ai face-o?

Toată acea agitație m-a împiedicat să am un somn odihnitor. Poate fiindcă trecusem mai devreme printr-un șoc, contracțiile Braxton-Hicks reveniseră de parcă și-ar fi luat revanșa, făcându-și simțită prezența întreaga noapte. Aproape de fiecare dată când eram gata să adorm, începea o nouă contracție, iar eu eram nevoită să-l strâng tare pe ursul-Maggie, ca să pot rezista. Luni dimineață m-am trezit epuizată. Chiar și atunci, contracțiile au continuat.

Bryce nu și-a făcut apariția la ora obișnuită, iar eu n-aveam nici un chef să învăț. În loc de asta, mi-am petrecut cea mai mare parte a dimineții pe verandă, gândindu-mă la el. M-am lansat în nenumărate conversații imaginare și nici una dintre ele nu era constructivă, chiar și atunci când îmi reaminteam că știusese de la început că iubirea avea să fie urmată, inevitabil, de o despărțire dureroasă. Însă nu mă așteptasem ca lucrurile să ia o astfel de turnură.

Cu toate astea, știam că Bryce avea să vină. Pe măsură ce soarele dimineții încălzea treptat aerul, aproape că-i simțeam prezența. Mi l-am imaginat întins pe pat, cu mâinile așezate sub cap, privind, concentrat, în tavan. Probabil că trăgea din când în când cu ochiul la ceas, întrebându-se dacă eram pregătită să-i dau un răspuns. Știam că ar fi vrut să spun „da“, însă ce credea că urma dacă aș fi făcut-o? Se aștepta să defilăm împreună până la el acasă, să-i spunem mamei lui, iar ea să se

bucure? Spera să asculte când vorbeam la telefon cu părinții mei și le comunicam și lor decizia noastră? Nu știa că ei ar fi luptat împotriva ideii de emancipare? Dar ce urma să se întâmple cu noi dacă părinții lui n-ar mai fi vrut să vorbească vreodată cu el? Toate astea nu țineau cont de faptul că eu n-aveam decât șaisprezece ani și că nu eram pregătită sub nici o formă pentru genul de viață pe care mi-l propunea.

Așa cum fusese de părere și mătușa Linda, Bryce nu părea să se fi gândit bine la toate consecințele. Lăsa impresia că vedea răspunsul printr-o lentilă care se focaliza doar asupra noastră, ca noi să ne putem vedea în continuare, de parcă nimeni altcineva n-ar fi fost afectat. Oricât de romantic suna totul, asta nu reprezenta realitatea și, de asemenea, trecea peste ceea ce simțeam eu.

Cred că asta mă deranja cel mai tare. Îl știam suficient de bine pe Bryce ca să presupun că motivele lui aveau sens pentru el. Nu mă puteam gândi decât la faptul că și el, la fel ca mine, bănuia că o relație de la distanță n-avea să funcționeze între noi. Ne puteam scrie sau ne puteam suna – deși telefoanele ar fi fost costisitoare –, însă când ne-am mai fi văzut? Dacă mă îndoiam că părinții mei erau dispuși să mă mai lase să mă întâlnesc cu băieți, atunci era limpede că n-aveam nici o șansă să-mi dea voie să-l vizitez pe Bryce pe Coasta de Est. Cel puțin până când terminam liceul – și chiar și atunci, dacă mai locuiam încă acasă – era posibil ca ei să nu fie de acord.

Ceea ce însemna că nu ne-am fi văzut doi ani de acum încolo, sau poate și mai mult. Dar el? Ar fi putut să vină vara cu avionul la Seattle? Nu cumva West Point avea programe obligatorii de management și în afara școlii? Ceva din mine îmi spunea că, probabil, avea, și chiar dacă nu, Bryce era genul de student care și-ar fi aranjat o stagiatură la Pentagon sau ceva asemănător. Și, având în vedere cât de apropiat era de familia lui, ar fi trebuit să petreacă timp și cu ei.

Era posibil să iubești și să fii cu cineva dacă nu petreceai niciodată timp cu el?

Am început să înțeleg că, în cazul lui Bryce, răspunsul era „nu“. Ceva din el avea nevoie să mă vadă, să mă țină în brațe, să mă atingă. Să mă sărute. Știa că dacă eu mă întorceam la Seattle, iar el se ducea la West Point, nu numai că apropierea fizică devenea imposibilă, ci am fi pierdut și acele momente simple de la începutul relației dintre noi, care ne făcuseră să ne îndrăgostim unul de celălalt. N-am mai fi făcut lecții la aceeași masă și nu ne-am mai fi plimbat pe plajă; n-am mai fi petrecut după-amiezi făcând fotografii sau dezvoltând filme în camera obscură. N-

am mai fi avut prânzuri și mese de seară împreună și nici n-am mai fi văzut filme așezați pe canapea.

El și-ar fi trăit viața lui, iar eu mi-aș fi trăit-o pe a mea, am fi crescut și ne-am fi schimbat, iar distanța și-ar fi spus în cele din urmă cuvântul, aidoma picăturilor de apă care sapă în piatră. Ar fi întâlnit pe cineva, sau poate că eu aș fi întâlnit, iar în cele din urmă relația noastră ar fi murit, lăsând în urmă doar amintirile din Ocracoke.

Pentru Bryce, ori eram împreună, ori nu. Nu existau nuanțe de gri, pentru că toate acele nuanțe duceau la un sfârșit inevitabil. Și, trebuia să admit, probabil că avea dreptate. Dar pentru că îl iubeam – și chiar dacă știam că urma să-mi frângă inima –, am știut dintr-odată ce aveam de făcut.

Sunt aproape sigură că revelația avută mi-a declanșat o nouă contracție Braxton-Hicks, cea mai puternică de până atunci. A fost lungă cât o eternitate, însă a trecut, în cele din urmă, cu câteva minute înainte ca Bryce să-și facă apariția. Spre deosebire de ziua anterioară, purta blugi și un tricou; deși zâmbea, zâmbetul lui avea o nuanță de nesiguranță. Pentru că ziua era plăcută, i-am făcut semn să mergem înapoi pe scări. Ne-am așezat în același loc în care fusesem așezată atunci când mama lui venise să mă vadă.

– Nu pot să mă căsătoresc cu tine, i-am zis eu, direct, și l-am privit cum și-a coborât dintr-odată privirea.

Și-a împreunat palmele, iar vederea gestului mi-a făcut inima să tresară de durere.

– Nu din cauză că nu te iubesc, pentru că te iubesc. Are a face cu mine și cu cine sunt. Și, de asemenea, cu cine ești tu.

Pentru prima oară, el s-a uitat la mine.

– Sunt prea tânără ca să fiu mamă și soție. Iar tu ești prea tânăr ca să fii soț și tată, mai ales deoarece copilul nu e nici măcar al tău. Dar cred că știi deja lucrurile astea. Ceea ce înseamnă că voiai să spun „da“ chiar dacă motivele sunt greșite.

– Despre ce vorbești?

– Nu vrei să mă pierzi, am zis. Ceea ce nu e același lucru cu a vrea să fii cu mine.

– Dar înseamnă același lucru, a protestat el.

– Nu, nu înseamnă. A vrea să fii cu cineva e un lucru pozitiv. Are legătură cu iubirea, respectul și dorința. Dar a nu vrea să pierzi pe cineva, n-are legătură cu asta. Are legătură cu frica.

– Dar te iubesc. Și te respect...

L-am luat de mână ca să-l opresc.

– Știu. Și cred că ești cel mai incredibil, cel mai inteligent, bun și frumos tip pe care îl voi cunoaște vreodată. Mă sperie gândul că, poate, mi-am întâlnit dragostea vieții la șaisprezece ani și pesemne că așa și e. Poate că voi face cea mai mare greșală din viața mea spunând ceea ce spun acum. Însă nu sunt persoana potrivită pentru tine, Bryce. Nici măcar nu mă cunoști cu adevărat.

– Sigur că te cunosc.

– Te-ai îndrăgostit de o fată de șaisprezece ani, însărcinată și izolată, care se mai întâmplă să fie și singura fată din Ocracoke mai apropiată de vârsta ta. Nici eu nu mai știu prea bine cine sunt în momentul ăsta și mi-e greu să-mi aduc aminte cine am fost înainte de a veni aici. Ceea ce înseamnă și că n-am habar cine voi fi peste un an sau după ce nu voi mai fi însărcinată. Nici tu nu știi.

– Asta e absurd.

M-am forțat să-mi păstrez vocea calmă.

– Știi la ce m-am tot gândit, încă de când ne-am cunoscut? Am încercat să-mi imaginez cine vei fi când vei deveni adult. Pentru că mă uit la tine și văd pe cineva care ar putea fi președinte, dacă asta își pune în minte. Sau să piloteze elicoptere, să câștige un milion de dolari sau să devină următorul Rambo sau astronaut, sau orice altceva, pentru că viitorul tău are posibilități nelimitate. Ai un potențial la care alții n-ar putea decât să viseze, doar pentru că ești tu. Și n-aș putea să-ți cer niciodată să renunți la asemenea oportunități.

– Ți-am spus că aș putea să merg la facultate anul viitor.

– Știu că ai putea, am zis. Tot așa cum știu că m-ai include și pe mine în calcul atunci când ai lua decizia respectivă. Dar până și asta e tot o limită și n-aș putea să mă privesc în oglindă dacă m-aș gândi că prezența mea în viața ta ți-ar lua vreodată ceva.

– Dar dacă am aștepta încă vreo câțiva ani? Până când termin studiile?

M-am arătat mirată.

- O logodnă lungă?
- Nu trebuie să fie o logodnă. Putem să fim prieteni.
- Cum? N-o să ne putem vedea unul pe celălalt.

Când el și-a închis ochii, am știut că gândurile mele anterioare fuseseră corecte. Era ceva în el care-l făcea nu numai să dorească să fie cu mine, ci și să aibă nevoie de mine.

- Aș putea să merg la școală la Washington, a murmurat el.

Îmi dădeam seama că se agăța de orice, făcându-mi sarcina dificilă. Însă n-aveam de ales.

- Și să renunți la visul tău? Știi cât de mult ți-ai dorit dintotdeauna să mergi la West Point. La rândul meu, îmi doresc asta pentru tine. Mi s-ar rupe inima să știu că, pentru mine, ai renunțat la vreunul dintre visurile tale. Vreau doar să știi că te iubesc atât de mult încât n-aș vrea să-ți spulber niciodată un asemenea vis.

- Atunci, ce să facem? Să ne despărțim pur și simplu, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic între noi?

Am simțit cum tristețea creștea în mine precum un balon în care cineva tot sufla aer.

- Putem pretinde că a fost un vis frumos, unul de care ne vom aminti mereu. Pentru că ne-am iubit unul pe celălalt suficient de mult încât să ne dăm voie să creștem.

- Asta nu e suficient. Nu-mi pot imagina cum ar fi să știu că nu te voi mai vedea niciodată.

- Atunci, haide să nu spunem asta. Haide să ne dăm câțiva ani. Între timp, tu iei deciziile cele mai bune pentru viitorul tău, iar eu voi face la fel. Mergem la școală, ne găsim de lucru, ne dăm seama cine suntem. Iar apoi, dacă amândoi considerăm că vrem să încercăm din nou, ne putem regăsi, ca să vedem ce se întâmplă.

- La ce interval de timp te gândești?

Am înghițit în sec, simțind cum mi se acumula presiunea în spatele pleoapelor.

- Mama avea douăzeci și patru de ani când l-a întâlnit pe tata.
- Mai mult de șapte ani începând de acum? Asta e o nebunie.

Am crezut că vedeam în ochii lui ceva ce semăna a frică.

– Poate. Dar dacă atunci lucrurile vor merge, vom ști că așa trebuia să fie.

– Dar vorbim până atunci? Sau ne scriem scrisori?

Știam că asta era prea dificil pentru mine. Dacă urma să primesc scrisori în mod regulat, nu m-aș mai fi putut opri să mă gândesc la el, și nici el, la mine.

– Ce zici de o singură felicitare de Crăciun, în fiecare an?

– O să-ți dai întâlnire cu alți băieți?

– Nu mă gândesc la cineva anume, dacă la asta te referi.

– Dar nu negi că s-ar putea s-o faci.

Lacrimile au început să-mi curgă.

– Nu vreau să mă lupt cu tine. Am știut tot timpul că va fi foarte greu să ne luăm rămas-bun și nu mă pot gândi la nici o altă soluție. Dacă ne e dat să fim împreună, nu putem să ne iubim doar ca niște adolescenți. Trebuie să ne iubim și ca adulți. Nu înțelegi?

– Nu încerc să mă lupt cu tine. Șapte ani e prea mult...

Vocea îi tremura.

– E mult și pentru mine. Și nu-mi place deloc să-ți spun lucrurile astea. Dar nu sunt suficient de bună pentru tine, Bryce. Nu încă, oricum. Te rog, dă-mi o șansă să fiu, bine?

Nu a zis nimic. În loc de asta, mi-a șters ușor lacrimile de pe obraz.

– Ocracoke, a șoptit el în cele din urmă.

– Poftim?

– Haide să facem un plan, să ne vedem aici, pe plajă, când împlinești douăzeci și patru de ani. Acolo unde am avut prima întâlnire, da?

Am dat din cap în semn că eram de acord, întrebându-mă dacă avea să fie posibil. Atunci când Bryce m-a sărutat, am crezut că aproape îi gustam tristețea. În loc să rămână cu mine, m-a ajutat să mă ridic în picioare și m-a luat în brațe. Îi simțeam mirosul, curat și proaspăt, la fel ca insula pe care ne întâlniserăm.

– Nu mă pot gândi decât că nu mai sunt destule zile ca să te țin în brațe. Pot să te văd mâine?

– Da, mi-ar plăcea, am șoptit, simțindu-i corpul lipit de al meu, știind deja că următorul rămas-bun urma să fie și mai dificil și întrebându-mă cum să reușesc să-i fac față.

Ce nu știam atunci, însă, era faptul că n-aveam să mai am niciodată șansa s-o fac.

SĂRBĂTORI FERICITE

Manhattan

Decembrie 2019

Așezată la masa pe care se afla ceea ce mai rămăsese din cină, Maggie observă fascinația cu care o ascultase Mark. Chiar dacă bucatele ajunseseră cu aproape o jumătate de oră întârziere, ei terminaseră de mâncat cam pe când Maggie povestise despre călătoria făcută alături de Bryce și Daisy.

Sau mai degrabă Mark terminase; Maggie doar ciugulise din mâncarea ei. Se apropia ora unsprezece, iar Crăciunul era doar la o oră distanță. În mod remarcabil, Maggie nu simțea nici un disconfort și nici nu era extenuată, în comparație cu felul în care se simțise mai devreme. Faptul că retrăise trecutul o remontase într-un fel la care nu se așteptase.

– Cum adică n-ai mai avut ocazia?

– Conracțiile Braxton-Hicks pe care le aveam în acea zi de luni nu erau deloc Braxton-Hicks. Erau, de fapt, începutul travaliului.

– Și nu ți-ai dat seama?

– La început, nu. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte, până în momentul în care Bryce a plecat, iar următoarea contracție și-a făcut apariția. Acea a fost de-a dreptul o „splendoare“. Având în vedere că data la care trebuia să nasc nu era decât

în următoarea săptămână și pentru că eram încă atât de emoționată din pricina lui Bryce, am alungat gândul că s-ar fi putut să nasc mai devreme, reușind să-l ignor până când mătușa a ajuns acasă. Desigur, până atunci deja avusesem și mai multe contracții.

– Și ce s-a întâmplat?

– De îndată ce i-am spus că deveniseră mai frecvente și că erau mult mai puternice, ea a sunat-o pe Gwen. Era deja cel puțin ora trei și un sfert în acel moment, poate că trei și jumătate. Gwen și-a făcut apariția și i-a trebuit mai puțin de un minut ca să ia decizia de a merge la spital, pentru că nu credea că puteam să rezist până la feribotul de dimineață. Mătușa a aruncat vreo câteva lucruri în sacul meu marinăresc – singurul lucru de care îmi păsa era ursul-Maggie –, după care i-a sunat pe părinții mei și pe doctor. În următorul moment, am ieșit pe ușă. De obicei, înainte de a pleca spre spital se așteaptă până când contracțiile sunt la cinci minute distanță, însă călătoria cu feribotul și drumul cu mașina durau încă trei ore și jumătate. Trei ore și jumătate foarte lungi, aș putea să adaug. Până să ajungă feribotul la docuri, contracțiile apăreau la patru sau cinci minute distanță. Mă uimește că n-am scobit cu totul umplutura din ursul-Maggie.

– Dar ai ajuns la spital.

– Am ajuns. Însă ce-mi aduc cel mai bine aminte a fost cât de calme erau mătușa mea și Gwen în tot acest timp. Indiferent câte sunete bizare am scos atunci când veneau contracțiile, mătușa și Gwen continuau să stea de vorbă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic neobișnuit. Bănuiesc că în decursul timpului duseseră la spital multe femei însărcinate.

– A fost dureros?

– M-am simțit de parcă un pui de dinozaur mă mânca pe dinăuntru.

El râse.

– Și apoi?

– Am ajuns la spital și am fost internată într-un salon la etaj, unde era maternitatea. A venit și medicul, iar mătușa și Gwen au stat cu mine în următoarele șase ore, până când am fost, în cele din urmă, dilatată. Gwen m-a pus să mă concentrez pe respirație, mătușa mi-a adus bucațele de gheață – toate lucrurile care se fac de obicei, bănuiesc. Cândva, în jur de ora unu noaptea, eram pregătită să nasc. Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că asistentele făceau pregătirile necesare,

iar doctorul și-a făcut apariția. După ce am împins de trei sau de patru ori, am născut.

– Nu sună chiar atât de rău.

– Ai uitat de puiul de dinozaur. Fiecare contracție m-a făcut să agonizez.

Așa era, chiar dacă nu-și mai putea aminti acum senzația exactă. În lumina scăzută, Mark părea absolut fascinat.

– Iar Gwen a avut dreptate. A fost bine că ați prins feribotul de după-amiază.

– Sunt sigură că Gwen s-ar fi descurcat să moșească, având în vedere că n-au fost complicații. Dar, oricum, m-am simțit mai în siguranță la spital decât în patul meu.

El se uită la brad, gânditor, înainte ca privirea să-i revină la ea. Câteodată Mark i se părea atât de familiar, încât aproape c-o speria, se gândi ea.

– Și ce s-a întâmplat după aceea?

– Multă agitație, desigur. Medicul s-a asigurat că eram bine, m-a controlat după naștere, iar pediatrul a examinat copilul. Cântărire, scor Apgar, măsurătoare, iar, imediat după aceea, asistenta a dus copilul în salonul nou-născuților. Și uite așa, dintr-odată, lăsam totul în urmă. Chiar și acum mi se pare ireal, mai mult un vis decât realitate. Însă după ce doctorul și asistentele au plecat, l-am înșfăcat pe ursul-
Maggie și am început să plâng, fără să mă pot opri multă vreme. Îmi amintesc că mătușa era de-o parte a patului, iar Gwen, de cealaltă, și amândouă mă consolau.

– Probabil că a fost foarte epuizant emoțional.

– A fost, zise ea. Dar am știut de la început că așa avea să fie. Și, bineînțeles, atunci când m-am oprit din plâns era deja miezul nopții. Mătușa și Gwen erau în picioare de aproape douăzeci și patru de ore, iar eu eram și mai obosită decât ele. În cele din urmă, am adormit cu toatele. Aduseseră un scaun în plus pentru mătușa Linda – Gwen îl folosea pe celălalt –, dar nu știu cât au reușit să se odihnească. Însă eu am adormit cât ai clipi. Știu că doctorul a venit la un moment dat de dimineață, ca să se asigure că eram bine, dar eu de-abia dacă îmi amintesc ceva. Am adormit din nou și nu m-am mai trezit până la ora unsprezece. Îmi amintesc că m-am gândit cât era de ciudat să mă trezesc singură, într-un pat de spital, pentru că nici mătușa mea, nici Gwen, nu mai erau acolo. Eram și foarte flămândă, iar micul meu dejun era încă pe tavă. A trebuit să-l mănânc rece, însă nu mi-a păsat deloc.

– Unde erau mătușa ta și Gwen?

– La bufet.

Când Mark își înclină ușor capul, Maggie schimbă subiectul.

– Mai ai niște lichior de ouă?

– Mai am. Ai vrea să-ți mai aduc un pahar?

– Dacă nu te deranjează.

Maggie îl privi pe Mark cum se ridică de la masă și se duse în birourile din spate. Pe când el dispărea, simți cum mintea îi alunecă înapoi spre momentul în care mătușa Linda intrase în cameră, iar trecutul prinse din nou viață.

Policlinica Carteret, Morehead City

1996

Mătușa Linda s-a apropiat de pat, după care și-a tras un scaun. A întins mâna și mi-a dat la o parte părul de pe frunte.

– Cum te simți? Ai dormit mult.

– Cred că am avut nevoie, am zis. A fost doctorul pe aici mai devreme?

– Da. A zis că ești foarte bine. Ar trebui să ieși din spital mâine-dimineață.

– Trebuie să mai stau încă o noapte?

– Vor să te țină sub observație încă cel puțin douăzeci și patru de ore.

Lumina soarelui, care pătrundea prin fereastra din spatele ei, părea că o înconjura cu o aureolă aurie.

– Cum e copilul?

– E perfect, a zis ea. Personalul e foarte bun și a fost o noapte liniștită. Cred că al tău e singurul aflat în salonul nou-născuților.

Am ascultat ce-mi spunea, imaginându-mi scena, iar următoarele cuvinte mi-au ieșit pe gură automat:

– Crezi că poți face ceva pentru mine?

– Sigur că da.

– Poți să-l duci pe ursul-Maggie în salonul nou-născuților? Și poți să le spui asistentelor că aș vrea să rămână cu copilul? Și le-ar putea spune asta și părinților adoptivi?

Mătușa mea știa cât de mult țineam la ursul-Maggie.

– Ești sigură?

– Cred că bebelușul are mai mare nevoie de el decât am eu.

Mătușa mi-a zâmbit blând.

– Cred că e un dar minunat și generos.

I-am înmânat ursul de pluș, privind-o cum îl ținea în brațe, după care ea mi-a atins mâna.

– Acum, că te-ai trezit, putem vorbi despre adopție?

Am dat din cap în semn că da. Ea a continuat:

– Știi că trebuie să renunți în mod oficial la copil, ceea ce înseamnă, desigur, multă hârțogăraie.

M-am uitat peste ea, la fel și Gwen. Așa cum le-am spus și părinților tăi, am lucrat ani întregi cu doamna care a organizat adopția. Poți să fii sigură că totul este în regulă. Sau, dacă dorești, pot aranja să ai un avocat.

– Am încredere în tine, am zis.

Și așa era. Cred că aveam mai multă încredere în mătușa Linda decât în oricine altcineva.

– Lucrul cel mai important pe care ar trebui să-l știi e că asta e o adopție închisă. Îți amintești ce înseamnă, nu?

– Că nu știu cine sunt părinții, iar ei nu știu cine sunt eu?

– Corect. Vreau să mă asigur că dorești în continuare același lucru.

– Da, am zis.

Gândul de a ști orice m-ar fi făcut să-mi pierd mințile.

– Au venit noii părinți?

– Am înțeles că au ajuns de dimineață, așa încât ne vom apuca de documente cât de curând. Dar mai e ceva ce probabil că ar trebui să știi.

– Ce anume?

Ea a răsuflat adânc.

– Mama ta e aici și a aranjat să luați avionul mâine spre casă. Doctorul n-a fost mulțumit deloc, din cauza posibilității apariției unor cheaguri de sânge, însă mama ta a insistat să plecați.

Am clipit.

– Cum de a ajuns aici atât de repede?

– A găsit ieri un zbor, imediat după ce am sunat. De fapt, a ajuns la New Bern azi-noapte târziu, înainte să naști. A venit aici azi-dimineață, ca să te vadă, dar erai încă adormită. Nu mâncase încă, așa că Gwen a dus-o la bufet, ca să-i ia ceva.

Preocupată de gândurile în legătură cu mama, am realizat că aproape scăpasem din vedere celălalt lucru pe care mi-l spusese.

– Stai un pic. Ai zis cumva că plec mâine?

– Da.

– Vrei să spui că nu mă mai întorc la Ocracoke?

– Din păcate, nu.

– Ce-o să se întâmple cu restul lucrurilor mele? Și cu fotografia pe care Bryce mi-a dat-o de Crăciun?

– O să ți le trimit pe toate. Nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu ele.

Dar...

– Ce fac cu Bryce? N-am avut ocazia să-mi iau rămas-bun. Nu mi-am luat rămas-bun nici de la mama lui sau de la familia lui.

– Știu, a murmurat ea. Dar nu cred că mai poți schimba ceva. Mama ta a aranjat totul. De aceea am vrut să vin la tine, ca să-ți spun imediat și să nu fii luată prin surprindere.

Am simțit cum îmi curgeau din nou lacrimile, diferite de cele de cu o noapte înainte, încărcate de o altă frică și de o altă durere.

- Vreau să-l văd din nou! am strigat. Nu pot să plec așa.
- Știu, a răspuns ea cu o voce plină de compasiune.
- Ne-am certat, am zis. Simțeam cum începeau să-mi tremure buzele. Adică, a fost un soi de ceartă. I-am spus că nu mă pot căsători cu el.
- Știu, a zis ea. Părinții tăi vor să te întorci acasă.
- Nu înțelegi, am zis. Trebuie să-l văd! Nu poți încerca să vorbești cu mama?
- Am încercat, mi-a răspuns ea.

Gândul de a locui din nou cu părinții mei și nu cu mătușa era ceva la care nu puteam să fac față în clipa aceea.

- Părinții tăi te iubesc, m-a asigurat ea, strângându-mă de mână. Tot așa cum te iubesc și eu.

„Dar simt asta mai mult cu tine decât cu ei!”

Am vrut să i-o spun, însă gâtul mi s-a strâns și n-am putut decât să încep să suspin. Și, exact așa cum știam că avea s-o facă, minunata și draga mea mătușă Linda m-a ținut în brațe timp îndelungat, chiar și după ce mama a intrat, în cele din urmă, în încăpere.

MANHATTAN

2019

- Te simți bine? Pari tulburată.
- Maggie îl privi pe Mark cum așeza lichiorul de ouă în fața ei.
- Mi-am amintit cum a fost în dimineața următoare, la spital, răspunse Maggie.
- Întinse mâna după pahar, iar Mark se așeză din nou pe scaun. După ce el se instală confortabil, ea îi povesti cele întâmplate și-i observă consternarea.
- Și asta a fost tot? Nu te-ai mai întors la Ocracoke?
 - N-am mai avut cum.

– Și Bryce, a reușit el să ajungă la spital? Nu putea să prindă feribotul?

– Sunt sigură că s-a așteptat să mă întorc la Ocracoke. Iar dacă ar fi realizat că n-aveam să mă mai întorc și ar fi ajuns la spital, nu-mi pot imagina cum s-ar fi petrecut lucrurile, dat fiind că mama era deja acolo. După ce mătușa și Gwen au plecat, am fost distrusă. Mama nu putea înțelege de ce continuam să plâng. A crezut că puneam sub semnul întrebării decizia de a da copilul spre adopție și, chiar dacă semnaseam hârtiile, cred că-i era teamă că aș fi putut să mă răzgândesc. Îmi repeta încontinuu că ceea ce făceam era bine.

– Mătușa ta și Gwen au plecat?

– Trebuiau să prindă feribotul de după-amiază spre Ocracoke. Am fost terminată după ce mi-am luat rămas-bun de la ele. În cele din urmă, mamei i-a ajuns toată povestea. Se ducea jos des ca să-și ia cafea și, după ce am cinat, a sfârșit prin a pleca înapoi la hotel.

– Te-a lăsat singură? Chiar dacă erai atât de tulburată?

– Mi-era mai bine fără ea și cred că amândouă eram conștiente de asta. În orice caz, am adormit în cele din urmă, iar următorul lucru pe care mi-l amintesc e că o asistentă mă scotea din spital, în scaunul cu rotile, în timp ce mama trăgea la scară mașina pe care o închiriasse. Eu și mama n-am avut să ne spunem mare lucru în mașină sau la aeroport. Îmi amintesc că, odată ce am ajuns în avion, mă uitam în gol pe fereastră, trăind același sentiment de groază pe care îl avusesem atunci când plecasem din Seattle și mă îndreptam spre Carolina de Nord.

Nu voiam să plec. În mintea mea, făceam eforturi să înțeleg cele întâmplate. Chiar și după ce am ajuns acasă, nu m-am putut opri să mă gândesc la Bryce și la Ocracoke. O vreme, singura ființă care mă făcea să mă simt bine a fost Sandy. Știa că mi-era foarte greu și nu se dezlipea de mine. Venea în camera mea sau mă urma peste tot prin casă, dar, desigur, de fiecare dată când o vedeam, îmi aduceam aminte de Daisy.

– Și nu te-ai întors la școală?

– Nu, zise ea. Fusese, de fapt, o decizie bună pe care o luaseră directorul și părinții mei. Când mă gândesc la acele momente, e clar că eram deprimată. Dormeam tot timpul, n-aveam deloc poftă de mâncare și mă plimbam de colo până colo, simțindu-mă ca o străină în propria mea casă.

N-aș fi putut să fac față școlii. Nu mă puteam concentra deloc și până la urmă am avut rezultate foarte proaste la absolut toate examenele de sfârșit de an. Dar, pentru că învățasem bine până în acel moment, mediile mele finale au fost bune. Singurul lucru pozitiv legat de depresia mea a fost faptul că, până la începutul verii, am pierdut toate kilogramele acumulate în sarcină. După o vreme, am început să simt că aveam chef să mă văd cu Madison și Jodie. Încetul cu încetul, am început să-mi reiau vechiul stil de viață.

– Ai vorbit cu Bryce sau i-ai scris?

– Nu. Nici el n-a sunat și n-a scris. Eu am vrut s-o fac, în fiecare zi. Dar făcuserăm un plan și, de fiecare dată când mă gândeam să-l contactez, îmi reaminteam că lui îi era mai bine fără mine. Că avea nevoie să se concentreze asupra lui însuși, tot așa cum eu aveam nevoie să mă concentrez asupra mea. Cu toate astea, mătușa îmi scria regulat și-mi oferea ocazional câte o informație prețioasă despre Bryce. Mi-a spus că devenise cercetaș și că se dusesse la facultate, după cum plănuiise. La vreo două luni după aceea, mătușa mi-a scris că mama lui Bryce trecuse pe la magazin și-i spusese că Bryce se descurca excepțional.

– Dar tu cum erai?

– În ciuda contactului reînnoit cu prietenii mei, mă simțeam în continuare separată în mod ciudat de ei. Îmi amintesc că, după ce mi-am luat carnetul de șofer, împrumutam câteodată mașina după liturghie și mă duceam la târgurile de vechituri. Eram, probabil, singura adolescentă din Seattle care citea anunțuri în ziar ca să găsească niscaiva comori folosite.

– Ai găsit vreodată ceva?

– Să știi că da, răspuse ea. Am găsit un aparat de fotografiat Leica, de treizeci și cinci de milimetri, mai vechi decât cel pe care-l folosea Bryce, care funcționa însă foarte bine. Am alergat acasă și l-am implorat pe tata să mi-l cumpere, promițând să-i dau banii înapoi. Spre surpriza mea, mi l-a cumpărat. Cred că a înțeles mai bine decât mama cât de disperată și de dezrădăcinată mă simțeam. După aceea, am început să fac fotografii, iar asta m-a ajutat să mă echilibrez. După ce a început școala, m-am alăturat, în calitate de fotograf, echipei care se ocupa de albumul anului, ca să pot face fotografii și în școală. Madison și Jodie au zis că era ridicol, dar mie nu mi-a păsat câtuși de puțin. Petreceam ore întregi la biblioteca publică, frunzărind reviste și cărți de fotografie, așa cum făceam și la Ocracoke. Sunt aproape sigură că tata a crezut că faza asta avea să treacă, însă cel puțin îmi făcea

pe plac atunci când îi arătam fotografiile pe care le făceam. Pe de altă parte, mama încă se străduia să mă transforme în Morgan.

– Și cum s-a petrecut transformarea?

– În nici un fel. În comparație cu notele pe care le-am avut în timpul șederii la Ocracoke, notele mele au fost foarte slabe în ultimii ani de liceu. Chiar dacă Bryce mă învățase cum să studiez, nu mi-a păsat suficient de mult ca să mă străduiesc s-o fac. Țasta e, desigur, unul dintre motivele pentru care am ajuns, în cele din urmă, la colegiul de doi ani.

– A existat și un alt motiv?

– Colegiul de doi ani avea, de fapt, un curs despre Photoshop și altele despre fotografia sportivă și cea de interior – care erau predate de un fotograf local –, dar și câteva cursuri de design web. N-am uitat niciodată ce-mi spusese Bryce despre internet, că urma să devină următoarea chestie importantă, așa încât m-am gândit că designul web era ceva ce trebuia să învăț. De îndată ce am terminat toate astea, am început să lucrez.

– Ai locuit acasă tot timpul în care ai fost la Seattle? Cu părinții tăi?

Maggie dădu din cap în semn că da.

– Serviciul nu-mi aducea prea mulți bani, deci n-am avut de ales. Dar n-a fost chiar atât de rău, fie și numai pentru că n-am stat prea mult pe-acasă. Eram fie la studio sau la laborator, fie în locul în care fotografiam, și, cu cât dădeam mai rar pe-acasă, cu atât eu și mama ne înțelegeam mai bine. Chiar dacă a continuat să-mi arate că, în opinia ei, îmi iroseam viața.

– Cum te-ai înțeles cu Morgan?

– Spre uimirea mea, Morgan s-a arătat interesată de cele întâmplăte cu mine la Ocracoke. După ce am pus-o să jure că n-avea să le spună părinților noștri, i-am depănat, în cele din urmă, aproape toată povestea. Până la finalul acelei veri, eram mai apropiate decât fuseserăm vreodată. Însă după ce Morgan a început facultatea la Gonzaga, ne-am îndepărtat din nou, pentru că ea venea foarte rar acasă. A făcut cursuri de vară după primul ei an de studii și a lucrat în tabere de muzică în verile care au urmat. Și, desigur, cu cât trecea timpul și cu cât se acomoda mai bine cu viața de studentă, cu atât ne devenea mai clar amândurora că nu aveam, de fapt, nimic în comun. Ea nu înțelegea lipsa mea de interes față de studii și nu reușea să

priceapă pasiunea mea pentru fotografie. În mintea ei, mă comportam de parcă mă lăsasem de școală ca să devin muzician.

Mark se sprijini de spătarul scaunului și ridică, întrebător, din sprâncene.

– Până la urmă, și-a dat seama cineva de motivul pentru care fusesseși plecată la Ocracoke?

– Mă crezi sau nu, dar nimeni nu și-a dat seama. Madison și Jodie n-au bănuțit nimic. Au pus întrebări, desigur, însă am dat răspunsuri vagi și, în scurt timp, totul a reintrat în normal. Ceilalți ne-au văzut împreună și nimeni n-a avut suficientă curiozitate să cerceteze amănunțit motivul pentru care plecasem. Așa cum prezisese mătușa Linda, erau preocupați de propriile lor vieți, nu de a mea. Când școala a început din nou în toamnă, am avut emoții în prima zi, însă totul a fost absolut normal. Oamenii m-au tratat exact la fel ca înainte și la mine n-a ajuns nici un zvon. Desigur, am rătăcit întregul an prin sălile de clasă cu sentimentul că n-aveam mai nimic în comun cu colegii mei, chiar și atunci când îi fotografiam pentru albumul anului.

– Cum a fost ultimul an de liceu?

– A fost ciudat, cugetă ea cu voce tare. Pentru că nimeni n-a vorbit niciodată despre șederea mea la Ocracoke, totul a început să mi se pară doar un vis. Mătușa Linda și Bryce îmi păreau la fel de reali ca întotdeauna, însă au existat momente în care mă puteam convinge că nu avusesem niciodată un copil. Pe măsură ce anii au trecut, lucrul ăsta a devenit și mai ușor. Odată, poate acum zece ani, un tip cu care m-am întâlnit la o cafea m-a întrebat dacă aveam copii și i-am răspuns că nu aveam. Nu pentru că am vrut să ascund adevărul, ci pentru că în acel moment pur și simplu nu mi-am reamintit. Desigur, mi-am amintit imediat după aceea, dar n-aveam nici un motiv să mă corectez. N-aveam nici un chef să explic acel capitol din viața mea.

– Ce s-a întâmplat cu Bryce? I-ai trimis o felicitare de Crăciun? De el n-ai zis nimic.

Maggie nu răspunse imediat. În loc de asta, învârti lichidul gros în pahar, iar apoi îl privi în ochi pe Mark.

– Da. I-am trimis o felicitare de acel prim Crăciun, după ce revenisem acasă. De fapt, i-am trimis-o mătușii, pentru că n-am reușit să-mi amintesc adresa lui Bryce și am rugat-o să i-o ducă ea acasă. Mătușa Linda a fost cea care a pus-o în cutia lui

poștală. O parte din mine se întreba dacă nu cumva mă uitase de tot, în ciuda faptului că-mi promisese să nu mă uite.

– Felicitarea a fost... personală? întrebă Mark pe un ton delicat.

– I-am scris un mesaj în care îl țineam, într-un fel, la curent în legătură cu ce se întâmplase de când îl văzusem ultima oară. I-am povestit despre naștere și mi-am cerut scuze că nu-mi luasem rămas-bun. I-am zis că mă întorsesem la școală și că-mi cumpărasem un aparat de fotografiat. Dar, pentru că nu eram sigură în legătură cu ce simțea pentru mine, n-am recunoscut decât la sfârșit că încă mă gândeam la el și că timpul petrecut împreună cu el însemnase totul pentru mine. I-am spus și că îl iubeam. Încă îmi amintesc cum am scris cuvintele acelea, simțindu-mă înspăimântată de ceea ce ar fi putut crede despre mine. Dacă nu se sinchisea să trimită o felicitare? Dacă își văzuse de viață și întâlnise pe altcineva? Dacă, în cele din urmă, ajungea să regrete timpul petrecut împreună cu mine? Dacă era furios pe mine? N-aveam nici cea mai mică idee despre ce gândea sau despre ce anume avea să-mi răspundă.

– Și?

– Mi-a trimis și el o felicitare. A ajuns doar la o zi după ce o trimisesem pe a mea, așa că știam că n-avea cum să fi citit ceea ce scrisesem, însă urmase aceiași pași pe care eu îi făcusem în scrisoarea mea. Mi-a spus că era fericit la West Point, că avusese rezultate bune la materiile studiate și că-și făcuse câțiva prieteni buni. Mi-a spus că-și văzuse părinții de Ziua Recunoștinței și că frații lui începuseră să se intereseze deja de câteva colegii la care ar fi putut să studieze. Tot așa cum procedasem și eu, mi-a spus în ultimul paragraf că-i era dor de mine și că încă mă iubea. De asemenea, îmi reamintea de planul nostru de a ne întâlni la Ocracoke în ziua în care eu împlineam douăzeci și patru de ani.

Mark zâmbi.

– Asta sună exact a Bryce.

Maggie luă o nouă gură de lichior de ouă și gustul încă îi plăcu. Își puse în minte să țină o rezervă în congelator, dacă îl găsea în magazine după sărbători.

– A fost nevoie de câțiva ani în care ne-am trimis felicitări de Crăciun, ca să cred că era într-adevăr hotărât să se țină de planul nostru. De relația noastră, adică. În fiecare an mă gândeam că acela avea să fie anul în care felicitarea nu mai sosea, sau că el îmi spunea că se terminase totul între noi. Însă greșeam. În fiecare

felicitare de Crăciun care sosea, el număra anii care ne separau până când urma să ne vedem din nou.

– N-a întâlnit pe nimeni altcineva?

– Nu cred că a fost interesat. Și nici eu n-am prea ieșit cu alți băieți. În ultimul an de liceu și în anii de colegiu mi s-au dat întâlniri din când în când și ocazional am ieșit, însă acei băieți nu m-au interesat romantic niciodată. Nici unul dintre ei nu se ridica la nivelul lui Bryce.

– Și a absolvit West Point?

– În 2000, răspunse ea. După aceea, la fel ca tatăl lui, s-a dus să lucreze în serviciile militare secrete, la Washington, DC. Eu absolvisem liceul și cursurile colegiului de doi ani. Câteodată mă gândesc că ar fi trebuit să dăm curs propunerii lui de a ne reîntâlni imediat după absolvire, în loc să așteptăm până când împlineam eu douăzeci și patru de ani. Totul mi se pare acum atât de hazardat, spuse ea cu un aer melancolic. Lucrurile s-ar fi petrecut altfel cu noi.

– Ce s-a întâmplat?

– Amândoi am făcut ceea ce propusesem eu și am devenit tineri adulți. Bryce avea serviciul lui, eu, pe al meu. Fotografia a devenit foarte repede întregul meu univers, iar asta, nu doar pentru că eram pasionată de ea, ci și pentru că am vrut să devin cineva demn de Bryce, nu doar o fată oarecare pe care el o iubea. Între timp, Bryce lua, la rândul lui, decizii de pe poziții de adult în legătură cu propria viață. Știi reclama aceea veche pentru armată? Unde cântecul zice: Fii tot ce poți, pe dată... în armată?

– Destul de vag.

– Bryce n-a renunțat niciodată la ideea de a se înrola la Beretele Verzi și s-a înscris în ESFS. Mătușa Linda mi-a scris și mi-a spus despre asta. Bănuiesc că i-au spus părinții lui Bryce, iar ea a știut că aș fi vrut să aflu și eu.

– Ce e ESFS?

– Evaluarea și Selectarea Forțelor Speciale. E la Fort Bragg, în Carolina de Nord. Ca să scurtez povestea, Bryce a trecut cu brio de evaluare, a făcut, în cele din urmă, pregătirea, iar apoi a fost selectat. Toate astea s-au întâmplat până în primăvara lui 2002. Desigur, până în acel moment armata făcuse o prioritate din forțele speciale și voiau oameni de cea mai bună calitate, așa încât nu sunt surprinsă că Bryce a reușit.

– De ce au devenit forțele speciale o prioritate?

– 11 Septembrie. Probabil că ești prea tânăr ca să-ți amintești ce eveniment devastator s-a produs atunci, un punct de cotitură în istoria Americii. În felicitarea de Crăciun din 2002, Bryce îmi scria că nu-mi putea spune unde se afla – lucru care până și pentru mine însemna un pont că el se afla, de fapt, într-un zonă periculoasă –, dar că era bine. Mai spunea și că era posibil să nu poată ajunge la Ocracoke anul următor, în octombrie, când urma să împlinesc douăzeci și patru de ani. Zicea că, dacă nu ajungea, să nu interpretez asta în vreun fel – urma să-mi transmită dacă era încă în misiune și să aranjeze un alt loc și un alt timp ca să ne întâlnim în cele din urmă.

Ea tăcu, aducându-și aminte. Apoi continuă:

– În mod ciudat, nu m-am simțit deloc dezamăgită. Mai mult decât orice, eram uimită că, după toți acești ani, amândoi încă voiam să fim împreună. Chiar și acum mi se pare neverosimil faptul că planul nostru funcționase. Eram mândră de el și, de asemenea, mândră de mine. Desigur, mă simțeam incredibil de entuziasmată să-l revăd, indiferent când urma să se întâmple asta. Din nou, însă, n-a fost să fie. Soarta a avut altceva pus deoparte pentru noi.

Mark nu zise nimic, așteptând. În loc să vorbească, Maggie se întoarse din nou cu fața spre brad, forțându-se să nu se gândească prea mult la ceea ce se întâmplase după aceea, o abilitate pe care reușise s-o deprindă de-a lungul timpului. În loc de asta, privi luminile, observând umbrele și înregistrând mișcarea traficului de dincolo de zidurile galeriei de artă. Când fu, în cele din urmă, sigură că amintirea fusese alungată pe de-a-ntregul, întinse mâna după poșetă și scoase din ea un plic pe care îl strecurase înăuntru chiar înainte să iasă din apartament. Fără nici un cuvânt, i-l înmână lui Mark.

Nu se uită pe când el citea, fără îndoială, adresa, și realiza că ținea în mână o scrisoare de la mătușa ei; nu-l privi nici atunci când el desfăcu plicul. Chiar dacă citise scrisoarea o singură dată, știa cu deplină claritate ce urma să vadă Mark pe pagină.

Dragă Maggie,

E târziu în noapte, plouă, și, deși ar fi trebuit să dorm de multe ore, stau așezată la masă, întrebându-mă dacă voi avea puterea să-ți spun ceea ce trebuie să-ți spun.

O parte din mine crede că ar trebui să vorbesc cu tine în persoană, că poate ar trebui să iau avionul până la Seattle, ca să stăm de vorbă în casa părinților tăi, dar mi-e teamă că vei afla din alte surse înainte ca eu să am șansa de a-ți spune în persoană ce s-a întâmplat. O parte din informație e deja transmisă de către presă și de aceea îți scriu acum. Vreau să știi că m-am rugat ore în șir, atât pentru tine, cât și pentru mine.

Nu există, în fond, nici o altă cale mai ușoară de a-ți spune. Nu e nimic ușor în legătură cu toate astea, tot așa cum nu există nici o modalitate de a diminua durerea copleșitoare pe care am simțit-o la auzul veștilor pe care le-am primit azi. Te rog să știi că și acum simt durerea pentru tine în mod și mai profund și, în timp ce-ți scriu, de-abia reușesc să văd pagina printre lacrimi.

Aș vrea să știi că îmi doresc să fiu lângă tine, ca să te țin în brațe, și că mă voi ruga mereu pentru tine.

Bryce a fost ucis în Afganistan, săptămâna trecută.

Nu cunosc detalii. Tatăl lui nu știa nici el prea multe, însă crede că Bryce a fost prins într-o încrucișare de focuri care s-a terminat prost. Nu știi când, sau unde, sau cum s-a întâmplat, pentru că informația e foarte lapidară. Poate că se vor afla mai multe în timp, însă pentru mine detaliile nu au importanță. Nici pentru tine nu cred că au. În astfel de momente e greu și pentru mine să înțeleg ce plan are Dumnezeu cu noi toți și am dificultăți în a-mi păstra credința. În momentul de față, sunt zdruncinată.

Îmi pare atât de rău pentru tine, Maggie. Știu cât de mult l-ai iubit. Știu cât de mult ai muncit și cât de mult ți-ai dorit să-l vezi din nou. Condoleanțele mele cele mai adânci și mai sincere! Mă voi ruga în mod regulat ca să-ți găsești în cele din urmă pacea, indiferent cât de mult îți va lua. Ești mereu în inima mea.

Îmi pare nespus de rău pentru pierderea suferită. Te iubesc.

Mătușa Linda

Mark rămase tăcut. Împietrise. Cât despre Maggie, își ținu ochii ațintiți asupra bradului, fără să vadă nimic, încercând să se gândească la altceva – la orice altceva decât la ceea ce i se întâmplase lui Bryce. Se confruntase odată cu asta, trăise pe deplin oroarea și se jurase să nu mai treacă niciodată prin așa ceva. În ciuda autocontrolului ei rigid, simți cum o lacrimă îi alunecă pe obraz și o șterse, știind că și altele aveau să urmeze.

– Știu că ai întrebări, probabil, șopti ea în cele din urmă. Dar nu am răspunsurile. N-am încercat niciodată să aflu ce s-a întâmplat exact cu Bryce. Așa cum zicea și mătușa în scrisoare, detaliile n-au mai avut nici o importanță pentru mine. Știam doar că Bryce nu mai era. După aceea, ceva s-a rupt în mine. Am luat-o razna. Voiam să fug de tot ceea ce îmi era cunoscut, așa că mi-am părăsit slujba, familia, și m-am mutat la New York. Am încetat să mai merg la biserică, am ieșit în oraș în fiecare noapte și mi-am dat întâlnire vreme îndelungată cu neisprăvit după neisprăvit, până când, în cele din urmă, rana s-a închis. Singurul lucru care m-a ținut să nu cad cu totul în prăpastie a fost fotografia. Chiar și atunci când mi se părea că pierdusem controlul asupra propriei vieți, am încercat în continuare să învăț și să devin mai bună în meseria mea. Pentru că știam că asta ar fi vrut Bryce să fac. Și era un mod de a rămâne ancorată în ceva ce împărtășiserăm cu el.

– Îmi pare atât de rău, Maggie. Mark păru să se chinuie să-și țină vocea sub control și înghiți în sec. Nu știu ce să spun.

– Nu e nimic de spus decât că aceea a fost cea mai întunecată perioadă din viața mea.

Ea se strădui să-și țină respirația egală, cu auzul concentrat pe jumătate asupra petrecăreților din Ajunul Crăciunului, aflați pe stradă. Când vorbi din nou, vocea îi era slabă:

– Până în momentul în care s-a deschis galeria, n-a trecut o singură zi fără să mă gândesc la cele întâmplate. N-a trecut o singură zi fără să simt furie sau tristețe în legătură cu asta. Adică, de ce Bryce? Dintre atâția oameni de pe lumea asta, de ce *el*?

– Nu știu.

Ea de-abia îl auzi.

– Am petrecut ani întregi încercând să nu mă gândesc la ce s-ar fi întâmplat dacă Bryce ar fi rămas în serviciile secrete, sau dacă eu m-aș fi mutat la Washington, DC, după ce el își terminase studiile. Am încercat să nu-mi imaginez cum ar fi putut fi viețile noastre sau unde am fi locuit, câți copii am fi avut, în ce vacanțe am fi plecat. Bănuiesc că ăsta e un alt motiv pentru care m-am repezit să fac cât mai multe călătorii. A fost o încercare de a lăsa în urmă acele gânduri obsesive, însă ar fi trebuit să știu că lucrurile nu funcționează niciodată așa. Pentru că, indiferent unde ne ducem, ne luăm pe noi înșine cu noi. E unul dintre adevărurile universale ale vieții.

Mark își coborî privirea asupra mesei.

– Îmi pare rău că ți-am cerut să-ți sfârșești povestea. Ar fi trebuit să te ascult și să te las s-o închei cu sărutul de pe plajă.

– Știu, zise ea. Așa aș fi vrut s-o închei și eu.

Pe când orologiul își continua numărătoarea inversă până la Crăciun, conversația lor alunecă ușor de la un subiect la altul. Maggie se simțea recunoscătoare că Mark nu-i pusese și mai multe întrebări despre Bryce; părea să înțeleagă cât de dureros era subiectul pentru ea. În timp ce descria anii de după moartea lui Bryce, Maggie se minună de faptul că firele nevăzute care îi influențaseră atât de multe dintre decizii se întorceau mereu la Ocracoke.

Zugrăvi înstrăinarea de familie, care apăruse după ce ea plecase de acasă; părinții ei nu crezuseră niciodată în dragostea ei pentru Bryce și nici nu pricepuseră impactul pierderii suferite de ea.

Mărturisi că nu avusese încredere în bărbatul pe care și-l alesese Morgan, pentru că nu-l văzuse niciodată privind-o pe sora ei în felul în care Bryce o privise pe ea. Vorbi despre resentimentul crescând pe care îl simțea față de mama ei și față de criticile acesteia. Se trezea adesea reflectând asupra diferențelor dintre mama ei și mătușa Linda.

Vorbi și despre groaza pe care o simțise pe feribot, în drum spre Ocracoke, atunci când reușise, în cele din urmă, să-și ia inima-n dinți și s-o viziteze din nou pe mătușa Linda. Între timp, bunicii lui Bryce muriseră, iar familia lui se mutase de pe insulă, undeva în Pennsylvania.

În timpul șederii la Ocracoke, Maggie vizitase toate locurile care însemnaseră atât de mult pentru ea. Se dusese pe plajă, la cimitir și la far, se oprise în fața casei în care locuise cândva Bryce, întrebându-se în ce anume fusese transformată camera obscură. Fusese zguduită de valuri de déjà-vu, de parcă s-ar fi întors în timp.

Trecuse prin momente în care își imaginase că Bryce ar fi putut să-i apară dintr-odată în fața ochilor, ca să realizeze apoi că asta era doar o iluzie. Își amintise iarăși că nimic nu fusese așa cum ar fi trebuit să fie.

La un moment dat, pe când avea vreo treizeci și ceva de ani și băuse prea multe pahare de vin, îi căutase pe Google pe frații lui Bryce, ca să vadă unde ajunseseră. Amândoi absolviseră MIT la șaptesprezece ani și lucrau în tehnologie – Richard, în Silicon Valley, iar Robert, la Boston. Amândoi erau căsătoriți și aveau copii; pentru Maggie, cei doi rămâneau mereu de doisprezece ani, chiar dacă fotografiile lor recente înfățișau doi adulți.

Pe măsură ce limbile ceasornicului se apropiau de miezul nopții, Maggie simțea cum o învăluia oboseala, ca un val de furtună care se apropia rapid. Mark observase, probabil, schimbarea pe fața ei, pentru că se întinse și-i atinse brațul.

– Nu te îngrijora, n-o să te mai țin, zise el.

– N-ai putea nici dacă ai încerca, răspunse ea, slăbită. Vine un moment în care mă decuplez, pur și simplu.

– Știi la ce mă gândeam? Încă de când ai început să-mi spui povestea?

– La ce?

El se scărpină la ureche.

– Când mă gândesc la viața mea – știu, nu am nu știu ce vârstă –, nu pot să nu observ că, de fiecare dată când am trecut prin diverse etape, am devenit o versiune ușor mai matură a mea. Școala primară m-a condus la cea gimnazială, la liceu și facultate, hocheiul din copilărie a dus la hocheiul din gimnaziu și liceu. N-au existat perioade de reinventare majoră. Cu tine însă a fost exact opusul. Ai fost o fată obișnuită, apoi ai devenit tu, cea însărcinată, fapt care ți-a schimbat întregul curs al vieții. Odată întoarsă la Seattle, ai devenit altcineva, după care te-ai debarasat de acea persoană atunci când te-ai mutat la New York. Apoi te-ai transformat din nou, devenind o profesionistă în lumea artei. De nenumărate ori ai devenit cineva cu totul nou.

– Nu uita de versiunea persoanei bolnave de cancer.

- Vorbesc serios, zise el. Și sper să nu interpretezi vorbele mele în mod greșit. Călătoria ta mi se pare fascinantă și pilduitoare.
- Nu sunt chiar atât de deosebită. Și nici n-am plănuit nimic. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții reacționând la lucrurile care mi s-au întâmplat.
- E mai mult decât atât. Ai un curaj pe care eu nu cred că-l am.
- Nu e atât curaj, cât instinct de supraviețuire. Și trag nădejdea că am învățat unele lucruri pe parcurs.

Mark se înclină peste masă.

- Vrei să știi ceva?

Obosită, Maggie dădu din cap în semn că da.

- E cel mai memorabil Crăciun pe care l-am petrecut vreodată, zise el. Nu doar seara asta, ci întreaga săptămână. Desigur, am avut ocazia să ascult cea mai extraordinară poveste pe care am auzit-o vreodată. A fost un adevărat dar și aș vrea să-ți mulțumesc pentru asta.

Ea zâmbi.

- Apropo de daruri, am ceva pentru tine.

Scoase din poșetă cutia de Altoids și o împinse pe masă. Mark o cercetă cu privirea.

- Am mâncat prea mult usturoi?
- Nu fi prostuț. N-am avut timpul sau energia să-l ambalez.

Mark scoase capacul.

- Chei USB?
- Cu fotografiile mele, răspuse ea. Toate favoritele mele.

Mark făcu ochii mari.

- Chiar și cele de la galerie?
- Sigur că da. Nu sunt numerotate oficial, însă dacă găsești câteva care să-ți placă în mod deosebit, poți să le scoți pe hârtie.
- Sunt și fotografiile din Mongolia?

– Unele dintre ele.

– Și Rush?

– Și aceea.

– Uau..., zise el, ridicând cu delicatețe una dintre cheile USB aflate în cutie. Mulțumesc.

O puse jos pe prima, o ridică, respectuos, pe cea de-a doua, și apoi o așeză la loc. Le atinse pe a treia și pe a patra, asigurându-se că nu-l înșelau ochii.

– Nu-ți pot spune cât de mult înseamnă pentru mine, zise el cu voce solemnă.

– Înainte să crezi că e prea special, să știi că voi face același lucru pentru Luanne luna viitoare. De asemenea, și pentru Trinity.

– Sunt sigur că și ea va fi la fel de încântată ca și mine. Mai degrabă le-aș avea pe acestea decât vreuna dintre lucrările lui Trinity.

– Dacă îți oferă vreuna, ar trebui s-o iei. Poate c-o vinzi și-ți cumperi o casă mărișoară.

– Da, aprobă el, însă era clar că mintea îi stătea tot la darul primit. Cercetă cu privirea fotografiile expuse pe pereții din jurul lui, iar apoi clătină din cap a mirare.

– Nu pot face nimic altceva decât să-ți mulțumesc din nou.

– Crăciun fericit, Mark! Îți mulțumesc, la rândul meu, că te-ai străduit ca săptămâna asta să fie deosebită pentru mine. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă tu n-ai fi fost atât de dispus să-mi faci pe plac. Și, desigur, de-abia aștept s-o întâlnesc și pe Abigail. Cred că ziceai că vine aici pe 28 decembrie?

– Sâmbătă. Mă voi asigura că vine la galerie într-o zi în care ești și tu.

– Nu știu dacă voi putea să-ți dau liber tot timpul în care ea e aici. Nu-ți pot promite nimic.

– Abigail va înțelege, o asigură Mark. Avem planuri pentru o întreagă duminică și mai avem și ziua de Anul Nou.

– Ce-ar fi să închidem galeria pe 31 decembrie? Sunt convinsă că Trinity n-o să se supere.

– Ar fi minunat.

– O să am eu grijă. În calitate de șefă care înțelege cât de important e să petreci timp împreună cu oamenii pe care îi iubești, vreau să spun.

– Bine, fu el de acord.

Închise capacul cutiei de Altoids, iar apoi se uită din nou la ea.

– Dacă ai putea avea orice ți-ai dori de Crăciun, ce ar fi acel ceva?

Întrebarea o prinse pe nepregătite.

– Nu știu, răspuse ea în cele din urmă. Bănuiesc că aș vrea să dau timpul înapoi și să mă mut la Washington, DC, chiar înainte ca Bryce să-și termine studiile. Și l-aș implora să nu se alăture forțelor speciale.

– Și dacă nu poți da timpul înapoi? Dacă e ceva acum și aici? Ceva ce ar fi, de fapt, posibil?

Ea se gândi la întrebare.

– Nu e neapărat o dorință de Crăciun și nici măcar un plan pentru Anul Nou. Dar mi-aș dori... încheierea unor capitole, cât mai am încă vreme. Vreau să le spun mamei și tatălui meu că înțeleg că au făcut întotdeauna ce au crezut că e mai bine pentru mine și cât de mult apreciez sacrificiile făcute. Știu că, în adâncul sufletului, părinții mei m-au iubit întotdeauna și mi-au fost alături. Morgan, la fel.

– Morgan?

– Poate că n-avem prea multe în comun, dar ea e singura mea soră. De asemenea, e o mamă extraordinară pentru fiicele ei și aș vrea să știe că m-a influențat în multe feluri.

– Și altcineva?

– Trinity, pentru tot ce a făcut pentru mine. Luanne, pentru același motiv. Tu. În ultima vreme mi-a devenit foarte clar cu cine vreau să-mi petrec timpul care mi-a mai rămas.

– Dar dacă ar fi să faci o ultimă călătorie? La Amazon sau așa ceva?

– Cred că zilele în care călătoream s-au terminat. Dar e bine și așa. N-am regrete în privința asta. Am călătorit suficient, cât pentru zece vieți.

– Ce ai zice de un ultim ospăț la un restaurant cu stele Michelin?

– Mâncarea are acum un gust rău pentru mine, îți amintești? Trăiesc aproape exclusiv din sucuri de fructe și lichior de ouă.

– Tot încerc să mă gândesc la altceva...

– Mi-e bine, Mark. În momentul de față, apartamentul și galeria îmi sunt mai mult decât suficiente.

El privi în podea, cu capul plecat.

– Îmi doresc ca mătușa ta, Linda, să fi fost aici, alături tine.

– Tu și cu mine, suntem doi care își doresc asta, aprobă ea. În același timp, n-aș vrea să mă vadă așa, să trebuiască să mă susțină în zilele dificile care vor urma. A făcut deja asta pentru mine, mai demult, când aveam o nevoie și mai mare de ajutor.

El dădu din cap, aprobând tacit, iar apoi aruncă o privire la cutia aflată pe masă.

– Bănuiesc că e rândul meu să-ți ofer cadoul, însă mai devreme, după ce l-am împachetat, n-am mai fost sigur că ar trebui să ți-l ofer.

– De ce?

– Nu știu cum o să reacționezi.

Ea își arcui sprâncenele a mirare.

– M-ai făcut curioasă.

– Chiar și așa, încă ezit să ți-l ofer.

– De ce anume ai nevoie ca să te hotărăști?

– Pot să te întreb ceva mai întâi? Despre povestea ta? Nu despre Bryce. Însă ai omis să povestești un anumit lucru.

– Ce anume?

– Până la urmă, ai ținut copilul în brațe?

Maggie nu răspunse imediat. În loc de asta, își aminti de acele câteva minute de agitație de după naștere – ușurarea și extenuarea pe care le simțise dintr-odată, bebelușul care plângea, doctorii și asistentele mișcându-se deasupra ei, toată lumea știind exact ce avea de făcut. Imagini încețoșate și nimic mai mult.

– Nu, răspuse ea în cele din urmă. Doctorul m-a întrebat dacă voiam să-l țin, dar n-am putut s-o fac. Mi-era teamă că, dacă o făceam, nu i-aș mai fi dat drumul niciodată.

– Știai atunci că urma să-i dai ursulețul de pluș?

– Nu sunt sigură, zise ea, încercând și eșuând să-și amintească felul în care gândise în acea clipă. Pe atunci mi s-a părut o chestie întâmplată sub impulsul momentului, însă acum mă întreb dacă nu știusem tot timpul că aveam s-o fac.

– Părinții adoptivi au fost de acord să ia ursulețul?

– Nu știu. Îmi amintesc că am semnat hârtiile și că mi-am luat rămas-bun de la mătușa Linda și de la Gwen, după care m-am trezit de una singură în cameră, cu mama. Tot ce s-a întâmplat după aceea e învăluit în ceață.

Chiar dacă asta era adevărul, faptul că vorbea despre copil îi declanșă lui Maggie un gând pe care îl alungase de-a lungul anilor și care acum se năpustea înapoi.

– M-ai întrebat ce vreau de Crăciun, continuă ea în cele din urmă. Bănuiesc că aș vrea să știu dacă a meritat tot efortul. Și dacă am luat decizia corectă.

– Vrei să spui, în legătură cu copilul?

Ea dădu din cap în semn că da.

– Să dai un copil spre adopție e un lucru care te înspăimântă, chiar dacă e ceea ce trebuie să faci. Nu știi niciodată cum se vor desfășura lucrurile. Te întrebi dacă părinții au crescut copilul așa cum trebuie sau dacă micuțul a fost fericit. Te întrebi și în legătură cu lucrurile mărunte – mâncăruri favorite și hobby-uri, dacă ți-a moștenit ticurile sau temperamentul. Sunt o mie de întrebări diferite și, indiferent de cât de mult încerci să le blochezi, câteodată ies la suprafață dacă vezi ceva legat de ideea de copil. Ca, de pildă, atunci când vezi un copil ținând mâna părintelui sau atunci când observi familia care mănâncă la masa de lângă tine. Nu puteam face decât să sper și să mă întreb.

– Ai încercat vreodată să afli răspunsurile?

– Nu, zise ea. În urmă cu câțiva ani m-am jucat cu ideea de a-mi pune numele pe unul din acele registre de adopție, dar după aceea am făcut cancerul de piele și m-am întrebat dacă un astfel de demers ar fi putut să aducă ceva bun, având în vedere prognosticul pe care-l primisem. Ca să fiu sinceră, cancerul îți cam ia în stăpânire

viața. Deși mi-ar plăcea să știu ce s-a întâmplat. Iar dacă el ar fi vrut să mă întâlnească, atunci categoric aș fi vrut și eu.

– El?

– Mă crezi sau nu, am născut un băiat, zise ea râzând pe înfundate. Surpriză, surpriză! Tehniciana a făcut o greșală.

– Ca să nu mai vorbim de instinctele materne – erai atât de sigură.

El împinse cutia spre ea.

– Ce-ar fi s-o deschizi? Cred că s-ar putea să ai nevoie de ea mai mult decât mine.

Intrigată, Maggie îl privi pe Mark plină de curiozitate, după care, în cele din urmă, întinse mâna spre fundița cu care era legată cutia. Aceasta se desfăcu după o singură încercare; hârtia lipită lejer, cu bandă adezivă, fu la fel de ușor de îndepărtat. Era o cutie de pantofi și, după ce ridică, în cele din urmă, capacul, Maggie nu putu face nimic altceva decât să se uite, împietrită, la conținut.

Răsuflarea i se opri în gât, pe când timpul încetinea, comprimând chiar și aerul din jurul ei.

Blana de culoare cafenie era încâlcită și rărită; o a doua cusătură demnă de Frankenstein fusese adăugată la unul dintre picioare, dar cusătura originală era încă acolo, la fel și nasturele adăugat pe post de ochi. Numele ei, scris cu pastă de cariocă subțire, era aproape imposibil de zărit în lumina slabă; își recunoscuse însă mâzgălitura copilărească și o năpădiră dintr-odată valuri de amintiri despre cum dormise cu el, copil fiind; îl ținuse strâns atunci când stătuse întinsă în patul ei din Ocracoke; îl strânsese la piept pe când gemuse în durerile facerii, în drum spre spital.

Era ursul-Maggie – nicidecum o copie sau un înlocuitor – și, pe când îl ridica ușurel din cutie, îi simți mirosul bine-cunoscut, unul care rămăsese ciudat de neschimbat de trecerea timpului.

Nu-i venea să creadă – ursul-Maggie nu putea fi aici; nu era posibil...

Își ridică ochii spre Mark, buimăcită de șoc. O mie de întrebări diferite îi inundară mintea, care apoi se dizolvară treptat în timp ce înțelegea semnificația completă a cadoului pe care el i-l făcuse.

Mark împlinise douăzeci și trei de ani în acel an, însemnând că se născuse în 1996... Mănăstirea mătușii Linda fusese undeva în Midwest, acolo unde fusese

crescut Mark... El i se păruse ciudat de cunoscut... Iar acum ea ținea în mână ursulețul de pluș pe care i-l lăsase copilului la spital...

Nu era posibil.

Cu toate astea, era, iar atunci când Mark începu să zâmbească, ea simți cum i se înfiripa pe buze un zâmbet tremurător. Mark își întinse mâna peste masă, luându-i degetele într-ale lui, cu o expresie plină de gingășie zugrăvită pe față.

– Sărbători fericite, mamă!

Mark

OCRACOKE

Începutul lui martie 2020

Aflat pe feribotul de Ocracoke, am încercat să-mi imaginez frica pe care o simțise Maggie atunci când ajunsese pentru prima oară pe insulă, cu atât de mult timp în urmă. Chiar și eu simțeam un soi de trepidație generată de atracția necunoscutului.

Maggie îmi descriesese drumul de la Morehead City către insula Cedar, de unde pornea feribotul, însă cuvintele ei nu surprinseseră în întregime însingurarea pe care am simțit-o trecând pe lângă o fermă izolată sau pe lângă vreo caravană retrasă. Nici peisajul n-avea nimic în comun cu cel din Indiana.

Chiar dacă era plină de ceață, lumea asta era luxuriantă și verde, cu gheme de mușchi spaniol atârând de ramurile care se răsuciseră și se deformată în bătaia neconținută a vântului de coastă. Era frig și cerul dimineții se întindea, alb, de-a lungul orizontului, în timp ce apele cenușii ale lagunei Pamlico Sound păreau înfuriate de trecerea oricărei bărci care încerca s-o traverseze.

Chiar și având-o pe Abigail cu mine, mi-a fost ușor să simt de ce se gândise Maggie la naufragiu. Privind cum orașelul Ocracoke apărea la orizont și creștea tot mai mare, puteai să crezi că era doar un miraj care s-ar fi putut destrăma oricând. Înainte de a porni în călătorie, citisem că, în septembrie, uraganul Dorian făcuse

ravagii în oraș și generase inundații catastrofale; după ce am văzut fotografiile de la știri, m-am întrebat de cât timp era nevoie ca să fie reconstruit sau reparat.

Desigur, mi-am amintit de Maggie și de furtuna prin care trecuse ea, însă în ultimul timp gândurile mele fuseseră, oricum, legate numai de ea.

Când împlinisem opt ani, părinții îmi spusese că fusesem adoptat. Îmi explicaseră că Dumnezeu găsisese cumva o modalitate ca noi să devenim o familie și că voiau ca eu să știu că mă iubeau atât de mult, încât uneori simțeau că inimile le erau gata să explodeze. Eram suficient de mare ca să înțeleg ce însemna adopția, însă prea mic ca să le pun întrebări și să cer amănunte.

Acestea din urmă nici n-aveau importanță; ei erau părinții mei, iar eu eram fiul lor. Spre deosebire de alți copii, n-aveam prea multe curiozități în legătură cu părinții mei biologici; cu excepția unor rare momente, de-abia acordam atenție faptului că eram adoptat.

La paisprezece ani, însă, suferisem un accident. Mă prostisem împreună cu un prieten într-o șură – familia lui avea o fermă – și mă tăiasem într-o coasă, pe care n-ar fi trebuit, probabil, s-o ating deloc. Se întâmplase să-mi secționez o arteră, ceea făcuse să-mi curgă foarte mult sânge; devenisem aproape cenușiu la față până să ajung la spital. Artera fusese cusută și avusesem nevoie de transfuzie. Se dovedise că aveam AB negativ și, evident, nici unul dintre părinții mei n-avea acea grupă sanguină.

Din fericire, ieșisem din spital a doua zi de dimineață și mă întorsesem la normal destul de repede după aceea. Pentru prima oară însă, începusem să-mi pun întrebări în legătură cu părinții mei biologici. Pentru că grupa mea de sânge era destul de rară, m-am întrebat din când în când dacă grupele mamei sau tatălui meu erau, la rândul lor, rare. M-am întrebat și dacă existau alte chestiuni genetice de care ar fi fost bine să știu.

Au trecut încă patru ani până să aduc în discuție subiectul adopției. Mi-era teamă ca nu cumva să-i fac nefericiți pe părinții mei; privind în urmă, am realizat că ei așteptau, de fapt, acea conversație încă de când îmi spusese adevărul de ziua mea, cu atât de mult timp în urmă.

Mi-au explicat că adopția fusese una închisă, că era nevoie, probabil, de ordine judecătorești pentru deschiderea dosarului; nu era sigur nici că aș fi avut câștig de cauză dacă mergeam pe calea asta. Aș fi putut, de exemplu, să aflu informațiile

relevante pentru sănătate, însă nimic mai mult, cu excepția cazului în care mama biologică ar fi fost de acord ca dosarul să fie deschis.

Unele state au un registru al populației doar pentru acest scop – cei care au fost adoptați și cei care au dat un copil spre adopție pot stabili de comun acord că vor să se deschidă dosarul –, însă n-am reușit să găsim vreo dovadă că în Carolina de Nord exista acea posibilitate, nici nu știam dacă mama biologică încercase așa ceva. Bănuiesc că descoperisem o pistă moartă, însă părinții mei au reușit să-mi ofere suficientă informație care să mă ajute în căutările mele.

Aflaseră câteva lucruri de la agenție; că fata era catolică și că familia nu credea în avort, că era sănătoasă și aflată în grija unui medic, că făcea școala de la distanță și că avea șaisprezece ani atunci când născuse. Mai știau și că era din Seattle. Pentru că eu mă născusem la Morehead City, adopția fusese mai complicată decât realizasem eu.

Ca să mă poată adopta, părinții mei au fost nevoiți să se mute în Carolina de Nord în lunile care precedaseră nașterea mea, pentru a primi rezidența acolo. Acea informație fusese una importantă în aflarea identității lui Maggie, însă sublinia și cât de desperați fuseseră părinții mei în dorința lor de a avea un copil și cât de multe fuseseră dispuși să sacrifice – la fel ca Maggie – pentru a-mi dăruia un cămin minunat.

N-ar fi trebuit să aflu numele lui Maggie, însă l-au aflat, într-o oarecare măsură din întâmplare și, în parte, datorită lui Maggie. La spital trebuia să treci prin secția de maternitate ca să ajungi în salonul nou-născuților. Fusese o noapte liniștită atunci când venisem pe lume. Doar două dintre camerele de la maternitate fuseseră ocupate în momentul în care sosiseră părinții mei, iar într-una dintre acele camere se afla o familie pe nume Black, care mai avea încă patru copii.

Cealaltă încăpere, însă, avea scris numele de „M. Dawes“ pe o mică plachetă aflată lângă ușă. În salonul nou-născuților, părinții mei primiseră ursul de pluș, care avea mângălit pe talpă numele de „Maggie“ și aflaseră, astfel, numele mamei. Era ceva ce n-avea să uite nici unul dintre ei, deși afirmaseră că nu discutaseră subiectul niciodată până în momentul conversației avute cu mine.

Primul meu gând a fost același pe care l-ar fi avut, probabil, oricine care era de vârsta mea: să caut pe Google. Am scris „Maggie Dawes“ și „Seattle“, după care a apărut biografia unei fotografe bine-cunoscute. Evident că nu puteam fi sigur că ea era mama mea și am cercetat restul paginii ei de web, însă fără noroc. Nu exista nici o referință la Carolina de Nord, nimic despre căsătorie sau copii și era clar că

acum locuia la New York. În fotografia-portret arăta prea tânără ca să fi fost mama mea, însă nu știam când fusese făcută acea fotografie. Atâta vreme cât nu se măritase și nu luase numele soțului ei, nu puteam s-o exclud.

Pe pagina ei erau linkuri care duceau către canalele ei de YouTube și am sfârșit prin a mă uita la câteva dintre videourile ei, un obicei pe care l-am continuat și pe parcursul facultății. Deși majoritatea informației era de natură tehnică și de neînțeles pentru mine, exista ceva captivant în legătură cu ea. În cele din urmă, am descoperit un nou indiciu.

În fundalul studioului ei de lucru de acasă era atârnată fotografia unui far. Într-una dintre înregistrări, făcuse chiar referire la fotografie, spunând că fusese imaginea care îi inspirase la început interesul pentru acea profesie, atunci când fusese adolescentă. Am oprit filmul și am fotografiat cadrul, după care am căutat pe Google imagini cu farurile din Carolina de Nord.

Mi-a luat mai puțin de un minut să-mi dau seama că farul de pe peretele lui Maggie se afla în Ocracoke. Am aflat și că cel mai apropiat spital era la Morehead City.

Chiar dacă am simțit cum inima mi-o lua la goană, am știut că n-aveam suficientă informație ca să fiu absolut sigur. N-am fost convins decât acum trei ani și jumătate, când Maggie declarase pentru prima oară că avea cancer. În videoul acela a spus că avea treizeci și șase de ani, ceea ce însemna și că avusese șaisprezece ani în 1996.

Numele și vârsta se potriveau. Era din Seattle și fusese în Carolina de Nord ca adolescentă; Ocracoke părea să se potrivească, la rândul său. Iar când m-am uitat bine, am crezut că am observat o asemănare între noi, deși recunosc că s-ar putea să fi fost doar imaginația mea.

Dar chestia era următoarea: în timp ce eu credeam că voiam s-o întâlnesc, nu știam dacă ea voia să mă întâlnească pe mine. Nu știam ce să fac și m-am rugat să fiu călăuzit. Am început să-i urmăresc în mod obsesiv toate videourile, mai ales cele despre boala ei. În mod ciudat, atunci când vorbea despre cancer radia un soi de charismă neobișnuită; era onestă, curajoasă și înspăimântată, optimistă și amuzantă, cu un soi de umor negru, și, la fel ca mulți alții, m-am simțit atras s-o urmăresc în continuare. Cu cât mă uitam mai mult, cu atât eram mai sigur că voiam s-o cunosc.

Simțeam în mare măsură că-mi devenise aproape ca o prietenă. Din videourile ei, dar și din propriile mele cercetări, mai știam și că vindecarea era foarte puțin probabilă, ceea ce însemna că nu mai aveam timp.

Până în acel moment absolvisem facultatea și începusem să lucrez în biserica tatălui meu; de asemenea, luasem decizia de a-mi continua studiile, ceea ce însemna că trebuia să-mi dau testul GRE⁴⁷ și să mă înscriu la studii postuniversitare. Am fost suficient de norocos să mă accepte trei instituții extraordinare, însă, din pricina lui Abigail, Universitatea din Chicago a devenit singura alegere potrivită.

Intenția mea era să-mi încep studiile în septembrie 2019, însă o vizită făcută la părinți m-a determinat să-mi schimb planul. În timp ce eram la ei, m-au rugat să mut câteva cutii pentru a fi depozitate; după ce le-am urcat în pod, am dat peste o altă cutie. Era etichetată CAMERA LUI MARK și, din curiozitate, am ridicat capacul.

Am găsit acolo câteva trofee, o mănușă de baseball și multe alte lucruri păstrate de mama, care nu avusese inima să le arunce. În cutia aceea, pe lângă alte obiecte, se afla și ursul-Maggie, animalul de pluș cu care dormisem în pat până la vârsta de nouă sau zece ani.

Vederea ursulețului și numele lui Maggie m-au făcut să realizez că venise timpul să iau o decizie în legătură cu ceea ce voiam să fac cu adevărat.

Era clar că nu puteam face nimic. O altă opțiune era să merg la New York, să luăm prânzul împreună și s-o iau prin surprindere spunându-i că eram fiul ei, după care să mă întorc în Indiana.

Presupun că așa ar fi procedat mulți, însă mi s-a părut că ar fi fost nedrept față de ea, având în vedere prin ce trecea deja și neștiind dacă își dorea să-și întâlnească fiul pe care îl dăduse spre adopție cu ani și ani în urmă. În timp, am început să mă gândesc la o a treia opțiune: poate că aș fi putut să merg la New York ca s-o întâlnesc, fără să-i spun cine eram.

În cele din urmă, după multe rugăciuni, am ales cea de a treia opțiune. Inițial am vizitat galeria la începutul lui februarie, alăturându-mă unui grup din afara statului. Maggie nu era acolo, iar Luanne, preocupată să-i distingă pe cumpărători de turiști, de-abia dacă îmi aruncase o privire. În ziua următoare am venit din nou la galerie, iar mulțimea era și mai mare; Luanne părea obosită și stresată, ținând pasul cu greu. Maggie nu era nici de data asta acolo, însă am început să înțeleg încetul cu

încetul că, dincolo de a avea șansa de a o întâlni pe Maggie, aș fi putut s-o ajut la galerie. Cu cât m-am gândit mai mult la asta, cu atât se contura mai puternic ideea. Mi-am spus că aveam să-i dezvălui adevărul dacă ajungeam să simt că ea voia să știe cine eram.

Însă chestiunea era complicată. Dacă primeam o ofertă de lucru – și nici nu știam dacă exista o ofertă de lucru în acel moment –, trebuia să-mi amân cursurile postuniversitare cu un an, și chiar dacă presupuneam că Abigail mi-ar fi acceptat decizia, știam că n-avea să se bucure.

Și mai important însă era ca părinții mei să înțeleagă. Nu voiam să creadă că încercam să-i înlocuiesc sau că nu le eram recunoscător pentru tot ceea ce făcuseră pentru mine. Voiam să știe că aveam să-i consider întotdeauna părinții mei. După ce m-am întors acasă, le-am spus la ce mă gândisem. Le-am arătat și câteva dintre videourile lui Maggie în legătură cu lupta ei cu cancerul și, în cele din urmă, cred că, în felul ăsta, au înțeles. Și ei, la fel ca și mine, au realizat că nu mai aveam timp.

Cât despre Abigail, ea a fost mult mai înțelegătoare decât mă așteptasem, în ciuda obstacolelor pe care dorința mea le ridica în calea planurilor noastre de lungă durată. Mi-am făcut bagajele și m-am întors la New York, neștiind cât de mult puteam să rămân acolo și întrebându-mă dacă planul avea să funcționeze. Am învățat tot ce am putut despre munca lui Trinity și a lui Maggie și, în cele din urmă, mi-am depus CV-ul la galerie.

Experiența pe care am avut-o stând față în față cu Maggie, la interviu, a fost cel mai ireal moment al vieții mele.

Odată angajat, am găsit un apartament în care să locuiesc și mi-am amânat studiile postuniversitare, însă trebuie să recunosc că au existat numeroase momente în care m-am întrebat dacă nu cumva făcusem o greșală. În primele luni, de-abia am văzut-o pe Maggie, iar atunci când ne întâlnim, interacțiunea dintre noi era foarte redusă.

În toamnă am început să petrecem mai mult timp împreună, însă Luanne era adesea cu noi. În mod ciudat, deși îmi dorisem să lucrez la galerie din motive personale, am descoperit că aveam talent pentru meserie și, în cele din urmă, a început să-mi placă.

Cât despre părinții mei, tata a ales să se refere la munca mea ca la un „efort nobil“, în timp ce mama a zis, simplu, că era mândră de mine. Cred că au anticipat că n-aveam să fiu acasă de Crăciun, motiv pentru care tata a aranjat excursia pe Pământul Sfânt, împreună cu câțiva membri ai bisericii. Chiar dacă mersul acolo fusese unul dintre visurile lor, cred că nu și-au dorit să fie acasă de sărbători dacă unicul lor copil nu era și el acolo.

Am încercat să le reamintesc în mod frecvent de dragostea mea pentru ei și de cât de mult îi prețuiam ca părinți, singurii pe care îi cunoscusem și mi-i dorisem vreodată.

După ce Maggie a despachetat cadoul, a vrut să știe o sumedenie de lucruri – cum reușisem s-o găesc, detalii despre viața mea și despre părinții mei. M-a întrebat și dacă voiam să-mi întâlnesc tatăl biologic. Era posibil, specula ea, să poată să-mi ofere suficiente informații ca să pot începe o căutare, dacă asta îmi doream.

Deși la început curiozitatea îmi fusese stârnită de grupa mea rară de sânge, am realizat că nu mă interesa deloc să-l găesc pe J. Îmi fusese mai mult decât suficient s-o întâlnesc și s-o cunosc pe Maggie, însă am fost mișcat de oferta ei.

După ce ne-am petrecut împreună Ajunul Crăciunului, Maggie devenise atât de extenuată, încât am însoțit-o acasă cu taxiul. După ce am ajutat-o să intre în apartament, n-am mai avut nici o veste de la ea până după-amiază. Am petrecut restul zilei de Crăciun împreună, la ea acasă, și, în cele din urmă, am reușit să văd fotografia cu farul direct la sursă.

– Fotografia asta ne-a schimbat amândurora viețile, a cugetat ea cu voce tare.

Nu puteam decât să fiu de acord.

Însă în zilele și săptămânile de după Crăciun am realizat că Maggie nu știa cum să-mi fie mamă, iar eu n-aveam idee cum să fiu fiul ei, așa încât am devenit, pur și simplu, prieteni și mai apropiați.

Chiar dacă o numisem „mamă“ atunci când îi dădusem ursulețul de pluș, am continuat s-o numesc „Maggie“ după aceea, lucru care ni s-a părut mai firesc amândurora. Maggie a fost, fără îndoială, încântată s-o cunoască pe Abigail, și am luat cina împreună de două ori cât timp prietena mea a fost în oraș.

S-au înțeles bine, însă atunci când Abigail a îmbrățișat-o pe Maggie, luându-și rămas-bun, am observat că Maggie se făcea din ce în ce mai mărunță pe zi ce trecea; cancerul îi fura din substanță și putere.

Maggie a postat chiar înainte de Anul Nou videoul în care vorbea despre prognosticul pe care îl primise, iar apoi și-a contactat familia. După cum anticipase, mama ei a insistat ca ea să se întoarcă la Seattle, însă Maggie a rămas neabătută în intențiile ei.

De îndată ce Luanne s-a întors din Maui, Maggie a informat-o atât în legătură cu prognosticul legat de boală, cât și cu identitatea mea. Luanne, care stăruia să spună că știuse tot timpul că se petrecea ceva, a fost de părere că eu și Maggie aveam nevoie să petrecem cât mai mult timp împreună și mi-a planificat, prompt, un concediu. În calitate de nou manager – atât Maggie, cât și Trinity fuseseră de acord că ea era cea mai bună alegere –, era, în fond, decizia ei; fapt care ne-a acordat mie și lui Maggie timpul de care aveam nevoie ca să vorbim despre toate lucrurile rămase neîmpărtășite, încă, în legătură cu viețile noastre.

Părinții mei au venit la New York în a treia săptămână din ianuarie. Maggie nu era încă ținută la pat și-și dorise să vorbească între patru ochi cu ei, stând pe canapea în camera de zi. După aceea, i-am întrebat pe părinții mei ce discutaseră.

– A vrut să ne mulțumească pentru că te-am adoptat, mi-a spus mama, de-abia stăpânindu-și emoția. A zis și că se simte binecuvântată.

Mama, călită de confesiunile asociate cu profesia ei, plângea foarte rar, însă acum se simțea copleșită și avea ochii înlăcrimați.

– A vrut să ne spună că suntem părinți minunați și că ea crede că fiul nostru e un om extraordinar.

Mama s-a aplecat înainte ca să mă îmbrățișeze, iar eu am știut că ceea ce o emoționase cel mai mult fusese faptul că Maggie se referise la mine ca la fiul lor. Pentru părinții mei, decizia mea de a veni la New York fusese mai dificilă decât realizasem. M-am întrebat cât de multe frământări secrete avuseseră din această pricină.

– Mă bucur că ai putut s-o întâlnești, a murmurat mama, ținându-mă strâns lângă ea.

– Și eu, mamă.

După vizita părinților mei, Maggie n-a mai ajuns niciodată la galerie și nici n-a mai putut să plece din apartament. Doza medicației pentru durere i-a fost mărită și o asistentă medicală venea să i-o administreze de trei ori pe zi. Câteodată, Maggie dormea și câte douăzeci de ore întruna. Am stat cu ea pe parcursul multora dintre ele, ținând-o de mână. A pierdut și mai mult în greutate și avea o respirație neregulată, cu un șuierat care era dureros de auzit.

În prima săptămână din februarie nu s-a mai putut ridica din pat, însă, în momentele în care era trează, mai găsea o modalitate de a zâmbi. De obicei, eu eram cel care vorbea – ea trebuia să facă un mare efort ca să vorbească –, însă din când în când îmi spunea câte ceva ce nu știam despre ea.

– Îți amintești când ți-am spus că mi-am dorit un final diferit la povestea mea și a lui Bryce?

– Desigur, am zis.

S-a uitat în sus, la mine, iar pe buze i-a plutit fantoma unui zâmbet.

– Cu tine, am căpătat finalul pe care mi l-am dorit.

Părinții lui Maggie au venit să stea cu ea în februarie și s-au cazat la un hotel mic, nu departe de apartamentul ei. La fel ca mine, mama și tatăl ei voiau să fie pur și simplu aproape de ea. Tatăl ei a rămas tăcut, lăsând lucrurile în seama soției; în majoritatea timpului, stătea așezat în camera de zi, urmărind ESPN la televizor. Mama lui Maggie stătea așezată pe scaunul de lângă pat și-și frângea compulsiv mâinile; de fiecare dată când venea asistenta medicală, cerea explicații atât în legătură cu fiecare ajustare făcută medicației pentru durere, cât și cu alte aspecte legate de îngrijirea lui Maggie.

Când Maggie era trează, refrenul constant al mamei ei era legat de nedreptatea sorții și-i reamintea lui Maggie în repetate rânduri că trebuia să se roage. Insista pe ideea că oncologii din Seattle ar fi putut să facă mai mult și că Maggie ar fi trebuit să asculte de ea; cunoștea pe cineva, care cunoștea pe cineva, care, de asemenea, avea cancer de piele în stadiul IV, dar a cărui boală se afla în remisie după șase ani.

Câteodată deplângea faptul că Maggie era singură și că nu se căsătorise niciodată. În ceea ce o privea, Maggie îndura cu răbdare vorbăria îngrijorată a mamei ei; nu era nimic din ce nu auzise întreaga ei viață. Când le-a mulțumit părinților ei și le-a

spus că îi iubea, mama ei n-a părut deloc mișcată de faptul că Maggie simțise nevoia să spună cuvintele acelea.

„Sigur că mă iubești!“ mi-am imaginat eu că gândea mama lui Maggie. „Uită-te la tot ce am făcut pentru tine, în ciuda alegerilor pe care le-ai făcut în viață!“

Era ușor de înțeles de ce îi găsea Maggie obositori pe părinții ei.

Relația alor ei cu mine era și mai complicată. Vreme de aproape un sfert de veac, putuseră să pretindă că Maggie nu fusese câtuși de puțin gravidă. Mă tratau cu prudență, ca pe un câine care ar fi putut să muște, și se țineau la o distanță atât fizică, cât și emoțională de mine. Mă întrebau puține despre viața mea, însă auzeau destule atunci când eu și Maggie vorbeam, căci mama lui Maggie tindea să zăbovească pe lângă ea de fiecare dată când fiica ei era trează. Când Maggie cerea să vorbească doar cu mine, doamna Dawes părăsea, înfuriată, încăperea, lucru care o făcea pe Maggie să-și dea ochii peste cap.

Întrucât copiii lui Morgan erau mici, acesteia i-a fost mai greu să vină în vizită, însă a reușit s-o facă în două weekenduri diferite. La cea de-a doua vizită din februarie, Maggie și Morgan au vorbit preț de douăzeci de minute. După ce Morgan plecase, Maggie mi-a vorbit despre conversația lor, zâmbind chinuit în ciuda durerilor ei de acum constante.

– A zis că a fost întotdeauna geloasă pe libertatea și entuziasmul din viața mea. Maggie a scos un râset slab. Poți să crezi așa ceva?

– Absolut.

– A pretins și că și-a dorit adesea să schimbe locul cu mine.

– Mă bucur că voi două ați reușit să vorbiți, am zis eu strângându-i mâna, ușoară ca o pasăre.

– Știi, totuși, care e chestia cea mai ciudată?

Am ridicat dintr-o sprânceană.

– A zis că i-a fost greu atunci când am crescut, pentru că părinții noștri m-au favorizat pe mine întotdeauna!

N-am putut să nu râd.

– Nu crede asta cu adevărat, nu?

– Ba cred că da.

– Cum e posibil așa ceva?

– Pentru că, mi-a zis Maggie, seamănă cu mama mai mult decât își dă seama.

În ultimele săptămâni de viață, alți prieteni și cunoștințe au venit s-o viziteze pe Maggie. Luanne și Trinity veneau în mod regulat, iar ea le-a dăruit același lucru pe care mi-l dăruise și mie. Patru editori de fotografie au trecut pe la apartament, împreună cu tipograful ei și cu încă cineva de la laborator; pe parcursul acelor vizite, am auzit mai multe povești despre aventurile ei.

Primul șef pe care ea l-a avut la New York și doi foști asistenți și-au făcut apariția, împreună cu contabilul lui Maggie, și a venit s-o vadă chiar și proprietarul apartamentului. Pentru mine însă, toate acele vizite au fost dureros de observat. Puteam să văd tristețea prietenilor ei atunci când intrau în cameră, le puteam simți teama de a nu spune cumva ceva greșit atunci când se apropiau de pat.

Maggie avea un fel al ei de a-i face să se simtă bine-veniți și a făcut tot ce a putut ca să le spună cât de mult însemnau pentru ea. M-a prezentat fiecăruia dintre oaspeți ca fiind fiul ei.

Cumva, în rarele ocazii în care nu eram la apartament, Maggie a reușit să comande un cadou pentru mine și Abigail. Abigail a venit din nou la mijlocul lui februarie și am stat împreună pe patul ei. Maggie ne-a spus că plătitese în avans un safari în Botswana, Zimbabwe și Kenia pentru mine și Abigail, o excursie care urma să dureze mai mult de trei săptămâni. Am insistat amândoi că era prea mult, însă ea a dat deoparte, cu un gest al mâinii, toate îngrijorările noastre.

– E cel mai mărunț lucru pe care-l pot face pentru voi.

Am îmbrățișat-o și am sărutat-o amândoi, mulțumindu-i, iar ea i-a strâns mâna lui Abigail. Când am întrebat-o ce ne puteam aștepta să vedem, ea ne-a încântat cu povești despre animale exotice și tabere aflate în sălbăticie și, pe măsură ce vorbea, au existat momente în care mi s-a părut exact Maggie cea de dinainte.

Cu toate astea, pe măsură ce luna se apropia de sfârșit, au apărut zile în care boala ei a fost de nesuportat pentru mine și am avut nevoie să ies din apartament, ca să-mi limpezesc mintea.

Oricât eram de recunoscător că putusem s-o cunosc, o parte din mine era lacomă să primească mai mult. Voiam să-i arăt orașul în care crescusem, în Indiana; voiam să dansez cu ea la nunta mea cu Abigail. Voiam o fotografie cu ea ținându-mi în brațe

fiul sau fiica, voiam să-i văd bucuria luminându-i ochii. N-o cunoșteam de multă vreme, însă simțeam că, la un anumit nivel, o cunoșteam în mod profund, la fel cum îi știam pe Abigail și pe părinții mei. Voiam mai mult timp cu ea, mai mulți ani, iar atunci când dormea, mi se întâmpla să izbucnesc în plâns.

Cred că Maggie îmi simțise durerea. Odată, după ce s-a trezit, mi-a zâmbit duios.

– Cred că ți-e greu, a zis ea cu glas răgușit.

– E cel mai greu lucru prin care am trecut vreodată, am recunoscut eu. Nu vreau să te pierd.

– Ți-aduci aminte ce i-am zis lui Bryce în legătură cu asta? A nu dori să pierzi pe cineva își are rădăcinile în frică.

Știam că avea dreptate, însă n-aveam de gând s-o mint.

– Mi-e frică.

– Știu că ți-e frică. A întins mâna ca s-o apuce pe a mea; ale ei erau acoperite de vânătași. Dar să nu uiți că iubirea e întotdeauna mai puternică decât frica. Iubirea e cea care m-a salvat. Știu că te va salva și pe tine.

Acestea au fost ultimele ei cuvinte.

Maggie a trecut în neființă mai târziu în seara aceea, aproape de sfârșitul lui februarie. De dragul părinților ei, Maggie aranjase o slujbă de înmormântare la cea mai apropiată biserică catolică, în ciuda faptului că insistase să fie incinerată. L-a întâlnit pe preot o singură dată înainte să moară și, conform instrucțiunilor ei, acesta a ținut o slujbă scurtă.

Am rostit o scurtă cuvântare și mi-am simțit picioarele atât de slăbite, încât mi se părea că o să mă prăbușesc. Pentru coloana sonoră, Maggie alesese „The Time of My Life“, din filmul Dirty Dancing. Părinții ei n-au înțeles alegerea, însă eu, da, iar în timp ce cântecul era difuzat, am încercat să mi-i imaginez pe Bryce și pe Maggie așezați împreună pe canapea, într-una dintre ultimele ei seri la Ocracoke.

Știam cum arăta Bryce, tot așa cum știam cum arăta și Maggie pe când era adolescentă. Înainte să se stingă, îmi dăduse mie fotografiile acelea care fuseseră făcute cu atât de mult timp în urmă.

L-am văzut pe Bryce ținând în mână bucata de placaj din momentul în care era pe cale să acopere o fereastră; am văzut-o pe Maggie pupând-o pe nas pe Daisy. A vrut ca eu să am fotografiile pentru că s-a gândit că eu, mai mult ca oricine, știam cât de prețioase fuseseră pentru ea.

În mod ciudat, erau aproape la fel de prețioase și pentru mine.

Eu și Abigail am ajuns la Ocracoke cu feribotul de dimineață și, după ce ne-am interesat încotro s-o luăm, am închiriat un mic autovehicul de golf și am vizitat câteva dintre locurile pe care Maggie le descriesese în povestea ei.

Am văzut farul și Cimitirul Britanic; am trecut pe lângă bărcile pescărești aflate în port și pe lângă școala pe care nici Maggie, nici Bryce n-o frecventaseră. După ce am cerut indicații ca să ne orientăm, am găsit chiar și locul magazinului în care Linda și Gwen vânduseră cândva biscuiți; acolo se vindeau acum nimicuri pentru turiști.

Nu știam unde locuiseră Linda sau Bryce, însă am condus pe fiecare stradă și am știut că trebuia să fi trecut cel puțin o dată pe lângă ambele case.

Eu și Abigail am luat prânzul la Howard's Pub, după care ne-am îndreptat, în cele din urmă, spre plajă. Țineam în brațe o urnă care conținea o parte din cenușa lui Maggie; în buzunar aveam o scrisoare pe care Maggie mi-o adresase mie.

Majoritatea rămășițelor ei se aflau într-o altă urnă, la părinții ei, la Seattle. Înainte să moară, Maggie mă întrebese dacă voiam să-i fac o favoare și n-am avut cum să spun „nu“.

Eu și Abigail am pășit de-a lungul plajei; m-am gândit la numeroasele momente în care Maggie și Bryce fuseseră acolo împreună. Descrierea ei fusese foarte precisă; locul era auster și sălbatic, o bucată de țărnam neatinsă de civilizație. Abigail mă ținea de mână și, după o vreme, m-am oprit.

Chiar dacă nu aveam nici un fel de certitudine, voiam să aleg un loc în care era posibil ca Bryce și Maggie să fi avut prima lor întâlnire, un spațiu care să mi se pară locul potrivit.

I-am înmănat urna lui Abigail și am scos scrisoarea din buzunar. N-aveam idee când o scrisese; tot ce știam cu certitudine era că o găsisem pe măsuta de lângă patul ei, după ce se stinsese.

Mâzgălise câteva instrucțiuni pe marginea plicului, cerându-mi să-i citesc conținutul când mă aflu la Ocracoke.

Am deschis plicul și am luat scrisoarea. Nu era lungă, însă scrisul era nesigur și câteodată greu de descifrat, din pricina medicației pe care Maggie o luase și a slăbiciunii de care era cuprinsă. Am simțit cum din plic cădea ceva și am prins la timp obiectul în mână – încă un dar pentru mine.

Am răsuflat adânc și am început să citesc.

Dragă Mark,

Mai întâi, vreau să-ți mulțumesc că m-ai găsit și că ai devenit, într-un fel, dorința mea împlinită.

Vreau să știi cât de special ești pentru mine, ce mândră sunt de tine și cât de mult te iubesc. Ți-am spus toate astea și înainte, însă trebuie să știi că mi-ai făcut unul dintre cele mai frumoase daruri pe care le-am primit vreodată.

Te rog mulțumește-le părinților tăi și lui Abigail din partea mea, pentru că ți-au îngăduit timpul de care am avut nevoie ca să ne cunoaștem și să ne iubim unul pe celălalt. Și ei, la fel ca tine, sunt niște oameni extraordinari.

Cenușa asta reprezintă ceea ce a rămas din inima mea. Cel puțin, în mod simbolic. Pentru motive pe care nu trebuie să ți le explic, aș vrea să fie împrăștiată la Ocracoke. Pentru că inima mea a rămas, de fapt, aici. Și am ajuns să cred că Ocracoke e un loc magic, unde imposibilul devine uneori posibil.

Mai există ceva ce mi-am dorit să-ți spun, deși știu că o să ți poată părea o nebunie la început. (Poate că am luat-o razna în momentul ăsta; cancerul și medicamentele fac ravagii prin gândurile mele.) Cu toate astea, să știi că eu cred în ceea ce sunt pe cale să-ți spun, indiferent de cât de exagerat ar putea să sune, pentru că, în mod intuitiv, mi se pare singurul lucru adevărat în acest moment.

Îmi amintești de Bryce în mai multe feluri decât știi deja. Prin felul tău de a fi, prin blândețea, bunătatea și farmecul tău. Aduci un pic cu el și – poate pentru că ați fost amândoi atleți – te miști cu aceeași grație fluidă. La fel ca Bryce, ești mult mai matur decât anii pe care îi ai și, pe măsură ce relația noastră a devenit mai profundă, aceste asemănări mi-au devenit și mai clare.

De aceea am ales să cred asta: cumva, prin mine, Bryce a devenit parte din tine. Când mă lua în brațe ai absorbit ceva din el; când ne-am petrecut zilele noastre cele mai frumoase la Ocracoke, ai moștenit cumva calitățile lui unice. Ceea ce înseamnă că ești copilul nostru, al amândurora.

Știu că un asemenea lucru nu e posibil, însă aleg să cred că dragostea pe care eu și Bryce am simțit-o unul față de celălalt a jucat cumva un rol în crearea tânărului bărbat remarcabil pe care am ajuns să-l cunosc și să-l iubesc. În mintea mea nu există nici o altă explicație.

Îți mulțumesc că m-ai găsit, fiule. Te iubesc.

Maggie

După ce am terminat de citit scrisoarea, am strecurat-o înapoi în plic și am studiat lănișorul cu pandantiv pe care Maggie îl pusese înăuntru. Mi-l arătase și înainte; pe dosul pandantivului în formă de scoică am observat cuvintele Amintiri din Ocracoke. Pandantivul mi s-a părut ciudat de greu, ca și când ar fi adunat în el întreaga lor relație, o viață întreagă de iubire, condensată în câteva luni scurte.

Când m-am simțit pregătit, am pus pandantivul și scrisoarea înapoi în buzunar și am luat cu delicatețe urna din mâinile lui Abigail. Refluxul retrăgea apele, care se mișcau în aceeași direcție ca și vântul. Am pășit pe nisipul rece, iar picioarele au început să mi se scufunde în el; m-am gândit la Maggie, aflată pe feribot, întâlnindu-l pentru prima oară pe Bryce.

Valurile erau constante și ritmice, oceanul se întindea către orizont. Imensitatea lui mi s-a părut de necuprins cu mintea și îmi imaginam zmeie iluminate plutind pe cerul nopții. Deasupra mea, soarele coborâse în bernă și am știut că întunericul urma să vină devreme. Undeva, la distanță, o camionetă singuratică era parcată pe nisip. Un pelican a trecut prin spuma brizanților.

Mi-am închis ochii și am văzut-o pe Maggie stând în picioare în camera obscură, alături de Bryce, sau studiind la masa uzată din bucătăria mătușii Linda. Mi-am imaginat un sărut, atunci când, măcar pentru un moment, totul părea perfect în universul lui Maggie.

Acum, atât Bryce, cât și Maggie erau duși amândoi, și m-am simțit scăldat de valul unei tristeți copleșitoare. Am răsucit capacul și am deschis urna, am înclinat-o, lăsând să se risipească cenușa în apa care se retrăgea. Am rămas acolo amintindu-

mi frânturi din clipele petrecute la Spărgătorul de nuci, la patinaj, la împodobitul bradului de Crăciun; apoi am început să-mi șterg lacrimile venite pe neașteptate.

Mi-am reamintit expresia ei fascinată atunci când l-a ridicat pe ursul-Maggie din cutie și am știut că aveam să cred întotdeauna că iubirea e mai puternică decât frica.

În cele din urmă, am răsuflat adânc și m-am întors cu fața spre Abigail, pășind încet spre ea. Am sărutat-o ușor, strângând-o de mână, iar apoi, tăcuți, am pornit-o împreună în sus, spre plajă.